10148

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நமஃ.

பரமகாருணிகரான

ஸ்ரீயதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவம்

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் க்ருபாபரீவாஹமான

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமயாசார நிஷ்கர்ஷம்.

இந்த க்ரந்தம்

ஸபாபண்டிதரான

ஸ்ரீமான் புதுப்பேர் இளையவில்லி

வித்வான், வெங்கடாசார்யராலும்

ஸ்ரீமான் புதுப்பட்டு

திருவேங்கடாசார்யராலும்,

நாநாதேசாநீத அநேக ஸ்ரீகோசங்களின் ஸஹாயத்திநால்

பரிசோதிப்பிக்கப்பட்டு,

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபகஸபையாரால்,

பராங்குச திருவவதாராதி ௫௦௧௩-வது ஸம்வத்ஸரமான

விரோதிகிருத் ஸம்வத்ஸரத்தில்,

காஞ்சீபுரம்

ஸ்ரீநிவாஸ அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிட்டு ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

1911.

விஜயதேதராம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்).

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

—:o:—

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	1	10	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம் ” ”	0	3	0
ராமசரமஸ்லோகம் ” ”	0	1	6
துஷ்கரஸ்லோக டிப்பணி	0	2	6
யதிதர்ம ஸமுச்சயம்	0	9	0
முதல் திருவந்தாதி ” அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	9	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி ” ” ”	0	6	0
மூன்றும் திருவந்தாதி ” ” ”	0	6	0
நான்முகன் திருவந்தாதி ” ” ”	0	7	0
திருவிருத்தம் ” அரும்பத ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	1	14	0
திருவாசிரியம் ” ”	0	3	0
பெரிய திருவந்தாதி ” ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	7	0
திருவெழுகூற்றிருக்கை ” ”	0	3	0
சிறிய திருமடல் ” ”	0	5	0
பெரிய திருமடல் ” ”	0	5	0
திருக்குறுந்தாண்டகம் ” ”	0	3	0
திருநெடுந்தாண்டகம் ” ”	1	0	0
திருப்பல்லாண்டு ” ”	0	8	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரையுடன்	0	8	0
பராசர விசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்	0	7	0
ஷண்மத தர்பிநி	0	1	6
பெரியதிருமொழி க-முதல் கக, பத்துக்கள்	8	0	0
ஸ்ரீவைஷ்ணவஸதாசார நிஷ்கர்ஷம்	2	5	0

இப்படிக்கு,

ரா-திருவேங்கடத்தானய்ய,

காரியதர்சி தநாதிகாரி.

ம-திருவேங்கடமுடையான்.

உபகார்யதர்சி.

ஜ்ஞோ யயா ஸ்ருஷ்ட: பக்ஷ்வா த்வக்ஷாந்தம் ப்ரஜேஶ। ஜ்ஞாநஸம்பூர்ணஸ்யா ஶிஷ்யா: ஸந்தோ ஸம்ப்ரதாயம் ப்ரஜேஶ:" என்றும் இத்யாதி ப்ரமாணங்களையும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரோக்த ஸாரவத் லக்ஷணாதிகளையும்கண்டு அவற்றின்படியே ஜ்ஞாநஹீநரை வர்ஜித்து, * யதீந்த்ராதி ஸர்வாணவராய், ‡(க) "காருண்யா ஹ்ஸ்த்ரவாணிநா" இத்யாதி விஶேஷப்ரமாணங்களின்படியே) யதீந்த்ரப்ரவணராயிருக்கிற மணவாளமாமுனி திருவடிகளை யாஶ்ரயித்து, "காந்தோபயந்த்ரயமிந: கருணைகபாத்ரம்" என்று தத்வாண ப்ரவணராயிருக்கிற ப்ரதிவாதி பயங்கரருடைய திருவுள்ளத்துக்கும் யதீந்த்ரப்ரவணரான மணவாளமாமுனி திருவுள்ளத்துக்கும் பொருந்தியிருக்குமென்று விவேகிகள் கண்டுகொள்வது.

இங்ஙனன்றிக்கே, "வேதாந்ததேஶிக கடாக்ஷ விவ்ருத்தபோதம்" என்னுமதுக்கு, தூப்பில்பிள்ளை நாயனுரைத்தானே சொல்லில், அப்போது தத்கடாக்ஷ விவ்ருத்தபோதத்தை யுடையருமாய், அப்படி ஜ்ஞாநாயிகருடைய ஶிஷ்யருமாயிருக்கிற ப்ரதிவாதிபயங்கரர் மணவாளமாமுனியை யாஶ்ரயித்தாரென்னக்கூடாது. அது திருவாய்மொழி ஈடு முப்பத்தாறாயிரத்தை கநுயிக்கும்போது ஸவேக்ஷிதமாயிருக்கையாலே யென்னவும்கூடாது, தத்ஜ்ஞாநயத்துக்கு ஸகாடா த்வமாக ஆஶ்ரயிக்கவேணுமென்கிற நியமம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்திலில்லாமையாலே. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன மூன்று யோஜனையும் ஸதாசார்ய ஸத்ஶிஷ்யரான மணவாளமாமுனி திருவுள்ளத்துக்கும் ப்ரதிவாதி பயங்கரருடைய திருவுள்ளத்துக்கும் பொருந்தியிருக்குமென்னக்குறையில்லை,

‡ குண்டலிதம் ப்ரக்ருதாநுபயுக்தம். இதுக்கு ப்ராசீநபாடமுண்டாகில் குண்டலிதாநந்தரம் "ஸம்ஸாரோத்தாரகராய்" என்றிருக்கவேணும். அப்போது "ஶ்ரீநந்தநாதே யோகாநு" என்கிற பூர்வவாக்யத்தில் நோக்கு. (க) வாத்ஸ்யாத்ரே

இனி அந்த ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்க்கு அக்ஷீணபக்ஷபாதத்தோடே விரோதிக்கும்படி அவளுக்கு உபாயத்வமுண்டென்றும், அவளுக்கதில்லையென்கிற ஸம்ப்ரதாயாசார்யர்களிடத்திலே நிலைநிற்கும்படி "அந்யா ஸ்ரீர்நபவேத் ஸீதா ராமப்ரியா த்விஜோத்தமாஃ" என்று இத்யாதி துர்வசனங்களையும் ஸம்ப்ரதாய ஜந்மநிரூபணங்களையும் எழுதியிருக்குமதாலே ஸ்ரீபாஷ்யகாரத்வேஷமும் ஸம்ப்ரதாயத்வேஷமு முண்டாயிருக்குமது ஸித்தமாகையாலே, தத்வேஷிகளாயிருக்குமவர்கள் துர்வாதிக்களென்றும், அந்த துர்வாதிக்களுடைய நாக்கை யறுக்கவேணுமென்றும், இப்படி ஸ்ரீராமாநுஜார்யவ்யவஸிதமாயிருக்கும்;-(க) "ஸித்தாந்தே விதிதம் ஸ்ரீராமானுஜம் யதிஸார்வபௌம। ஸித்தாந்தம் ப்ரதூஷ்யந்தி விரோதிதாஃ। தேஷாம் துர்வாதிநாம் ஜிஹ்வா சேதனீயா மஹாத்மபிஃ" இதி. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாய ஶாஸ்த்ரத்தோடே பேதிக்கையாவது - "அக்ஷீண பக்ஷபாதேந நிஷ்டா- நாந்யா லக்ஷணம் ஸ்வேச" என்றிப்படி ஸம்ப்ரதாயமா யிருக்க தச்சாஸ்த்ரநிஷேதத்தையாலே அவளுக்கு உபாயத்வமுண்டென்றும், "ஶர்வ பூர்ஜா யயா ஹ்ருதா" என்னுமது நெஞ்சில் படாமல் "ஸ்ரீயதிஸார்வபௌம ஜநந்யாதிவ" என்று ஸ்தீநவ்யவஹாரத்தைச் சொல்லியும், "ஸம்ப்ரதாயபரிசுத்தம்" என்று இத்யாதிகளை யெழுதுமதுவுமேயாயிற்று. கீழ்ச்சொன்ன "ஸம்ப்ரதாயபரிசுத்தன்" இத்யாதி விபரீதார்த்தங்களைக் கண்டாய்த்து அவர்கள் "நம்மாசார்யர்களாலே அங்கீகரிக்கப்படார்கள்" என்று தத்வஸாரமென்கிற ரஹஸ்யத்திலே நாயனாராச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தது.

ஆகையால், ஸம்ப்ரதாய துர்ஜநத்வஸம்ஶம் கீழ்ச் சொன்ன ஶ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி ஸச்சாஸ்த்ரஸித்தமென்றும், கூரத்தாழ்வான்,

(க) ஸ்ரீராமானுஜாசார்யஸ்தோத்ரம்.

திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான், ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யர் இத்யாதி ஸம்ப்ரதாயஸித்தமான ஸ்ரீபாஷ்யம் "ஸ்ரீமாந் ஸர்வஜ்ஞஶாஸ்த்ரார்த்தநிஷ்டஃ பராங்குஶபாஷ்யக்ருத்" என்றிப்படி ஸர்வஸித்தரான் ஸ்வாமி மணவாளமாமுனியிடத்திலே நிலைநின்று, அவரடியாக ப்ரதிவாதிபயங்கரரைத் தொடங்கி, பூர்வர்முண்டான "ஸர்வ ஶாஸ்த்ரார்த்தம் பரவிஷ்ணு ப்ரஜ்ஞார்த்தகாயிவாநு। பாஷ்யக்ருத்பர்யந்த நாயகாநாம் ப்ரணம்ய நமோ ஹ்ருதா" இத்யாதி ஸ்ரீபாஷ்யத் தனியன்களை பூர்வர்கள் அநுஸந்தித்து வந்தபடியையும், "பராங்குஶபாதபக்தம்" என்கிற ஸம்ப்ரதாய ஶ்லோகத்துக்கு ப்ரஸித்தியானது கீழ்ச்சொன்னபடியே "இடங்கொண்ட நெஞ்சத்திணங்கி" இத்யாதிகளான ஸம்ப்ரதாயத்தொங்கல் மூன்றினுடைய ப்ரஸித்திபோலத்தனை யென்றும், இப்படி பெரியோர்களருளிச் செய்யும்படியை விவேகிகள் கண்டுகொள்வது.

இதி ஸ்ரீமத் த்ராவிட ப்ரபந்த ப்ரபாவ
ஸ்ரீலோகாசார்யதிவ்ய ப்ரஸாதலப்த
ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸாசார்ய நிக்ஷேப
ஸம்ஸ்க்ருதத்ராவிடஸாம்யபரிவிவேகோ நாம
ப்ரத²மவிவேகஃ.

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஶ்ரீவைஷ்ணவஸமயாசார நிஷ்கர்ஷே

வர்ணாஶ்ரமாசாரவிவேகோ நாம

ஷஷ்டோ விவேக:

ஸகலவேதாந்த ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணாதிக ஶ்ரீபஞ்சராத்ர தர்மஶாஸ்த்ராதி ஸதாசாரஸம்ப்ரதாயஸித்தரான பகவத்பக்தரைக்குறித்து (க) "ந ஶூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதா: ஸ்ம்ருதா: । ஸர்வவர்ணேஷு தே ஶூத்ரா யே ஹ்யபக்தா ஜநார்தநே" என்றும், (உ) "ஸ்நாநஶௌசி சாஸ்யம் ஸ்யாக" என்று துடங்கி, "ஸத்யாயுஜ்யாதி லிங்கத்வம் த்விஜயோர்க்த வதுவேக" என்றும், (ங) "யஸ்ய ஶ்வபசாக்ஷ்யாம் விமுக்த: ஸர்வகில்பிஷாத்" என்றும், (ச) "பகவத்பக்திதீப்தாக்நி தக்ததுர்ஜாதிகில்பிஷ:" என்றும், (ரு) "யத்ரைதல் ஶூத்ராயதோ லக்ஷ்ய யதேவ ஸகதோஜித: । தமஹம் ப்ராஹ்மணம் மந்யே வ்ருத்தேந பவதி த்விஜ:" என்றும், (சா) "ஶூத்ரோऽபி மம பக்தஶ்சேத் த்விஜாதப்யதிகோ மத: । விப்ரோऽபி யத்யபக்தஶ்சேத் ஶூத்ராதபம உச்யதே" என்றும் இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே பகவத்பக்திவைபவஜ்ஞராய் விஶிஷ்ட நிஷ்கர்ஷாத்த ஸாத்விகஸர்ஜ்ஞரான வர்ணாஶ்ரமஸ்தரிடத்திலேயாய்த்து (எ) "வர்ணாஶ்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் । விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யஸ்தத்தோஷகாரக:" இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் நிலைநிற்பது.

(க) (உ) (ங)
(ச) (ரு) (சா)
(எ) வி-பு-ங-அ-கூ.

(க) "ஜந்மநா ஜாயதே ஶூத்ர꞉ கர்மணா †ஜாயதே த்விஜ꞉" என்கிறபடியே ஶ்ரௌதோபநயநாதி கர்மாதிகளாலே யாய்த்து த்ரைவர்ணிகரானவர்களுக்கும் ஷட்கர்மயோக்யமான த்விஜத்வமுண்டாவது.

அத வைஷ்ணவ ப்ராஹ்மண்ய நிர்ணய꞉.

(உ) "அத ஹர்ஷாத் வக்ஷ்யே ப்ராஹ்மணஸ்யோபநாயநம் । ஜந்மாஷ்டமே கர்தவ்யம் தத்வைஷ்ணவோதிதம் வத்ஸரே" இத்யாரப்ய; "உபவீதம் ததா வஸ்த்ரமௌணவோத்தரீயகம் । வைஷ்ணவைஶ்சைவ தத்³த்³யாத் யேத்³விரவித்³விஜ꞉ । ஶாஸ்த்ரீகம் ஸம்ஸ்காரசாரம் ஶிக்ஷயேத்³விஜ꞉ । வேதாப்யாஸஸமம் தஸ்யாரண்யே நிவேதயேத் । ஶ்ரௌதஸ்மார்த்த ஸாவித்ரம் ஶிஷ்யஸ்யோபாதேஶம் । ஆசார்யாய நம꞉ ஸ்ரோத்ரவ்ரதம் ப்ராஹ்மண்யவ்ரதம் சரேத் । ஶாஸ்த்ரீய ஸம்ஸ்காரசாரம் ஸமாசரேத்" இத்யாதிப்படியே ஸ்வ ஸ்வ ஸூத்ராநுஸாரமாக த்விஜத்வத்தைப் பெற்று ஸ்நாந ஸந்த்யா ஸாவித்ர ஸமிதாதாந பிக்ஷாசரண வேதாத்யயந ஸமாஶ்ரயணாத்யநுஷ்டிதமான ப்ராஹ்மண்ய வ்ரதத்தை ஸ்வவ்ருத்த்யர்த்தமாக அநுஷ்டிக்குமதுவாய்த்து வைஷ்ணவலக்ஷணம்.

ஸாத்விகஸ்ய ஆசார்யலக்ஷணம்.

அத்ர்ய நம்பண்ணிவைக்கிற ஆசார்யலக்ஷணமும் அப்படியே ஶாஸ்த்ரப்ரஸித்தம்; - (௩) "ஸர்வஶாஸ்த்ரார்த்ததத்வஜ்ஞ꞉ ஶிஷ்யாந் ஸமாஹ்ருதஸம்ஶயம் நிர்ணயேத் । ஶைவேஷு ஶிக்ஷயேச்சைவம் நவ வர்ஷாணி வாஹ்யவேத் । ஶயாந꞉ ப்ரஸவாதோவா தஸ்மாத் ஸம்ஸ்ருதிநாஶ வா ।

(க) (உ) (௩)

† (பா) த்விஜ உச்யதே.

நாசயேத்தயா ஶிஷ்யாந் நவ பரீக்ஷ்யஸம்ஸ்தித: । ஶ்ருதா த்மாதி ஸ்வஸ்ரீநாத: ப்ரபோதபரிதர்ஶிபி: । க்ரியேத தயா ஶிஷ்யோ வாஶ்யதோ நியதேந்த்ரிய:” இத்யாதிகளாலே ஸூசாயத் ஶிஷ்யாசாரம் ஶாஸ்த்ரஸம்மதம். (க) “ப்ரஜாம்ஸ்திஷ்டஞ்சஸீ நஸ்ய யாதேநாசார்யேண ப்ராஜ்ஞோ யாவத்ஸர்வம் ஸமாப்யாயயேத” என்று விதிக்குமது வேதாபூர்வநாஸக்தவித்த வயோதிகாசார்யாதிகாரியைப் பின்செல்லக்கடவதத்தனை.

(௨) “ஏவமப்யயநம் க்ருத்வா த்ருவேதேவதா ந்யஸேத்து । ப்ரதிவேதம் ஸமாப்தஸ்ய ஶக்த்யா தம் ப்ரஜயேத்குரும் । வேதாங்கானி புராணானி இதிஹாஸானி ஶக்தித: । ஶாஸ்த்ரம் ச ந்யாதிகமேவ யதாஶக்தி ஸமப்யஸேத் । ப்ரஹ்மசர்யாத்த தீர்க்கேண ஸக்ருச்சோதநாசரேத் । விஷ்ணவே வஸ்த்ராதி ஶயீத நியதேந்த்ரிய: । நாராயணே விந்யஸ்த்திசைவ மந்த்ரம் நித்யம் ஸமப்யஸேத் । ஏவம் வ்ரதம் சரேத்தாதோ விஜிதாத்மா ஜிதேந்த்ரிய: । யாவதாசார்யவாக்யம் சைவ தாவத்தாஶ்ச ஸமாசரேத் । குரவே தக்ஷிணாம் தத்வா யதேஷ்டம் ஸமாவிஶேத் । விரக்த: ப்ரவ்ரஜேத்வா நசேதோ க்ருஹீ பவேத் । நைஷ்டிகேந வ்ரதேநாதவா யாவஜ்ஜீவம் ஸமாசரேத் । பகவதாசார்யஸஞ்ஜ்ஞா விஷ்ணவா வைஷ்ணவேஷு வா” இத்யாதிகமான தத்வைஷ்ணவப்ரஹ்மசர்யநிர்ணயம் பாஶிஷ்ஷஸ்த்யாதிகளிலும் ஸ்ரீபஞ்சராத்ரமஹாஶாஸ்த்ரத்திலும் ஸுப்ரஸித்தம்.

அத ப்ரபந்நஸ்ய க்ருஹஸ்தாஶ்ரமப்ரஹ்மப்ரயோஜனம்.

இப்படியே த்விதீயாஶ்ரமமான க்ருஹஸ்தாஶ்ரமமும் (௩) “யஜ்ஞேந தேவேப்ய: ப்ரஜயா பித்ருப்ய:” (௪) “க்ஷமா த்ருப்யதீநா

(க) (௨) (௩) (௪)

ஸ்மிருதி" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடி யன்றிக்கே, ஸம்வத்ஸரவாஸ்ய த்ஸர்மாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவாநுயாயிவ்யக்தியர்மாகவும் இருக்கும் தத்வ ஸங்க்ரஹமென்று விஶேஷித்து ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லும். வாஸிஷ்ட ஸூத்ரத்தில் பஞ்சமேத்யாயே (க) "அயவா ஸம்வத்ஸராயம் விஷ்ணோர்தேவஸ்ய ஶாஸ்த்ரிணஃ। வைஷ்ணவாநுய வ்யக்த்யர்த்தே த்வத்தோ தத்ராம் ஸ்ம்ருதியம்" இதி. தேவார்ச்சிணக்கள் ஸம்வத்ஸரனுக்கு இல்லையென்னுமதுவும் அப்படியே விஶேஷ ஶாஸ்த்ரஸூசிதம்; — (உ) "தேவஷிர்ஷ தத்த்வநராணாம் விதராணாம் நதிஜாரோநாரய ப்ரணீவ ராஜநு। ஸவர்தநாய ஶூர்ணம் பர்ணம் தர்ராய ணம் யோகமர்ம வ்யவஸஃ" இதி.

அய விவாஹநியமஃ.

இனி அந்த ஸம்வத்ஸரவாஸ்யமான தத்வஸங்க்ரஹ முண்டாம்போது வத்ஸஸம்ஸ்காராதி ராஹித்யத்தாலே வாஷண்ணிகளாயிருக்கிற வைஶவ ஶயிதார்த்த விப்ரரிடங்களிலன்றிக்கே வத்ஸஸம்ஸ்காராதி ஸதாசாரார்த்த வ்யவஸ ப்ராஹ்மண ஶ்ரோத்ரியரிடங்களிலுண்டான ஸத்கர்மவ்யவஸ்தத்வாதிகளை ஆராய்ந்துகொண்டு ஸங்க்ரஹிக்கவேணுமென்னுமதுவும் அந்த ஸூத்ரஸித்தம்; — தத்ர பஞ்சமேத்யாயே, (௩) "வாஷண்ண ஶாஸ்த்ர வதித ஸம்வத்ஸரம் விஸர்ஜயேத்। உஶவர்ஷவித்யாதாம் ஶ்ரோத்ரியாணாம் ஸஹாகர்மா। ஸர்வகர்மஸத்வம் பஞ்சி ரவ பவார்த்த தாம் । கநத்யவர்ணாம் காந்தாஸவிணாம் யவீயவீம் । உத்வஹேத் வியாநேந கந்யாம் ஶ... இதி. (ச) "ஶத்வகர்மவிஹீநாம்ஸ்து தே... ஈ ... (ரு) "அவைஷ்ண நா...

(க) வாஸிஷ்டஸூத்ர-ச.
(ச)

ஹவேத்” இதி ஹாரீதம். (க) “வர்ண ஶ்ரேஷ்ட்ய [illegible] பதிதாஞ்ச வக்ஷாமி யாஜநாத்யயநேன [illegible] பிண்டவர்ஜ்ஜித வர்ணநவாத் ஸர்வே ப்ராஹ்மணா [illegible] ஶ்ராத்தம் ப்ராஹ்மணம் ப்ராஹ்மண [illegible] ஹேது । ஶ்ராத்தே ந [illegible] ஜாதரோஷ” இத்யாதி ஸ்ம்ருதி [illegible] ஸம்ஸ்க்ருதா [illegible] ஸ்க்ருத விப்ரரிடத்தி [illegible] அஸம்ஸ்க்ருத விப்ரருக்கு பதிதத்வத்தை [illegible] நிரூபித்துக்கொள்வது.

அப்படியே, ஸம்ஸ்க்ருதவிப்ரரைக் கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ம்ருத்யாதி வசனங்களாலே பதிதராகச் சொல்லும்போது, அஸம்ஸ்க்ருத விப்ரருக்கும் (உ) “ஶூத்ரா ஏவ ஏதே யா நாஸ்தி ந ஸா வைஷ்ணவியேதே । ந ஸா தைவே ந ஸா பித்ர்யே ஶ்ராத்தம் தாம் ஸாம்ப்ரதாயிகஸ்” இத்யாதிவசனங்களின்படியே ப்ராயேண உண்டாயிருக்கிற அநந்யார்ஹத்வ விஷயாக்ஞானத்தாலே பதித்வமும் நரகப்ராப்தியும் அவஶ்யமென்று ஸாதுப் சொல்லக்கடவது; (௩) “அநந்யாஶ்ரயிணோ யே து ஶிஷ்யா வைஷ்ணவாஸ் ஸதா। பததி நரகே கோரே ஹரேஶ்ச ஸந்நிதௌ” (௩) “அநந்ய ஜீவநார்த்தாய யஶ்சான்யேஷு ப்ரயச்சதி । ததஸ்து தத்ரம் பத ரீக்ஷ்ய ஸர்வதேவாவஜீவதி” (௪) “ஏகாந்தயாஸ் ஸதா விஷ்ணு [illegible] ஹரௌ ஹேந ஸர்வாநரோத்தமாஸ [illegible] யா பவணேந” இத்யாதி [illegible], (௫) “தத்ரீயாம் ஶ [illegible]

[illegible] ஸூரி.

தத: கந்யாம் த்ருதீயாம் வித்ருதஸ்யா । ப்ராக்ஷேநவோ பவி ஷ்யந்தி விப்ரா: பாபாபி ரோஹிதா:। தஸ்யாம் ஜாதஸ்து வர்ணாயோ ப்ராஹ்மண்யாதேவ ஹீயதே । மாதுலஸ்ய ஸுதா மாத்ருகோத்ரா ததைவச” இத்யாதிவசநங்களாலே கந்யாஸ்வ மாதுலஸுதாதிவிவாஹத்தை நிஷேதித்தும் இப்படிசாஸ்த்ரநிஷித்தமான விவாஹத்வயத்தை பரிக்ரஹித்திருக்கும் த்ராவிடாந்த்ராதிவைஷ்ண வ விப்ரருக்கும் தத்வயக்தநாசாரம் ஸித்தமாகையாலே தத்விவா ஹாத்யநாசாரவரான விப்ரர் விவேகிகளான விப்ரருக்கு பரி த்யாஜ்யரென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும்;- (க) “அநாசாரவரா விப்ரா: பதிதாஸ்தே பவந்திஹி” (உ) “அநாசாரோஹி பாபிஷ்டோ லோகே பவதி நிந்தித: । அசேஹாபீவ ஸததம் வ்யாதிபீதா ராயுஸ்ஸவ । கஷ்டிதஸ்து ஸதா லோகே விப்ரேஷுச விவர்ஜி த:” (௩) “ஆசாரஹீந: பாபிஷ்டோ ஹீநோ ஹீநாம் கதிம் வ்ரஜேத்” (ச) “ஆசாரஜநஹஸ்தய்ஷ்ட ஐநலஸ்ரஸம் பாதித்யாயிஷ்டி தம் நிகேத மாசவஸிதம் பதேத” இத்யாரஷ்ய, “தத்ரஹ்மாசார ஐநமாலயேத்” இத்யாதி காச்யப ஹாரீத வஸிஷ்ட ச்ரீவரா சார மளதமாதி ஸ்ம்ருதிவசநங்களை அநுஸந்தித்துக்கொள்வது.

ஆனால், அந்த சாஸ்த்ரநிஷித்த கந்யாவிக்ரய மாதுலஸுதா பரிணயமாகிற அநாசாரநிரதராயிருக்கிற த்ராவிடாந்த்ராதி வைஷ்ணவவிப்ரருக்கு தத்விப்ராயத்தாலே ஸ்வாஸ்த்ரஸம்மதமான சங்க சக்ர லாஞ்சன தர்த்வ புண்ட்ராதியாசாரம் ஸதாசாரமாய், அத்தால் அவர்கள் விப்ரச்ரேஷ்டராகத் தங்களை நினைத்திருக்குமது தந்த யக்ஷமாமாபோலே, ஸமக்ராஹீதஜ்ஞரான த்ராவிடாந்த்ரா திவைஷ்ணவர்களிடத்திலும் அந்த கந்யாஸ்வ மாதுலஸுதா

(க) (உ) (௩) (ச)

வர்ணய ஸதாசாரமுண்டாய், அதுக்குமேலே ப்ரதிவாதப்ரதி பத்யத்தாலுண்டான ஸத்வஸாக்ஷாத்காரஸித்தமாகிற ஜ்ஞாநாசார மிருந்தாலும், (க) "தாவந்த ஹரிநாமாநி" என்கிற வேதவாக்யநாதி ஸந்தேஹத்தாலே தாங்களுமப்படியே விப்ரஶ்ரேஷ்டராயிருக்குமதுக் குக்குறையில்லையே என்றிப்படி வாதகஸ்ரான மாயிவைஶவாதிகளு க்கு ஜவிப்ராயமாகில்; ஸாத்விக விப்ரரிடத்திலுண்டான வேதா த்யயநாதிகள் அவர்களுக்கு நாசப்ராப்தி ஹேதுக்களென்றும், அவர்களுக்கு வர்ணாந்தமே விதமென்றும், இப்படி ஹாரீதஸ்ம்ரு த்யாதி ப்ரஸித்தமாகையால் அவர்களுக்கு விப்ரத்வமில்லையாகக் கட வது. ஹாரீதஸ்ம்ருதௌ ப்ரதமேऽத்யாயே, (உ) "ஸ்வதர்மயாரீ யோ விப்ரோ பஹுவேதஶ்ருதோऽபிவா । ஸ ஜீவந்நேவ வ ர்ணாநாம் ஶூத்ரோ நாத்ர ஸம்ஶய:" தவைத்ரே, (உ) "ஸுதஸா ஹஸ்ரயஷ்டாவா ஸர்வஶாஸ்த்ர ஶ்ருதோऽபிவா। ஸவைஷ்ணவோ ஸவேஷ்வப்ரஸவர்ணாநாம் ஸவேஸஞ்ச" இத்யாதிகளைக் கண்டு கொள்வது.

இனி அந்த ஸத்யாவிஷ்ய மாதஸ்ஸாதி வர்ணயங்க ளுக்கும் ஒருவகை ஶாஸ்த்ரஸித்தி யுண்டாகையால் அவற்றை ஸதாசாரங்களென்னவொண்ணாது; ஸத்யாவிஷ்யம் ஶாஸ்த்ர ரூபவிஷயத்தில் ஆமென்னுமது மநுவாராஶரஸ்ம்ருத்யாதி ஸஹா ஸ்த்ரஸித்தம். (௩) "ப்ருஶம வசதாவிதாரஸ பாயஸா ஸாவீஸந்த ஸ்ஶந: । ஸவ்யாஶ்ஶதம் க்ருத்வா ஸதவ்யா மநஸ்ஸ்ரவீஷ" இதி மநு:. வராஶரஸ்ம்ருதௌ ஷஷ்டேऽத்யாயே, (௪) "ஸுவ க்தாயேத விப்ரஸ்ய ஶவாசாரம் நகிஞ்சயேத । ஶஸ்வம் ஸ மாவசேத்ஸ்வாதி யதிவிசேவிதந:" இதி.

(க) ஶாந்திபர்வ. (உ) ஹாரீத-க.
(௩) மநு-. (௪) வராஶர-௬.

இன்னமும், அந்தகந்யகையினிடத்தில் ஶுக்ஷாநந்யஸம்ஸ்த்தாலே தத்ரமஹாதோஷணாதி யோக்யமாகவே வரிக்ரஹிக்கும் ஸங்கத்துக்கு ஶாஸ்த்ர நிஷேதமில்லையென்று சொல்லக்கடவது;- (௧) "யாஸாஸோஷக்தே ஸங்கம் ஜாதயோ ந ஸ விக்ரய: । கஷ்ணம் தத்ஸாஸ்ரீணாஸாநந்யஸம்ஸ்கஞ்ஞ கேவலம்". இதி, (௨) "வராஷோஷியந ப்ராவ்ய" என்றும் இத்யாதிகளை வ்யாஸிக்கும்போது, ஶாஸ்த்ர ஶுலக கந்யகாஹேஷண ஶுநந்யஸம்ஸ்ரீதருக்கு அந்த ஸங்கதோஷமில்லை; தஷ்ரஹிதருக்காய்த்து கந்யாஸங்கஷநாசாரமுண்டாவது.

இன்னமும், (௩) "ஸஜ்ஞ ஶக்தி: கமள யமே" என்கிறபடியே, வைஷ்ணவ வைஷ்ணவ விஹாரமற அவ்வவர்களுக்குண்டான நினைவாலே அந்த கந்யாஸங்கம் ஷநாசாரமாகமாட்டாது. அதாவது-ப்ராயேண ஸலஜநஸித்தமான ஸாஸ்ரீ ஹோமாதி விக்ரயத்தில் நினைவுபோலேயிருக்குமாய்த்து அந்த கந்யாவிக்ரயத்திலுண்டான நினைவும். ஸாஸ்ரீ விக்ரயத்திலே நினைவாவது- (௪) "கவ்யந்த: ப்ரதிக்ரஹாதி ஷதாத்யவந்தவணவவா । தாவஜ்ஜ வண்யகோணன நாரகீ க்ரயவிக்ரயீ" (௫) "ஹோம ஹாதி கீர்தாநஷோவ இஹள நரகவாஸிநள" இத்யாதி.

இனி அந்த ஸாஸ்ரீ கந்யகா ஹோம ஹாதி விக்ரயவ்ரத்வாயதீரர்க்களாயிருப்பார் கலியுகத்தில் ஒரொருவருண்டாகில் உண்டாமத்தனை; ப்ராயேண தத்திரஹிதராயேயிருப்பர்கள்; ஆகையாலே, கீழ்ச்சொன்னவை நாலும் க்ரய விக்ரயஸஹிதங்களாயே யிருக்கும்; அப்படியிருந்தாலும் தஜாதரவரிக்ரஹீதாக்களுக்குண்டான நினைவு ஸாஸ்ரீஷாநவ்ராயாந்யமாயேயிருக்கும். இங்ஙனன்றிக்கே, அவ்விருவருக்கும் க்ரயவிக்ரய வ்ராயாந்யவந்தியே அந்நாளிலுமிருக்கு

(௧) [illegible] (௨) [illegible] (௩) [illegible] (௪) [illegible] (௫) [illegible]

மாகில், அந்தவிப்ரரிடத்திலே க்ரயவிக்ரயநிஷேதம் நிலைநிற்கும். ஆகையால் ஜ்ஞாநபக்தி ப்ராதாந்யரான ஶாஸ்த்ரோக்த விப்ராதிஜனவர்க்கும் அந்நாளும் ஸதாசாரஸம்ருத்தமாகக் குறையில்லை. (௧) "மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:" (௨) "ஸங்கே ஶக்தி:" இத்யாதிகளைக் கண்டுகொள்வது.

இனி, அந்த ஶாஸ்த்ரஸம்மதாதி வர்ணயம் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி ப்ரஸித்தமாயிருக்கும்படியை ஸ்வாபிப்ராயமிருப்பார்க்காய்த்து அது ஶாஸ்த்ராசாரமாகத்தோற்றுவது; தத்வதர்ஶிநமுடைய ஶ்ராவிகாந்த்ரவிப்ராதிகளுக்கு அந்த ஶாஸ்த்ரஸம்மதாவிவாஹமும் ஸதாசாரமாயேயிருக்கும். ஶாஸ்த்ரஸம்மதாவிவாஹம் ஶ்ருதிஸித்தமாம்படி எங்ஙனேயென்னில்; தச்சோக்தம்-ஶூத்ரைவ பார்யா ஶூத்ரஸ்ய ஸா ச ஸ்வா ச விஶ: ஸ்ம்ருதே தே ச ஸ்வா சைவ ராஜ்ஞஶ்ச தாஶ்ச ஸ்வா சாக்ரஜந்மந: ஶூத்ராம் ஶயநமாரோப்ய ப்ராஹ்மணோ யாத்யதோகதிம் ஜநயித்வா ஸுதம் தஸ்யாம் ப்ராஹ்மண்யாதேவ ஹீயதே; (௩) "ஶூத்ராவேதீ பதத்யத்ரேருதத்யதநயஸ்ய ச ஶௌநகஸ்ய ஸுதோத்பத்த்யா ததபத்யதயா ப்ருகோ:" இதி ஶ்ருதி:. ததாச வைஶ்யஸ்யாபி ஶாஸ்த்ரஸம்மதாவிவாஹோ த்ருஷ்டோ ஹ்யபவதி. கிஞ்ச-ததஸ்யாமேவ ஶூத்ராயாம் வைஶ்யே சாப்யேவ தர்மயோ: வாஸிஷ்டாஸ்வேஷ்ட்யாதிஷு ஸித்தம் வர்ஷிஷ்டேஷ்வப்யதே, (௪) "க்ஷத்ரியாயாம் வைஶ்யாயாம் ஶூத்ராயாம் ச ஜாதா ஏவ ப்ராஹ்மணா: த்ரய: ஸஜாதீயா பவந்தீதி" ஶாஸ்த்ரஸ்தா:-ஹே ராஜந்! ந: ஏஷாம் யஜ்ஞாதி ப்ரதிஷேதாநி:-ஶூத்ராவேத்யா:, ஶ்ரோத்ரிபி:-ஶாஸ்த்ரவேதிபி:, க்ஷத்ரியாதிஷு வேதநாடைவாத்தவ்ய இத்யர்த்த:. க்ருதிநவப்ரயோஜநஶா ஹ,-த்ரைத்ய: ஶுத்ரக்ஷத்ரியவைஶ்யா:, வராதிவ, ஶாஸ்த்ரஸம்மதயோ:-ஹவிஷா

(௧) வி-பு-௯-௭-௨,௬. (௨)
(௩) ஶ்ரீ.ஶ்ரு.௭-௯. (௪) ஶ்ருத்வே-௫-௪.

ர்த², ஜாத்யஷ்ட- ஸ்த்ரீணாம் ஸ்வீகாராத், ஸ்வீகாரே ஸோமாதீநாம்- யத:; ஸாமாந்யே ஜாதய:- த்ரயாணாம், ஸோமாதீநாம், ஸ்வாதீநேஷ் ஶேஷவிஶேஷ: அதோ விதிநா ஸ்வாதீநஸ்ய ஸதோ ஸவி ஸாமாந்யம் த்ரயாணாம் ஸ்வீகாரஸ்ய இதிஹாஸ: கிந்து-அயம் ஸவிஸாமாந்ய: தயோ: த்ரயாணாம் ஸ்த்ரீயாணாம் விஶேஷேண ஸோமாதீநாம் (ஶாதாதபஸ்ய வேதி). அத்ர உபஸம்ஹாரஸ்ய ஶாதாதபீயா வைதிகஸ்வ யஸ்யாஸ ஸம்பந்த:, தயா ச -ஸமீக்ஷ்ய ஶாதாதபஸ்ய யோஷே த-ஏவ, வைதிகஸ்யைவ அயம் ஸவிஸாமாந்ய: தேதவ, அத்ரஸ்த்ரீணாம் ஸாமாந்யேந விஶேஷ:. தயா ச, அநேந நாமவி ஶங்கேண ஶாதாதபீயா: விதஸ்ய ஸாதயாஸ்து விவாஹஸ்ய ஸ்வீக்ருத:. இப்படி ஶாதாதபீவிவாஹம் ஶ்ரேஷ்டவ்யவஸ்தமாகையாலே, அத்தை ஶ்ராவிதாஸ்த்ராதிவிவ்யருக்கு ஸதாசாரமென்னக்குறையில்லை.

இப்படி வ்யக்தஶ்ருதிஸித்தமாயிருக்கிற ஶாதாதபீவிவாஹத்திலே வயோதிகர்க்குப் பொருத்தமுண்டாகிலும் இல்லையாகிலும் அதுதானே அவர்களுக்கு ஸம்ஸ்காரமென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லக்கடவது. ததுக்தம் ஜ்யோதிஶ்ஶாஸ்த்ரே விவாஹப்ரகரணே வயோதிகயோ: த்ரிணி ஶோதநாதிகம் ஸர்வோத்தமஸ்ய விவாஹ: கர்தவ்ய இத்யுக்தா, ஶாதாதபீயா: த்ரி. ஶோதநாதிகமோஹாவி விவாஹஸ்ய வக்தவ்ய-(க) "நஶோஷயேந்தாதபகந்யகாயாம்" இதி. ஆகையால் ஶாதாதபீ விவாஹாதிகள் கீழ்ச்சொன்ன ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸித்த மென்னக்குறையில்லையாய்த்து.

ஆனால், (உ) "ஶாதாதபஸ்ய ஸதாசாரேஷு. ஶாத்ரமோ த்ராம் ததேவ. ஸர்வப்ரகாரேணைவ ஶத்தா வாத்ராயணம்

(க) ஜ்யோதிஶ்ஶா- (உ) ஶாந்-

வரேத்” (க) “வைதஸ்வதேஸ்யப்ரோக்தா கயா சதஸ்ஷ ஸம்ஸ்தா” இத்யாதிகளான மஹர்ஷி வசநங்களின்படியே தத்விவாஹத்வயத்தையும் வ்யாஸாதிகளனைவரும் நிஷேதித்திருக்குமதுக் குச் சொல்லும்படியெங்ஙனேயென்னில்; - ஸகலப்ரமாணச்ரேஷ்டமான ச்ருதிவிஹித சதஸ்ஸம்ஸ்தாதி விவாஹத்தை ஸ்ம்ருதிகளும் பின்செல்லுமத்தனையல்லது அத்தை நிஷேதிக்கமாட்டாதென்னுமது, (உ) “ஸ்ருதேவேதவிரோதேது வசித்யாமோ யதா ஸ வேத । ததைவ லௌகிகாசாரம் ஸ்ம்ருதிபாத்யாதுஷ்ஜேத்” இத்யாதிவசநங்களாலே ஸர்வஸம்மதமாயிருக்கையாலே, தத்விவாஹ நிஷேதவசநங்களும் அவற்றின்படியேயுண்டான வ்யாஸாதாக்களுடைய தூஷணவாக்யங்களும் அவையெல்லாம், விதரேதராதிகளிலும் சதஸம்ஸ்தைகளிடத்திலுண்டான மானவாதி விவாஹவதஷயத்தை உட்கொண்டிருக்குமத்தனை. ஆகையாலே விதரேதராதிகளுமான சதஸம்ஸ்தா விவாஹத்தை விதிக்குமந்த ச்ருதியோடே “சதஸம்ஸ்தா ஸம்ஸ்தா தக்ஷா” இத்யாதி நிஷேதவசநங்களுக்கு விரோதமில்லையென்று விவேகிகள் கண்டு கொள்வது.

தத்வி ராக்ஷஸங்கள் ப்ராஹ்மணாதிவர்ண வதஷயத்திலுமுண்டாயிருக்கும். விவாஹமெட்டுவிதம்; (௩) “ப்ராஹ்மோ தைவ ஸ்ததைவார்ஷ: ப்ராஜாபத்யஸ்ததாஸுர:। காந்தர்வோ ராக்ஷஸஸ்சைவ பைசாசஸ்சாஷ்டமோ மத:” என்று. இதில் ஆஸுர காந்தர்வ ராக்ஷஸ பைசாசம் இந்நாலும் ப்ராஹ்மணர்க்கு வர்ஜ்யங்கள், ப்ராஹ்மாதி விவாஹசதுஷ்டயமும் ப்ராஹ்மம்; காந்தர்வாதிவிவாஹசதுஷ்டயத்தையும் பற்றியிருக்கும் விதரேதராதிகளிலும். ஆகையால் அந்தவிவாஹாஷ்டகத்தில் ப்ராஹ்ம

(க) மநு. (உ) (௩) மநு.

த்விதீயமேயாயிற்று ஷட்கர்மநிரதரான த்விஜஶ்ரேஷ்டருக்கு விஹிதமாவது. அந்த விவாஹாஷ்டகமும் க்ஷத்ரியாதிகளுக்கு ஸாவ்யவஹிதம். இப்படி நிர்ணயமானபின்பு, ப்ராஹ்மணருக்கு விஹிதமான விவாஹ த்விதீயத்தில் ஸஹதர்மாநுஷ்டாநங்களும் அந்த கந்யகைக்கு பித்ருகோத்ராத்வ்யாவ்ருத்தியும் பர்த்ருகோத்ர ப்ராப்தியு முண்டாயிருக்குமென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, பித்ருகோத்ரோதகஸம்பந்தாதிவிவாஹம் ப்ராஜாபத்யாந்தாதித்விஜருக்குண்டாவது கீழ்ச்சொன்ன ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிவ்யவஸ்தமாயும், தத்விவாஹாஷ்டகயோக்யரான க்ஷத்ரியாதிகளுக்குண்டான காந்தர்வாதிவிவாஹத்விதீயத்தில் அந்த ஸஹதர்மாநுஷ்டாநம் ஒரொரு விடங்களிலுண்டாய், ப்ராயேண அவர்களுக்கு ததநுஷ்டாநம் கூடாமலிருக்குமதுவே ஸித்தமாகையால், அந்த கந்யகைகளுக்கு தத்பித்ருகோத்ராத்வ்யாவ்ருத்தியில்லாமை நிஶ்சயமாய், அத்தாலே அந்த ஸகோத்ரோதகஸம்பந்தாதிவிவாஹம் ஸகலஶாஸ்த்ரப்ரஸித்தயாவஜ்ஜீவம் ஸ்ரீமதாதி ஶாஸ்த்ரநிஷித்தமாயிருக்குமென்றிப்படி ப்ராமாணிகர்கள் கண்டு கொள்வது.

ஆனால் அப்படி ஸஹதர்மாநுஷ்டாநங்களும் அந்த கந்யகைக்கு பித்ருகோத்ராத்வ்யாவ்ருத்த்யாதிகளுண்டாகச்சொல்லும்வசநமெங்ஙனேயென்னில்; (க) "ஸ்வகோத்ராத்ப்ரஶ்யதே நாரீ விவாஹாத்ஸப்தமே பதே। பதிகோத்ரம் ஸா ப்ரதா ஸதர்ம: விஜ்ஞேயா கோத்ரேவ ஸம்ஸ்க்ருதகே" இத்யாதி ஸ்ம்ருதிவசநங்களைக்கண்டுகொள்வது; "ஸ்வகோத்ராத்ப்ரஶ்யதே" என்னுமத்தாலேயாயிற்று ஸகோத்ரவிநகோத்ரங்கள் அந்த கந்யகைகளுக் குண்டாயிருக்கும்படி. ஆகையால் அந்த பித்ருகோத்ரோதகஸம்பந்தாதிவிவாஹம் ப்ராஜாபத்யாந்தாதி

(க) உநா-

விப்ரருக்குண்டாயிருக்குமது, வர்ணவேர்ணக ஸ்ம்ருதிஸூத்ரகர்த்த மாக விவேகிகளுக்கு நிஶ்சயிக்கக்குறையில்லையாயிற்று.

இனி அந்த ப்ராஹ்மணருக்கு விஹிதமான விவாஹவர்ணாஷ்ரயத்தில், ராஜஸோராஷ்ட்ர ஹயாஶ்ரவத்தானது ஒவ்வொரு தேஶாசாரவிஶேஷத்திலுண்டாயிருக்குமதுவும் ஸஹீநவிதமாகையாலே, அத்தாலந்த விவாஹத்துக்கு ப்ரயோஜனமான ஸத்வஶ்ரவணஷாநங்கூடாமல், அதடியான ஸமோத்ரகோத்ரஸம்பந்தா விவாஹமுண்டாயிருக்கவுங்கூடும். அதை ப்ராப்திக்காமல், கீழ்ச்சொன்ன தர்மசாஸ்த்ர விவாஹ ஸ்ம்ருதிஸூத்ரவசனங்களைக்கொண்டு ஸமோத்ரகோத்ர ஸம்பந்தாதிவிவாஹத்தைப்பண்ணுகிற ப்ரயோகவணிக்ஜவிப்ராதிகளிடத்திலேயாயிற்று, “கோத்ரஸ்ய ஸம்பந்தே ஸ்வா கோத்ரமோத்ரம் ச ஏவ ச । ஸகோத்ரம் ஸ்வஸாரம் ச ஏவ மத்வா சாந்த்ராயணம் சரேத்” இத்யாதி தந்நிஷேதவசனங்களும் தர்மஶாஸ்த்ரவ்யாக்யானங்கள் ஹீனஜன ஸமாவாதிநரகாநுபவ ப்ராயஶ்சித்தாதி ஶங்கைகளும் குடிகொண்டிருக்குமென்று, ஸகோத்ர கோத்ரஸம்பந்தாதி விவாஹவிஶிஷ்டவிப்ராதிகளனைவரும் விஶ்வஸித்திருக்கக்குறையில்லை.

ஆனால், கோத்ரஸம்பந்தத்தையும் ஸகோத்ரத்தையாகையாலே, அவ்விடத்திலும் அவர்களுக்கு விவாஹயோக்யதை யுண்டாகச் சொல்லவேண்டி வருமேயென்னில், அப்படி சொல்லவொண்ணாதாயிற்று; (க) “மாத்ருஷ்வஸ்ருஸுதாம் சைவ ஸ்வஸாரம் ததா । ஸ்வஸ்ரீயம் மாதுலஸுதாம் ஸ்வஸாரம் கோத்ரம் விநா” இத்யாதி ஸூத்ரவசனங்களில் இன்ன இன்னமுறைகளில் விவாஹயோக்யதை யுண்டாகச்சொல்லி “ஸ்வஸாரம் கோத்ரம் விநா” என்று தமக்கை தங்கை தாயார் முறையானவிடங்களில் அந்த விவாஹத்தை நிஷேதித்திருக்கையாலே. ஆகையால், அந்த ஸகோத்ர கோத்ரஸம்

(க)

ஸுதாதி விவாஹத்துக்கொரு நிஷேதமுமில்லையென்னுமது கீழ்ச் சொன்ன ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாலே ஸுப்ரஸித்தமாயிருக்கையாலே தத்வசநமுடைய த்ராவிடாந்த்ரஜாதிகளனைவருக்கும் தத்ஸஹோதரோத்பந்நஸுதா விவாஹம் ஸதாசாரஸித்தமாகக்கடவது.

ஆகையால் அந்த விஶேஷவசநங்களையறியாமல் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி விஹிதமான ஸஹோதரோத்பந்நஸுதாதி விவாஹத்தையும் ஶாஸ்த்ர நிஷித்தமாகச்சொல்லுமவர்களுக்கு, தத்விஷயக ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி களில் நிஷேதவசநமில்லையென்னுமது ஸித்தமாகக்கடவதத்தனை.

அந்த ஸஹோதரோத்பந்நஸுதாவிவாஹம் ஶாஸ்த்ரஸித்த மாகையாலாயிற்று, அத்தைபிள்ளை அம்மான்பிள்ளைகளை அத்தான், அம்மாஞ்சி, அத்தங்கார், அம்மங்கார் என்று இவர்களுக்கு அந்யோ ந்யம் விநோதக்ரியாவாசகங்களுண்டாயிருக்கும்படியும்.

ஆகையால் முன்பு நிஷித்தங்களாகச்சொன்ன அந்யஶாகோ த்பந்நஸுதாவிவாஹங்கள் ஶாஸ்த்ராதி விஶேஷங்களாலே, அவைஷ்ணவ ஶ்ரீவைஷ்ணவ விப்ராதிகளனைவர்க்கும் வர்ஜ்யாஹ்ய ங்களென்னுமது ஸதாசாரஸித்தமானபின்பு, கீழ்ச்சொன்ன (க) “வைஷ்ணவ ஶாக்த வதித ஸம்பந்தம் விஸர்ஜயேத்” இத்யாதி வசநங்களின்படியே அவைஷ்ணவ விப்ராதிகளிடத்திலுண்டான விவாஹாதிகள் ஶ்ரீவைஷ்ணவவிப்ரர்களுக்கு வர்ஜ்யத்யாஜ்யங்களாகக் குறையில்லையாயிற்று.

இன்னமும், ஸதாசாரவிஹித வஸ்த்ரஸம்ஸ்காராதி ஸாஹித்யத் தாலே ஶுத்தாசாரிகளாயிருக்கும் அவைஷ்ணவ விப்ரஶரீரஸம்ப ந்தாதிகளால் ஹரிபக்தி நஶிக்குமென்று ஶாண்டில்யஸ்ம்ருதி வ்யக் தம்; (உ) “ஶூத்ரைர்வா பார்ஷதை: க்ருத்ரைர் ஸதாசாரவிவர் ஜிதை: । ஸம்பந்தம் நாசரேத்பக்தோ நஶ்யேத் பக்திஸ் ஸஹ

(க) (உ) ஶாண்டில்ய-

ஷே" இதி. ஸ்ரீவைஷ்ணவஸஹவாஸமும் தத்ரைவ வ்யாஸோக்தம்; (க) "ஸாத்வதாக்ஷநிவேதை: ஸோத்ரவ்யஜனஸம்வாஸிபி:" என்று தொடங்கி (உ) "ஸத்வபேதே ஸ்தாவரே. ஸுஷ்டாஸஹ வஸே த்வயம்" இதி.

ஆகையால், சாஸ்த்ரார்த்தமாகவே ஸ்வஸமாஸ்ரயத்தை ஸ்வீகரித்து தத்ஜ்ஞானனான ஜ்ஞான ஸம்ப்ரதாயாதி ஸதாசார சீலனாயிருக்குமவனிடத்திலே யாயிற்று ப்ராஹ்மண வைஷ்ணவஸ்வ ங்கள் நிலைநிற்பது மென்றிப்படி ஸமாசாஸ்த்ரஸித்தம். (௩) "ஸம்ப்ர தாயநிவேதகா: ஜ்ஞாநேநாசார்யகே ஸ்வாயாயே ஜவ ஹோமகர்மஸமாதா ஸத்வ்யதீர்த்தஸம்ஸகா: । ஸ்ரீசாஸ்த்ர வர்ணவேதவேத்ஷு நிரதா: ஸ்ரீவைஷ்ணவா ப்ராஹ்மணா: கந்ய யே கர்மதேஷு கர்மநிரதா விப்ராஸ்து தே ப்ராக்ருதா:" இதி. இவ்வசனத்திலே வஷ்டஸம்ஸ்காரவரான ஸ்ரீவைஷ்ணவரிடத்திலே ப்ராஹ்மணத்வாதிகளுண்டாகவும், தத்ரஹிதரான விப்ரர்கள் ப்ரா க்ருதரென்று மிப்படியாயிற்று தந்நிர்ணயம்.

அப்படி ஸாத்வதராய் ப்ராஹ்மண வைஷ்ணவஸ்வாந்விதராயி ருக்குமவர்கள், ஸாத்வதாஜ்ஞாகைங்கர்யமான ஜ்ஞான ஸம்ப்ர ஜவள வாஸநாதியி ஸதாசாரஸமீபதையை ஜஹித்து அவற்றை ஸஹ்ருதயமாக வநுஷ்டிக்குமதுவே ஸாத்வதாசாரமென்று தோற் றுகைக்காக, தந்நிஷ்டாரஹிதரை சாஸ்த்ரம் நிந்திக்கும். (ச) "கஸ்நா தாஸீ மேம் ஸுதே கஜவீ வத்ய சோணிதம் । கஹதாஸீ க்ருமிஸுதே கதீவிஷஸ்ருதே । ஆதசாஸநந்தஸம்ப்ர ஹீநோ விநத்யதி । வதர்வேத்யயோ விப்ர ஸுத்ர ஸூத்ர ஸஸோ ஸ்வேத் । ஔவாஸந கைவர்ணா: ஸ்ரியம் வாயோ:

(க) சாண்டில்ய- (உ)

(௩) (ச)

யிதவ்யதி । ஸர்வோ தஸ்ய பரோதவ்ய இதி ப்ரஹ்மவிதோவிதுः” இத்யாதிகள் கண்டுகொள்வது.

ஆகையால், “ஸந்த்யாவந்தந வைதஸ்கர்மநிரதாः” என்கிற வசநவிஶேஷ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆவஶ்யகமாயிற்று.

ஆனால் அந்த வசநோக்த ஸந்த்யாவந்தநாதிகளைத்தானே ப்ரயாநமாகச் சொல்லும்போது, வைஶ்வதேவயஜ்ஞாகரண ப்ரத்யவாயவசநங்களுக்குச் சொல்லும்படி யெங்ஙனே? அவையாவன - (௧) “அக்ருத்வா வைஶ்வதேவந்து புஞ்ஜதே யே பராயா த்விஜாः । ஸர்வே தே வ்ருஷா ஜ்ஞேயாः பதந்தி நரகேஶ்வஸௌ” (௨) “வைஶ்வதேவ விஹீநா யே ஆதித்யேச்ச பஹிஷ்க்ருதாः । ஸர்வே தே நரகம் யாந்தி காகயோநிம் வ்ரஜந்தி” இதி. இப்படி பஹுவியமாக் ஶாஸ்த்ரம் நிந்தியாநிற்க தத்ப்ரதிஸித்த ஸாநாதிகளாலே ப்ராஹ்மணத்வ வைஷ்ணவத்வங்களுண்டாம்படி யெங்ஙனேயென்னில்; ஶாஸ்த்ரஸாரத்யவத்திலே வைஶ்வதேவாதிகளை அக்ருத்யங்களாகவே விஶேஷித்து ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே ஸர்வகாலத்திலும் அவஶ்யநுஷ்டேயங்களான ஸந்த்யாவந்தந ஜபஹோமாதிகளுக்குண்டான ஆவஶ்யகத்வம் வைஶ்வதேவாதிகளுக்கில்லாமை விஶதமாகையால் அப்படி நிர்ணயிக்கக்குறையில்லை.

ஆனால் அப்படி சொல்லுவதெங்ஙனேயென்னில்;- (௩) “அக்ருத்வா வைஶ்வதேவந்து யோ புஞ்ஜேதநாபதி த்விஜः । ஸ மூடோ நரகம் யாதி காலஸூத்ரமவாக்ஶிராः” என்கிற வேதா(ஶா)சார்ய வசநத்தில் அநாபத்திலே வைஶ்வதேவம் பண்ணாத த்விஜன் நிந்தித்திருக்குமத்தால், ஆபத்காலத்திலே வைஶ்வதேவம்பண்ணாமல் புஜிக்குமவர்களுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரத்யவாயவசநவ்ருத்தியில்லையென்னுமது விஶதம். ஆபத்காலத்திலு மொருவரைக்கொண்டு பண்ணு

(௧) (௨) (௩)

வித்துத் தான் யாசிகொ ஏற்கும்படி சுவஸ்த்யயந ப்ரமேயங்களான ஸந்த்யாவந்தந ஜபஹோமாதிகளுக்குண்டான ப்ராயச்சித்தம் “சுநாவதி” என்று சொல்லியிருக்குமந்த வைச்வதேவத்துக்கு இல்லையென்னுமது ஸித்தமாகையாலே, தத்ப்ராயச்சித்தத்தைச் சொல்லக்குறையில்லை.

ஆனால் அந்த ஸந்த்யாவந்தநாதிகளை சுஸ்ருத்யாவதிஷ்டயத்தில் ஒருவரைக்கொண்டு பண்ணுவித்துக் கொள்ளவேணுமென்கிற வசநமெங்ஙனேயென்னில்;-(க) “ஸாந்த்யம் சுசிர்ந்நிஹோத்ரம்வ வேதகார்யாணிவாஸ்து சுந்தராசநேந ஹோமஞ்ச காரயேந்நாத்ருசாவரேச” இதி. “சுநச”என்னுமதுக்கு ப்ராஹ்மணஜ வைச்வதேவாதிகவிதயேஃ என்றிப்படி தோழப்பர்பண்ணின ஸ்ம்ருதிஸங்க்ரஹத்திலிருக்கும்படியைக் கண்டுகொள்வது.

இனி, அந்த வைச்வதேவத்தை சுநாவத்திலே பண்ணுமிடத்திலும் பெருமாளுக்கு அமுது செய்தருளப்பண்ணின பின்பு தச்சேஷத்தாலாயிற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பண்ணுவது. தத்நந்தரம் வைச்வதேவம் பண்ணுவதற்குமுன்னே உத்தராச்ரயியான பிக்ஷுகன்வந்து வாசலிலே ஸாயம்ப்ரகாரத்துக்குக் காத்துக்கொண்டிருக்க வைச்வதேவவாரு யிராமல் விசேஷஸாஹஜருடைய் அந்தயதிக்கு ஹஸ்தப்ரதாசமான ஸாயம்ப்ரகாரத்தை ஸமர்ப்பிக்குமதுவே வைச்வதேவம். அதுக்குப் பின்பு வைச்வதேவம் பண்ணவேண்டுவதில்லையென்னுமது வாராஹஸ்ம்ருதி ப்ரஸித்தம்;- தத்ர ப்ரயச்சேஷ்யாயே வைச்வதேவப்ரகரணே, (உ) “வைச்வதேவாக்ருதம் தோஷம் பிக்ஷுர்கோ வ்யபோஹதி। நபிக்ஷுணாக்ருதம் தோஷம் வைச்வதேவோவ்யபோஹதி”இதி. இவ்வசநத்துக்கு வைதிகஸார்வபௌமராந தோழப்பர் நிர்ணயித்தது, (௩) “ததஸ்து வைச்வதேவார்த்தமேவ

(க) ஸ்ம்ருதிஸங்க்ரஹ. (உ) வாராஹ-க. (௩) ஸ்ம்ருதிஸங்க்ரஹ-

𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑍌 𑌸𑌮𑌾𑌗𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌧𑍇𑌯𑌾, 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑍃𑌤𑍇𑌕𑌾𑌰𑌣𑍇 𑌨𑌦𑍋𑌷𑌃 𑌇𑌤𑌿𑌭𑌾𑌵𑌃” இப்படி அவர்பண்ணின 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌸𑌙𑍍𑌗𑌹த்திலிருக்கும்படியைக் கண்டுகொள்வது. (௧) “𑌷𑌡𑍇𑌤𑍇 𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃” என்கிறபடியே 𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌶𑌬𑍍𑌦𑌂 𑌯𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤ரிடத்திலுண்டாகிலும் அது 𑌯𑍋𑌗𑌰𑍂𑌢𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯த்தாலே 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮ிகளான 𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁க்களிடத்திலே தானே நிலைநிற்குமது 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌮𑍍𑌮𑌤𑌮ிறே.

ஆகையாலே 𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌶𑍇𑌷𑌾𑌶𑌿களல்லாதார்க்காயிற்று 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵த்தைப் பண்ணவேணுமென்கிற 𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌮ும், 𑌤𑌦𑌕𑌰𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑌮ுமுள்ளது. இப்படி 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮ானபின்பு 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮ும் 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌮𑍍𑌮𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑌶𑍀𑌲 𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌶𑍇𑌷𑌾𑌶𑌿களான 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮ருக்கு 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌾𑌕𑌰𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌸𑌕𑍍𑌤ி இல்லையாகக்கடவது.

இன்னமும், 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮ரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில் ஒரொரு 𑌅𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿பண்ணுகிற 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌇𑌤𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌮ாயிருக்குமென்கிற 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌰𑌕𑍍𑌷ையிலே 𑌸𑍍𑌪𑌷𑍍𑌟𑌂. 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑌃, (௨) “𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌾𑌯 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌰𑍍𑌷𑌣𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍍𑌯𑍁𑌮𑍍𑌨𑌾𑌯 𑌅𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌅𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌾𑌯 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿. 𑌭𑌗𑌵𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌣 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌰𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌸𑍍𑌯𑌕𑌲𑍍𑌪𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑌿”. அதுவுமொரு 𑌅𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌷𑌯மாயிருக்கும்படியை அதிலே கண்டுகொள்வது. ஆகையால் கீழ் 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯ித்தபடியே 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮ரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯மாயிருக்கும்படி 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧மாயிற்று.

ஆனால், (௩) “𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍇𑌦𑍀 𑌚 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍁𑌷𑌮𑍍। 𑌸 𑌵𑍈 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌹𑌿𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌃” என்றும், (௪) 𑌨𑌾𑌦𑌯𑌂 𑌭𑍋𑌗𑌕𑍋𑌟𑌿𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌜𑍁𑌷𑍍𑌯 𑌕𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾

(௧) (௨) 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾 (௩) 𑌮𑌨𑍁 (௪)

த்வா தஸ்ய ஹவி:" என்றும் இத்யாதிகளாலே யாகம் பண்ணுதார்க்கு ப்ராஹ்மண்யமும் ஸதாசாராதிகளும் இல்லையென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுமாகையால் அந்தப்ராஹ்மண்யாதி ஸித்த்யர்த்தமாக வித்யார்ஜித த்ரவ்யத்தாலாதல், அதில்லையாகில் ஶிஷ்டஜநங்களை யாசித்துப்பெற்ற த்ரவ்யத்தாலேயாதல், ததபாவத்தில் (௧) "ப்ராஹ்மண: ப்ரதிக்ரஹாதிநா தநமர்ஜயேத்" என்கிற விதியாலாதல் தநத்தை ஸம்பாதித்து யாகம் பண்ணுமது ஸதாசாரமாயிருக்க ப்ராஹ்மணோத்தமரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அத்தைப் பண்ணாதிருப்பானென்னென்னில்;- வித்யார்ஜிதாதி த்ரவ்யமும் பாகஶுத்திகளான ஶுத்திக்குகளுமுண்டாகில் யாகம் பண்ணலாம், மற்றைப்படி "ப்ரதிக்ரஹாதிநா தநமர்ஜயேத்" என்கிற விதி யாகார்த்தமன்றிக்கே ஸஜீவநார்த்தமென்னுமது, (௨) "ஷண்ணாம் து கர்மணாம் அஸ்ய த்ரீணி கர்மாணி ஜீவிகா। யாஜநாத்யாபநே சைவ விஶுத்தாச்ச ப்ரதிக்ரஹ:" என்கிற வசநத்தாலே ஸித்தமாகையாலும், அப்படி ஸஜீவநார்த்தமாக உண்டான த்ரவ்யத்தில் மிகுதியுண்டாகில் அத்தால் யாகம் பண்ணுமது ஶாஸ்த்ரஸம்மதமென்றும், மற்றைப்படி யாகார்த்தமாகவே தநாதிகளை யாசிக்குமது ஶாஸ்த்ரவிருத்தமென்றும் மீமாம்ஸாஶாஸ்த்ரார்த்தமாகையாலே, தத்த்ரவ்யஸம்பாதநாயாஸத்தாலேயாயிற்று விவேகிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிலே அத்தை ப்ராயேண பண்ணுவாரில்லாமலிருப்பது.

ஆனால், யாகார்த்தமாக தநத்தை யாசிக்கவொண்ணாதென்னுமது மீமாம்ஸா ஶாஸ்த்ரார்த்தமாம்படி எங்ஙனேயென்னில்;- தத்ர அர்த்தேயவ்யயநாதிகரணே (௩) "தஸ்மாத் ஸ்வார்த்தம் ஷாயம் த்ரவ்யம் நகர்த்தவ்யமிதி ஸித்தாந்த:" இதி. இப்படி மீமாம்ஸாஶாஸ்த்ர ஸித்த

(௧) (௨) (௩) பூர்வமீமா-௪-௧.

மாகையாலே ஸ்வவர்ணாசார ப்ராயஶ்சித்தாதிகளாலே யஜ்ஞம் பண்ணுமது ஶாஸ்த்ரவிருத்தமாகக் கடவதன்றே.

ஆனால் கீழ்ச்சொன்ன தத்காரணவ்யவஸ்தாயவசனங்களுக்குச் சொல்லும்படி யெங்ஙனேயென்னில்;-யஜ்ஞங்களை இரண்டுமூன்றுவிதமாக ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, யோகிஶ்ரேஷ்டரான ப்ராஹ்மணோத்தமருக்கு யஜ்ஞவிஶேஷமுண்டென்னுமது விஶேஷஶாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே தத்கர்ண வ்யவஸ்தாயநீதி அவர்களுக்கில்லையாகக்கடவது. எங்ஙனேயென்னில், (க) "த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா யோகயஜ்ஞாஸ்ததாபரே। ஸ்வாத்யாயஜ்ஞாநயஜ்ஞாஶ்ச யதய: ஸம்ஶிதவ்ரதா:" இதி ஹாரீத: ஸ்ரீகீதாயாம் (உ) "யஜ்ஞாநாம் ஜபயஜ்ஞோऽஸ்மி" இதி. இன்னமும், (௩) "ஜ்ஞேயா யாமஸ்து வஜ்ஞஸ:"என்கிறபடியே ஸ்வஸதாசாராயநாமயஜ்ஞம் ஸர்வஸித்தமாகையாலும், யஜ்ஞம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குண்டென்னுமது ஶாஸ்த்ரஸித்தமாகக்குறையில்லையாயிற்று. இப்படி ஸ்தாபிதமானபின்பு (ச) "வர்ணாஶ்ரமாசாரவதாம் யஜ்ஞாநாம்" ஶ்வைக்யவத: ஸ்ரீவை:" இத்யாதிகளுக்குத் தாத்பர்யம், கீழ்ச்சொன்னபடியே ஶரீரஸம்பந்தாதி ஸாமக்ரியுண்டான விப்ரர்கள் யஜ்ஞம் நடத்தச்செய்தே தைவாத் கயதிச்ச யந தைதிகஶாஸ்த்ரஸம்பவத்தாலே அந்த யஜ்ஞம் வ்யத்யஸ்தமானால் அப்போது ஶூத்ராதிகளிடத்திலேயாகிலும் பரிக்ரஹித்துத் துடங்கினயஜ்ஞத்தை அவஶ்யம் முடிக்கவேணுமென்னுமதிலே யாயிற்று. இங்ஙனன்றிக்கே, ஶூத்ர த்ரவ்யம் பரிக்ரஹித்தாகிலும் யஜ்ஞம் அவஶ்யம் பண்ணவேணுமென்னுமத்தை நிஶ்சயித்து அத்தைப்பண்ணுமவர்களுக்கு தத்காரணத்தாலே வர்ணாஶ்ரமாதிகள் ஸித்தமென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும், தைத்திரீய ஶ்ருதிகள (௫) "ஶூத்ரோ ஜாயதே யஜ்ஞகாரணாத் ஶூத்ரஸ்ரீகதி

(க) (உ) கீ-௧௦-உ௫.

(௩) (ச) (௫) தைத்தி:

தாஸ:" இதி. ஸ்ருதிவசநிகாயாச் (க) "யதிவிப்ராஹ்மண ஸ்த்ரீசூத்ர ஸம்ஜ்ஞாயதம் நாமஹநேசநச் । ஜாயதே ஸ ஹி வர்ணாய ஸ்த்ரீசூத்ராயீத நஷ்டசேதஸ:" இதி. யஸ்ஸ்ருதஸ்ச,(உ) "உபாதாய யநம் ஸ்த்ரீசூத்ராதேஸ்ஸ்ருதே ஹோதவ்யாசமவஸேத் । தாதா ஸதக்ஷயே ஸோ ரோதிக தத்ர நரகம் வ்ரஜேத்" இதி. (ரு) "யே ஸ்த்ரீசூத்ராதிபஞ்சாஸ்யுத்ஸ்ருஷ்டோஹோதவ்யாஸதே । ஜிக்ஷிஜேஹேஷ்டி ஸ்த்ரீசூத்ராணாம் ப்ரஹ்மவாதிஷு கர்ஹிதா: । தேஷாம் ஸததயாஸ்தாநாம் வ்ருஷபாதஸ்யவஜீவிநாச் । பதாதேஹ்ஸகரோத்ருஸ்ய தாதா தாநமணி ஸஞ்சரேத்" இதி ஜநந: சுவர்ணாதயோஸ், (ச) "நயஜ்ஞாயதம் யநம் ஸ்த்ரீசூத்ராத்ப்ரோ ஹிக்ஷேத யதிவித்।யஜதோ நஷ்ட ஹிக்ஷித்வா வர்ணாய: ப்ரேத்ய ஜாயதே" இத்யாதிகளான ஜநாதிஸ்ருதிகளை யஜ்ஞார்ண ப்ரத்யவாயவிஸ்ருக்களான வித்ஜநங்கள் பராமர்சித்துக் கொள்வது. ஆகையால்,(ரு) "வர்ணாஸ்த்ரிக்ருஹ்யாவி யஜேதாச பச்யூத்வெக்தைவெ:" இத்யாதிவசநங்களுக்குத் தாத்பர்யம், கீழ்ச் சொன்னபடியே ஸ்வவ்ருத்த யஜ்ஞத்தில் யநாதாநாஹத்திலே யாகக்கடவது.

இப்படி ஸத்ஸிதமாகையாலே கீழ்ச்சொன்னபடியே வித்ராஜிதாதி ஸவவ்ருத்தாலே யஜ்ஞம் பண்ணுமதுவே ஹரவத்ப்ரீதிகாரமென்றும் சாஸ்த்ரம் சொல்லும். சுவர்ணாதயோஸ், (சு) "ஞாய்வ்ராதெத்தை ஸ்வக்ருஷ்யாய ஹஜெயே ஸ்ரீஷ்டவரிக்ருஹாஸ। யஜேத ஸ்ரத்தயா விஷ்ணும் ஸ்ரேயோயீத நாமநஸ்யாயஜேத்" இதி. இப்படி யஜ்ஞாயதமான விபிநிஷேதவசநங்களை யுணர்ந்து ஸ்வாதிகாராநுரூபமாக யஜ்ஞத்தாலே ஹரவத்ப்ரீதிபராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணோத்தமரான ஸ்ரீவைஷ்ணவ

(க) ஸ்ருதிவசநிகா- (உ) யதி- (ரு) ஜந- (ச) சுவர்ணாத- (ரு) (சு) சுவர்ணாத-

ஷ்ணவர்களுக்கு தத்கார்யே விதாயஜ்ஞாதஸாரண ப்ரத்யவாய ஸித்தியில்லையென்று விவேகிகளுக்கு நிரூபிக்கக்குறையில்லை யாயிற்று.

இப்படி வித்ரஜித்தாதி ஸூத்ரவ்யாக்யாநங்களுண்டானாலும் அவைஷ்ணவ ருத்விக்குகளோடேகூட யஜ்ஞம்பண்ணினால் அதுக்கு ஸம்பூர்ணபலமில்லையென்னுமது ஹாரீதஸ்ம்ருதி ப்ரஸித்தம்; தத்ர வசநம் ஷஷ்டாத்யாயே, (க) “அவைஷ்ணவஸ்ய விப்ராஸ்ய ஸர்வம் வர்ணாஶ்ரமோசிதம் । நிஷ்பலம் தத்பவேத் தஸ்ய மாதுர்யம் யதாம்பஸம்” இதி. ஸ்ரீபராஶரஸ்ம்ருதௌ, ஸ்ரீபராஶர ஸம்ஹிதாயாம் ப்ரதமேऽத்யாயே (உ) “வாஸுதேவபராயணம் ப்ராஹ்மணம் வர்ஜயித்வா து யஜநாத்யாதிகம் கர்ம யோகி ஸ்வயமேவ ஸமாசரேத் । நவயாஜ்ஞிகாஸ் ஸர்வே வேதாந்தா நக்தத்வாஸ்ஸஹ” இதி. வாஸிஷ்ட ஸ்ம்ருதௌ ப்ரதமேऽத்யாயே (௩) “யஸ்து நாராயணாதந்யம் தேவதாந்தரம் ப்ரவர்தயேத் । அவைஷ்ணவஸ்ய யஜ்ஞதாநாதிகாஸ் க்ரியாஸ் । அப்ரமாணம் பவந்தி ஸர்வம் ஸந்தேஹம் । நிஷ்பலம் பவேத் தஸ்ய ஜுஷ்டம் ப்ரவ்ருத்திம் விஜோதாரஃ ப்ரதமே வேதவித் யோ விப்ரா வாஸுதேவம் நவி ஜாதி । வேதபாரகஸ்ஸர்வோ ந வைஷ்ணவ ப்ராஹ்மண ஶூத்ரவத்” இதி. இன்னமும் ஹாரீதஸ்ம்ருதௌ ஷஷ்டேऽத்யாயே, (௪) “அவை ஷ்ணவாய விப்ராய ஸர்வ வேதவிதேऽபிவா । யத்கிஞ்சித் தீயதே ஸர்வம் நிஷ்பலம் தத்ப்ரகீர்திதம் । தஸ்மாத் வைஷ்ணவாயைவ ப்ர ஜயேத் ஸர்வகர்மஸு । அவைஷ்ணவாந் த்விஜாந் பாபாந் ப்ரயத்நேந விவர்ஜயேத்” இத்யாதி ஸ்ம்ருதிகளிலுண்டான அவைஷ்ணவ நிஷேதவசனங்களை விவேகிகள் பரிசோதித்துக்கொள்வது.

(க) ஹாரீ - ரு - (உ) பராஶரஸ - ௧ -
(௩) வாஸி - ௧ - (௪) ஹாரீ - ரு -

ஆகையாலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஜாத்யாதி ஸகல வ்யவஹாரஸித்தி யுண்டானு யஜ்ஞம்பண்ணவேண்டுவது.

ததாசாரம் யுண்டானாலும், ஸ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி ஸதாசார ஸித்தமான விஷ்ணுயாகத்தை யாயிற்று பரமைகாந்திகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பண்ணுவது.

ஆனால் அந்த விஷ்ணுயாகத்துக்கு ப்ரமாண மெங்ஙனே யென்னில்; அது பஞ்சமவேதமென்று ப்ரஸித்தமான மஹாபாரதத்தில் தேருடன் பாரடைந்த உபரிசர வஸு வ்ருத்தாந்தத்திலே ப்ரதிபாதிதம். அதாவது ப்ருகு மஹர்ஷி ஸம்வாதத்தில் மஹர்ஷி விவாதத்தைச்சொல்லி ஸ்வயம்பதிதனான் உபரிசர வஸு வென்று பாரதவ்யவஸ்த;— தத்ர மோக்ஷதர்மே சதுஸ்த்ரிம்ஶததமே அத்யாயே- (க) "ப்ராஹ்மணா ப்ருகுமுக்யா யஜந்த ஸுரோத்தம ஸர்வம்ருஷயம். ஜ்யோதிர்ஷு கர்மஸு கால்பர்ஷு விததே யஜ்ஞகர்மணி" இத்யாரப்ய- (உ) "ஸ்வயம்ப்ரபோ ஜகத்ராதா விஷ்ணுர்யஜ்ஞேஶ்வர: ப்ரபு: வ்யஷ்டேஷயா ॥ ப்ரஹ்லாதஸ்ய ததஸ்து ப்ருஹஸ்பதேஶ்ச ப்ராஹ்மணஸ்ய । மஹர்ஷயோ மஹாராஜ ஸர்வே ஸம்ப்ரவாதிந: ப்ரகாரிதா: । ததோ தீநாஸ்து ப்ருஹஸ்பதிம் த்ருஷ்டா ஜிஜ்ஞாஸமாநா: ஸமஸ்ய ஶ்ருதேஶ்சைவ யஜ்ஞவிதிம் ஶ்ரோதும: । கவி விஜ்ஞாந ஸேவிதே மஹாத்மநோ யஜ்ஞஶீலக: । நாமயம் யஜ்ஞகர்மணோ யஜ்ஞேஸ்மின் ப்ரயுஜ்யதே । ப்ரகாரைர்நைவ தே யஜ்ஞம் கர்மணா யஜ்ஞஹோமவதி । விதிஶ்ரேஷ்டேந யஜ்ஞேந யஜ்ஞஸ்தே ஸர்வஹோமாநுகவேஷு । யஜ்ஞம் த்விஜைஸ்ஸம்ஸ்த்ருதைர் ரிவஷட்காரம்ஸ்துதைக: । ஸர்வ யஜ்ஞோ மஹாநு ப்ருகு விஜயாநோயிதவ்யதே ॥ ப்ரத்யக்ஷதஸ்து த்ருஷ்டாந்தம் ஜாதிவித்வத் தப்ஸ்விபி: । உக்தம் நவ்யதிஜ ப்ராஹ்மணநோ ஹவ்யஸாதந: । ஸர்வம் விவாதஸ்ய மஹாநு

(க) பார - மோ-   (உ)

ஜஜ்ஞே ஶக்ர மஹர்ஷீணாம் । ஜஹ்நோஸ்மாவஶேஷாத்வி யக்ஷ்ய
திதி ஹாரத: । ஜேதா விதுரோ விவாஹேந ஶூத்ரயோத்பவஸ்மின: ।
கஹிஸ்நாய ஶக்ரேண வ்யாஸ்ருத்ய ப்ரத்யக்ஷம் வஸதே । ஶூத்ர:-
மஹாப்ராஜ்ஞ ஸ்யம் யஜ்ஞாஸ்ய ததோ ந்ருபதே ஸ்ருத: । யக்ஷ்யம்
வஸதிஹிதே ஸ்வயம் ரயோஷீ தேஜ ரதேஜாரவி । தத்வாத்ர தந்த
வவஸ்தேஷா மஹாத்ம்யா பஶ்யாமி । யயோவந்தே தேயக்ஷ்
வ்ருத்திஹோவாவ வாஞ்சித: । ஶ்ரவத்ரஸ்ய ந்ருபதி: ப்ரவிவேஶ
ரஸாதலம்" இத்யாதிகளில் அந்த ... ரிவாரஸ்ய கஸ்ய
யஜ்ஞஸ்யந்தாலே இப்படியை ய... என்று மஹாபாரதத்தி
லே ஸ்பஷ்டம்.

இப்படி க்ஷத்ரியரான மஹர்ஷி ப்ராஹ்மண்யத்தைப் பாராமல் ஶூத்ரப்ரியமான ஸூத்ரோக்தியாலே ஶூத்ரஜாதியை ப்ராபித்து வ்யஸநப்படும் அவ்வஸ்ருத்தாந்தம் கீதாபாஷ்ய தாத்பர்யசந்த்ரிகையிலே ஸ்பஷ்டம். (௧) "க்ஷத்ரியவரிவாதி வ்ருத்தாந்தோ ப்ராஹ்ம:, யதா உபரிசரோ ஜமதக்நிஶ்சோஷித: கதாவிஶேஷா நாம்மஹர்ஷீணாம் விவாதே யாஜ்ஞ்யக்ஷவ்ருத்திவிஷயஸ்ய வாதி மஹர்ஷிர் விரக்ஷந்ருத மஹியாய நிபதித இதி". இன்னமும், தத்ரைவ (௨) "ஹோமாயிர்நாஸ்ய தத்யஜ்ஞஸ்ய திவம்வ திஶம்வ, ஸஹிம்ஸாத்மகாஸ்ய யஜ்ஞா விஶிஷ்டாயிகாரிவிஸ்ர்ய்யா ஜமதேர தித்வீர்ண நத்வா தேவதாந் ப்ரத்யாஸந்நா:, அதஏவ ஹாஸ்ய வரிவாதயோ விஷ்வக்ஸேநபக்ஷவஶ இதி".

இப்படி அந்த விஷ்வக்ஸேந யாகத்தையே யாயிற்று கவிதார்க்கிக கேஸரியான வேதாந்தாசார்யரும் ஸூசித்தது. அவரப்படி ஸூசிக்கைக்கடி - பெரியநம்பி முதலான நம் பூர்வாசார்யர்களனைவரும் அந்த விஷ்வக்ஸேந யாகத்தை திரும்பி அநுஷ்டித்த வரு

(௧) தாத்பர்ய சந்த்ரி- (௨)

வாயிற்று. ஆகையால், அந்த மஹர்ஷி ஸேவிதமான விஷ்வக்ஸே-யாகமே பரமைகாந்த்யாதி ஸதாசார்யருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமென்று விவேகிகள் கண்டுகொள்வது.

இன்னமும் அந்த விஷ்வக்ஸேநயாகத்தை ஸநகாதிகள் பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரம் விடாதே அநுஷ்டித்தாரென்னுமதுவும் மஹாபாரத ப்ரஸித்தம். தத்ர ஶாந்திபர்வணி மோக்ஷதர்மே ஸ்ரீநாரதவசநே, (க) "ஸநகஸ்ய ஸநந்தஸ்ய ஸநத்குமாரஸ்ய ஸந்த்ரிஷு! ஸநாதநஸ்ய மஹாதேஜாஸ்ஸனகாநாம் த்ரிதபோதநாம்! ப்ரவிவேஶ மஹாராஜ ஸகலை ஸஹிதோ முநிः" இத்யாதி, (உ) "விஜயஸ்தோ மஹாபுருஷ ஸர்வஸங்கைஸ்ஸஹிதः! விஷ்வக்ஸேநம் யஜந்தேவம் நாராயணம் ஸநாதனம்! த்ரேதாமுக்தயா ஸ்ருஷ்டம் வ்ருத்தம் ஸஹ ஸத்ரம் கர்துமாரேபே" இத்யாதிகளாலே ஸநகாதிகளான மஹர்ஷிகளும் விஷ்வக்ஸேநயாகத்தையே விரும்பி அநுஷ்டித்தது ஸர்வப்ரஸித்தமிறே.

அவர்களித்தைத்தானே அநுஷ்டிப்பது, ஸ்வாஶ்ரித ரக்ஷணார்த்தம் ஸநாதநனான பகவான் ஸர்வ ப்ரயோஜன ரூபத்திலும் இந்த விஷ்வக்ஸேந யாகத்தாலே ஸந்துஷ்டனுமென்றும், ஸர்வ பாவதோஷங்களாலே மஹாத்மாவான ஸ்ரீயப்பதிக்கு ப்ரீதியில்லையென்றுமிப்படி பாரத ப்ரஸித்த மாகையாலாயிற்று. (௩) "பசுயஜ்ஞைः கதம் ஹிம்ஸ்யைர் மாத்ருஶோ யஷ்டுமர்ஹதி! ஹிம்ஸார்த்தமிதி ஸர்வம் கிம் தஸ்ய யஜ்ஞைः கார்யம் மஹாத்மநः! ப்ரஸாதேவ ப்ரபோதயேவ பூஜிதோ யேந கேஶவः" இதி.

ஆனால் அந்த விஷ்வக்ஸேந யாகத்தை விதிக்கும் ஸாத்வதவசநங்களுக்கும் பசுஹிம்ஸையை விதிக்கும் அந்த ஶ்ருதிக்கும்

(க) ஶாந்தி-ஶ்லோ-அக- (உ) ஶாந்- (௩) ஶாந்-

அந்யோந்ய விரோதமன்றோ வென்னில்; அன்று; ஶ்ருதித்வேந ஸர்வத்ர விஹிதங்களான ஜ்யோதிஷ்டோம வாஜபேயாதி யாக விஶேஷவிதாயக ஶ்ருதிகளுக்கு, (க) "அக்நீஷோமீயம் பஶுமாலபேத" என்று பஶ்வாலம்பநத்தை விதித்தும், (உ) "பைஷ்டீவ பேஷஸ்து பவதி꞉" என்று பிஷ்டபஶுயாகத்தை விதித்தும் போருகிறவிடத்தில் ஹிம்ஸா ததபாவங்களாலேவரும் விரோதமொன்றுமில்லாதாப்போலே, ஸத்வ பஶுயாக விதாயகஶ்ருதிக்கும் பிஷ்டபஶுயாக விதாயக ஹாரீதாத்யுக்த வசநங்களுக்கும் அதிகாரி விஶேஷ விஷயமாயும், யாகவிஶேஷ விஷயமாயு மிருக்கையாலே அவற்றுக்கு அந்யோந்ய விரோதமில்லையாகக் கடவது.

ஆனால் அவை இரண்டும் ஶ்ருதிகளாய் துல்ய பலங்களாயிருக்கையாலும் காம்ய விஶேஷமாகையாலும் அவிரோதேந ப்ராமாண்யம் நயிப்பிக்கலாம், இந்த பிஷ்டபஶுயாகவிதி ஶ்ருதிஸித்தமல்லாமையாலும், ஶ்ரௌதஸூத்ராதி உபஸ்திகளாலே அநாத்ருதமாகையாலும் அந்த பிஷ்டபஶுயாகாநுஷ்டாநம் வைதிகோத்தமர்களா யிருப்பார்க்குண்டாம்படி எங்ஙனேயென்னில், ஸம்வதநந்யாஸத்தான வ்யாஸமோக்தருக்கு ஸத்வபஶுயாகத்திலும் பிஷ்டபஶுயாகமே ஶ்ரேஷ்டமென்று யஜுர்வேதத்தில் சொல்லியிருக்கையால் அது தர்மமாயிருக்குமென்றும் ஶ்ரௌதஸூத்ராதிகளிலும் அதிகரான அநஸ்தர் ஹாதஶவஷ்டம் அந்த பிஷ்டபஶுயாகத்தை அநுஷ்டிக்கையாலும், தேவ புரோஹிதரான ப்ருஹஸ்பதி ஸமஸ்தனைப் பாதிகாத்தியாயிருக்கிற உபரிசரவஸுவை பிஷ்டபஶுவாலே யஜிப்பித்தானென்றிப்படி ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலும் அந்த பிஷ்டபஶுயாகம், யஜுர்வேதஸித்தமுமாய் அநஸ்த்யாதி உபஸ்தி ஸம்மதமாயிருக்கையால் அது ப்ராஹ்

(க) (உ)

ணோத்தமருக்கு ஸதாநுஷ்டேயமாகக் குறையில்லை.

ஆனால் அந்த விஷ்வக்ஸேநாராதநம் யஜுர்வேதத்ருஷ்டமாகச் சொல்லும்படி எங்ஙனேயென்னில், மஹாபாரதே சாந்திபர்வணி மோக்ஷதர்மே ஸ்ரீமந்நாராயணீயே - (௧) "ஸ ஹி ஸ்வஸ்திதோ ராஜ்ஞோ மஹாமேணேஷ்வாநு ப்ருஹஸ்பதி: ॥ தஸ்ய சிஷ்யா பபூவாக்ர்யோ ராஜோபரிசரோ வஸு:" இத்யாரப்ய (௨) "தஸ்ய யஜ்ஞோ மஹாநாஸீதச்வமேதோ மஹாத்மந: । ந தத்ர பசுகாதோऽபூச்ச ஸராஜைவம் ஸ்திதோऽபவச்ச । அஹிம்ஸ்ர: சுசிரக்ஷுத்ரோ நிராசீ: கர்மஸம்ஸ்துத: । ஆரண்யகபதோத்பூதா பாகாஸ்தத்ரோபகல்பிதா:" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரநிஷ்டனாய் பரமைகாந்தியாயிருக்கும் உபரிசர வஸுவினுடைய அச்வமேதயாகத்திலே ஸாக்ஷாத்பகவாநு தானே ஹவிர்பாகங்களை அங்கீகரித்தருள, அத்தைக்கண்டு வஸுவானவன் ஸந்துஷ்டனாயிருக்க ஹோதாவான ப்ருஹஸ்பதி அந்த ஹவிர்பாகங்களை ஸர்வேச்வரன் அங்கீகரித்தருளினது தான் காணாமையாலே ராஜாவைப்பார்த்து, "உன்னாலே ஸத்ர பசுவானது வர்ஜிதமாகையால் ஹவிர்பாகங்களைக் கண்டதில்லை" என்று சொல்ல, "ஸர்வேச்வரனான ஸ்ரிய:பதிதானே அவற்றை அங்கீகரித்தருளினான் கண்டேன்" என்றிப்படி ப்ருஹஸ்பதியோடே வஸுவானவன் சொல்ல, அந்த ப்ருஹஸ்பதியானவன் அதி குபிதனாய்க்கொண்டு, வஸுவைப்பார்த்து, (௩) "நயஜேயமஹம் வாத்ரவிஷேணதஸ்யா ஏநவ॥ த்வயா பசுவர்ஜிதஸ்து க்ருத: விஷ்டய: பசு: । த்வம் தேவம் பச்யஸே நித்யம் நபச்யேயமஹம் கதம்" என்று இப்படிசொன்ன ப்ருஹஸ்பதியைக் குறித்து, (௪) "பசுஹிம்ஸா வர்ஜிதாவ யஜ்ஞவேதாதி மஹத்த:।

(௧) பா-சா- (௨) பா-சா- (௩) பா-சா-

ஸுகம் நவாப்யே ஹிம்ஸாம் த்ரைலோக்யாதேர்த்தயோ ஹரிஷு ।” இத்யாதிகளான ப்ருஹஸ்பதி வசனங்களுடைய உத்தர வாக்யார்த்தங்களாலே அந்த விசேஷ வர்ணாச்ரமம் ஸத்வார வர்ணாச்ரமத்தைக் காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டமாயிருக்குமென்றிப்படி வஸிஷ்டவேதமான சாஸ்த்ரத்தில், (க) “வ்யாஸம் வஸிஷ்டநப்தாரம்” என்கிறபடியே தபோநிதியான வேதாசார்யர் அதி யஜ்ஞவேதிக ஸ்ரேயமென்று நிரூபித்துவைக்கும்படியை விவேகிகளான ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் வாசாலேசித்துக்கொள்வது. ஸாங்க ஸகலவேதாதி விசக்ஷணனாகிலும் வேதார்த்த விசதீகரணார்ஹ்யஹித சாஸ்த்ரத்தில் பரிசயமில்லையாகில் அவன் அவிசக்ஷணனென்னுமதுவும் அந்த வேதாசார்யவேதாக்ஷ்யாகையாலே தத்பரிசயமுண்டானாலாயிற்று விசேஷ வர்ணாச்ரம வைபவத்தையறிந்து அநுஷ்டிப்பதும்.

ஆனால், தத்பரிசயத்தாலே விசக்ஷணனென்று சொல்லும்படி எங்ஙனேயென்னில், (உ) “யோவித்யாச்சதுரோ வேதாந் ஸாங்கோபநிஷதாந் த்விஜ: । ந சேத்புராணம் ஸம்வித்யாந்நைவ ஸ ஸ்யாத்விசக்ஷண:” என்னுமது பாரத வசனம்; (௩) “பாரதஸ்ய ஸாரோ யம்” என்றும் (௪) “கோஹ்யந்ய: புண்டரீகாக்ஷாந் மஹாபாரதக்ருத்பவேத்” என்றும் (௫) “யஸ்ய த்வைபாயந: புத்ரஸ்ஸ்வயம் விஷ்ணுரஜாயத । ப்ரகாசகஸ்தமோநாசோ வேதாசார்யஸ்ய உச்யதே” என்றும் (௬) “ஜயதி பாராசர ஜநிதோ மஹாபாரத வக்த்ரு:” என்றும் இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே மஹாபாரதவக்த்ரு வைபவத்தை உணர்ந்த ப்ராஹ்மணோத்தமருக்கு “வர்ணாச்ரமாசார யஜ்ஞவேதாதி சோதித:” என்கிற மஹாபாரத வசனத்

(க) (உ) (௩)
(௪) (௫) (௬)

திலே பஹுவிஶ்வாஸங்களுண்டாய், அவர்கள் அந்த விஷ்டபஶு யாகம் யஜ்ஞவேதீசைத்யமென்று விஶ்வஸித்து விசக்ஷணருக்குக் குறையில்லை.

ஆனால் இப்படி ஜநஸித்தாவதாரமான வேதவ்யாஸர்தாமே "பரஹிம்ஸா வர்ஜிதாவ யஜ்ஞவேத்யாதி சைத்யத:" என்று தந்நிஷேதயம் யஜ்ஞவேதீசைத்யமென்னும்போது "அக்நீஷோமீயம் பஶுமாலபேத" என்கிற ஶ்ருதிக்கும் "பரஹிம்ஸா வர்ஜிதாவ" என்கிற தந்நிஷேதஸ்ம்ருதிக்கும் அந்யோந்யவிரோதம் வருமன்றோவென்னில்; அன்று, எங்ஙனேயென்னில்; அதிகாரிகள் யாதாத்ம்யவேதியாய், ஸர்வபூதஸௌஹார்த்த ரஸிகனாய், "ப்ராஜ்ஞப்ராஸாதமாருஹ்ய" என்கிறபடியே யதார்த்தஜ்ஞாநாய்வஸாய ஸம்பந்நனாய், ஸாத்த்விகநித்ய விஷ்ணுத்யாநைக தத்பரனாயிருக்கும் பரமைகாந்தியான அதிகாரி விசேஷத்தாலும், அஶ்வமேதாதி ரஜோதாமஸ ஸாத்த்விக்ய யாகாதிஷு நாநாவிதஹோமாதி யஜ்ஞாதிகாரி விசேஷத்தாலும், (௧) "அக்நிஹோத்ராதி தத்கார்யமேவ தத்தர்ஶநாத்" என்றும், (௨) "ஸர்வாபேக்ஷா ச யஜ்ஞாதிஶ்ருதேரஶ்வவத்" என்றும், (௩) "ஸஹகாரித்வேந ச" என்றும் இப்படி ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள் யஜ்ஞாதிகளை வித்யாங்கத்வேந அநுஷ்டேயங்களாகச் சொல்லுகையால் அவற்றின்படியே முமுக்ஷுவாய் ஜ்ஞாநயோகாதிகர்மாநுஷ்டாநவானான உபாஸகாதிகாரி விசேஷத்தாலும், ஹிம்ஸா ப்ரதிபாதக வாக்யங்கள் 'வ்யவஸ்தித விஷயங்களாகையாலே, அவற்றுக்கு அந்யோந்ய விரோதமில்லையாயிற்று ஆகையால் அந்த யஜ்ஞவேதீசைத்யமான விஷ்டபஶுயாகத்துக்கு அதிகாரி பரமைகாந்தியாய் ப்ரபந்நரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்று ப்ராமாண பரதந்த்ரர்கள் கண்டுகொள்வது.

---

(௧) ப்ரஹ்மஸூ-௪-௧-௧௬. (௨) ப்ரஹ்மஸூ-௩-௪-௨௬.
(௩) ப்ரஹ்மஸூ-௩-௪-௩௩.

ஆனால், அந்த பசுஸம்ஜ்ஞபநத்துக்கும் அஹிம்ஸாத்வமுண்டென்னுமது. (௧) "மந்த்ராதீநஸ்து தேவதா:" என்கிறபடியே தத்தந்மந்த்ரங்களாலே ஸர்வப்ரதிஷ்டிதராய், ஸ்வாச்ரிதாபேக்ஷாநுரூப ஸௌலப்யயுக்தரான ஸர்வ்வாந்தர்யாமிதேவதைகளிடத்திலே விச்வாஸஸஹிதராய், தத்பூஜநாதிகளைப் பண்ணுகிற மஹாப்ராவிகளை ஜீவதாஹிம்ஸகரென்று வேதார்த்த ப்ரதிஷ்டாபகரான ப்ராஹ்மணோத்தமர் நிச்சயித்து அவர்களை பரித்யஜிக்குமத்தால், அப்படியே அந்த பசுவுக்கும் ப்ரஹ்மவித்த்வாஸ்ரம் ச்ருதிஸூக்தமந்த்ரஸாத்யாதிகளாலே ப்ராணப்ரதிஷ்டாதிகளுண்டாவது ஸித்தமாகையாலே; அத்தையும் பசுஸம்ஸ்காரமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும்; (௨) "நிவ்ருத்தா யேவ ஸம்ஸ்காரா: பசுஸம்ஸ்காரவவயவ" என்னும் இவ்வசநம் இதிஹாஸஸமுச்சயோக்தம், ஆகையாலே ஹிம்ஸாத்வம் அதுக்கு முண்டாகக்கூடுகையாலே, ஸாக்ஷாத்பசுயாகத்திலும் அந்த பசுயாகம் அஹிம்ஸாத்மகமாய், அத்தாலதுக்கு தோஷாபாவமுண்டாகச் சொல்லும்படி யெங்ஙனேயென்னில்;- ஸாக்ஷாத் பசுஹிம்ஸைக்கும் அதிகாரிபேதத்தாலே ஹிம்ஸாத்வமில்லையென்று சாஸ்த்ரப்ரஸித்தமானபடி கண்டால் மந்த்ரஸம்ஸ்காரத்ருஷ்ட பசுவுக்கு ஹிம்ஸாத்வமில்லையென்னுமது கைமுதிகந்யாயஸித்தமிறே. ஸாக்ஷாத்பசுவினிடத்திலும் அந்த ஹிம்ஸாத்வமில்லையென்னுமது, கீழ்ச்சொன்னபடியே வித்யாஜீவ ந்யாயஜீவாதி பரிசுத்தத்ரவ்யங்களைக்கொண்டு யதாசாஸ்த்ரமாகவே யஜ்ஞங்களைப்பண்ணும் அதிகாரிகளுக்கு அபேக்ஷிதமான அதிசயங்கள் அந்த பசுக்களுக்கும் ஒருப்பட்டிருக்குமத்தாலே யாயிற்று. இங்கும் அதிகாரியினுடைய த்ருஷ்டாந்தம்போலே, மந்த்ரபூதப்ராண ப்ரதிஷ்டாபித பசுவுக்கும் தந்ந்யாயம் ஸித்தமிறே.

(௧). (௨) இதிஹாஸஸமுச்சயே.

இந்த விஷயபக்ஷபாதமானது உத்தரதேசத்தில் சாஸ்த்ரவி ருத்தமாய் நடக்கும்படியை அங்கே ஆராய்ந்துகொள்வது.

இன்னமும் பாகவதர்க்குண்டான ப்ராயஶ்சித்தநிர்ணயம் வாஸிஷ்டஸ்ம்ருதிவசனம். (க) "பாபே க்ருதே பாகவதை: கதஞ்சித் ப்ராயஶ்சித்தம் யதாசுவிசு । ப்ராயஶ்சித்தம் பகவாந் நிஷ்ட்வா ஸ்வாயத்யா ஸ்வயம் வைஷ்ணவாஸ் க்ரியா: । சேஷபூதஸ்ய ஜீவஸ்ய ததா வேத்யச ஹரா இதி". ததைவ, (௨) "ப்ராயஶ்சித்தஸ்ய தத்த்வஜ்ஞ தம்யமேவம் தத்ஸாமாஸ்யம் பரிகீர்த்திதம் । வைநஸம்ஸ்கதயா தத்ர தத் வைஷ்ணவா விசக்ஷணா:" இதி. ஆகையால், பாகவதாஸ்யபஸ்தா நமாந்தமான விஷயபக்ஷபாதமே பரிஶுத்தவ்யாதி ஸாதி த்ரியுடைய பாகவதர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக் காதரணீய மாகக்கடவதத்தனே.

ஆனால், அந்த ஸாக்ஷாத்பக்ஷபாதம் பாகவதாஸ்ய யதாந் பர்வமன்றோ வென்னில்;- அது விஷயவைஷம்யத்தைக்குறித்து விதி த்திருக்கும்படி ஶாஸ்த்ர வசனம். ஸ்ரீபாகவதே ஸனகாதிபே, (௩) "லோகே வ்யவாயாமிஷ மத்யஸேவா நித்யாஸ்து ஜந்தோர் நஹி தத்ர சோதநா । வ்யவஸ்திதிஸ்தேஷு விவாஹ யஜ்ஞ ஸுராக்ரஹை ராஸு நிவ்ருத்திரிஷ்டா" இதி.

இப்படி, யதாஶக்தி பாகவதாஸ்யா நந்தமாஜ்ஞா கைங்கர்ய நிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்குறைய நினைக்கும் அந்த சாஸ்த்ரீய பக்ஷம்ஸாவாதரை ஶாஸ்த்ரம் நிந்திக்கும். ஸ்ரீபாகவதே-ஸனகா திஸம்வாதே, பஞ்சமே நவயோகிஸம்வாதே, உக்தம், (௪) "ஶ்ரூயதே ஜந்துநாயாவி ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாயவாதிந: । கர்மண்யகோவிதா ஸ்தப்தா மூர்க்கா: பண்டிதமாநிந: । வதந்தி சாடுகாந் மூடா யயா மாத்வ்யா கிரோத்ஸுகா: । ரஜஸா கோரஸங்கல்பா: காமுகா அஹி

(க) வாஸிஷ்டே-

(௨) வாஸிஷ்டே-

(௩) பாகவ-கக-ரு-தக.

(௪) பாகவ-கக-ரு-௪.

சந்த்வ꞉ । பாம்ஹிகா சாநிந꞉ வாவா விஹஸந்த்யந்த த்ரி-
யாநு । வதந்தி தே(அ)ந்யாந் பாபிஷ்டாஸ்த்ரயோ ப்ரஹ்மஹேஷு
வைசர்ந்யவரேஷு வா ஶிஷ꞉ । யஜ்ஞஸூத்ரவிதாநத꞉
க்ஷிணம் ஸ்ரைத்யாரம் பந்தி பஶுப்ரதிக்ஷ꞉ । ஶ்ரியா
விஹீநத்யாஜிநேந விஶ்யா த்யாகேந ரக்ஷேண பலேந
கர்ணா॥ ஜாதவேதஸே நாத்யஸ்ய யஸ்மஹோஷ்யாரநு ஸதாதவசந்த்ரி
ஹாஸிஷ்ரியாநு பரா꞉” இத்யாதிகளைக் கண்டுகொள்வது.

இன்னமும், ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி விஹித ஸம்வஹாஸ்யாநாநு-
வமான தநாஜ்ஞாகைக்ஷபர்வாணை உபேக்ஷிக்குமவர்களை ப்ரஹ்ம
காதகரென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லக்கடவது. (க) “ஸ்ரவந்தாம்
யஜ்ஞஸூதிம் ஸந்த்யாஸ்த்ரம் வா சநிஷி꞉ க்ருதம் । உபேக்ஷயந்
ஹிஜ்ஞோ யஸ்தம் வித்யா ப்ரஹ்மகாதகம்” இதி. (உ) “வித்ரம்
க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணாஸ்த்வதோ யே தேஷாம் ராஜநு ஸர்வயஜ்ஞா
ஸசாஸ்த்ரா꞉” இத்யாதி.

(ங) “ஸர்வேஷாக்ஷாரஜ்ஞஸம்” என்கிறபடியே ஸகலவேத
ஶாஸ்த்ராந்விதமான சக்ராராஜாயாவக சசக்ஷவுக்கு அந்த
வஶ ஹிம்ஸாரபயஜ்ஞங்கள் வர்த்யாஜ்யங்களென்று ஶா
ஸ்த்ரம் சொல்லும், (ச) “ஸ்வதாரநிரத ஶூத்ரோ சத்ரோம்ஸவிவ
ஜிதத꞉ । நித்யம் யஜ்ஞபரஶாந்தோ ஜிதாமலோ ஜிதேந்த்ரிய꞉।
வைஷ்ணவஸ்ய சதோஸ்த்ரமயிகாரீ ஸவேந்த்ர꞉” இதி. “யோகே
வ்யாயாசிஷ சத்யேவா” இத்யாதியாலே“சதோஸ்த்ரமயிகாரீ”
என்கிற வசநம் வர்ணசதுஷ்டயத்தையும் பற்றியிருக்கக்குறை
யில்லை. இப்படி ஸஹாஸ்த்ரஸித்தமானபின்பு ஹாரீதஸ்ம்ருதியில்
சொன்ன “இஜ்யஜ்ஞா ஸ்தவோயஜ்ஞா யோமயஜ்ஞா꞉” இத்யாதி

(க) (உ) (ங)
(ச)

யஜ்ஞப்ரஸங்கத்தில் ப்ரயோஜநவாக்யமான விஷ்ணுஸாயுஜ்யமே ஸத்தரான ப்ராஹ்மணோத்தமருக்கு அநுஷ்டேயமாகக் கடவது என்று விவேகிகள் கண்டுகொள்வது.

இன்னமும், (௧) "தாவ: பர்ஜந்யஸ்யா நா:" இத்யாதிப்படியே வஸ்துஸம்ஸ்காரவான்களாய் பரமாத்மநிஷ்டரான ஸாத்விகர்கள் பண்ணுகிற யஜ்ஞம் கீழ்ச்சொன்ன யஜ்ஞங்கள்போலன்றிக்கே தத்வ்யாவ்ருத்த ப்ரஸித்தமாயிருக்குமென்னுமது யஜுர்வேத தைத்திரீயோபநிஷத்ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். (௨) "தஸ்யைவம் விதுஷோ யஜ்ஞஸ்யாத்மா யஜமாநஶ்ஶ்ரத்தா பத்நீ ஶரீரமித்மமுரோ வேதிர்லோமாநி பர்ஹிர்வேதஶ்ஶிகா ஹ்ருதயம் யூப: காம ஆஜ்யம் மந்யு: பஶுஸ்தபோऽக்நிர்தம: ஶமயிதா தக்ஷிணா வாக்கோதா ப்ராண உத்காதா சக்ஷுரத்வர்யுர்மநோ ப்ரஹ்மா ஶ்ரோத்ரமக்நீத் யாவத்த்ரியதே ஸா தீக்ஷா யதஶ்நாதி யத்பிபதி ததஸ்ய ஸோமபாநம் யத்ரமதே ததுபஸதோ யத்ஸஞ்சரத்யுபவிஶத்யுத்திஷ்டதே ச ஸ ப்ரவர்க்யோ யந்முகம் ததாஹவநீயோ யதஸ்ய விஜ்ஞாநம் தஜ்ஜுஹோதி யத்ஸாயம் ப்ராதரத்தி தத்ஸமிதம் யத்ஸாயம் ப்ராதர்மத்யந்திநஞ்ச தாநி ஸவநாநி யே அஹோராத்ரே தே தர்ஶபூர்ணமாஸௌ யேऽர்த்தமாஸாஶ்ச மாஸாஶ்ச தே சாதுர்மாஸ்யாநி ய ருதவஸ்தே பஶுபந்தா யே ஸம்வத்ஸராஶ்ச பரிவத்ஸராஶ்ச தேऽஹர்கணாஸ்ஸர்வவேதஸம் வா ஏதத்ஸத்ரம் யந்மரணம் ததவப்ருத ஏதத்வை ஜராமர்யமக்நிஹோத்ரம் ஸத்ரம் ய ஏவம் வித்வாநுதகயநே ப்ரமீயதே தேவாநாமேவ மஹிமாநம் கத்வாऽऽதித்யஸ்ய ஸாயுஜ்யம் கச்சத்யத யோ தக்ஷிணே ப்ரமீயதே பித்ருணாமேவ மஹிமாநம் கத்வா சந்த்ரமஸஸ்ஸாயுஜ்யம் கச்சதேதௌ வை ஸூர்யாசந்த்ரமஸோர்மஹிமாநௌ ப்ராஹ்மணோ வித்வாநபிஜயதி தஸ்மாத் ப்ர

(௧)

(௨) தைத்திரீ-

ஸாணோமஹிமா நமோதி தஸ்யாஹ ஸர்வேணாமஹிமா ந விஷ்யதே நிஷ்சு" இதி. ப்ரவணவிஷயமான இந்த யஜ்ஞும் விவேகிகளான ஸர்வவர்ணாச்ரமஸ்தருக்கும் உண்டாகக்குறையில்லை.

இனி விதரச்ராஸமும் ஸ்ரீவைஷ்ணவவிஷய மாயிருக்குமென்னுமது ஹாரீதஸ்ம்ருதித்தும். வஞ்சேபயத்யாயே (க) "ஸகலம்வா வைஷ்ணவம் விப்ரம் யஸ்த்வாஸே ஹோஜயிஷ்யதி । குலகோடி விதாரஃ ஸரிதர்ஷா ஸ்வர்க்கிஃ" இதி. ஆகையால், ஸர்வோத்த மான "ஸந்யாஸந வைதரகமிர்த ஸ்ராநேதா தாத்ரா விகேஸ்யாயத்யாயே ஜவ ஹோமே கமிர்தஃ" என்கிற வசநத்தின் படியே ஸாந ஸந்யாஜஸ்ளவாஸநாதியி ஸத்காரவைஷ்ணவ யமி விதரயஜ்ஞாதி ஸமவதாஜ்ஞா வைகுண்டமி ர்தரான மோக்ஷக்களிடத்திலே யாயிற்று ஸர்வவேதவேதாங்களும் தத்தர்க்கமியஜ்ஞ ஜ்ஞாநயஜ்ஞாதிகளும் நிலைபெற்றிருக்குமென்று ப்ரவண ரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கண்டுகொள்வது. (உ) "வியயஸ்ய வைதி காஸ்தீய ஸ்ரீஸ்ரதேநாநஸாரிணஃ"(ங)"தேஷாம் ராஜநு ஸர்வ யஜ்ஞாஸமாஸ்தாஃ" இத்யாதி.

இப்படியே ப்ராஹ்மணோத்தமரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு வரித்ராஜ்யமான த்ரவ்யமின்னதென்றும், ஸமவதாராயநயோக்ய மான த்ரவ்யமின்னதென்றும், இப்படி ஸாஸ்த்ரம் சொல்லும்; ஹாரீதஸ்ம்ருதி வதர்யேமீயத்யாயே-(ச) "வைஷ்ணவாஃ வதிதாஃ வாவாஃ" என்றுதுடங்கி (ரு) "ஸவமாஷ்யமேஷ த்ரவ்யம் ப்ரயத்நேந விவர்ஜயேத்" என்றும் (சா) "யாந்யம் வாஸாம்ஸி ஸர்விஷ்ஷ ஸர்வணம் ரத்நமேவ । வர்ஷாணி ஸமிஷ்டயாஷ்யம் ஸாத்ரவ்யம் மதிஸ்ஸ்யதம் । ஸர்வதஃ வரிஸ்ரஹீயா த்ரவிம் யாந்யம் ஸமாதி

(க) ஹாரீத- (உ) ஸ்தோத்ர-உ௦, (ங)
(ச) ஹாரீத-ச. (ரு) ஹாரீத- (சா)

கடி । அஸத்ப்ரதிக்ரஹம் ஹேயம் ததா யச்ச ஸ்வவிக்ரயம் । அந்யா யோபார்ஜிதம் த்ரவ்யமபஹ்ருத்ய விவர்ஜயேத் । ஸுதகாயாம்ப நம்சைவ நகாராதேச விக்ரயம் । விதிசைவமவ யச்சாணி வைவம் ஜீவேத யாவதா:" என்று இப்படி த்யாஜ்யோபாதேய விவேகிகளாய் ஸர்வதா ஸாத்விக ஸித்தாந்திகளாயிருக்கிற ப்ராஹ்மணாதிகளிடத்திலேயாயிற்று "வர்ணாஸ்ரமாசாரவதா" என்கிற வசநத்துக்குக் குடியிருப்பு என்று நிஷ்கர்ஷிக்குமிதுவாயிற்று விவேகஸாரம்.

இனி, அந்த த்ருதீயாஸ்ரமம் கடினமென்று பஹுஸ்ம்ருதிவ்யக்தம். (௧) "வானப்ரஸ்தோ ஜடீ ஸ்யாத் ஸ்நாநாத்யை: ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிபிரேவ ச । ஸாகமூலபலாஸீ ஸ்யாத் வநஸ்தோ தாந்த: த்விஜ:" இத்யாதிகளில் அது கடினமாயிருக்கும்படியை வ்யாக்யானித்துக் கொள்வது.

இனித்தான், ஸம்ப்ரதாயதத்வவித் த்விஜஸம்ப்ரதாயாநுகத ஸந்யாஸாஸ்ரம விதிவியவதோபதேயமாயிற்று–ஸந்யாஸமவலம்பிக்கு உபாஸ்யதேவதாவாவது. ஸந்யாஸாஸ்ரமத்துக்கு மோக்ஷாஸ்ரமமென்னுமது ஸர்வஸம்மதமாகையால் அத்தை உபாதேயமென்னக் குறைவில்லை. இம்மோக்ஷாஸ்ரமத்துக்கு அதிகாரிகளாவார், நைஷ்டிக ப்ரஹ்மசாரி முதலான சூஸ்ருஷாதத்பரருமாயிற்று. இப்படி நிர்ணயிக்குமது யதிதர்மஸமுச்சயவ்யக்தம். தத்ர உபாஸ்யகர்மாநுஷ்டவத்வமேவ வர்ணி (௨) "அத யதீநாம் உபாஸ்யகர்மப்ரவ்ருத்தே । தத்ராதௌ ஸம்ப்ரயோஜநா: । ப்ரஹ்மசாரி வநஸ்தோ வா நைஷ்டிகோபஸ்வாமியா । ஸதாரோ ந்யஸ்தஸாரஸ்ச வாநப்ரஸ்தோ த்விஜாஸ்த்ருத:" என்று தொடங்கி (௩) "உபாஸ்யகர்மஸ்வேஷு ஹோமேஷு விரக்த: ப்ரவ்ரஜேத் த்விஜ:" இத்யாதி.

(௧) (௨) யதிதர்ம- (௩) யதிதர்ம-

ஆனால், ஸதாரனென்றும் நிர்தாரனென்றும் இப்படி க்ரு ஹஸ்தரை த்விவிதராகச்சொல்லுமாபோலே, ப்ரஹ்மசாரிகளையும் த்விவிதராகச்சொன்ன வசநமேயுள்ளது, அதுகொண்டு நைஷ்டிகப்ரஹ்மசாரிக்கு ஸந்ந்யாஸயோக்யதையுண்டாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்னில்; கூடும்; எங்ஙனேயென்னில்,-(க) "ஸ்வதந்த்ரகாரணாதூர்த்வாதாதி விதுராதஸ்ய நிர்ணய:" என்கிறபடியே அந்த நைஷ்டிகனையும் ஸந்ந்யாஸத்துக்கு யோக்யரான ஸதார நிர்தார க்ருஹஸ்தர்களோடொக்க எடுக்கையாலே, தத்வகாரணபலத்தாலே அந்த நைஷ்டிகப்ரஹ்மசாரிக்கும் ஸந்ந்யாஸயோக்யதை கூடுமென்னக் குறையில்லை.

இன்னமும், ப்ரஹ்மஸூத்ரீயத்திலே, (உ) "தீர்க்ககாலப்ரஹ்மசர்யம் தாரஸ்யாஸ்யோபரிக்ரஹ: । ஸதாநு வர்ஜ்யாநு கலியுகே யுகாநாஹ மநீஷிண:" என்று நிர்ணயித்த இவ்வசநத்தில் தீர்க்கப்ரஹ்மசர்யமாவது - (ங) "ப்ரஹ்மசர்யவான்ஸோऽஷ்டசத்வாரிம்ஸத் வர்ஷாணி" இத்யாத்யாபஸ்தம்ப ஸூத்ரோக்த காலநியதியும், அப்படியே தீர்க்கமான நைஷ்டிக ப்ரஹ்மசர்யமுமாகையாலே அவையிரண்டும் இக்கலிகாலத்திலாகாதென்றபடி. தீர்க்ககாலமென்னுமதுக்கு யாவஜ்ஜீவாதம் அநுஷ்டேயமான நைஷ்டிகப்ரஹ்மசர்யவ்ரதத்தைச் சொல்லுமதுவே உசிதமாகையாலே அத்தாலந்த நைஷ்டிகப்ரஹ்மசர்யத்தை நிஷேதிக்கக் குறையில்லையாயிற்று.

ஆனால், (ச) "நைஷ்டிக: ப்ரவ்ரஜேத்" என்கிற வசநத்துக்கும் (ரு) "நவிவாஹோ ந ஸந்ந்யாஸ:" என்று நைஷ்டிகப்ரஹ்மசாரியைக்குறித்துச்சொன்ன வசநத்துக்கும் அந்யோந்யவிரோதமில்லாமல் நயிப்பிக்கும்படி எங்ஙனேயென்னில்; "நவிவாஹோ நஸந்ந்யாஸ:" இத்யாதிகள் விதர்ஜோதர பரம்ப்ரஹ்மத்ருஷ்டா ஸவ்யபேக்ஷயுடையனாயிருக்கிற நைஷ்டிகப்ரஹ்மசாரியிடத்திலும்

(க) (உ) ப்ரஹ்மஸூத்ரீயே- (ங) ஆப-
(ச) (ரு)

“நைஷ்டிகோ ப்ரஹ்மசாரீ” இத்யாதிகள் விதுராதிகளிடத்திலே நசையற்று (௧) “மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸஸ்ஸரணம் ஸுஹ்ருத்கதிஸ்ஸ நாராயணஃ” இத்யாதி விஶேஷஶாஸ்த்ரநிஷ்டரான நைஷ்டிகரிடத்திலும் நிலைநிற்கும்படி யோஜிக்கும்போது ததந்யோந்யவிரோதமில்லையாகக்கடவது. ஆகையாலே நைஷ்டிகனுக்கும் அதிகாரிவிஶேஷத்தாலே ஸந்ந்யாஸப்ராப்தி ஶாஸ்த்ரஸித்தமென்று விவேகிகள் கண்டுகொள்வது.

ஆனால், (௨) “கலௌ ஸந்ந்யாஸம் விவர்ஜயேத்” என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க ஸந்ந்யாஸந்தான் கூடும்படி எங்ஙனேயென்னில்; (௩) “யாவத்வர்ணவிபாகஸ்ஸ்யாத் யாவத்வேதஸ்ய வர்த்தநம் । ஸந்ந்யாஸஞ்சாக்நிஹோத்ரஞ்ச தாவத்குர்யாத் கலௌ யுகே” “தாவத்ஸந்ந்யாஸாக்நிஹோத்ரேச கர்த்தவ்யே இதிநிஶ்சயஃ” என்கிற விஶேஷவிதியாலும், அஸ்மதாசார்யரான நாதயாமுநயதிவராதிகளுடைய அநுஷ்டாநபலத்தாலும் ஸந்ந்யாஸப்ராப்தி கலிகாலத்திலும் கூடும் என்னக்குறையில்லை. கவாலம்பம் பலபைத்ருக தேவரேண ஸுதோத்பத்தியான இம்மூன்றும் வர்ஜ்யமாகவும் ஸந்ந்யாஸ யாகங்களிரண்டும் வர்ணஹேதுமுள்ளளவும் நடந்து அதுக்குமேல் வேண்டுவதில்லையென்றும் இப்படி கீழ்ச்சொன்ன வசநத்திலே நிர்ணயித்தபடியாலே கலிகாலத்தில் அவை இரண்டு முண்டாகத் தட்டில்லை யாயிற்று.

இனி அந்த ஸந்ந்யாஸத்தை த்விவிதமாகவும் சதுர்விதமாகவும் சொல்லக்கடவது. யதிதர்மஸமுச்சயே வசநே (௪) “த்விவிதாஸ்ஸ்ரமிணாம் ஹேதுஸ்தூர்ணாம் ஸுநிர்வ்ருத்திகஃ” ததைவ “ஶிகீ ச அஶிகீ ஸந்ந்யாஸீ வேதஸந்ந்யாஸிக ஸ்ததா” என்றும், (௫) “சதுர்விதா பிக்ஷவஸ்து ப்ரோக்தாஃ குடீசக பஹூதகௌ ।

(௧) ஸுபாலோபநி- (௨) (௩)
(௪) யதிதர்மஸ-௫. (௫)

ஹம்ஸ: பரமஹம்ஸஶ்ச போய: பஶ்சாத் உத்தம:" என்று அந்த யதிகளுடைய ஆசாரபேதத்தை யதிதர்மஸமுச்சயாதிகளில் ஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லியிருக்கும். அந்த சதுர்விதாஶ்ரம விஷயத்துக்கும் ஶிகா யஜ்ஞோபவீத த்ரிதண்டதாரணம் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி விஹிதமாயிருக்கையாலே, தத்பரித்யாகத்தால் அவர்களுக்கு பாதித்யம் விஸமென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

ஆனால் அந்த ஶிகா யஜ்ஞோபவீத த்ரிதண்டதாரணம் அந்த யதிகளுக்கு ஶாஸ்த்ரஸித்தமாம்படி எங்ஙனேயென்னில்: ஶாட்யாயநோபநிஷத், (க) "அத ஹ யாஜ்ஞவல்க்யம் பரமம் ஸநாதநம் யே ஶ்ரோத்ரியா அகாமஹதா அதீயு:। ஶாந்தோ தாந்த உபரதஸ்திதிக்ஷுர்தாந்த்யோ நூசாநோ ஹ்யபிஜஜ்ஞௌ ஸமாந:। த்யக்த்வேஷணா ஹ்யந்ருணஸ்தாம் விதித்வா மௌநீ வஸேதாஶ்ரமே யத்ர க்வசந। அதாஶ்ரமம் சரமம் ஸம்ப்ரவிஶ்ய ஸவ த்விதீயஸூத்ரகம் ஸம்ந்யாஸி। அஸிதம் விஶ்வம் ப்ரஹ்ம ஹாவம் விசார்ய பரேஶ। பரியேவ்யாம் விஷ்ணுலிங்கீ நிமக்ந: பரமஹம்ஸாஶ்ரமம் ப்ரவிஶ்ய யயோபவஸ்திம் பஞ்சாத்ராநயாந:। ததத்ரஶ்ரோதஸா ஸவத:- த்ரிதண்டமுபவீதஞ்ச வாஸ: கௌபீநவேஷ்டநம்। ஶிக்யம் பவித்ரமித்யேதச்ச பிப்ருயாதாவதாயுஷம்। த்ரிதண்டம் வைஷ்ணவம் ஸௌம்யம் விப்ராணாம் ஶக்திவத்யாயநம்। நிவர்ணம் ஸவர்ணபர்ணாதிதி வேதாநுஶாஸநம்। அதவா ஸர்வ்ய கமண்டலுகோபஹம்ஸோ ஹம்ஸ: பரமஹம்ஸ இத்யேதே பரிவ்ராஜகாஶ்ச த்ரிவிதா பவந்தி। தே ஸர்வே விஷ்ணுலிங்கிந ஶிகிந உபவீதிந ஶுத்தசித்தா ஸர்வாத்மாநோ ப்ரஹ்ம ஜாநந்தி ஶுத்தஸ்வபாவா ஸத்யநிரதா வைஷ்ணவாஸ்தே பக்த்யா ஶ்ரீரங்கநாதம் ஶ்ரீ ஸாயிஸீஶ: பரணாத்தேஶேஷு ஸம்ப்ரவிஶே த்யேவ ஸர்வே

(க) ஶாட்யாயநகோபநி-

நிஸ்ஸ்ப்ருஹே ஸந்தோ ஜபயஜ்ஞநியமவஸ ஸ்ப்ருஸ்ரீஷிந: ப்ரண்ய ஸ்லோகா பவந்தி” இதி ஸ்ருதிஸ்ச (௧) “பதாவிம்ஸ்யா ஸிக்ஷபாத்ர ஸூத்ராதாநாந்நிவ்ருத்திந: । தேஷாம் ப்ராயஸ் ப்ராயஸ்சித்தம் வ்ருத்திஹே ஹாஸ க்ருதம் ஸூத்ரகள” இதி ஹாரீத:. (௨) “கஷோபஸ்ய ஸி காபஜலம் ஸம்த்யஜேத ஸிரோ யதி:” இதி பராஸர:. (௩) “யஜ்ஞோபவீதாத்ருஷ்கக்ஷணஞ்ச ஹஸ்த:” இதிவஸிஷ்ட:. இத்யாதி ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் ஸிகாயஜ்ஞோபவீத த்ருஷ்ணாதியாகணம் யதிகளுக்கு ப்ரவேஸம்; தத்வ்யதிக்ரமத்தில் ப்ராயஸ்சித்தம் சொல்லக்கடவது. (௪) “ப்ரஹ்மஸூத்ரம் த்ருஷ்ணஞ்ச ஸிகாவத்வ ஹ்ருயாத்வயம் । பாஹயேதிதரேணாஸ்ய ப்ராயஸ்சித்தீ பவேத்யதி:” இதி ப்ராசேதா:.

இனி அந்த ஸிகாதிவ்யதிக்ரமத்தாலே பதிதத்வம் விஸமென்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லும்; (௫) “ஸிகா யஜ்ஞோபவீதாதி க ஸம்ஸ்பர்யம்ச யஸ்த்யஜேஸ । ஸஜீவந்நேவ பதிதோ ப்ரதஸ்யாந்தோ பிஜாயதே । கஸ்ணாம் பவஸந்ததம ஸ்வஸந்தாஸ பதாஹ்ரு தஃ । கநாஸ்ரிதஃ கஸம்பவம் க்ருத்யம் கஸ் ஸஸவரேஸ । ஸஸந்தாஸிவ யோகீவ ஸ ஸம்நிஸ்ஸாதிக ஸ்ஸூதஃ”.

இப்படி ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி விஹித ஸிகா யஜ்ஞோபவீத த்ருஷ்ணயாரியான பிக்ஷுவை ஸாக்ஷாத்விஷ்ணுவாக ப்ரதிபத்தி பண்ண வேணுமென்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லும். தத்தாத்ரேயஸ்ம்ருதௌ, (௬) “ஏகாக்ஷரேண மந்த்ரேண நித்யம் நாராயணாத்மநா । உபாஸ்ய விஷ்ணுநாவேந விஷ்ணுரூபீ த்ருஷ்ணஹ்ருஸ । த்ருஷ்ண ரூபமயப்ருத்வா ஸாக்ஷாந்நாராயணஸ்ஸ்ருதஃ । யஸ்ஸம் பரிஜயதே

(௧) ஹாரீத- (௨) பராஸர-
(௩) வாஸிஷ்ட- (௪) ப்ராசேதஸ-
(௫) (௬) தத்தாத்ரேய-

ஸக்ருத் விஷ்ணுஸ்மரணேந ஸம்பூஜித:” இதி. ஸ்ம்ருத்யந்தரே, (க) “தேவதாப்ரதிமாம் த்ருஷ்ட்வா யதிம்சைவ த்ரிதண்டிநம்। நமஸ்காரம் நகுர்யாத்யுபவாஸேந ஶுத்த்யதி” இதி. இத்தால் த்ரிதண்டதாரான யதிகளே வந்த்யர், தத்ரஹிதயதிகள் அவந்த்யரென்னுமது ஸித்தமிறே.

ஆனால், யஜ்ஞோபவீத பரித்யாக ஶிகாமுண்டநபூர்வகமான ஏகதண்டதாரணமே யதிகளுக்கு விஹிதமென்றும், ஶிகாத்யந்வித த்ரிதண்டதாரணம் அதர்ம்யமென்றும் இப்படி ஶாஸ்த்ரஸித்தமாயிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில், - (௨) “தண்டஶிகீவா” இதி ஶாதப:. (௩) “ஸச பரிவ்ராஜகோ த்ரிதண்டஶிகீவா” இதி ஶாரவ:. (௪) “தண்டோऽபரிக்ரஹ:” இதி வஸிஷ்ட:. (௫) “அப்ரதிஷ்டோ தண்டீமுண்ட:” இதி பைடீநஸி:. (௬) “காருண்ய: ஸத்வா ஶிகீ தண்டோவா” இதி போதாயந:. (௭) “தண்டஶிகீவா” இதி க்ரது:. (௮) “ஏகதண்டீ த்ரிதண்டீவா” “ஏகஸூத்ரயோர்வா” “ஏகோவா தத்ரஸோ தண்டோ ஹோவாமாஹிதோ பவேத்” இதி யாஜ்ஞவல்க்ய:. இத்யாதி ஸ்ம்ருதிவசந ப்ரஸித்தமான *வா ஶப்தத்தாலுண்டான தண்டவிகல்பத்தாலே ஶிகாதிரஹித ஏகதண்டதாரணம் தர்ம்யமும், ஶிகாதிஸஹித த்ரிதண்டதாரணம் அதர்ம்யமுமாயிருக்க த்ரிதண்டதாரான யதிவ்ருத்திபிக்ஷு யதிகளை அவந்த்யராகச் சொல்லலாமோவென்னில்; “தண்டஶிகீவா” இத்யாதி * வா ஶப்தங்களுக்கு அவதாரணமே அர்த்தமாகையாலே அவற்றாலும் த்ரிதண்ட ஶிகாத்யந்விதரான யதிகளேயாயிற்று தர்ம்யராயிருப்பாரும்.

(க)
(௨) ஶாதப-
(௩) ஶாரவ-
(௪) வஸிஷ்ட-
(௫) பைடீநஸி:-
(௬) போதாயந-
(௭) க்ரது-
(௮) யாஜ்ஞவல்க்ய-

ஆனால், பிக்ஷுதர்மவாக்யங்களிலே ப்ரஸித்தமான *காஷாயத்தை தாரணமாகச் சொல்லும் நிர்வாஹமென்னென்றால், கீழ்ச்சொன்ன ஶாட்யாயந ஶ்ருதியிலே ‹‹த்ரிதண்டம் வைணவம் ஸம்யக் ஸசிக்யா காஷாயவஸ்த்ரம்›› என்றும், ஹாரீத பராஶர வஸிஷ்ட ஸ்ம்ருதிகளிலே, ‹‹அதத்விதீயா பிக்ஷவஸ்து ஸூத்ராஸநாந்யஜிந:›› என்றும், இப்படி அந்த ஶிகா யஜ்ஞோபவீத த்ரிதண்டதாரணம் குடீசக பஹூதக ஹம்ஸ பரமஹம்ஸரான பிக்ஷுசதுஷ்டயத்துக்கு முண்டாக ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் சொல்லியிருக்கு மவற்றுக்கு ஸாதாரண்யமாயிருக்க வேண்டுகையாலாயிற்று அந்த *காஷாயத்தை தாரணமாக நிஶ்சயித்தது.

ஆனால், அந்த *காஷாயம் தாரணமுமாமென்கிற வசந மெங்ஙனே யென்னில், ‹‹ தாத்யாநாதிகேநோத்தரீ: ›› என்னுமத்தாலே அத்தை தாரணமாகச் சொல்லலாயிருக்கும்.

இன்னமும் அந்த *காஷாயத்துக்கு ப்ரகாரம் ஸமர்த்தமாய் அந்த ப்ரகாரத்துக்கு ப்ரஸித்யர்த்தங்கள் எட்டென்னுமது, (க) ‹‹காடம் ந்ராப ஸஞ்சாரே தரேதர ஸம்ப்லவே। பாதத்ராண வேஷ்டநார்த்தம் ப்ரோக்தயோரேவ தாரணே›› என்னுமத்தாலே விஶதமாகையாலே, *காஷாயத்துக்கு தாரணமும் ப்ரஸித்தமாகத் தட்டில்லை. அந்த காஷாயத்துக்கு ப்ரகாராதிகள் கூடுமென்னுமதுவும், ஸ்ரீரங்கநாயகரான ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நாசார்யருடைய யதீந்த்ரகார வ்யாஸிதம். (உ) ‹‹ ஶ்ரியா ஹீநோ ஜ்யாயாநேதாவா நித்யஶோயோய: ›› என்கிற ஶ்லோகத்திலே ‹‹காஷாயஸ்வஸ்த:›› என்று ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறபடியைக் கண்டுகொள்வது. ஆகையாலே, ‹‹ ஶிகீவா த்ரிதண்டீவா ›› இத்யாதி *காஷாயங்களுக்கு தாரணாதிகமே ஶிகா யஜ்ஞோப

(க) (உ) யதீந்த்ரகார.

வீத த்ரைவர்ணிகாசார விஷயக ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸித்தமாகக்கடவ தத்தனே.

இனி, "ஶூந்யேஷீ" என்னுமதத்தாலே ஶிகாரஹித யதி யென்ன ச்சொல்லவொண்ணாதாயிற்று; ப்ரஹ்மசாரியையும் "ஶூந்யேஷீ" என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே. தந்நிர்ணயமெங்ஙனே யென்னில்;- ஹாரீதஸூத்ரத்தின் வ்யாக்யேயமாய் (க) "ஶூந்யேஷிணோ ஸர்வஶிகா பவிணோ யதயஸ்தேவாஸிநோ வர்ணினா" இத்யாதியால் அது ஸர்வத்ர ஸூம். ஆகையால், "ஶூந்யேஷீ" என்னுமதத்தாலே யதிக்கு ஶிகாஶூந்ய நம் ஸூத்ரமாகச்சொல்லும்போது ப்ரஹ்மசாரிக்கும் ஶிகாஶூந்யந முண்டாகவேண்டி யிருக்குமாயிற்று. யதியையும் ஶரீரஸம்ஸ்காரவாஸி யான ப்ரஹ்மசாரியையுங்கூட "ஶூந்யேஷிணோ" என்று சொல்லுகையா லே. ஆகையால், அந்த ஶிகாஶூந்யநத்தாலே யதிகளுக்கு வாதி த்வம் விஷமாகக்குறையில்லை. இன்னமும், (உ) "ஶூந்யநாஶூந்யநம் ப்ராஹ்மம் ஶூந்யாஶ்ரமசூந்யநம்" என்கிற வசநத்திலிருக்கிற ஶூந்யஶூந்யஶப்தங்களாலே உபநயந விவாஹங்களையாயிற்றுச் சொல்லுவது. ஆகையால், அந்த ஶூந்யஶப்தத்துக்கு வாதித்வ ஹேதுவான ஶிகாஶூந்யநம் ஸூத்ரமாகச்சொல்லுமவர்கள் கடுவெ ளிகராகக்கடவரத்தனே. இப்படி ஸஹ்ராஸ்த்ரஸித்தமான பின்பு ஶூ ந்யஶப்தத்துக்கு "ஶூந்யநம் வபநம் ததா" இதிவசனாயநீ என்று வசநமே கடமென்று தெளியுமதுவாயிற்று விவேகமும்.

ஆனால், க்ஷௌரவதஷ்யஸூரருக்கும் வபநமொத்திருக்க யதி களை ஶூந்யிகளென்று சொல்லும்படி எங்ஙனே யென்னில்; - ப்ரஹ்ம ஸூத்ரிகளுக்குண்டான ஶூந்யநவிதிக்கு ஶக்தியிலும் ஶாஸ்த்ரவி த்ரவியோபநயநதீக்ஷாதிகளில் கடவாசமுண்டாகையாலும், (க) "ஶிகை ஸூத்ரை யதீநாம்" என்கிற யதிவிஹிதஶூந்யநத்துக்கு ஶக்தி

(க) ஹாரீத-ரு-   (உ)

த்ரிதண்டமில் அவகாசமில்லாமையாலும், யதிகளிடத்தில் அந்த சிஹ்நஸம்பந்தம் நியமமாயிருக்கையாலே தத்ப்ராதாந்யத்தையிட்டு யதிகளை சிஹ்நிகளென்று சொல்லுமத்தனையே யுள்ளது.

இனி, “ஏகதண்டீ த்ரிதண்டீவா” இத்யாதிகளுக்கு விகல்பார்த்தானே அர்த்தமாகக்கடவது. அப்போது த்ரிதண்டதாரணத்தாலே ஏகதண்டதாரியான யதியையும் த்ரிதண்டதாரியான யதியையும் சொல்லிற்றத்தனை. அதாவது - (க) “நஷ்டே ஜலபவித்ரேவா த்ரிதண்டேவா ப்ரமாதத:। ஏகதண்டெ வைணவம் தண்டம் வாஸஸம் வைஸ்ணவா। ஹுத்வா விஷ்ணவாத்யாகயோகத்திரம் த்ரிதண்டகம்” என்கிற யதிஸம்ஸ்காரவிதியோக்த ஹாரீதஸ்ம்ருதிவசனத்தின்படியே ஒரோரு யதிக்கு ப்ரமாதத்தால் த்ரிதண்டநாசாவஸரமுண்டாக யோக்யதையுண்டாகையாலே, அந்த த்ரிதண்டதாரணத்தளவும் ஏகதண்டதாரியான யதியும், அந்த ஆபத்ராஹித்யத்தாலே ஸதா த்ரிதண்டதாரியான யதியுமுண்டாய், அந்த யதிகளிருவரும் ஸ்ம்ருதிகளுக்கு விஷயரென்னுமது தோற்றுகைக்காகவாயிற்று. “ஏகதண்டீ த்ரிதண்டீவா” இத்யாதிவிகல்பங்களுண்டாய், சாஸ்த்ரார்த்தமான வேணுத்ரயம் லபிக்குமளவும் “ஏகதண்டெ வைணவம் தண்டம் வாஸஸம் வைஸ்ணவா” என்கிற வசநத்தின்படியே, ஸந்யஸிக்கக்கடவனென்னுமத்தைக் கண்டுகொள்வது.

ஆனால், (உ) “ஸசிகம் வபநம் க்ருத்வா பஹிஸ்ஸூத்ரம் த்யஜேத் புதः” என்ற சிகாயஜ்ஞோபவீத பரித்யாகச்ருதிக்கு நிர்வஹிக்கும்படி யெங்ஙனே யென்னில்; - அதுக்கு தத்பரித்யாகம் அர்த்தமாகச்சொல்ல வொண்ணாதாயிற்று. “த்ரிதண்டயஜ்ஞோபவீதம்” என்றுதுடங்கி “பிக்ஷார்த்தம் ப்ரவிசேத்க்ராமம்” என்கிற ச்ருதியோடும், “கக்ஷாவஸ்ரு சிகாவஜ்ரம் உபவீத சிரோ

(க) ஹாரீத. (உ)

யதி: । ஶிகாஹீநம் யதிஞ்சைவ யஜ்ஞோபவீதவிவர்ஜிதம் ஸந்த்யஜேத் । ப்ரஹ்மஸூத்ரவிஹீநஸ்ய ப்ராஹ்மண்யம் ஹீயதே ததா ப்ராயஶ்சித்தம் தத: க்ருத்வா ஸூத்ரதாரண வதி த்யஜேத்" இத்யாதி ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளோடு விரோதிக்கையாலே "ஸஶிகம் வபநம் க்ருத்வா பஹிஸ்ஸூத்ரம் த்யஜேத்" என்னுமதுக்கு "ஸஶிகம் ஶிரோ யதா பவதி ததா வபநம் க்ருத்வா" என்று ஶிகாஸஹிதஶிரஸ்ஸின் வபநம் பண்ணிக்கொள்ளக் கடவனென்றும், "பஹிஸ்ஸூத்ரம் த்யஜேத்" என்னுமதுக்கு, வஸ்த்ராதந யஜ்ஞோபவீத த்யாகவிஷயமாகவும், இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஶிகாயஜ்ஞோபவீத த்ரிதண்டதாரண ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளோடே சேரும்படி சொல்லுமதுவே விவேகஸஹமாகக்கடவது.

அதுவென்? "ஸஶிகம் வபநம் க்ருத்வா பஹிஸ்ஸூத்ரம் த்யஜேத்புத:" இத்யாதிகளான ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் பரமஹம்ஸவிஷயமாகவும், தத்தாரணஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் குடீசகாதி யதித்ரயவிஷயமாகவும் இப்படி த்விவிதமாக யோஜிக்கில் குறையென்னென்னில்; - பரமஹம்ஸனுக்கு ஶிகா யஜ்ஞோபவீத த்ரிதண்டதாரணத்தை விதிக்கிற ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளோடே தத்த்யாகம் விரோதிக்கும், அவையாவன - கீழ்ச்சொன்ன ஶாட்யாயந ஶ்ருதியிலே "வைராக்யம் விஷ்ணுலிங்கீ நிக்ஷேப: பரமஹம்ஸ ஆஶ்ரமம் ஸம்ப்ரவிஶ்ய" என்று தடங்கி "த்ரிதண்டமுபவீதஞ்ச பிப்ருயாத்யாவதாயுஷம்" என்று சொல்லுகையாலும், பராஶரஸ்ம்ருதியில், "தத்ர பரமஹம்ஸோ நாம த்ரிதண்ட ஜலபவித்ர ஶிக்ய ஶிகா யஜ்ஞோபவீதிநோऽக்ஷவர்ஜ்ஜ பஹிர்வர்ஜநயாசிநோ க்ராமைகராத்ர வாஸிநோ நகரதீர்த்தாவஸேயேஷு பஞ்சராத்ரம் வஸேத்; க்ஷார லவணவர்ஜம் பிக்ஷாகாலே ஶீர்ணபர்ணபுடம் க்ருத்வா ப்ராஹ்மணகுலாதேவ ஹி பிக்ஷாம் க்ருஹீத்வா ஶுசௌ க்ராமஸாநேவ

ஸம்ஜ்ஞாநா ஸந்த்யாஸநதத்பராः நித்யம் வ்ருக்ஷமூலேயே வஸந்தி ஸூத்ராநம் மோக்ஷயந்தே” என்று இப்படி யாகஸம்ஸார ஸாரத்தை விதிக்கிற ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளோடே அந்த ஸிகாஸூத்ர த்யாகம் விரோதிக்கையாலே தஸாரண த்யாகங்கள் காஷாயகாதி யாகஸம்ஸவிஷயமாக யோஜிக்குமது ஸமீசீநமாகக் கடவதத் தன்.

ஸமாப்தி இதுவானபின்பு, த்ரிதண்ட ஸிகா யஜ்ஞோபவீதாதி ஸூத்ரத்தைச் சொல்லுகிற ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளேத்தனை யுண்டாகிலும், அவற்றுக்குத் தாத்பர்யம். (க) “நஷே ஜலவிதேர்வா த்ரிதண்டவா ப்ரோக்த: । ஸகலேந வைஷ்ணவம் தண்டம் யாவஜ்ஜீவம் வெவேதவா । ஸ்ரீஹஸ்தா விஷ்ணுதாத தத்த்வஹ்ம் த்ரிதண்டகம்” என்றும், (உ) “ஸ்த்ரீகாகு யமேதாஷ்ட்ராஸ்த்ர ஜ்வலகம் யாநாம் தயா । யஜ்ஞோபவீதம் ஸத்ஸங்க” இத்யாத்யு, (ங) “ஸர்வம் தண்டம் த்யஜேத்யக்ஷ:” என்றும், (ச) “தண்டாதீன தண்டிதே யதி” இத்யாத்யு, “ஸதத்ஸேத்யாமோ விதீயதே” என்றும், இத்யாதிகளான ஸாமர்த்ய த்ரிஹாரீத யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதிவசநங்களின் படியே ஸிநஜஸ்ய தண்டாதி ஸூத்ர ஸெளந்தர்யாதிஸஹித யஜ்ஞோபவீத த்ரிதண்ட ஸிக்யாத்யாதிகளிடத்திலே த்ருதித்யாகமென்னும் ப்ராமாணபாதர்யான ப்ராஹ்மணோத்தமர் கண்டுகொள்வது.

இப்படி த்யஜ்யோபாதேய ஜ்ஞாந விஸிஷ்ட ஸிகா யஜ்ஞோபவீதாதிகளில் தாத்பர்யமின்றிக்கே யிருக்கிற ப்ராஹ்மணாதிகளை ஸாஸ்த்ரம் நிந்திக்கும்:- ப்ரஹ்மோபநிஷத்தில் (ரு) “ஜ்ஞாநநிஷ்டா ஜ்ஞாநஸிகா ஜ்ஞாநயஜ்ஞோபவீதிந: । ஜ்ஞாநமேவ பரம் ஸ்ரேஷ்டம் பவித்ரம் ஜ்ஞாந

(க) (உ) (ங)
(ச) (ரு) ப்ரஹ்மோபநிஷ-

ப்ரத்யவாயங்களும் ஸர்வப்ரஸித்தமாயிருக்க, அவிவேகத்தாலே அவற்றை விசாரியாமலும், வர்ணவைசாத்ய ஶாட்யாயநக ஶ்ருதி ஸூத்ராத்யர்த்தக்கு ஶிகாயஜ்ஞோபவீதத்ரிதண்டாதிதாரணம் ஸர்வ ஸந்ந்யாஸி யதிஸமுதாயத்துக்கும் ஆவஶ்யகமென்றும், இப்படி ப்ரமாண ப்ராசுர்ய ஸித்தமாயிருக்கச்செய்தேயும் துர்புத்தியாலே ஶிகாயஜ்ஞோபவீதத்ரிதண்டாதி வர்ஜிதர்களான அவைதிகர், வைதிகோத்தமஶ்ரேஷ்டிநிஷ்டரான ப்ராஹ்மணோத்தமருக்கு வர்ஜ்யாஜ்யரென்று விவேகிகள் கண்டுகொள்வது.

ஆனால், அந்த வைதிகோத்தமரான ஆச்ரமசதுஷ்டயஸ்தருக்கும் பகவல்லாபார்த்தத்விஜாதி ஸர்வவர்ணஜ பகவத்ஶாஸ்த்ராயநம் தத்த்வஜ்ஞாநவிஷயத்திலும் ததநுஷ்டாநவிஷயத்திலும் உண்டாயிருக்கையாலே, தத்த்வத்தா லவர்களுக்கும் அந்த வர்ணாச்ரம விசாரம் ஸித்தமன்றோ வென்றிப்படி சாயி ஶைவாதிகளான அவைதிக ஶாஸ்த்ரவிஹிதவாதிகளுக்கு அபிப்ராயமாகில், க்ஷத்ரிய பகவத்பக்தரான பாகவதர்கள் எந்த வர்ணஸ்தராகிலும் அவர்களை விப்ரரென்றும் யதிஶ்ரேஷ்டரென்றும் இப்படி ஸாக்ஷாத்பகவான்றானே நிர்ணயித்து, அதுக்குமேலே தன்னைப்போலே அவர்களும் ஸர்வவர்ண ஸர்வாச்ரமஸ்தருக்கும் வர்ஜ்யரென்றருளிச் செய்கையாலே தத்பாராயநம் ஸாக்ஷாத்பகவதூர்த்வபாராயநம்போலே தத்த்வஜ்ஞாநவைஷயியோடு தத்த்வஜ்ஞாநவைஷயியோடு வாசியற வைதிகோத்தமரான ஶ்ரீவைஷ்ணவாச்ரம சதுஷ்டயஸ்தருக்கு முண்டாயிருக்குமது பகவச்சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே, அத்தாலவர்களுக்கு வர்ணாச்ரமாசார விரோதமில்லை யென்னுமது ஶாஸ்த்ரஸித்தமென்று விவேகிகளான ப்ராஹ்மணோத்தமர் கண்டுகொள்வது.

ஆனால்அந்த பகவான்றானே தன்னைப்போலே தத்பக்தரும்அப்படியே வர்ஜ்யரென்று நிஶ்சயித்த வசநங்க ளெங்ஙனேயென்னில்,

(௧) "ஆத்மஜ்ஞாநவைராக்யம் பக்திர்ஜ்ஞாயாம் ஸாதநமோக்ஷநம்" இத்யா தீநாம், (௨) "ஸர்வஸாஷ்யாநாம் ப்ரத்யக்ஷேஷ்வபி தேஷ்வாபிவத்தத்ர ஸவிசேஷேண ஆசார்ய்ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸ்ஸர்வ வர்ண்யதம். தத்வேஷு சேஷம் தமாதாஹாஸ்யம் ஸர்வபூஜ்ய யதாஹரிஃ" (௩) "ஜ்ஞாநவைராக்ய ஜந்மாப்ரபந்ந நித்யம் ப்ரபந்நவிக்ரஹம். ஹரவல்லபாகரவே ணபோகாநாம் ராஜஸவிஷயேஷா. ஆசார்ய ஞாநாதுர்க்கம் ஆசார்யஸ்யா நுநாசம். ஆரம்பவதாதூர் தமஸ்ணம் ஆசாரஸ்ய நிவேதநம்" இத்யாதிவசநங்கள் ஸ்ரீபாகவத ஸாரதாதி ஸமாஸ்த்ரங்க ளா யிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்துக்கொள்வது.

"ஆத்மஜ்ஞாநவாத்ஸல்யம்" என்று தொடங்கி, "ஸர்வபூஜ்ய யதாஹரிஃ" என்றிப்படி விசேஷித்திருக்குமது தந்த்ரவாக்ய தேஹத்திலேதானே என்னுமது ஸாக்ஷமாயிருக்கச்செய்தேயும், அவர்களுக்கு ஜீவதசையிலே ஈஜாதி போகாதென்னுமதுக்கு "ஸ்ரீயஸ்ஸ்யாம் ஜந்மாநி" என்றிப்படி ஹீநத்வாந்த்தைச் சொல்லுமவர்களுக்கு வேதாந்தபரிசீலந முண்டாகிலும் தத்த்வஜ்ஞாநாநுஷ்டாநமில்லாமையாலே, அவர்களும் ஆசார்யரைப் போலே ராமாநுஜதாஸருக்கு வஸித்யாஜ்யராகக் கடவதத்தனை.

தேஹாத்மஜ்ஞாநாநுஷ்டாநமாவது (௪) "ஸர்வே வேதா ஸர்வே வேத்யா ஸஸாஸ்த்ரா ஸர்வே யஜ்ஞா ஸர்வமிஜ்யா ஸ்வக்ருஷ்ணஃ. விதுஃ க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணாஸ்தத்த்வதோ யே தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞாஸ்ஸமாப்தாஃ" (௫) "ஏதே ஹி பகவத்பக்தா ஏதே பாகவதா இதி. கிம் க்ஷோபதோஸி ஸர்வத்ர ஸகலோ ஸகலைர்ஹ்யவ" இத்யாதிவசநங்களில் வசிநாஹ்ஹ பகவத்பாகவத வைபவத்தையு முணர்ந்து "ஸர்வபூஜ்ய யதாஹரிஃ" என்றும்; "ஆத்மஜ்ஞாநா

(௧) (௨) (௩)
(௪) (௫)

ஸூத்ரவர்ண:” என்றும் இப்படி நிரூபித்த ஸ்ம்ருதிவசநங்களை யுணர்ந்து அவற்றின்படியே ஸ்ம்ருத்யுக்தகர்மங்களை அநுஷ்டிக்கும்படியானது ஸதாசாரமாயிற்று; ஆகையாலே, ஸ்ம்ருதியுக்தஜாதி நிர்ணயத்தாலே பதிதராய்ப்போமவர்கள், மாயி பௌண்டரீகா ந்திரராய் ஸிவா யஜ்ஞோபவீத த்ரிதண்டதாரணாதிகளான பதிதா சாரங்களை பதர்ஷயலூரும் அவற்றோடே கூடினராயிருந்தும் அவர்களைப்போலே ஸாமவதஜாதி நிர்ணயம் பண்ணுமவர்களுமாயிற்று.

ஆனால், ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஸ்ரீவைகாநஸ ஶாஸ்த்ரங்களிலே “ஸிகீ முண்டீ த்ரிதண்டீ வா கஷாயீ” இத்யாதி வசநங்களுமுண்டே யென்னில்; அவற்றுக்கு கீழ்ச்சொன்னபடியே “முண்டிநோ வா ஜடிலோ வா ஸிகிநோ யதயோ ஸுவாஸிநோ” என்கிற ஸாஸீத வசநத்தின்படியே நிரூபிக்குமத்தனை. “கஷாயீ” என்னுமதுக்கும் அப்படியே, “நமோ ஜயவபிபத்ரவா த்ரிதண்டோவா ப்ராம்ஹண: । கஷாய வைணவம் தண்டம்” என்கிற பதியுக்தியோஷுயொக்த வசநத்தின் படியே த்ரிதண்டாஸ்ரமத்தில் தபஸ்வாந்ருமும் கஷாயத்தை யரிக்கக்கடவனென்று இப்படி நிரூபிக்குமத்தனை.

ஆனால், பஹு விவஜநங்கள் ஸிகா யஜ்ஞோபவீதாதிகளை பரித்யஜித்து கஷாயிகளாயிருக்கையாலே, அந்த கஷாயதாரணம் ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமாகவேண்டியிருக்க, தந்நிஷேதமென்று சொல்லும்படி எங்ஙனேயென்னில்; தத்காரணம், கலிகாலமஹிமை யென்றும், அவர்களுக்கு உபதேசங்களில்லையென்றும், அவர்கள் பாஷண்டரென்றும், ப்ரச்சந்நபௌத்தரென்றும், இப்படி பஹுவிதமான மஹாநாபத ப்ரஸித்தம். தத்ர மோக்ஷதர்மே [illegible] ஸ்ரீநாரஸிம்ஹே, (௯) “தத: கலியுகே ப்ராப்தே பர்வதே யுகமயே । பாஷண்டாநாம் ஸமீ [illegible]

ஷ்யந்தி ஸநாதநம்। ததஃ பஶ்சாத் பவிஷ்யந்தி ஶூத்ராஃ காஷாயவாஸிநஃ। தேஷாஞ்சைவ ததோ யஸ்ய ஜந்ம யோகே பரந்தப। தேஷாம் ச நித்யம் ச ஸத்யம் ச ஸ்வீகரிஷ்யதி காலவித்" இதி ஶூத்ராணாம் ஸந்ந்யாஸத்துக்கு வசநமென்னுமதை அறியாமல் ஸந்ந்யாஸம் பண்ணிக்கொண்டு திரியுமவர்கள், பகவானுக்கும் பவிஷ்யஜ்ஞாநிகளான மஹர்ஷிகளுக்கும் தோற்றியிருக்கையாலே "ஶூத்ராஃ" என்னுமது ஜாதிவ்யாயத்தாலத்தனையே யுள்ளது. இன்னமும் (க) "ப்ராப்தே கலியுகே கோரே த்விஜாஸ்து பிக்ஷுலிங்கிநஃ। பவிஷ்யந்தி தே ஸர்வே மஹதோ ஜ்ஞாநிநோ ஜநாஃ। வேதாத்யயநம்வா நஷ்டா ஸ சர்வம் ப்ரவக்ஷ்யந்தி கலௌ யுகே। நஷ்டாஃ ப்ரஹ்ம ப்ரஜாஸ்து விஷ்ணுநாம் த்யக்ஷ்யந்தி ஶாஸ்த்ரம். அபிஷ்யந்தி நிஷித்தாநாம் வயம் ஶூத்ராஜ்தி ப்ராஹ்மஶ். ஸந்யாஸி ஸ்வயம்ஶேஷ்டம் வாசயிஷ்யந்தி தே கலௌ। அநேகேஷாம் ஸம்ஶ்ரித்ய ஜீவந்தி பஹவோ த்விஜாஃ। நாகே நரகே கோரே கலித்யாகாத் தத்தந்தி தே! தஸ்மாத் தாம்ஸ்தேஷு தேஜோ நஶ்ஶீலே தபஸ்வீ தாநம். ஸுகோசநே தேஷாம் தர்மஶாஸ்த்ரே ஹாநஷஸ்யநாத்" இப்படி சொல்லியிருக்குமந்த ஶ்ரவஸ்வஶாஸ்த்ர ஹாரீதாதி ஸாத்விகமஹர்ஷிவசநங்களை ப்ராமாணிக்கும்போது ஸந்ந்யாஸவேஷதாரி பரிஷத்ராஜிகளாய் கலிவேகத்தாலே த்ரயீதர்மத்துக்கு அநேக வேண்டியாரணமே ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமென்கிற லிங்கதாரிகளை கலிவேஷிகரென்றும், ப்ராஹ்மண பாஹ்யரென்றுமிப்படி ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையால், அவர்கள் பரமவைதிகோத்தமரான ஸ்ரீவைஷ்ணவ விப்ராதிகளுக்கு பரிசர்யாஜந்ராகக்குறையில்லை யாயிற்று.

இப்படி "ப்ராப்தே கலியுகே கோரே" என்று விஶேஷித்திருக்கையாலே ஸந்ந்யாஸி பரிஷத்ராஜகவேஷிகளை அநேக ஶாஸ்த்ரணம் க்ருதாதியுகத்ரயத்திலு மில்லையென்னுமது ஸித்தம்; அந்த கலிவே

ஷிகஸந்த்ராஸம் கலியுகத்திலே சில விப்ரருக்கு ஸம்ப்ராப்தமானது ரோஹசாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகனான ராக்ஷஸனாலே அதிஷ்டிதனாய், தஜ்ஜ்ஞனாயிருக்கிற ஸஜ்ஜனனாலேயாயிற்று; அதாவது - ராக்ஷஸாதிஷ்டானத்தால்வந்த வித்யாபலத்தாலே எங்குமெதிரின்றிக்கே சாரதாபீடத்தில் சென்று ஸரஸ்வதியோடே வாதித்துத் தோற்று அவ்வவமானத்தாலே பரகாயப்ரவேசாதிவித்யைகளை அப்யஸித்து அத்தாலே தஜ்ஜைநாயிவர்த்தியான ராஜாவினுடைய சரீரத்திலே ப்ரவேசித்து அந்த ராஜபத்நிமுதலான ஸ்த்ரீகளை பரிக்ரஹித்து ஸ்த்ரீலோலனாய், பின்பு ஸ்வகல்பிதமான ஸரோக காவ்யகாரணாத்யக்ரந்தங்களாலே ப்ரதிதனானபடியை ஸரஸ்வதிதானே தஜ்ஜைநராஜபத்நி முதலான ஸஜ்ஜநங்களுக்கு வெளியிட, அத்தாலே தந்நிக்ரஹகார்யமான சிவாயஜ்ஞாவலீத க்ருத்தநாஜ்ஞைக்கு யோக்யனாய், பின்பு தந்நிக்ரஹண ப்ராயஸ்சித்த ஸேவத்தாலே சிவாயஜ்ஞாவலீதாதி காரணத்தை அறியாமல் ஸ்வவித்யாத்யஜ்ஞானத்தாலே கலாஸ்த்ரீயமான தத்வநிர்த்யாகமே ததுவர்ணாஸ்ரமத்துக்கு லக்ஷணமென்று ஸ்வஸேதஸர் இசையும்படி பண்ணி தானுமப்படியேயிருக்குமந்த ஸஜ்ஞானிஜ்ஞானைத்துடங்கி கலியுகத்திலே யுண்டானதத்தனே. அந்த ஸரஸ்வதீவாத பரகாயப்ரவேச ராஜபத்நீபரிக்ரஹாதிகள் தத்வைதஸேத்ப்ரவர்த்தகனுக்குண்டென்னுமது அந்தஸேயி சைவாதிஸேதவ்யவஸிஷ்டம். (௧)"ராஜபத்நீ குருோ பத்நீ ப்ராத்ருபத்நீ ததைவ ச। பத்நீமாதா ஸ்வமாதா ச பஞ்சைதா மாதரஸ்ம்ருதா:" என்றிப்படி சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, அந்தராஜபத்நீகமநம் ஸ்வமாத்ருகமநத்தோபாதி மஹாபாதகமாகையால் அத்தாலும், அந்த ஸரஸ்வதீ வாதத்தில் கபிந்த்ரநந்த்ரஜயக்ருத ப்ரதிஜ்ஞையாலும், சிவாயஜ்ஞாவலீதக்ருத்தநாதி ராஜாஜ்ஞைக்கு தத்ஸுராபாநாதிதனை கலிஹதவாதஸ்த்ரீஹரணத்ரின் இலக்காகக் குறையில்லை. தத்ராஜ்ஞபத்நீ

பரிக்ரஹ ஸஹாசாரம் ஸம்பந்தத்திலாகையாலே தோஷ-மில்லையென்றும், ஆனாலுமது ப்ரத்யக்ஷமாகையாலே உண்டென்றும், இப்படி சொல்லுமந்த ஸஜ்ஜந ஸம்பந்தஸ்வாதந்த்ர்யத்தை உள்ளபடியுணர்ந்திருக்கும் அந்த ஔசித்யவிவேகஜ்ஞரான நிரா ஸ்ரீ ஸாதுஜ்ஜநங்கள் சொல்லும்படியை பரிசீலித்துக்கொள்வது.

ஆகையால், க்ஷத்ரியாதி ப்ரதிபந்தக ஸம்பந்திகளுக்கும் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தஸாமான்யம் கீழ்ச்சொன்ன ஶாஸ்த்ரங்களின்படியே ஸஜ்ஜந ஸம்பந்தமும் நடந்துவரச் செய்தே, நடுவே ஸஜ்ஜநனுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தம் ஸாமான்யவ்யதிரிக்தமுண்டானவன்று தொடங்கி க்ஷத்ரியாதிகளிலே ஶூத்ர ஸம்பந்தர்ளான ஶிஷ்யர்களுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்த பரித்யாகமுண்டானதத்தையல்லது க்ஷத்ரியாதிகளில் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வாதி பரித்யாகமில்லையென்று ப்ராமாணிகரான வசனங்களைக் கண்டுகொள்வது. ஆகையிறே "ததஸ்ஸம்யக்ப்ரவ்ருத்தே" என்று தொடங்கி "ஶூத்ராந்வயஸம்பந்தாந் வர்ஜயிஷ்யந்தி தே த்விஜா:" "ஸ்வகர்மாணம் வர்ஜயந்தி ப்ரஸவேநாத் த்விஜா:। நாமகேநாவேவோர க்ஷத்ரியாந்தகதே" என்று ஸ்ரீஹாரீதத்தில் ஸ்ரீ ஜநகஸம்வாதமாயிருக்கிறபடி. ஆகையால், அந்த ஸஜ்ஜநனைத் தொடங்கி க்ஷத்ரியாதிகளிலே ஶூத்ர ஸம்பந்த விஷயத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ பரித்யாகம் நிலைநிற்கையாலாயிற்று (க) "க்ஷத்ராம் வஹவி ஶூத்ரஸம்பந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாந்। ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸ்யம் கலௌ ஸந்ததி ஸர்வதா ப்ரவிஶந்தி" என்று ததுக்த வாக்யத்திலே தானே அந்த ஶூத்ரஸம்பந்தர்களிலே ப்ராமாணிகரான சிலர் யதார்த்த ஜ்ஞாநபூர்வகமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தபரித்யாகர்களான ஸஜ்ஜநனைக்குறித்து நிஷேதித்ததும்.

அந்த ஸாயிகளுர் ஸஜாதீய யாதவஸாரூப்ய ஸாமாந்யரென்று அஞ்சுவகை. அவர்களில் ஸஜாதீயனுக்கும், ஸ்வகதமான யாதவனுக்குமே த்ரைவர்ண்ய ஸிம்ஹாஸிவாஸித்வாதம், கீழ்ச்சொன்ன காரணாதிகளால் வந்தது. மற்ற மூன்றுவகைக்கும் தத்ஸித்வாதமின்றிக்கே ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸித்தமான த்ரைவர்ணிகவா யஜ்ஞோபவீததாரி யாரணமே வதாவிவேகமாஸ்ராவிகளுக்கும் காஸாயாரணமென்றிப்படி ஸாயிகளிலும் த்ரைவர்ணிகரண்டென்னுமது காலதேசத்தில் ஸாமாந்ய ஸித்தமாயிருக்குமாயிற்று.

ஆனால் த்ரைவர்ணஸிவாதியாரணம் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தி லுண்டாமத்தனையல்லது ஸாயி சைவாதித்தத்திலுண்டென்னுமதுக்கு ப்ரமாண மெங்ஙனேயென்னில்; ஸ்ம்ருதிரத்ந ஸங்க்ரஹணாதிஷு ஸ்ம்ருதி ஸங்கோசே,( ) “ஸிவாயஜ்ஞோபவீதீஸ்யாத் த்ரைவர்ணிகஸ்ஸதா ஸவிஸ்ரு காஷாயி மாயிஸ்ய ஜவேத்ஷா । ஸவர்ணோ ஹிஜநம் காயமாத் த்ரைவர்ண்யம் த்ரிஸ்ஸந்த்ய” இத்யாதி. ஆகையால், அந்த ஸஜாதீயனுக்கு த்ரைவர்ணிகவா யஜ்ஞோபவீதாதிகளும் நம் ஸாஸ்த்ரவிதியினுடைய நிருபணத்தாலே வந்தது ஸித்தமென்றும், அதுக்கு முன்பு ஸவர்ணித ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸித்தமான த்ரைவர்ணிகஸி வாதியாரணமே வர்ணாச்ரமாதி விசேஷதாஷயத்துக்கும் காஸாயாரணமென்றும் இப்படி நிர்ணீதராய், காலதேசாநுஸாரிஹானான விஷயாதிகள் கண்டுகொள்வது.

ஆனால் அந்த ஸஜாதீயன் த்ரைவர்ண ஸிவாயஜ்ஞோபவீததாரியாரண ஸந்ந்யாஸியாமாகில், ஸந்ந்யாஸிகளுக்கு எந்ததப்பு வந்தாலும் அவர்களுக்கு தேசாந்தரகமனமேயல்லாமல், தோஷமில்லையென்னுமது ஜகத்ப்ரஸித்தமாயிருக்க, ஸிவாயஜ்ஞோபவீத த்ரைவர்ண்யநாஸ்தோ அந்த ஸஜாதீயவிசேஷவுக்குண்டாகச்சொல்

லும்படி யெங்ஙனேயென்னில்; அது ஸரஸ்வதிவாதத்திலுண்டான தத்ப்ரதிஜ்ஞாதிகளாலே வந்ததென்று ப்ரஸித்தமாகும்; அதாவது- அந்த ஶங்கரபிக்ஷு திக்விஜயம் பண்ணவேணுமென்று நினைத்து முந்துற ஶாரதாபீடத்திலேபோய் ஸரஸ்வதியோடே வாதிக்கிறபோது, தான் தோற்றால் தனக்கு த்ரிதண்ட ஶிகாதி க்ரஹணம் கர்த்தவ்யமென்றும், ஸரஸ்வதி தோற்றால் ஸ்வாபரணபூஷிதையாய் ஸவத்ஸத்தோடே தன்னுடைய புஸ்தகச்சுமைகளைத் தலையிலே சுமந்துகொண்டு தன்பின்னே தொடரக்கடவளென்றும், இப்படி தச்சிஷ்யரும் தத்பதியான ப்ரஹ்மாவும் அறியும்படி ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, ஸரஸ்வதியோடே வாதம்பண்ணமாட்டாமல் தோற்றுப்போனபடியாலும், காமதந்த்ரமௌர்க்யமான ராஜவநிதையை பரகாயப்ரவேஶவித்யையாலே வஶீகரித்தபடியாலும், தான் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையின்படியே த்ரிதண்ட ஶிகாயஜ்ஞோபவீத க்ரஹணாதிகளுக்கு அந்த ஶங்கரபிக்ஷு ப்ராப்தனென்று தத்வ்ருத்தாந்தத்தை அறிந்திருக்கிற விப்ராதிகள் சொல்லக்கேட்குமத்தனை; ஆகையால் அந்த த்ரிதண்டஶிகாவஶித்வாதி ப்ரஸித்தமான ஸந்யாஸாஶ்ரமம் ஶங்கரஶிஷ்யரான மாயாவாதிஶிஷ்யரிலே ஏகதேஶிகளான விப்ரருக்குண்டாவது ஶிவபாராஶரனுக்கு ப்ராப்தனாய் ஶோகஸாத்ரப்ரவர்த்தகனை ராமானுஜனுக்கு ஶிஷ்யனாயிருக்கிற ஶங்கரனாலேயென்று சொல்லக்குறையில்லையாயிற்று.

இதி ஸ்ரீமத்வ்யாதீர்த்த ப்ரவணப்ரஹாவ

ஸ்ரீ வாகாஸ்ரம நீத்ர ப்ரஸாதஜ

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமயாசார நிஷ்கர்ஷம்

ப்ரவந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸதாசார நிர்ணயபர்வக

வர்ணாஶ்ரம யதாஶ்ருதி ப்ரகரணம்நாம

ஷஷ்டவிவேகஃ.

ஶ்ரீ ஶைலேஶ ராமாநுஜாய நம:

ஶ்ரீவைஷ்ணவஸதாசார நிஷ்கர்ஷே

ஶ்ரீவைஷ்ணவ யதிக்ருஹஸ்தா த்ரைவர்ணிகாந்த்யவர்ணாதி

ஶாஸக: ஸப்தவிவேக:

இப்படி நிஷ்க்ருஷ்டவிஶிஷ்டாத்வைதமேவ யதார்த்தமென்று நிஶ்சயிக்கின்ற வர்ணாஶ்ரமதர்மமாயிற்று, (க) "வர்ணாஶ்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந்। விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யஸ்தத்தோஷகாரக:" (உ) "நசலதி நிஜவர்ணதர்மதோ யஸ்ஸமமதிராத்மஸுஹ்ருத்விபக்ஷபக்ஷே। நஹரதி நசஹந்தி கிஞ்சிதுச்சை: ஸ்திதமநஸம் தமவேஹி விஷ்ணுபக்தம்" இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் பின்செல்லுவது. இப்படி ஸத்தமமாகையாலே, பஞ்சராத்ர ஶ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே ஜந்மப்ரப்ருதி பரமவைதிக யதாநிஷ்டராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணாதிவர்ண சதுஷ்டயஸ்தரிடத்திலே விஷ்ணுபக்த்யாதிஸகுண விஶிஷ்டவைஷ்ணவஶப்தம் நிலைநிற்கும்போது (ங) "யஜ்ஞஸூத்ரம் வைஷ்ணவஶ்சேதி நிஸ்ஸம்ஶயமஹோஷ்ருதே। தாத்ருஶம் லக்ஷணம் வக்ஷ்யே வைஷ்ணவாநாம் ப்ரயாநத:। வைஷ்ணவஸ்த்வயயா ஸம்ஸ்ருஜ்யதே ஸர்வதா। ப்ராணாந்தேஷு பாதேஷு ஸ்திதோ ஹரி:॥ தத்ஸாதகஶக்ஷத்வம் வைஷ்ணவாநாம் லக்ஷணம்।" இத்யாதி மஹர்ஷிவசநங்களின்படியே ஸ்ரீபஞ்சராத்ரவசநாதிகளும் அந்த ஶ்ரீவைஷ்ணவயதி க்ருஹஸ்தாதிகளுக்கு அவஶ்ய ஜ்ஞேயங்களாயிருக்கும்.

ஆனாலப்படி நிர்ணயிக்குமது (ச) "ப்ரணவம் க்ருஹஸ்தாதீம் நமோந்த: ப்ரணவேத்யதி:। நாராயணேதி ப்ரத்யாதுர்வாநப்ரஸ்தாய விப்ரஜே॥ நாராயணேதி நப்ரத்யாஶ்ச்யாயதி: ப்ரணதம்

(க) வி-பு-௩-அ-௯. (உ) வி-பு-௩-எ-உ0.

ஷ்ரதி। ஸவதம்ஷ்ரணதஸ்மாஹள வசீநீ நாகஸாயிநள ” இத்யாதி ப்ரமாணவசநங்களோடே விரோதமன்றோவென்று சில வைஷ்ணவாசார்ய யதி க்ருஹஸ்தாதிகளுக்கு அபிப்ராயமாகில் அதிகாரிபேதத்தாலே அவ்வசநங்களுக்கு அந்யோந்ய விரோதமில்லை; அதாவது (க) “ஜாயமாநம்ஹி புருஷம் யம்பச்யேந்மதுஸூதந। ஸாத்விகஸ்ஸதுவிஜ்ஞேயஸ்ஸவை மோக்ஷார்த்தசிந்தகஃ।” என்கிறபடியே பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாகடாக்ஷலக்ஷ்யராயிருக்கிற முமுக்ஷுக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதி க்ருஹஸ்தாதிகளிடத்திலே தேவதாந்தர வந்தநாதி நிஷேதவசநங்களுண்டாகவும், (உ) “வஸ்யேது ஜாயமாநம் ப்ரஹ்மாருத்ரோவாபுந। ரஜஸாதமஸாசாஸ்ய மாநஸம் ஸமபிப்லுதம்।” இத்யாதிவசநங்களின்படியே க்ஷுத்ரதேவதாஸக்தராய், (௩) “மாம்ப்ராப்யைவதுகௌந்தேய ததோயாந்த்யதமாங்கதிம்” இத்யாதிவசநங்களின்படியே தேஹாத்மாபிமாநிகளாய், அமுமுக்ஷுக்களாயிருக்கிற சாதிசைவசாக்தரான அவைஷ்ணவ யதி க்ருஹஸ்தாதிகளிடத்திலே அந்யோந்ய வந்தநாதி விதிவசநங்களுண்டாகவும் இப்படி அதிகாரிபேதம் பண்ணுமத்தால் அவ்வசநங்களுக்கு அந்யோந்ய விரோதமில்லையாயிற்று.

ஆனால் “க்ருஹஸ்தோ நமஸ்யேத்யதிம்” இத்யாத்யாச்ரமபரமாண வசநங்களை சாதிசைவாதி மத்ஸரிடத்திலே தானே நிலைநிற்கும்படி ஒதுக்கினால், முமுக்ஷுக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஆச்ரமாசார நியதி வேண்டுவதில்லையோ வென்றிப்படி அவர்கள் கேட்கும்போது, ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணமான அந்யோந்ய வந்தநாதி ஸதாசாரநியதி அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிக்ருஹஸ்தாதிகளுக்கு ‘வேண்டுவதில்லையோ வென்றிப்படி ப்ரச்நம் சொல்லவேண்டியிருக்கும். ஆச்ரமநியதியும் வேணுமென்னில், அப்போது பரஸ்பராந்யோந்ய வந்தநவிதி

(க)   (உ)   (௩) கீ-௧௬-௨௰.

வசநங்களுக்கும் தந்நிஷேத வசநங்களுக்கும் பரஸ்பர விரோதம் ஸித்தம்; ஆகையாலதில்லாதபடி கீழ்ச்சொன்னபடியே; விஷய விபாகம் பண்ணக்குறையில்லை.

ஆனாலவற்றை அவைதிகவ்யாக்யரான பாஹ்யரிடத்திலுண்டாகச்சொல்லுகை யன்றிக்கே, வைதிகாக்ரேஸரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதி ப்ரஹ்மசாரிகளிடத்திலே தானே அப்ரதிஷ்டாநப்ரணாம விதி வசநங்களும் தந்நிஷேதவசநங்களு முண்டாகச்சொல்லலாம், அதாவது, தப்ரதிஷ்டாநப்ரணாமநிஷேதங்களைப்போலே விதர்வபுத்ர ஜ்யேஷ்டகநிஷ்ட ஸுஸ்ரூஷாதிகளுக்கு அப்ரதிஷ்டாநப்ரணாமநாதி நிஷேத வசநங்களுமுண்டாய், அவற்றின்படியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் அநுஷ்டிக்கையாலே தப்ரதிஷ்டாநப்ரணாம நிஷேதவசநங்கள் யதிவித்யஜ்யேஷ்ட ஸுஸ்ரூஷாதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடத்தி லுண்டாகவும், தப்ரதிஷ்டாநப்ரணாமவிதி வசநங்கள் அந்தயத்வாதிவ்யதிரிக்த ப்ரஹ்மசாரி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடத்தி லுண்டாகவும்; இப்படி அவற்றுக்கு பரஸ்பர விரோதமில்லாதபடி யோஜிக்கக் குறை யென்னென்னில், அது யதிஸ்ரேஷ்டனை ஆர்யாவ ஸ்தவாநந் அஸவணர் ப்ரஹ்மசனை அம்பரீஷனைக் காலைப்பிடித்து நமஸ்கரித்தானென்று சொல்லுகிற பாரதஸாத்வ தாதி ஸாஸ்த்ரங்களோடும், (க) "வர்த்ரகா இதிஹோவாசுஸிஸூ நாம்ஹீஸ: கவி:" இத்யாதிகளாலே ஸ்வஜ்ஞாநாதிகரான வ்ருத்தர் தானே ஸ்விசிஷ்யாதிகளுக்கு வந்த்யராயிருப்பரென்கிற உபநிஷத் வசநங்களோடும், அக்ரூராதிநாஸரான நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தம்முடைய ஜ்யேஷ்டப்ராதாவுக்கு வந்த்யராயிருப்பாரென்கிற பூர்வாசார்ய வ்யாபாராதி திவ்ய ஸாஸ்த்ரங்களோடும் ஆசார்ய ஸுஸ்ரூஷாதிகள் ஸ்வஸிஷ்யர்களை ஒரோருகால விசேஷங்களிலே நமஸ்காராதியோக்யராம்படி அபேக்ஷித்து அநுஷ்டித்துவரு

•(க) ௪-௩-௨-௧௫௧.

கிற ஸதாசாரத்தோடும் அநுவிரோதமும்; ஆகையால் ஸ்ரீவை ஷ்ணவ யத்யாதிகளிடத்திலே தானே அபிவாதநவந்தநநிஷேத வசநங்களும் ததீயவசநங்களு முண்டாக யோஜிக்குமதுவே விவேக ஸஹமென்று. ஆகையால் முன்பு நிர்ணயித்தபடிக் கொரு குறையுமில்லையாயிற்று.

ஆனாலுமோரோரு வ்யக்திவிசேஷங்களிலுண்டான ஆசாரத்தைக்கொண்டு ஸர்வஸம்மத வர்ணாச்ரமாசார வ்யவஸ்தாபக வசந பஹுத்வத்துக்கு அழிவுசொல்லவொண்ணாது. ஆகையால் “ப்ரஹ்மஸூத்ரீநந்தஸர்வேஷ்விஹ்வதி:” இத்யாதி வசநங்களின்படியே ஸ்ரீவைஷ்ணவாச்ரம வர்த்தமாநரும் அநுஷ்டிக்க வேணுமென்றுஅவர்களுக்கு ஸித்தாந்தமாகில் (க) “யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்டஸ்தத்தேவே தரோஜநா:। ஸயத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்ததநுவர்த்ததே” என்கிறபடியே ச்ரேஷ்டனுடைய அநுஷ்டாநமே ஸர்வருக்கும் அநுஷ்டேயமென்றுஅதிலிருக்கையாலே ச்ரேஷ்டனை ஆசார்யனாக அங்கீகரிக்கும் பரீக்ஷை பண்ணித்தவத்தை அநுஷ்டாநமாகவும் அங்கீகரிக்கும் போது, அப்படியே ச்ரேஷ்டரான பாண்டவர்க ளஞ்சுபேருக்கும் த்ரௌபதி ஸாரோப்யான தத்ப்ரமாணாநுஷ்டாநமும், ஸர்வச்ரேஷ்டனான க்ருஷ்ணனுடைய வோதாதாநுஷ்டாநமும் வர்ண தர்மய ஸ்தருக்கும் ஸதநுஷ்டாநமாம்; அவர்களும் அப்படி அநுஷ்டிக்கலாமோவென்னில்; அப்படி சொல்லவொண்ணாது, ஜந்மாந்தரத்திலே த்ரௌபதி இரண்டுமூன்றுதரம் “பதிம் பதிம்” என்று வரங்கேட்டுக்கொண்டாளென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலும், நீங்களஞ்சு பேரும் வரஜியுங்களென்று மாதாவானவள் அநுமதி பண்ணுகையாலும் இப்படி லோகாசார வ்யவஸ்தமாகையாலே அவர்களுக்கது விஹிதமாய், அவர்களிடத்திலேதானே அது நிலைநிற்குமித்தனை; தத்வ்யதிரிக்தருக்குஅதுநிஷித்தமாகக்கடவது உ “அவிகாராயசாஸ்த்ராய” இத்யாதிப்படியே வரிசாஸ்த்ரனான க்ருஷ்ணனுடைய வோதாதிகம்,

(க) ஸாரோத்தாரம். (உ) வி-வ-௫-க-உ-க.

விவேக:] யதிஸார்வபௌமாதிப்ரவர்த்தநஸம்ப்ரதாயநம். ந அக்ஷ

(க) "ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சயவாத" இத்யாதிப்படியே ஸகல வ்யவஹார முமாய் மோக்ஷப்ரதமுமாகையாலே அது ஸர்வாதிகாரமுமாய் அது ஸர்வாதிகாரமான ஸந்யாஸாச்ரமத்திலே தானே நிலைநிற்குமத் தனை; த்ரைவர்ணிகரான ஸர்வ ப்ராஹ்மணர் கர்ம வஸ்யருமாய் வர்ணாச்ரமவ்யவஹாரக்களுமாகையாலே அவர்களுக்கு தத்வ ஜ்ஞாநாதிகம் நிஷித்தமாகக்கடவது.

அந்த வர்ணவர்களுடைய அநுஷ்டாநம் அவர்களிடத்திலே நிலைநின்றாப்போலன்றிக்கே ஈச்வராராதநமான கைங்கர்யமும் நடத்தி, ஸந்யாஸாச்ரமத்திலே தத்வப்ரகாசமும் நடந்துவருகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிஸார்வபௌமாதிகளான வர்ணத்துக்கு ஈச்வராஸ யதியினுடைய அநுஷ்டாநமேயாயிற்று வ்யாபகம்; ஆகையாலே தத் அநுஷ்டாநம் ஸர்வஜ்ஞரான யதி ஸார்வபௌமாதிகளனைவர்க்கு முண் டாகக் குறையில்லை.

அதிவிசேஷயன்றிக்கே (ந) "ந நாஸ்தி ஸந்யாஸ்த:" இத்யாதிவச நங்களிலே தானே அவர்களுக்கு நெஞ்சு பொருந்துமாகில், அப் போது வயோஹீநவித்யனே வயோதிகவித்யன் நமஸ்கரிக்கவொ ண்ணாதென்றும், வயோஹீநவித்யன்தானே வயோதிகவித்யனை நமஸ்கரிக்கவேணுமென்றும், வயோதிகவித்யன் வரும்போது வயோ ஹீநவித்யன் ப்ரத்யுத்தாந ப்ரணாமாதிகளைப் பண்ணுமவிருக்கு மாகில் அவனை ஜீவந்த்யக்தகவு மிப்படிசொல்லுகிற வசநங்களு முண்டாயிருக்கையாலே அவற்றையும் அந்த ஸம்ப்ரதாயவசந நிஷேதவசந வித்யரான யதிஸார்வபௌமாதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அங்கீ கரித்து அப்படியே தாங்களு மநுஷ்டித்து அநுஷ்டிப்பிக்கவும் வேண் டியிருக்கும்.

ஆனாலந்த வயோஹீந வித்யவசநாதி நிஷேத வசநங்களெங் ஙனேயென்னில், ஆபஸ்தம்பஸூத்ரே, (உ) "ஈச்வரஷ்டம் பராகஸ்வ்யம்

(க)

வர்ஜ்யம் தச்சாரிணஃ । த்ரிவர்ஷம் ச்ரோத்ரியோ நைவ ஸாஹி பாதநாஸநந்தி" என்றும் (க) "ஊர்த்வம் ப்ராணா ஹ்யுத்க்ராமந்தி யூநஸ்ஸ்தவிர ஆயதி । ப்ரத்யுத்தாந ப்ரணாமாப்யாம் புநஸ்தாந் ப்ரதிபத்யதே" என்றும், (உ) "யஸ்யாஜீர்ணோ நைவ கா விப்ரஸ்ஸவர்ணைர்பஹிஷ்க்ருதஃ" என்றும் இத்யாதிகளைக் கண்டுகொள்வது; ஆகையாலே "ந நமேத்யோகவத்திஃ" இத்யாதி வசநங்களும்," "த்ரிவர்ஷம் ச்ரோத்ரியோ நைவ ஸாஹி பாதநாஸநந்தி" இத்யாதிவசநங்களும் ஸாமாந்யஜநவிஷயத்திலே நடவாமல் இதர விஷயத்திலே நடந்துவருமத்தனை.

ஆகையாலந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிக்ருஹஸ்தயோர்பரஸ்பர அந்யோந்ய வந்தநாதிகும் ஸதாதநத்திலே ஸதாசாரமாயிருக்குமது ஜகத்ப்ரஸித்தமாயிருக்கச்செய்தேயும், ததந்யோந்ய வந்தநாதிகும் அநாசாரமாக நினைத்திருக்கிற யதிகள் தத்விஷயத்தாலே அந்யோந்யவந்தநாத்யநாசார பரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ருஹஸ்தர்களை வர்ஜிக்கவேண்டியிருக்குமாயிற்று. (ங)"ஸாயம்ப்ராதர்த்துஷ்டாஹ்மணகார்யேஷு பிக்ஷாம் க்ருஹீத்வா" என்றும் "அபி ஸஸ்ய பதிதவர்ஜம்" என்றும் இத்யாதிகளான தத்பிக்ஷாவிதிநிஷேதவசநங்களிருக்கையாலே "ந நமேத்யோகவத்திஃ" என்னுமதிலே நிஷ்டரான யதிகளுடைய அபிப்ராயத்தாலே அநாசாரமான யதிக்ருஹஸ்தாத்யந்யோந்யவந்தநாதிகர்த்த ஸாயம்ப்ராத்தமென்ன வொண்ணாதிறே. "ஸாவர்ணிகம் பைக்ஷ்யம்" என்றும், "நாநுதோஷேணஸ்ரீ" என்றும் இத்யாதிகள். இந்த யம்ப்ரவசங்களன்றே யென்னுமது"ப்ராஹ்மண கார்யேஷு பிக்ஷாம் க்ருஹீத்வா" "அவைஷ்ணவ க்ருஹாந்நேந யதிஸ்ஸம்ப்ராஹவேத்தஃ" இத்யாதிகளாலே ஸம்ப்ரவிஷ்டம். ஸ்ரீவைஷ்ணவத்விஜருக்கு அந்யோந்யவந்தநாதிகமாயிற்று-ஸாயம்ப்ராத்தமாவது.

(க) (உ)

ஆகையால் "நநஶ்வஸ்யாத்யதிஃ" இத்யாதி வசநநிஷ்டரான யதிகளுடைய ஸம்ப்ரதாயத்தாலே ப்ரபந்நப்ரபந்நாத்யநாசார ஶ்ரீவைஷ்ணவக்ருஹஸ்திகளை அப்ரபந்நப்ரபந்நநிஷேத வசநநிஷ்டரான யதிகள் பரித்யஜித்தால் அப்போது(க)"பாபஸ்ய க்ருஹஸ்தாதீந் நஶ்வஸ்யாத்யதிஃ ஶ்ருதிஃ" இத்யாதிவசநநிஷேதம் அந்த யதிகளுக்குண்டாயிருக்கும்; அத்தை பரித்யஜிக்கக்கூடாவிட்டால் "ஸர்வதேஶேஷு ப்ராஹ்மணஶ்சைவ பிக்ஷாம் க்ருஹீத்வா" என்கிற வசநாசாராஹித்யத்தாலே யதித்வம்போச்சுது, வைஷ்ணவத்வ பராஸ்த்யஸ்ய ஸ்வபாவஸ்ய ப்ராணாம் ஸர்வதஃ" இத்யாதிகளில்சொல்லுகிற ஶ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணமான ப்ரபந்நப்ரபந்நாசார ராஹித்யத்தாலே வைஷ்ணவத்வம் போச்சுது, ஆகையால், "நநஶ்வஸ்யாத்யதிஃ।" இத்யாதி வசநநிஷ்டரான யதிகளுக்கு யதித்வவைஷ்ணவத்வங்களிரண்டுமில்லை யென்று விவேகிகள் கண்டுகொள்வது.

அப்படியே வயோதிக வைஷ்ணவ விப்ரனுக்கு வயோதிக வைஷ்ணவ விப்ரனைக்குறித்து, அபிவாதநமும் அஸம்ப்ரதாயத்தாரில்லையாகக்கடவது.(உ)"அபிவாதயேதாபிவாத்ய வந்தேத்வந்த்வஃ" இத்யாதிகளுக்கு தன்னிலும் வயோதிகரான தத்த்வஜ்ஞனே யாகவேணுமாயிற்று; அஸம்ப்ரதாயத்தாலே. (ங) "நவஶேஷ்வயோர்வந்த்யா நாராயணபராயணாஃ" இத்யாதி விஶேஷவசநங்களும் ப்ரபந்நப்ரபந்நவரரான ஶ்ரீவைஷ்ணவ யதி க்ருஹஸ்தாதிகளுக்கே ப்ரமாணங்களாயிருக்குமாயிற்று; நாராயணபராயணஶப்தம் ஸர்வவர்ணாஶ்ரம ஸாதாரணமாகையாலே. ஆனபின்பு அப்ரபந்நப்ரபந்நநிஷேதவசநநிஷ்டருக்கு, "நவஶேஷ்வயோவந்த்யாஃ" இத்யாதிகளை ப்ரமாணங்களாகச் சொல்லக்கூடாது. ஆகையாலே ப்ரபந்நப்ரபந்நாதி நிஷேதவசநநிஷ்டரான வைஷ்ணவ யதி க்ருஹஸ்தாதி

(க) . (உ) அபஸ்தம்பஸூத்ரே- (ங)

களுக்குக் கீழ்சொன்னபடியே அநுஷ்டாநங்களேயாயிற்று விதிப்பது. ஆகையாலே (க) "ஸர்வஸ்வம் ப்ராணாதிகம் தத:" (உ) "வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வா தண்டவத் ப்ரணமேத் புவி" இத்யாதி விசேஷவசநநிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதி க்ருஹஸ்தாதிகளுக்கே யாயிற்று வைஷ்ணவத்வாநுரூபமான வர்ணாச்ரமாசாரமுள்ளதென்று சொல்லக்குறையில்லை.

ஆனாலந்த அபிவாதநவந்தநாதிகள் வைஷ்ணவனைக்காணுமிடமெங்குமுண்டாக வேணுமேயென்னில், அதுவேண்டுவதில்லை. பகவத்தத்வாதிகளை யுணர்ந்து தத்வஜ்ஞராயிருக்கிற யதி க்ருஹஸ்தாதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான ப்ராஜ்ஞரிடத்திலே தண்டப்ரணாமாதிகளுண்டாகவும். இங்ஙனன்றிக்கே கேவலம் சரீரத்தைப்பற்றியிருக்கிற வர்ணாச்ரமஸம்பந்நராய் அத்தாலே பகவத்பாகவத வைபவாநபிஜ்ஞராயிருக்கு மவர்களைக்கண்டால் அவ்விடங்களிலே அபிவாதநவந்தநாதிகள் வேண்டுவதில்லை என்று மிப்படி சாஸ்த்ரம்சொல்லுகையாலே அவை எங்குமுண்டாக வேணுமென்ன வொண்ணாது. எங்ஙனேயென்னில், ஸ்ரீபாகவதே (ங) "ப்ரத்யுத்கமப்ரச்ரயணாபிவாதநம் விதீயதே ஸாதுமித: ஸுமத்யமே। ப்ராஜ்ஞை: பரஸ்மை புருஷாய சேதஸா குஹாசயாயைவ நதேஹமாநிநே" இதி. இவ்வசநம் "ஸர்வஸ்வம் ப்ராணம் கர்தவ்யம் தத்ர யோக்யாய் ஸ்நிக்தாஸ்மி:" இத்யாதிகளை உட்கொண்டிருக்கும், ஆகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு சரீரத்தைப் பற்றிவருகிற வர்ணாச்ரமாபிமாநிகளான வைஷ்ணவ வேஷதாரிகள் அவந்த்யராகக் கடவார்களென்னக் குறையில்லை.

ஆனாலின்னமும், (ச) "க்ருஹஸ்தாதீந்நவந்தேத ப்ரணமேத்யதி:" இத்யாதிவசநங்களின்படியே தண்டப்ரணாமாதி ஸாஹித்யம்

(க) (உ) (ங) (ச)

(௧)"வர்ணாஶ்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந்" இத்யாதிப்படியே வர்ணாஶ்ரமாசார விஶிஷ்ட ஶாஸ்த்ரஸித்தமாகவும், (௨) "மச்சித்தா மத்கதப்ராணா போதயந்த: பரஸ்பரம்" என்றும் "பாரஸ்பர்யம் ப்ரணாமம் கார்யம் தத:" (௩)"வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வா தண்டவத் ப்ரணமேத் புவி." (௪) "அத்யந்தபக்தியுக்தாநாம் நஶாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:" என்று மித்யாதிப்படியே அநந்ய ப்ரபந்நாத்யாசாரம் பகவத்பக்திவிஶிஷ்ட ஶாஸ்த்ரஸித்தமாகவுமிப்படி தத்த்வந்ந நிஷேதத்வாதி வசநங்களுக்கு அநந்ய விரோதமில்லாதபடி யோஜிக்கக் குறையென்னென்றால்; (௫)"வேதைகஸ்வஸ வைஷ்ணவஸேவைகவ்ருத்தி:" என்றும், (௬) "ஸித்தே ததீயஶேஷத்வே ஸர்வார்த்தாஸ்ஸம்பவந்தி ஹி" என்றுமித்யாதிப்படியே பகவத்பாகவத பக்த்யாதிவ்ருத்திகமான வர்ணாஶ்ரமாசாரத்தாலே யாயிற்று ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ப்ரீதியுமுண்டாவது.

இங்ஙனன்றிக்கே, கேவல வர்ணாஶ்ரமாசார நிஷ்டரான யத்யாதிகளை ஶ்வபசராகவும், பகவத்பக்தியுக்தரான ஶ்வபசாதிகளை ஶ்ரேஷ்ட சதுர்வேதிகளிலும் அதிகராகவுமிப்படி ஶாஸ்த்ரம் நிர்ணயிக்கையாலே பகவத்பக்த்யாதிவ்யதிகரங்களான அநந்ய ப்ரபந்நாதி நித விஶேஷவசநங்களுக்குச் சேரும்படியான வர்ணாஶ்ரமாசாரமே யாயிற்று, விவேகிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதி க்ருஹஸ்தாதிகளுக்கு வேண்டுவது. ஆனாலப்படி நிர்ணயிப்பதெங்ஙனே யென்னில், ஸ்ரீபாகவதே (௭) "விப்ராத்த்விஷட்குணயுதாதரவிந்தநாப பாதாரவிந்தவிமுகாத் ஶ்வபசம் வரிஷ்டம்" என்றும், "(௮)விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிஶ்ச ஶ்வபசாதம:" என்று, மித்யாதிகளைக் கண்டுகொள்வது.

---

(௧) வி-பா-௩-௮-௯. (௨) கீ-௧௦-௯ (௩)
(௪) (௫) கீ-௧௫-௧௫. (௬) (௭) ஸாம.

ஆனாலின்னமும் ஸர்வவர்ண ஸர்வாச்ரமாநுகதமான வைஷ்ணவத்வம் ஸாமாந்யமாகையாலும், ப்ரஹ்மசாரி க்ருஹஸ்த வாநப்ரஸ்த யதித்வங்கள் ப்ராஹ்மணத்தில்தானே ஸாபேக்ஷங்களாய் விசேஷங்களாகையாலும், "க்ருஹஸ்தாதீந் நபோஜயேத்" இத்யாதி வசந நிஷேதவசநங்கள் ப்ராஹ்மணத்திலே நிறுத்தி தத்வ்யதிரிக்தவர்ணங்களிலே "வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வா தண்டவத் ப்ரணமேத்புவி" இத்யாதிகளான அநேகாநந்தவசந விதிவசநங்களை நிறுத்தி, இப்படி அவற்றுக்கு பரஸ்பர விரோதமில்லாதபடி ஸ்ரீவைஷ்ணவ வர்ணாச்ரமிகள்தாமே ஸமாச்ரயித்தால் குறையென்னென்னில்; அந்தயதிக்ருஹஸ்தாநுகத சப்தாதிவசநங்களைத்தானே விசேஷவசநங்களாகக் கொள்ளும்போது, தத்ஸ்ரீவிஷ்ணுயான ஸமாச்ரயணத்தானே யதிகளுக்கும் க்ருஹஸ்தாதிகளுக்கும் உபோஷ்யமாக விதிக்கையாலே, அந்த வசநங்களும் அப்படியே அவர்களுக்கு விசேஷ வசநங்களாய் அத்தாலந்தவிஷ்ணுஸமாச்ரயணந்தானே ஸமஸ்தாநந்யாதிரஹிதவைஷ்ணவயதிக்ருஹஸ்தாதிகளுக்குஉபோஷ்யமாக வேண்டியிருக்கும். அந்தவிதி வசநங்களெங்ஙனேயென்னில், ஸ்ம்ருதி ரத்நாகரே, (க) "ஸமாச்ரயணதாவிஷ்ணோ ப்ரபோதாந விவர்ஜிதே। யதிர்க்ருஹீவிஷ்ணுவ விஷ்ணோபோஷ்யாவஸாதிபி:" இப்படி இருக்கிறவசநங்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதி க்ருஹஸ்தாதிகளுக்கு பரித்யாஜ்யங்களாய், (உ) "நோபோஷ்யா வைஷ்ணவைர்விஷ்ணோ" இத்யாதிவசநங்களுபாதேயங்களாகையாலே, ப்ராஹ்மணவிசிஷ்ட வைஷ்ணவ யதி க்ருஹஸ்தாதிகளிடத்திலும்அந்த வைஷ்ணவத்வமே ஸாபேக்ஷ்யவிசேஷமாகக் குறையில்லையாயிற்று. ஆகையாலந்த விஷ்ணுஸமாச்ரயண விதிவசநம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதி க்ருஹஸ்தாதிகளுக்கு பரித்யாஜ்யமாமாபோலே, "நநபோஜ்யேத்" "க்ருஹஸ்தாதீந் பார்வணபோஜயேத்" இத்யாதி வசநங்

(க) ஸ்ம்ருதிரத்நாகரே. (உ)

களுமப்படியே ஸ்ரீவைஷ்ணவ த்ரிதண்டிகளுக்கு விஹிதத்வங்களெ-ன்று விவேகிகள் கண்டுகொள்வது.

நாத யாமுன யதி வராதிபூர்வாசார்யர்களைத் துடங்கி ஸம்ப்ரதாயஸந்ததி அவிச்சின்னமாயும் ஸர்வ விதமாக நடந்துவருகிற ஸ்ரீ ஸம்ப்ரதாயஸ்திகளினுடைய த்ரிதண்டாசார விவேகத்தையும், தத்விவேக நிர்ணயமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிஸம்ப்ரதாய த்ரிதண்டதாரண ஸதாசாரத்தையும் அறியாமல் ஏகதண்டிகளைப்போலே ஏகத்ரிதண்டதாரிகளான யதிகளுக்கும் ஏகவைஷ்ணவத்வம் விஹிதமாகையாலே தத்ஸ்வரூப ஸ்வபாவஜ்ஞாநாதிகளாலே (க) "ஏகவைஷ்ணவ நிஷ்டாத்ரிதண்ட விஸம்சய:" என்கிறபடியே வாதித்வம் விஹிதமென்று விவேகிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயிகள் கண்டுகொள்வது.

ஆனாலந்த ஏகத்ரிதண்டதாரிகளை நாதயாமுநாதிகளான பூர்வாசார்யர்களநுஷ்டித்தார்களென்னுமதுக்கு நிதாநமெங்ஙனேயென்னில், *பயிலும்சுடரொளி மூன்றாம்பாட்டில் வ்யாக்யாநத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவத்ரிதண்டதாரணாதிக்ரமம் ஸுஸ்பஷ்டம்; அங்கே கண்டுகொள்வது. இன்னமும் மேலான பக்ஷிஜந்த்தை ஆசைப்படாமல், கீழானகீடஜந்த்தை அபேக்ஷிக்கிற யதிஸ்ரேஷ்ட யாமுநாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தியான(உ) "தவதாஸ்யஸுகைகஸங்கிநாம் ஭வநேஷ்வஸ்த்வபிகீடஜந்ம மே" என்கிற ப்ரமாணத்தாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிஸம்ப்ரதாய த்ரிதண்டதாரிகளும் ஸுஸ்பஷ்டம்.

இன்னமும், ஸம்ப்ரதாய நிர்வாஹகராய் ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வ வ்யாஜகாசார்யரா யெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ஸ்வாசார்யர்களான பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, திருமலைநம்பி, திருமாலையாண்டான், திருவரங்கப்பெருமாளரையர் முதலான ஸம்ப்ரதாயாசார்யர்களையும், பட்டினிப்பெருமாள்மாறனேர்நம்பிதிருக்

(க)   (உ) ஸ்தோ-ரு-ருரு.

கச்சிநம்பி முதலான பாகவதர்களையும் நமஸ்காராதி பரிசர்யைகளுமாக அநுஷ்டித்த ஸதாசாரத்தாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதி க்ருஹஸ்தாத்யந்யோந்ய வந்தநாதிகம் அவஶ்யாநுஷ்டேயமென்னுமது ப்ராசார்யரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திவ்யஶாஸ்த்ரஸித்தமிறே. அப்படியே பட்டரை நஞ்சீயரநுவர்த்தித்ததும் தத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தம். அநந்தரம் நம்பிள்ளையைப்பின்பழகராம்பெருமாள்ஜீயர் அநுஷ்டித்தது(க) "நம்பிள்ளைக்கானவடிமைகள்செய்யநிலையைநன்னெஞ்சே" என்றுபொய்யிலாதமணவாளமாமுனி ஸ்ரீஸூக்தியாலே ப்ரத்யக்ஷஸித்தம்; அந்த மணவாளமாமுனிக்கும் அந்யோந்ய வந்தநாதி ஶேஷத்வமே ப்ரார்த்தநீயமென்னுமது, அவரருளிச்செய்த (உ) "தாஸதாஸஸமண நாசாரவாவயயோ: தாஸஸ்ய தஸாஸ்தாவிஷதாஸஸ்து" என்கிற வசநத்தாலே ஸுவ்யக்தம்.

அப்படியே பாகவதாந்யோந்ய வந்தநாதி ஸதாசாரம் (ந) "அபிசேத் ஸுஹ்ருதநவாஸ்லேயசேஷ யதிவக்ரவதிலேவசிதாவத்தநம் । ஹிமஸ்கதாஸ்ரஸிம:ஸாஸ்லஞ்ச்யவிஶ்யாஹிஷேயயா ஸ்திஸ்து" என்கிற யதிராஜஸப்ததி வசநத்தாலும் ப்ரத்யக்ஷம். ஆனால் "ஸர்வம் ஸ்ரூயவிஸ்ரூயாஹிஷேயயா" என்னுமத்தாலே யதிக்ருஹஸ்தாத்யந்யோந்யஶேஷத்வாதிகளைச்சொல்லும்படியெங்ஙனேயென்னில் "யதிவக்ரவதிலே வசிதாவத்தநஸிஹ்ருத்" என்னுமிடத்தில் பதிவ்ரதிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைச் சொல்லுகிறதென்னவொண்ணாதிறே, அப்படி சொல்லலாமென்னும்போது யதிராஜ ஸார்வபௌம ஸ்ரீமாஶ்ரயண ஸம்பந்நரும், அந்த யதிகளுக்கு இல்லையென்னுமதுவிஷ்டமாய் அத்தாலே அந்த வைஷ்ணவயதிகளும் ஸர்வத ஸித்தயதிகளைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ருஹஸ்தாதிகளுக்கு வந்த்யாஶ்ரீராகவேண்டியிருக்கும். ஆகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிக்ருஹஸ்தாத்யந்யோந்ய வந்தநாதிகம், "அபிசேத்" என்கிற ஶ்லோகத்தாலே ஸுஸ்பஷ்டமாயிற்று.

(ம) உபதே-ரு- (உ) யதி-விம்ஶ-கக. (ந) யதி-ஸப்த-கஅ.

அவ்வசநத்திலே அந்யாந்ய ஶேஷத்வாத்யுக்தரான யத்யாதி களை அநவராகவும் ஸம்ஸேவ்யராகவும், ஸஹிதஶாஸ்த்ர ரஸிகரா கவுமிப்படி நிர்ணயிக்குமத்தாலே ததந்யாந்ய வர்ணாத்ரஹித ரான வைஷ்ணவயத்யாதிகளை அவஸம்யதராகவும், கேவலஜ்ஞராக வும், ஸஹிதஶாஸ்த்ரஸஹிதராகவும் இப்படி தத்த்வவிவேகத்தாலே நிஶ்சயிக்குமது ஸித்தமாகக்கடவது. இப்படி பூர்வாசார்யர்கள் அனைவரும் ஸந்யஸித்த வர்ணாஶ்ரமஶேஷத்வாதிகளில் ஐக்யமின்றிக் கே, "ப்ரஹ்மணோ நமஸ்க்ருதி:" இத்யாதிவாக்யவசன நிஷ்டரா ன வைஷ்ணவ யத்யாதிகளாயிற்று, (க) "பூர்வாசார்யஸித்தம் ஸ்தாபிதம், அந்யாஸ்பதிகோஜ்வலம்" என்கிற ப்ரமாண ப்ரத்யய வசனத்துக்கும் இலக்காயிருக்குமவர்கள்.

இன்னமும் தங்களை உத்தமாஶ்ரயதிகளாகவும், ஸாதனாந்தரஸ்ய ப்ரதவ்ரஜ்ஞராகவும். ஸகலவித்யாயிகாரிகளாகவு மிப்படி எண் ணிக்கொண்டு ஸாதனாந்தரஸ்ய ப்ரதவயோஹீநயதி ப்ரஹ்மண்யாத்ய வர்ணாதிகளை வாஞ்சித்து தத்ஸந்தர்பணங்களான, "ப்ரஹ்மணோ நமஸ்க்ருதி:" இத்யாதிவசனங்களை பரமதஸ்ரானயதாத்திகள் சொல் லுமாபோலே அந்தவசனங்களை வைஷ்ணவயதிகளும் சொல்லிக்கொ ண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணாந்யாந்ய வர்ணாதிரஹிதராய் இருப் பாராகில் அந்த வைஷ்ணவயதிகளும் மாயி ஶைவமதாத்யுக்தரான யத்யாதிகளைப்போலே பரித்யாஜ்யரென்னுமது, ஸக்ஷுஷஸ்ம்ருத்யா தயத்தில் விஶ்வாஸத்தில் மஹாமோஹமஹீபதி ப்ரத்யவமர்ஶ ப்ர யாணராயிருக்கிற உத்தமாஶ்ரம வேஷயாரிணியான ஸுவ்ருத்தியைக் கும், ப்ரஹ்மவேஷயாரியான தவஸ்துக்கும் உண்டான உத்தர ப்ரதாந்தரங்களாலே ஸ்பஷ்டம். (உ) "பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜ கௌரவி மஹாநம்ஹாவே:" ப்ரத்வ்ரஜ்ஞா" இதி, க்ரியாஸமீஹி ஹாரேணவர்ணித பாதாம் மஹாஹாஹாம்மாமப்ராணம் தஜ்ஞவத்திஷ்டத:

(க) (உ.) ஸக்ஷுஷஸம்.

வாநப்ரஸ்தஸ்ய சைவ ப்ராயஸ்சித்தம் ப்ராஹ்மணேந விதாயதேம் தத்வஸம்ஸ்தி சாரயிதவ்யமிதி’’ இதி, “அத்ரிமாத்ரசைவஷயாணி ஞாநஸ்யா, ந ப்ராணத்யாகாம் கர்மயம் ப்ராவத்திஷ்டவதி? ஶ்ருதி:- வய: கர்மவித்யாதிபி: யிகொஹம் க்ருஷ்ணாயிகா தத்வதீத்ய தத் நந்யாநந்யஸ்ய ஹா வைஸ நிஹா நஷ்டிஷாதி’’ இத்யாதியான ஸ்காந்த புராணாதய மஹாசாஸ்த்ரவாக்யங்களை நன்றாக பர்யாலோசிக்கும்போது அநந்யசேதஸரான யதி க்ருஹஸ்தாதிகள் ஸம்ஸாரஸாகரமெய்க்கவதாரஹி ஆஸக்தராய், அநந்யாநந்யவஜ்நாதி ரஹிதராய், கேவலம் வர்ணாஶ்ரம வித்யாத்யஹிமாநிகளாயிருப்பார் என்னுமது ஸித்தமாகையாலே, “க்ருஹஸ்தாதீந் நமேத்யதி:’’ இத்யாதிவசனங்கள், அந்த மாயிமேஶவமதஸ்தருக்குச் சேர்ந்திருக்குமத்தனை.

அந்த ஸ்காந்த புராணத்தில், வைஶாகத்தில், விவேக மஹாராஜாவானவன், தன்னுடைய தங்கையான விஷ்ணுபக்தியைக் குறித்துச்சொல்லுகிற வார்த்தையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதி க்ருஹஸ்தாத்யந்யாந்ய வந்தநாதிகம் ஸ்வாஸ்த்ரஸம்மதமென்னுமது ஸ்பஷ்டம். தத்ரைவ (க)“விதிவஶாந்நியதேந விஷ்ணுபக்தே ப்ரணிபதநவய: க்ரமாயிகோபி। உதிதபவதாதி விஸ்ராந்த்யாம் ஹரிபதபக்தவதீம் வராமஹம் த்வாம் ॥ ஸபதி மேதிநீயோக்யவிப்ரயத்வமேவ நாமஸ்தபக்தப்ரதிஷ்டாமேவ்யாதிவபாரஷ்டமேவ திபதி வ ப்ரணந்தமஹாபவி. விஷ்ணுபக்தி:- ஸப்ரஶ்ரய, மஹாராஜ! அநாதி ஸாஸாரஸாகரமக்நா கஷ்டகம்பவதிம் பாரம்பர்யத்வமேவ புநர்வஜாய பவதே ப்ரதிபணாமமிமோ வயாமி; விவேக:;- “மஹாயோகீஸ்வரி! (உ) கிம்விஜ்ஞேநேந: கிம் க்ஷேமாஶாநயமேஜ்ஞ: கிம் வாமேந்யஸ்வஸ்வலித்யாதீந்மேந:ஜ்ஞாதம் த்ருஷ்டம் தத்தத்ஸ்வப்ர வைஷ்ணவம்ஶக்யம் ப்ரஹ்மாநந்யாஜாத்மேவ’’, இத்யாதிகளான

(க) ஸ்காந்த பு. (உ) ஸ்காந்த பு.

விவேக:] யதிஶ்ரேஷ்டாத்யநேகாநுஷ்டாநஸம்ப்ரதாயஸித்தம். ௩௬௬

உத்தரவ்ருத்தாந்தங்களாலே விஷ்ணுபக்தயதிஶ்ரேஷ்டாத்யநேகாநுஷ்டாநாதிகம் ஸர்வஸம்மதமாகக் குறையில்லையாயிற்று.

அவ்வவர்களுக்கு விஜ்ஞாநதத்வஸ்வரூபங்களாலே ஸந்ந்யாஸமும் ஸம்ப்ரஸித்தம்; எங்ஙனேயென்னில், மோக்ஷதர்மே, ஶுகப்ரஶ்நே, ஈஶ்வரகீதாநிர்ணயே, உத்தமாஶ்ரமாத்யாயே, (க)"ஸந்ந்யாஸம் தப இத்யாஹு: வ்ருத்தா நிஶ்சிததர்ஶிந:" இதி. தத்ரைவ "ஜ்ஞாநம் த்வேவ பரம் வித்தி ஸந்ந்யாஸஸ் தப உத்தமம்" இத்யாதி. ஆகையாலே ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில், ப்ரத்யக்ஷத்திலே, கேவல வர்ணாஶ்ரம ஜ்ஞாநராய் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஶ்ரேஷ்டாத்யநேகாநுஷ்டாநாதிரஹிதரான யத்யாதிகளை மோக்ஷமோக்ஷாதிஸித்த்யபாவ அநுஷ்டாநரான அவிவேகிகளாகவும், ப்ரத்யக்ஷத்தில் விஷ்ணுபக்தாத்யநுஷ்டாநராய், அத்தாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவயதிஶ்ரேஷ்டாத்யநேகாநுஷ்டாநாதிவைபவநிஷ்டரான யத்யாதிகளை விவேக மோக்ஷாதிஸம்ப்ரதாயாதிகளாயிருக்கிற விவேகிகளாகவும் இப்படி நிஶ்சயித்திருக்கும்படியை ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநதர்ஶநஸ்தரான யதிஶ்ரேஷ்டாதிகள் கண்டு கொள்வது.

இப்படி நாஸ்யாஶ்ரயயதிவராதிகளான பூர்வாசார்யர்களனைவரும் ஶாஸ்த்ர ஶேஷத்வாத்யநேகாநுஷ்டாநாதி ஸதாசாரத்தைத் தாங்களும் அநுஷ்டித்து, அத்தை ஸ்வஶிஷ்யஸந்ததிகளான பின்புள்ளாரும் உணர்ந்து, அநுஷ்டிக்கும்படி ஸததர்ஶநஸ்தோத்ர ஸம்ப்ரதாயஸித்தமாகப் பண்ணியிருக்கையாலே ப்ரதர்ஶந ஸ்ரீயிருக்கையாயிற்று- ஸ்ரீமந்நாராயணயதிவராதிஸதாசார்ய ஸம்ப்ரதாயமுள்ளதென்றும், தச்சேஷத்வாத்யநேகாநுஷ்டாநரஹிதரான யத்யாதிகளுக்கு தத்ஸதாசார்ய ஸம்ப்ரதாயமில்லையென்றும் இப்படி நிஶ்சயிக்குமதுவே விவேகலக்ஷணமாகக் கடவதத்தனை.

(க) பார-ஶாந்தி-௩௪.

ஆகையால் கீழ்ச்சொன்னபடியே(க) "வைஷ்ணவாஸ்ஸ்வயதாஸ த்ரிஸந்த்யம் தத்பரஸ்ஸதா। ப்ராணாந்தகாரகஃ" என்றும். "வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வா தண்டவத் ப்ரணமேத் புவி" என்றும், "ப்ரத்யுத்தாநப்ரணாமாபிவாதநம் விதீயதே ஸாத்விகைஸ்ஸர்வதா" என்றுமித்யாதிப்ரத்யவநாதி விதிவசநங்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவயத்யாதிகளுக்குஅநுஷ்டேயங்களாகவும், "ப்ராணாந்தம் க்ருஹஸ்தாதீந் ந நமேத்யதி:" என்றும், "வாநப்ரஸ்தாதீந் ந நமேத்யதி: க்வசித்" என்றுமித்யாதிகளான யதிக்ருஹஸ்தாதிப்ரத்யவநாதி நிஷேதவசநங்கள் ஸாமாந்யஸாஸ்த்ராதி ஸமஸ்தரான யதிக்ருஹஸ்தாதிகளிடத்திலே நிலைநிற்கும்படியாகவும், இப்படி அதிகாரிவிஷயம்பண்ணில் அவற்றுக்கந்யோந்யவிரோதமில்லையென்று விவேகிகளானயதிக்ருஹஸ்தாதிகளனைவரும் கண்டுகொள்வது.

இனி இப்ரபந்தத்தில்சொல்லுகிற விவேகசதுஷ்டயத்தாலே நிர்ணயிக்குமதுகள் ஸர்வஸரணாஸ்ரயணீயரான ஸ்ரீயஃபதியைப் போலே சங்கசக்ராங்கிதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுமப்படியே ஸர்வ ஸேவ்யரென்னுமதுவும், அதிலுண்டான ஸாஸ்த்ரவிசாரங்களும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிக்ருஹஸ்தப்ரத்யவநாதிகளும் ஸ்ருதிஸம்மதமாயிருக்கிறபடியையும், தத்ஸமீகரணோபப்ரம்ஹண வசநங்களும், தத்ப்ரவ்ருத்தி ப்ரத்யக்ஜ்ஞாநஹீநரை வேதபாஹ்யாக்களென்கிற வசநங்களும், யதிகளுக்கு ஸ்வாசார்யரான க்ருஹஸ்தாதிகள் பகவானைப்போலே ஸேவ்யரென்னுமதுவும், பாகவதர்களுமப்படியே வந்தநீயரென்றும் தத்ஸமாநயத்யாதிகள் சொல்லுகிற ஸ்வாசார்யபக்த்யாதி ஸர்வஸரணாஸ்ரயவைஷ்ணவாந்யோந்ய வந்தநாதி ஸாமாந்யவிசேஷ சாஸ்த்ரங்களையும் தத்விசாரமும், சதுர்வர்ணருக்குண்டான யதித்வம் ஸுகரஸ்யமானபடியும்; யதிகளிலும், ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷரப்ரஹ்மநிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அதிகரென்

(க)

கிற ஸ்ம்ருதி ஸூத்ரங்களும் யதிர்விஷ்ணுபரம் ஸ்வரூபமென்றும், கலிகாலத்தில் யதிகளுக்கு ப்ரதானவிவாஹஸ்வீகாரமாகாது மற்ற வசநங்களும், வைஷ்ணவமிதி யதிகளுக்கு வைதிகஸம்ஸ்காரங்களும், ஸாயம்ஸந்த்யைக்கு முந்திக்கே ஹோமம் வேதாந்தகாலக்ஷேபமாக யந்நாதி ஸஹஸ்ரநாமம் ஆவிர்பூதமும் யதிகளுக்கு ப்ராஹ்மணம் மென்னுமதுவும், ஏகாதசிவிரதம் கர்ஷிய வசநங்களும், விசேஷகாதசியைப்போலே தியிதந்தீகாதசியும் வர்ஜ்யமென்கிற வசநங்களும், ஹரவஸ்ரீபோதாயநாதிகளின் வசநங்களும், கீழ்ச்சொன்ன இவையெல்லாம் நிறம் பெறும்படியான ஸிஷ்டாசாரமும், உத்தராதிகளான விசேஷார்த்தங்களின்னமும் அநேகங்களுண்டாயிருக்கும்; இவையெல்லாம் தத்வதர்சனம் ப்ரமாண ஸஹிதங்களாகவே விஸ்தரிக்கிறபடியை விசேஷ வசநவாக்யத்தையுடைய ஸுஸ்ரூஷையுள்ளவரும் கண்டுகொள்வது.

(க) " யதாஸம்பந்நம் ஸர்வேஷு ஸர்வஸ்ய ஸம்ஸ்காரம் ஸம்ஸ்காரவிதாயகம் " என்கிற இந்த விசேஷவசநத்தாலே ஸம்ஸ்காரோதித ஸ்ரீவைஷ்ணவ யத்யாதிகளுக்குமநேந்ராதிம் விஷ்ணுவர்த்திவிருத்தியுண்டாகவேணுமென்னுமதுவஸ்யம். ஆனால் ஸம்ஸ்காரமில்லாமலே சிலவிசேஷங்களையிட்டு ஸ்ரோத்ரியனான வேதாந்தியினிடத்திலும் யதியினிடத்திலும் ஸம்ப்ரவ்ருத்தியையும் விஷ்ணுவ்ருத்தியையும் பண்ணவேணுமென்று ஸ்ம்ருதிஸூத்ரங்கள் சொல்லுகையாலே அங்குமந்த விஷ்ணுவ்ருத்திபண்ண வேண்டியிருக்கும். அவையாவன;-(உ) " தத்ஸம்பந்நாயம் " உத்தரஸூத்ரம் " ஸ்ரோ

(க). (உ)

த்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்” என்னுமிடத்திலே ஶ்ரோத்ரியஶப்தத்துக்கு “ஶ்ருதவேதாந்த:” என்று ஶ்ருதவ்யாக்யானமிருக்கையாலே தத்ஶ்ருதவேதாந்தனை அவனை ஶரணவரணம் பண்ணுமத்தாலே அந்த வேதாந்த நிரூபித ஶரணவை ஸாக்ஷாத்விஷ்ணுவென்னுமது, (க) “ஶரணமேவ வரம்ப்ரஹ்ம” (உ) “ஆசார்யஸ்ஸஹரிஸ்ஸாக்ஷாத்” இத்யாதிகளாலே ஸம்ப்ரஸித்தமாகவும், (ங) “யதிஶப்தாபிஜாதீநாம்” (ச) “யதிவ்யஸ்ய ஶ்ரேஹாஜ்ஞ தஸ்ய ஜ்ஞஹரிஸ்ஸ்யம்” இத்யாதிகளாலே யதியை ஶரணவாகவும் ஹரியாகவும் ப்ரதிபத்திபண்ணவேணுமென்றிப்படி ஶாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே முன்பு ஶஜ்வசூர்யாரணமாகிற விஶேஷணத்தாலே விஷ்ணுவத் ஸேவ்யரான விப்ரரைப்போலே தஜாரண ரஹிதஶ்ரோத்ரிய வேதாந்தி ஶரணயதிகளும் விஶேஷவசநவிஷயரான ஶிஷ்யருக்கு விஷ்ணுவத்ஸேவ்யராகவேணுமேயென்னில்; அந்த ஶ்ரோத்ரிய வேதாந்தி ஶரணயதிகளுக்கு தத்வேதாந்தாயபாதந ரூபஜ்ஞாநாநுஷ்டாந வ்ருத்தியுண்டாகில் அவர்கள் தத்ப்ரதிபத்திக்கு யோக்யரென்றும், தஜ்ஞாநஜ்ஞாநாதிஸாவத்தில் அந்த வேதாந்திஶரணயதிகள் வந்தநாதிகளுக்கு அயோக்யரென்று மிப்படி ஶாஸ்த்ரம் சொல்லக்கடவது. ஸ்ரீபகவத்ஸாத்வோத்தர சேஷஸம்ஹிதாயாம் (ரு) “த்ரயந்தஜ்ஞாந ஸம்பந்நா யயோக்தாசார நிஷ்டிதா:। ததா த யோக்யாவிப்ராத்யாஸ்ஸ்ய ஶ்ரவணாதிஷு” இதி.

ஆனலப்படியே ஶஜ்வசூராஜ்ஞதரான குஶ்ருஷவதஷ்யஸ்ருக்கும் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தாநாரூவ ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநவ்ருத்தி வேணும், அவர்கள் விஷ்ணுவத்பூஜ்யராம் போதென்னில். அந்த நிபந்தமில்லையாயிற்று வ்ருவேதாக்ஷ வசநத்வயத்தையும்

(க) அஜ்வயதார. (உ)
(ங) (ச)
(ரு)

ஆராயும்போது. எங்ஙனேயென்னில்; (க) " யதா ஸம்ஸ்ப்ருஜ்ய ... நோ ஸஜ்வ க்ஷ்யனோ ... தயெயவ ... ஸம்ஸ்ப்ருஜ்யா ஸஜ்வ க்ஷாஜிதாயதி " என்கிற ப்ரமாணத்திலே ஸஜ்வ க்ஷாஜந மாத்ரத்தாலே விஷ்ணுவத்வேஷி ரென்றும, " த்யஜ்தஜ்ஞாநஸம்வ நாயயொத்தாரவாரநிஷ்டா:! தயா த ... யோக்ய: விப்ராதிர்ஹ்யய ஸ்ரவணாதிஷு " என்கிற ப்ரமாணத்திலே வேதாந்தோத்தஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸம்பந்நரானல், அப்போது அந்த வேதாந்தி ஸந்யாஸிகள் அநந்ய ப்ரயோஜநாதி ஸமாசாரநிஷ்ட விஷ்ணுவத்தீவத்திக்கு யோக்யரென்று மிப்படி சொல்லியிருக்கையாலே, தத்தஜ்ஞாநா நுஷ்டாநாஸாவத்தில் அந்த வேதாந்திஸந்யாஸிகள் அநந்ய ப்ரயோஜநாதி விவேகிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதீந்த்ரர்களுக்கு அநந்ய ராகக் குறையில்லையாயிற்று.

ஆனலந்த ஸஜ்வ க்ஷாஜிதனாயிருக்கும் மாத்ரமேபோருமோ? விஷ்ணுவத்விஜ்ஞராகைக் கென்னில்; ஸ்ரீவாத்ஸ்யஜநந்யஸ்த்தாலே ப்ரஹ்மணுக்குண்டான ஸம்வ ஸத்யாதி ஸம்ஸ்காரம்போலே, அந்த ஸஜ்வ க்ஷாஜிதரான வணிகஸ்ரேஷ்ருக்கும் அப்படியே ஸ்ரீவை ஷ்ணவத்வ ப்ரதீதிகாரமான ஸம்வ ஸாம்வத ஸேஷத்வ ஜ்ஞாந ஸம்பந்ந ஸம்ஸ்காரம், ஸம்வத்கடாக்ஷத்தா லுண்டாயிருக்குமெ ன்னக்குறையில்லை. ஆகையாலே " த்யஜ்தஜ்ஞாந ஸம்பந்ந: " என்று கீழ்ச்சொன்ன வேதாந்தோக்த ஜ்ஞாநகாரமான யயோக்தாசார நிஷ்டையாவது-ஸம்வ ஸாம்வத ஸேஷத்வாதி அநந்ய ப்ரயோஜநாதிக மென்னுமது வேதாந்தவிஜ்ஞாந ஸ்ருதி ஸஹிதமாயிருக்கையால், அந்த " த்யஜ்தஜ்ஞாநஸம்பந்ந: " என் கிறவசநத்திலும் ஸம்வ ஸாம்வத ஸேஷத்வாநந்ய ப்ரயோஜநா திகமே யாயிற்று நிலைநின்றபொருள்.

(க)

ஆனாலிந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிக்3ருஹஸ்தாதி3கர்த்ருக வந்த3நாதி3கம் ஸ்ருதிஸித்3த4மாயிருக்கும்படி யெங்ஙனேயென்னில்; (க) "வேதா3ந்தவிஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதார்தா2ஸ்ஸந்ந்யாஸயோகா3த்3யதயஶ்ஶுத்3த4ஸத்த்வா:" என்கிற ஸ்ருதியாலே அது ஸுவ்யக்தம். அதிலே தத்3க்3ருஹீத மெங்ஙனே யென்னில்; வேதா3ந்தஜ்ஞாநமென்றும்; வேதா3ந்தவிஜ்ஞாநமென்றும் இப்படியாக த்3விவிதமாக்கி, வேதா3ந்தஜ்ஞாந மென்னுமத்தாலே ஸமவஸ்துக்தியைச்சொல்லி, அது ஸாமவத வார்த்தமானாலல்லது நிலை நில்லாமையாலே, வேதா3ந்தவிஜ்ஞாநமென்னுமத்தாலே ஸாமவதஸக்த்யாதி3களைச் சொல்லுமது நிஶ்சயமாகையாலே, அது வேதா3ந்தவிஜ்ஞாந ஸ்ருதி ஸித்3த4 மென்னக் குறையில்லை. இப்படி நிஶ்சயிப்பதெங்ஙனே யென்னில்; தத்3ஸர்வப்ரமாண ஸ்ருதி ப்ரமாணாதி3களிலே அது ஸுப்ரஸித்3த4ம்.

எங்ஙனே என்னில்; ப்3ருஹஜ்ஜாபா3லஶ்ருதௌ ॥ (௨) "ஸர்வ ஏவ விப்ரவர்ணைஶ்வர்யாத3யோ ஸதோ:ப்ரஸித்3தா4: பரம் வேத்3யாந்தத்3தி3வ்யா: ப்ராக்ருதா: கலௌ । வேதா3ந்தேஷ்வபி ஸர்வேஷு ப்ரஸித்3தா4 மஹாகு3ணா: । ந தேஷு பே4தா3: க்ருதிபி4ர் விவேதா3ந்தவாதை3: । ஸர்வே ஸத்த்வாந்விதா தத்த்வாநாம் பாவநா பரமாயிந: । ஸந்தி கலௌ ஸஹவாஸலேஶநே । ஸம்ப்ராப்தயோ த்ரயோ ஸாந்த்ரா ப4வேர்யஸ்த்ரைதாத்மகா: । ஶதஸஹஸ்ர ஜநாநாந்தரே விநஷ்டமபோ4ய நாஸ்தி । ஸ்வாஸாவிகஸம்ப்ரேஷ நிர்யாநாம் ஸம்ஸாரஹ்ஸ்வ: । ஶதஸ்தாநஸம்யேஷ்வரத்ரு ஜ்ஞ: ப்ரணம்ய தாந மாவ்ரஜேத் ।" இதி.

இவ்வசந வசநத்தையும் பராமர்ஶிக்கும்போது, ப்ராஜ்ஞராய், வேதா3ந்தவிஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதார்த2ராய், தத்த்வஸாரஸ்வரூப ஸர்வபரம விஶ்வைஶ்வர்யாதி3நஸத்3வ்ருத்தர்க்களா யிருக்கும்

(க) ப்3ருஹஜ்ஜாபா3லஶ்ருதி.

ஶுஶ்ரூஷாதத்பரஸ்தருக்குமுண்டான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநாதிகளும் ததநவேக்ஷரான யதீந்த்ரர்களை ப்ராக்ருதகர்மத்யாக த்யாகாத்ய த்யந்தஹேயராகச் சொல்லியிருக்குமதுவும் ஸுஸ்பஷ்டம்; ஆகையாலே "வேதாந்தவிஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதார்த்தா:" என்கிற ஶ்ருதி-பாகவதஶேஷத்வாதிகளைச்சொல்லுகிறதென்னுமது, (க)"வேதாந்தேஷ்வபி ஸர்வேஷு ப்ரஸித்தா பகவத்குணா:। ஸம்ப்ரதாயோ த்ரு பஹேநோ தர்ஶயாமாஸ த்ருக்தாதம:। ததஸ்தாநபர்யேத்ரஜ்ஞ:" என்கிற தர்ஶநவ்யாஹரண வசநவஶத்தாலே ஸர்வப்ரஸித்திமிறே. இன்னமும், ஸ்ரீபாகவதே - (உ) "ஶ்ருதஸ்ய பும்ஸாம் ஸுசிரஶ்ரமஸ்ய நந்வஞ்ஜஸா ஸூரிபிரீடிதோர்த்த:। யத்தத்குணாநுஶ்ரவணம் முகுந்தபாதாரவிந்தம் ஹ்ருதயேஷு யேஷாம்" இதி.

ஶ்ருதமாவது-வேதாந்தஶ்ரவணம்; தத்வநிஶ்சயமாவது-முகுந்தபாதஹ்ருதயராயிருக்கிற பாகவதர்களுடைய ஜ்ஞாநஶக்தி வைராக்யாதி திவ்யகுணஜ்ஞராய் தத்வநுநாதிபரராயிருக்குமிருப்பை, தத்வேதாந்த விஜ்ஞாந ஸுநிஶ்சிதார்த்தமென்றிப்படி உணர்ந்திருக்குமிதுவாயிற்று. ஆகையாலே "வேதாந்தவிஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதார்த்தா: ஸந்ந்யாஸ யோகாத் யதய: ஶுத்தஸத்வா:" என்கிற ஶ்ருதியாலும், தர்ஶநவ்யாஹரண வசநங்களாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ருஹஸ்தாத்யந்யாந்யவர்ணாதிநிஷ்டரான யதிகளை ஶுத்தஸத்வயதிகளென்னுமது ஶ்ருதிஸூத்ர ஸம்மதமென்றும் விவேகிகள்கண்டுகொள்வது. ஒரு பாகவிஶேஷத்தாலே ஏகவர்ணஜனான க்ஷத்ரியனை உத்தமவர்ணஜனான ப்ராஹ்மணன் தத்வோபதேஶகனாய் உபாஸிக்குமது ஶ்ருதிவிஹிதமானபடியைக் கண்டால், பகவத்ப்ரணவமுகாநுஸாரணாராயண ஸதாசார யோகநிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ருஹஸ்தாதிகளை வேதாந்தவிஜ்ஞாந ஸுநிஶ்சிதார்த்த

(க)

(உ) பாக-

ரான ப்ராஹ்மணாதிகள் ஸேவிக்குமது, ஸதாசாரஸித்தமா கக்குறையில்லையாயிற்று. அந்த ஸ்ருதி யெங்ஙனேயென்னில்? ப்ராஹ்மணத்திலே, (க) "தஸ்மாத் ப்ராஹ்மண: க்ஷத்ரிய வைஸ்யோ வா தேவோ" இதி ஸ்ருதி:.

இப்படி ஸ்ருதிஸூத்ராதி ஸதாசாரஸித்தமாகையாலே தத்வேதாந்திகளான ப்ராஹ்மணர்க்களுக்கும் யதிகளுக்கும், தத்வேதாந்த விஜ்ஞான ஸ்ருதத்வஸித்தமான பாகவதஸேஷத்வமில்லையாகில்,அந்த வேதாந்திப்ராஹ்மயதிகளை, தத்வேதபகவத்ப்ராண பக்தர்க்களாக ஸாஸ்த்ரம் சொல்லும். பாரமேச்வரஸம்ஹிதை - "வேதா:ப்ராணா பகவதோவாஸுதேவஸ்ய ஸர்வதா । ததுக்தயஸ்தேஷாம் ப்ராணபக்தாபவேத்ரோ:" இதி. வேதங்கள் பகவானுக்கு ப்ராணங்களாமாபோலே, "பாகவதர்களும் பகவத்ப்ராணபூதர்" என்னுமது "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவமே மதம்" என்கிற பகவதுக்தியாலே ஸர்வஸம்வாதம்.

இப்படி பகவத்ப்ராணபூதராயிருக்கிற பாகவதயதிப்ராஹ்மணாதிகளுக்குண்டான அந்யோந்யஸேஷத்வ ஸம்பந்தாதிகம் வேதாந்த விஜ்ஞாநஸ்ருதத்வமாயிருக்கும்படி, ததுக்தப்ராமாண வசநங்களாலே ஸர்வஸம்மதமாயிருக்கச்செய்தேயும், தத்வணாச்ரம நிஷ்டத்தாலே தத்பாகவதாந்யோந்யஸம்பந்தாதி ஸேஷத்வத் துக்குஇசையாமலிருக்குமந்தஸதாசாரவிப்ரரிடத்திலுண்டான வைதிகப்ராஹ்மணீக்ஷித வேதாந்தியதி வேதாந்தி ப்ராஹ்மணங்கள், நாராயணாக்ஷர கர்மயோகாப்த வாதசாரிடத்திலுண்டான க்ஷத்ரபந்து ப்ராஹ்மபந்து வைணவஜநாதிஸப்தங்களைப் போலேயும், த்விஜந்மக்களாய் வநாந்தரிக்ஷங்களிலே வஸிக்குமவற்றிலுண்டான பக்ஷிவசேஷாதாதி ஸப்தங்களைப்போலேயும், "சூத்ரஸ்த்ரீங்களான வர்ணதமஷகர்க்ஷீர ஸாகாதிஸப்தங்களைப்போ

(க) ப்ர-

விவேகஃ] யதிஶ்ரேஷ்டஸ்ய ஶ்ரீமந்நாராயணஸ்ய வேதாந்தஸம்ஸ்கர்த்துஃ. ...

லேயும் இப்படி நிரயங்களாய் கேவலம் நாஸ்திகமாயிருக்கும். அந்த வைதிகப்ராஹ்மணவேதாந்தியதி வேதாந்தி ஶாஸ்த்ரார்த்தஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகர்கள், *வேதாந்தவிஜ்ஞானஸுநிஶ்சிதார்த்தரான ஶாஸ்த்ரஜ்ஞ ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு கவந்த்யராகக்கடவரத்தனை.

இனிஅந்த வேதாந்திஶாஸ்த்ர வேதாந்தியதாஸம்ப்ரதாயங்களிருந்தபடியே ஸந்நிதங்களாவது - ஶேஷித்வபாரதந்த்ரராய் தத்வைக்யநிஷ்டராயிருக்கிற வேதாந்தி நஞ்ஜீயர்போல்வாரான நம்மாசார்யர்களிடத்திலே யாயிற்று. நஞ்ஜீயருடைய ஆஶ்ரயணகால வேளையிலே அவர்க்கு அநந்தாழ்வானருளிச்செய்த ஹிதத்தை உட்கொள்ளுமத்தனை. அதாவது - நாச்சியார் திருமொழியிலே * கருப்பூரத்தில் இரண்டாம்பாட்டிலே ஸர்வஜ்ஞமாகக்கண்டுகொள்வது. அதில் சொல்லுகிற லக்ஷணாந்வய நிஷ்டையாவது, "ஸர்வ ஶேஷாஹாந்தஸ்ய" என்றும், "ஸித்தே ததீயஶேஷத்வே ஸர்வார்த்தாஸ்ஸம்பவந்தி ஹி" என்றும், உதாஹரிப்படியே ததீயஶேஷத்வ பாரதந்த்ர்யமாயிருக்கிற ஶ்ரீவைஷ்ணவாசார்யவ்யாவர்த்யமும் தந்த்ரேஷ்டோத்த ஸாரஸர்வஸ்வமுமாயிற்று.

கவ்வாசார்ய வ்யாவர்த்யம் உத்தராஶ்ரயியான பின்பு வேதாந்தி நஞ்ஜீயருக் குண்டாயிருக்கும்படியை திருமாலை வ்யாக்யானத்திலே, (௧) "போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதம்" என்னுமிடத்திலே, "ஒருநாள் பட்டர் ஸர்வஸந்நராய் ஜீயருக்கிட்ட ப்ரஸாதத்தைநினைத்திருப்பது" என்கிறவாக்யத்தாலே ஸர்வஜ்ஞஸித்தம். ஆகையாலே யதார்த்தவேதாந்தஜ்ஞானமுடைய யதாசார்யர்கள், ஸ்வாசார்யாபிமதவிஷயங்களிலே ஸர்வாத்மநா அபேக்ஷைகளைப்பாராமல், தத்ஸம்பந்தாநந்தாஶ்ரயணாதிகளாலே உஜ்ஜீவநேச்சுக்களாயிருக்குமதுவே வேதாந்தஜ்ஞானஸாரமென்றும் அறிவுடையார் கண்டுகொள்வது.

(௧) திருமாலை-௪௧.

இப்படி உத்தமாஶ்ரமியான நஞ்ஜீயர் பட்டரை அநுவர்த்தித்தது, ஶ்ரீமதஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்மவித்யாப்ரதாநாகையாலேயாயிற்று. ததாஹி ஶாஸ்த்ரம், ஹாரீதஸ்ம்ருதி வசநம்; தத்ர ஶுத்தோதயே, (க) “ப்ராபகாநாஞ்ச ஸர்வேஷாம் ஜ்யாயாநஷ்டாக்ஷரோ குரு:। அஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஜப்தா து ஸாக்ஷாந்நாராயணஸ்ஸ்வயம்” இதி. இன்னமும் வேதாந்திகளான ப்ரஹ்மஸூத்ராதிகளிலும் யதிஶாஸ்த்ரோக்தயுக்திகளிலும், ஶ்ரீமதஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்மவித்யாநிஷ்டரான ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களே அதிகரென்றும், அவர்களுக்கேயாயிற்று ஶ்ரீவைகுண்டதிவ்யதேஶநித்யவாஸமென்று மிப்படி வேதாந்த வசநமாயிருக்கும்.

எங்ஙனே யென்னில்; - ந்ருஸிம்ஹோத்தரதாபநீயோபநிஷதி, (உ) “அநுபநீதஶதமேகமேகேநோபநீதேந தத்ஸமம், உபநீதஶதமேகமேகேந க்ருஹஸ்தேந தத்ஸமம், க்ருஹஸ்தஶதமேகமேகேந வாநப்ரஸ்தேந தத்ஸமம், வாநப்ரஸ்தஶதமேகமேகேந யதிநா தத்ஸமம், யதீநாஞ்ச ஶதம்பூர்ணமேகமேகேந ருத்ரஜாபகேந தத்ஸமம், ருத்ரஜாபகாநாம்ஶதமேகமேகேந தாபநீயோபநிஷதத்யாபகேந தத்ஸமம், தாபநீயோபநிஷதத்யாபகாநாம்ஶதமேகமேகேந மந்த்ரராஜாத்யாபகேந தத்ஸமம், தத்வா ஏதத்பரம் தாம மந்த்ரராஜாத்யாபகஸ்ய யத்ர ந ஸூர்யஸ்தபதி, யத்ர ந வாயுர்வாதி, யத்ர ந சந்த்ரமா பாதி, யத்ர நக்ஷத்ராணி பாந்தி, யத்ர நாக்நிர்தஹதி, யத்ர ந ம்ருத்யு: ப்ரவிஶதி, யத்ர ந து:கம் ஸதாநந்தம் பரமாநந்தம் ஶாந்தம் ஶாஶ்வதம் ப்ரஹ்மாதி வந்த்யம் யோகித்யேயம் பரமம் பதம், யத்ர கத்வா ந நிவர்த்தந்தே யோகிந:; ததேதத்ருசாப்யுக்தம், தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய: - திவீவ சக்ஷுராததம், ததேதந்நிஷ்காமஸ்ய பவதி. யஏவம் வேதேத்யுபநிஷத்” என்று

(க) ஹாரீ-அ. (உ) ந்ருஸிம்ஹ-தா-உப.

இப்படி உத்க்ருஷ்டர்களான யதிகளும் இழிந்து தரைப்படும்படியான ஶுஶ்ரூஷாதிகளை மஹாவைஷ்ணவர்களான யதிராஜ ஸஹவாஸிகளிடத்திலே நிலைநின்றபடி ஶ்ருதிஸித்தமாகையாலும், (க) "யஸ்ய தேவே பராபக்திர்யதா தேவே ததா குரௌ" என்கிற ஶ்ருதியாலே தத்வஜ்ஞாநநிஷ்டனுக்கு தேவதைகளும் ஸ்ரீ தந்த்ரென்று சொல்லியிருக்கையாலே, யதிராஜஸஹவாஸனான ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஶுஶ்ரூஷைக்கு யஸ்ஸருக்கும் ஸம்ஸேவ்யனாகக்குறையில்லையாயிற்று.

இன்னமும் வேதவேதாந்தஜ்ஞாநநிஷ்டரான விப்ரரிலும், யோகாசார நிஷ்டரான யதிகளிலும், ரஹஸ்யத்ரயார்த்தநிஷ்டரான பரமைகாந்திகளே ஶ்ரேஷ்டரென்றிப்படி ஶாஸ்த்ரஸித்தம். "(உ) "ஸஹோத்பந்நேஷ்வந்யேஷு விப்ரேஷு ஶ்ருதஶாலிஷு. ஸந்தி விப்ரா ஹ்யஸ்ய வேத்யா யதய:॥ தேவேஷ்வபி விஶிஷ்டாம் ஜ்ஞாநாதி மதிமேகாந்திநாம் ந்ருணாம்" இதி. இப்படி ஸ்வாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே (ங) "யதா ஸர்வ ப்ரஜ்ஞாநோ வஶஶ்வதக்ஷ்யபோஹரி:। தமேவ விப்ரா ஸ்ம ப்ரஜ்ஞாஶ்வவஶ்ஸாதயதி" என்று கீழ்ச்சொன்ன ஹாரீதஸ்ம்ருதி வசநத்தின்படியே ஸ்ரீவைஷ்ணவஶுஶ்ரூஷையுருக்குமுண்டான அந்யாந்யவர்த்தநாதிகம் ஸமவர்த்தநாதிகம் போலே ஸர்வாந்தமதமாகக் குறையில்லையாயிற்று.

ஆகையாலந்த வேதாந்தவிஜ்ஞாநஶ்ருதியமான ஸமவத யதிஶ்ரேஷ்டாத்யந்ய வர்த்தநாதிகளுக்கு இசையாமல் அவர்களிடத்திலுண்டான ஶுஶ்ரூஷாயோமிரவணத்தாலே தத்வேந்யாந்ய வர்த்தநாதிகளை ஸ்வீகரித்திருக்கிற யதிஶ்ரேஷ்டாதிகளுக்கு ஸமவர்த்தமவதாசார்யவாசம் ஸித்தமாகக்கடவது.

(க) ஶ்வேதாஶ்வதர. (உ) ஸார. (ங) ஹாரீத.

52

அவ்வவ ஆசாரங்கள் அவர்களையடையும்படி ஒரு நாற்கோலைப்பற்றிவரும் ஸம்ப்ரதாயத்தாலாயிற்று; அதாவது - "தஶவர்ஷம் பௌரஸக்யம் பஞ்சவர்ஷம் து சாரணம். த்ரிவர்ஷபூர்வ: ஶ்ரோத்ரியோ (அ)பிவாதநமர்ஹதி" என்கிற ஆபஸ்தம்ப தர்மஶாஸ்த்ரத்திலே பௌராதிகளுக்கு வயோவதியைச் சொல்லியிருக்குமத்தைப்பற்றியிருக்கை. அதாவது, ஏகக்ராமவாஸியாகில் பத்து வர்ஷம் அத்யயநாதிஷு ஸஹசாரவாஸி ப்ரஹ்மசாரியாகில் அஞ்சு வர்ஷம், அவர்களிலே ஶ்ரோத்ரியனாகில் மூன்று வர்ஷம் தன்னிலும் அதிகனாகவேணும், அபிவாதநாதிகளைப் பண்ணும்போது; இப்படி அந்நூலோலமிடக்கவது; இதுவாயிற்று அந்த நூலில் சொல்லும் அந்த யதிவ்ருத்திகளுடைய வந்தநக்ரமமே. (க) "ப்ரணவாந்தம் க்ருஹஸ்தாதீந் நமஸ்யேத்யதி: ஸுதீ:. நாராயணேதி ப்ரப்ரூயாத் ப்ரணதாய த்விஜந்மநே" "ஸர்வதஸ்து யதீந்த்ரேத" என்றும், (உ) "அஷ்டாக்ஷரமுபாஸகாந் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநேந நிஷ்டிதாந். வாநப்ரஸ்த க்ருஹஸ்தாதீந் ந நமஸ்யேத்யதி: ஸுதீ:" என்றிப்படி தனக்குக்கீழுண்டான ஆஶ்ரமஸ்தரை நமஸ்கரிக்கவொண்ணாதென்றும், தன்னிலும் வர்ணாஶ்ரமாதிகரான யதிகளை நமஸ்கரிக்கவேணுமென்றுமிப்படியாயிற்று யதிகளுடைய கோலைப்பற்றியிருக்கிற மர்யாதை. இப்படி விஶிஷ்டாத்வைத தர்மங்களானவற்றைக்கண்டு ஹர்ஷித்து ஸம்ப்ரதாயத்துக்கெல்லைநிலமான நிஷ்க்ருஷ்டாத்ம ஸ்வரூபாநுரூப ஸம்ப்ரதாயஶ்ரேஷ்டாதிகளில் வைஷம்யமன்றிக்கே யிருக்கிற யதீந்த்ராதிகளுக்கு அவ்வவ ஆசாரத்ரயமுண்டாவது, ஸம்ப்ரதாய வர்ணாஶ்ரம நிரூபணாதிகளைப்பண்ணி ததநந்தரம் - வந்தநாதிஸஹிதராயிருக்குமத்தாலேயாயிற்று.

(க) ஆபஸ்தம்ப- (உ)

அவற்றில ஆசார்யாபசாரமாவது-(௧) "ஆசார்யஸ்ய ஹரிஸ்ஸாக்ஷாச்சர ரூபீ நஸம்ஶய:" என்றும், (௨) "ஆசார்யம்மாம் விஜாநீயா நாவமந்யேத கர்ஹிசித்" (௩) "தஸ்மை தத்ரத்ரை ஹீஹதாவ்ய" இத்யாதி ப்ரமாணங்களின்படியே, பகவத்புத்திபண்ணி உஜ்ஜீவிக்கையன்றிக்கே, மநுஷ்யபுத்திபண்ணி தத்வசநாதிகளை பரித்யஜிக்கை. இப்படியிருக்கிற யத்யாதிகளுடைய ஶ்ரூதம் ஸர்வமும் கஜஸ்நாநம் போலேயென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும்; (௪) "யஸ்யஸாக்ஷாத் பகவதி ஜ்ஞாநதீபப்ரதே குரௌ। மர்த்யபுத்திஶ்ஶ்ருதம் தஸ்ய ஸர்வம் குஞ்ஜரஶௌசவத்" இதி. மர்த்யபுத்தியாவது-யதியான தனக்கு ஸ்ரவஸ்ஸுன ஆசார்யன் மநுஷ்யனென்று நினைத்து அப்படியே ஸந்மாநிக்க மதுவுயிற்று.

அத்தாலே அந்த யதிகளுக்கு ரௌரவாதிநரக ப்ராப்தி ஸித்தமென்னுமது (௫) "யோ மாநவ மந்யதே ஆசார்யம்" இத்யாரப்ய-"ரௌரவாதி நரகம்" என்றும், (௬) "மானிடவரென்றும் குருவை மலர்மகள்கோன் தானுகந்த கோலமுலோகமென்றும் ஈனமதா எண்ணுகின்ற நீசரிருவருமே யெக்காலம்நண்ணுவர்கீழா ம்நரகு" என்னுமித்யாதிகளாலே ஸுஸ்பஷ்டம். வேதாதிஸகலஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநாநுஷ்டாநஸம்பந்நனை ஆசார்யன் விஶேஷமாக ஒன்றைச்சொல்லுமதுவே ப்ரமாணமென்று அநுஸந்தித்திருக்கவேணுமென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லக்கடவது. (எ) "வேதஶாஸ்த்ரரதாரூடா ஜ்ஞாநகட்கதராத்விஜா:। க்ரீடார்த்தமபி யத்ப்ரூயு: ஸ தர்ம: பரமோ மத:" இதி. இத்தைக்கண்டால் ஸ்வரூபாநுரூபமாக நியமிக்குமந்த ஆசார்ய நியமநத்தைப்பண்ணவேணுமென்னுமது வெளிப்படுகை ஸித்தமிறே.

---

(௧) (௨) (௩)

(௪) (௫) (௬)

ஸதாசார்ய லக்ஷணமாவது-தானும் ஸம்ப்ரதாயாதிகளையுடையனாய், ஸச்சிஷ்யர்களை ஸம்ப்ரதாயாதிகளிலே நியமிக்குமதுவென்று ஶாஸ்த்ரம்சொல்லும்.(க) "ஸம்ப்ரதாயஸ்தாபிதாத்மைவமேவமீக்ஷிதா: ப்ரவர்த்தயிதா । ஸம்ஸாராதிகுணோபேத ஆசார்யஸ்ஸ உதாஹ்ருதஃ"(உ) "யோஹம்ஸ யதிவாதோஹம்ஸிஷ்யம் ஶாஸ்திநயோகுருஃ । ஶிஷ்யாஜ்ஞாநக்ருதம் பாபம் குரோர்பவதி நிஶ்சயஃ" இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே ஸதாசார்ய லக்ஷணமும் சொல்லி, ஶிஷ்யனிடத்திலே த்ருஷ்டப்ரயோஜநாபேக்ஷையாலே அவர்களை ஶிக்ஷியாதிருக்குமத்தால் அவ்விருவர்க்கும் பாதித்யம் ஸித்தமென்றுமிப்படி சொல்லியிருக்கையாலே, ப்ரமாண பாரதந்த்ர்யனான ஸதாசார்யன் அப்படியே அநுஷ்டிப்பானாயிற்று.

இன்னமும் ஸந்மார்க்கத்தில் நின்று ப்ரச்யுதனான ஶிஷ்யன் ஸந்மார்க்கத்திலே நிலைநிற்கும்படி, தான் அவனுக்கு ஹிதோபதேஶம் பண்ணியும், அதுக்கவனிசையாதபோது ஸ்ரீயஃபதி திருவடிகளிலே அவன் அநுகூலனாம்படி ப்ரபத்திபண்ணியும், தத்க்ருபைக்குமவன் யோக்யனாகாதபோது அவனோடுண்டான ஸம்பாஷணாதிகளை வர்ஜித்தும், இப்படி ஸதாசார்யனிருக்கவேணுமென்று ஶாஸ்த்ரம்சொல்லக்கடவது.(ங) "யதிஶிஷ்யஃ பதேந்மார்காத் தம்ப்ரயத்நேந வாரயேத் । ஸ்ரீயஃபதேஃ ஸ்வாசார்யோஜே காருண்யாவேதயேத் தஸ்மை । ப்ரஸாதயேத் தவதா நாத்மநோஹிதமீப்ஸதே । தேநஸம்பாஷணாதீந் விவர்ஜயேச்ச நிவர்த்தநே । ஶாஸிதாரம் ஸதாசார்யம்" இத்யாதி.

ஆகையாலே ப்ரமாணபாரதந்த்ர்யனான ஸதாசார்யன் தன் கண்வட்டத்திலிருக்கும் ஶிஷ்யனை ஸ்வாசாராநுகூலனாயிருக்கும்படி-தானே நியமித்தருளவேணும். அங்ஙனன்றிக்கே தேஶா

(க) (உ.)

விவேகஃ] யதிஶ்ரேஷ்டாஸ்ரயேணாத்ர ஸங்க்ஷேபேண ப்ரதர்ஶ்யதே. சகரு

ஷ்ரூஷாணங்களிலிருக்கிற ஶிஷ்யர்களை நியமித்தருளுவது திருமுகங்களாலேயாயிற்று. ஆகையால், தன்னுரியன் தனக்கு உஜ்ஜீவநார்த்தமாகத் திருமுகமனுப்பியருளினால், திருவாழிமோதிரத்தைக்கண்டபிராட்டியைப்போலே, ஶிஷ்யனானவன் அத்திருமுகத்தை ஶிரஸாவஹித்து, அத்திக்கை நோக்கி தண்டன் ஸமர்ப்பித்து, அதின்படியே யதாஶக்தி அநுஷ்டித்து உஜ்ஜீவிக்குமதுவாயிற்று- ஸச்சிஷ்யலக்ஷணம். "(க) நித்யம் குரோ ரூபாஸீத வச்சைவாஜ்ஞாப்ய தீக்ஷகஃ। ஶாஸநேஷ்வப்ரவ்ருத்தஸ்து ஶிஷ்யஸ்ஸம்ஶ்ரித:" இத்யாதி ப்ரமாணங்களின்படியே குருஸேவைகதத்பரரான ஶிஷ்யர்கள் ஆசார்யப்ரவணராயிருக்குமதுவாயிற்று ப்ராமாணிகம்.

இங்ஙனன்றிக்கே தங்களிடத்திலுண்டான யதிநாதாதிகளைக் கண்டு ஹஸித்து, தத்ப்ரஜ்ஞாவமாநராய் தச்சாஸநத்தை உல்லங்கித்த தன்மையாயிற்று, (உ) "ஜ்ஞாநவைராக்யபூர்வம் ப்ரஸாதநம் நாஶயதி" என்றும் ஶாஸ்த்ரம் நிந்திக்கும்படி. இன்னமும் "ஸர்வவேதார்த்தஸாரஸ்" என்னும்படி வேதாதிகளனைத்தும் தன்னுள்ளே யடங்கும்படியான தன்னேற்றமுடைய ப்ரணவத்தின் ஸ்வரூபத்தைத்தனக்குள்ளபடி உணர்த்தின ஆசார்யனை கவஹேளி பண்ணுகிற யதிநாதாதிகளுக்குண்டாவது நிஹீநஜந்ம ஜந்மாந்தரங்களின்படி, என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லக்கடவது: "ஏகாக்ஷரப்ரதாதாரம் ஆசார்யம் யோவமந்யதே। ஶ்வாநயோநிஶதம் ப்ராப்ய சண்டாலேஷ்வபிஜாயதே," "வஞ்சயத்வம் ஜவேஷ்டாஸ்த் ஶ்ரேயஸ்ஸமாதிக்ஷணாத்" இத்யாதி.

ஶ்ரீமாதிக்ஷண்ணாவதிக ளாவது - ஸ்வோஜ்ஜீவநதத்வஜ்ஞரான ஸ்வாசார்யனுடைய உபதேஶாநுஷ்டாநங்களைத் தன்னெஞ்சில்

(க) (உ)

கொண்டு அப்படியே யதாசக்தி அநுஷ்டியாமலும், தங்களிடத்தி லுண்டான பக்த்யதிஶயங்களாலே ப்ரவர்த்தநங்களை யுபேக்ஷித்தும், இப்படி ஆசாரஹீநராயிருக்கு மிதுவாயிற்று. ஆசார்யனை பஹுமதி பண்ணுகையாவது "ஆசார்யஸ்ஸ ஹரிஸ்ஸாக்ஷாத்" இத்யாதி ப்ரமாணங்களின்படியே தச்சரணாரவிந்த வந்தநாதி நிஷ்டனாய், தத்ப்ரியஸம்பாதந ப்ராவண்யாந்விதனாய், ஶரீரார்த்த ஸந்தோஷோபேதனாய், ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமவந்தநாதி ஸதாசாரநிஷ்டனா யிருக்குமிருப்பு மாயிற்று. இப்படியாயிற்று ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில் பண்ணும் ஆதுஷணாவஸ்தி பஹுமதிகளிருக்கும்படி. மற்றைப்படி கர்ப்பவை ஆதுஷித்து அவமதிபண்ணுவார் பாபரான தாமஸமதஸ்ரிலுமில்லையிறே. இப்படி ஆசார்யபரதந்த்ரராய் அவனை உகப்பிக்குமதுவாயிற்று; வேதாந்த விஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதார்த்தம்.

இன்னமும் பதத்ரயத்தாலும் பகவச்சேஷித்வாதி த்ரயத்தையும், தன்னுடைய அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வாதி த்ரயத்தையும் விஶதீகரித்திருக்கிற மந்த்ரராஜ மந்த்ர ப்ரதனான ஸ்வாசார்யன்திருவடிகளை உபய விபூத்யைஶ்வர்ய மென்றிப்படி அத்யவஸித்திராத பக்த்யுபாஸகர்கள் ஸத்துக்களாலே பரித்யாஜ்யரென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும். (க) "ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம்ஸ்வஸ்யாஷ்டாக்ஷர கோசர: । இத்யேவம்யே நமந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ்தே மநீஷிபி:" இதி. ஆகையாலாசார்ய பரதந்த்ரன்றிக்கே பகவத்விஷயாசாரங்களைப் பண்ணுகிற பக்த்யாதிகளை ஆசார்யர் பரித்யஜிக்கவேணு மென்னுமது, "யதிஶிஷ்ய: பதேந்த்ரநாத்" என்று தொடங்கி "தேநஸம்பாஷணாதிநிவர்ஜயேத் அநிவர்த்தநே" என்னுமதத்தாலும்; அப்படி

(க)

விவேக:] யதிஶ்ரூஹஸ்தாத்யந்யேநாந்ய வந்தநம் ஸர்வதா த்யஜேத். ஆகவு

யத்யாதிகளை ஸஜ்ஜநங்களும் வந்திக்கவேணுமென்னுமது “ தேவதாந்தரேஷு த்யக்த்வா ஸ்ரீவைஷ்ணவை: ” என்னுமதாலும் ஸர்வஸம்மதமாயிற்று.

இப்படி அந்த ஆசாரவான்களான யத்யாதிகளை வந்தியாமல் அவர்களிடத்திலுண்டான அஸூயாவஶ்யத்தாலாதல், ஶிஷ்யனென்கிற ஸ்நேஹத்தாலாதல், அவர்களை ஶிக்ஷியாமல் அந்ய யத்யாதிகள் பண்ணுகிற அஸம்ப்ரதாயாசாரத்தை ஸஹித்துக்கொண்டிருந்த ஆசார்யனும் அந்த யதிஶிஷ்யர்களும் பதிதராவாரென்னுமது, “யோ ஹி ஸாது பரித்யாகீ ஸோऽஹம் ” என்று தொடங்கி, “ ப்ரபத்யந்தே தாவஸாதவ: ” என்னுமதாலே ஸர்வஸம்மதம். அநாசாரவான்களான யதி ஶிஷ்யர்களை யோகாதிகளாலே விடமாட்டாத ஆசார்யனுக்குண்டான பாதித்யம் ஸஜ்ஜநங்களுக்கு மொக்குமென்னுமது, “ த்யக்த்வா ஸ்ரீவைஷ்ணவை: ” என்னுமதாலே ஶ்ருதிவிஶதம்.

இப்படி ஸர்வஶாஸ்த்ரஸித்தமென்னுமத்தை அறியாமல் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஶ்ரூஹஸ்தாதிகளை வயோஹீநாஶ்ச நிரக்ஷரணாதி தோஷத்தாலே தத்வந்த்யாந்யவந்தநாதிகளை வர்ஜிக்குமத்தாலே அஸம்ப்ரதாயாசாரஹீநரான யத்யாதிகளுக்கும் ததாசாரத்தையோகாதிகளாலே ஸஹித்து, அந்தவிவேகிகளான யத்யாதிகளை ஆஶ்ரிக்குமவர்களுக்கும் பாதித்யஹேதுவான ஶ்ரவஸாமாந்யதாவ ஶாஸ்த்ரம் ஸித்தமென்று விவேகிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவாஶ்ச ஸத்ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞரும் கண்டுகொள்வது.

ஆனாலந்த ஆபஸ்தம்பாதி ஶாஸ்த்ரங்களிலே, “ அஸவர்ணம் வர்ணாஸ்வஸ்த ” என்று தொடங்கி “ த்ரயவர்ணம் ப்ரவர்ணஶ்ரோத்ரியோऽபிவாதநயோக்ய: ” என்றும் “ ஶ்ரூஹஸ்தாந்ய வந்தந: ஶூத்ர

க்ஷேத்ரி:" என்றும், இத்யாதிகளான தத்தச்சாஸ்த்ர நிரூபண ப்ரகரணங்களாலே தத்வயோஹீந க்ருஹஸ்தாதி வந்தநங்களை பரித்யஜிக்குமதுவும் அந்த சாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே ததாசாரத்துக்கு பாத்யதையில்லை, அதுண்டாம்போது வயோதிகரான விப்ரருக்குஜ்ஞாநாதிகரான வயோஹீநவிப்ரர்வந்த்யரென்றும் உத்தமாச்ரமிகளுக்கு மப்படியே ஸ்வாசார்ய க்ருஹஸ்தாதிகள் வந்த்யரென்றும் இப்படி விசேஷவசநங்களுண்டாகவேணுமென்று ஸாத்வதவைஷ்ணவாநபிஜ்ஞயத்யாதிகளுக்கு அபிப்ராயமாகில் வந்த்யரான மாத்ரமன்றிக்கே ஆசார்யத்வத்தால் வரும் உத்கர்ஷத்தையும் அவர்களிடத்திலுண்டென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லக்கடவது.

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரே நாரஸிம்ஹஸம்ஹிதாயாம், (க) "ஜ்ஞாநவ்ருத்தேஷு வ்ருத்தேஷு ஜ்ஞாநவ்ருத்தோ விசிஷ்யதே। தஸ்மாச்சாஸ்த்ரஜ்ஞஸ்ய வய: பாகம் ந சிந்தயேத் । தீபகோ தீபகௌஜ்ஜ்வால்யாத் க்ருசஸ்தஸ்ய கோஹவேத் । ததைவ ப்ராப்த சிஷ்யாணாம் வய:பாகம் ந சிந்தயேத் ।" இதி. இன்னமும் சநத்ஸ்ருதௌ, (உ) "பாத்ரகா இதிஹோவாச" என்று துடங்கி "பாலோவிவ்ருத்தோவாப்யஜ்ஞஸ்யவிதாஹவதி சந்த்ரஜ:। அஜ்ஞம் ஹிபாலமித்யாஹு:பிதேத்யேவ ஹிசந்த்ரஜம்। நஹாயநைர் நபலிதைர் நவித்தைர் நபந்துபி:। ருஷயஸ்சக்ரிரே தர்மம் யோநூசாநஸ்ஸநோமஹாந்" என்று மித்யாதி, விசேஷப்ரமாணங்களை ப்ராமாணிகரியாமல் ஸ்வாசார்யாதிகளிடத்திலுண்டான ஸாமாந்ய நிரூபணத்தாலே தத்வந்தநாதிகளை பரித்யஜிக்கும் அந்த விவேகரஹித யத்யாதிகளுக்கு ஸமவஸாமவதாசார்யாபசார த்வயமுமுண்டாவது ஸித்தமென்னக்குறையில்லையாயிற்று. "மஹாந்" என்றது - வந்த்யனென்றபடி. இப்படி ப்ரவந்நவாசி

(க) நாரஸிம்ஹஸம்- (உ) சநத்ஸ்ரு-

விவேக:] யதிர்க்ருஹஸ்தாதிப்யோ ந்யூநஸ்ஸமயேந. ஸகல

ஜாதவ்யாஸீயம், (க) "ஸந்ந்யாஸாஶ்ரமவாந் வயஸ்யாபாலோ விப்ரோ: । ஶ்ரைஷ்ட்யம் வேதாந்தவிஜ்ஞாநாதிவ்யாக்யாநாதிதிவாச்ய தத: " இதி "ஸந்ந்யாஸவயோவ்ருத்தா நாராயணபராயணா:" இத்யாதி.

இவ்வய: ஸந்யாஸநிஷேதம் ஸாதநஸ்யநந்யநாயிக்ய விஶிஷ்டயதிகளுக்கு மொக்குமாயிற்று, நாராயணபராயணத்வம் ஸர்வஶாஸ்த்ரஜ்ஞருக்கு முண்டாகையாலே. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய வயோநிர்ணயத்துக்குத் திருநக்ஷத்ரங்களென்று பாஷியாயிருக்குமா போலே, யதிகளுடைய வயோநிர்ணயத்துக்கும் ஸாதநஸ்யங்களென்று பாஷியாகையாலே, "ஸந்ந்யாஸவயோவ்ருத்தா:" என்னுமத்தாலே - ஸாதநஸ்யநந்யநாயிக யதிகளுக்குண்டான அந்யோந்யவந்தநாதிகம் ஸித்தமாகக்கடவது. இனி அந்த ஸர்வஶாஸ்த்ரவ்யவஸ்தைகளில் ஒன்றைக்கழிக்குமத்தால் (உ) "ஸந்ந்யஸ்தக்ருஹஸ்தாதீந் நமஸ்யேத்திஸ் ஸ்வயம்" என்னும் நிஷேதமும் அழிந்து, நாராயணபரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸர்வஶாஸ்த்ரஜ்ஞருக்கும் அந்யோந்யவந்தநாதிகளுண்டாயிருக்குமதுவும் ஸித்தமாகக்கடவது.

ஆனாலும் அந்த "க்ருஹஸ்தாதீந் நமஸ்யேத்தி:" என்னுமத்தைக் கழிக்கும் போது, (ங) "ஜ்ஞாநோ விவேகோ வ்ருத்தஸ்ஸவிதா ஹ வதிஷ்ட: । ஸந்ந்யாஸவயோவ்ருத்தா நாராயணபராயணா:" இத்யாதி விஶேஷவசநங்களைப்போலே யதிகளுக்கும் க்ருஹஸ்தாதிகள் வந்த்யரென்று விஶேஷ வசந முண்டாகவேணுமே யென்னில்; அதுவும் ஶாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். தத்ரப்ரயமேவ்யாபே:(ச)"ப்ரஹ்மசாரி க்ருஹஸ்தோவா [illegible] யதிஸ்ஸ்யாத் । ஸர்வபாதஸ்ர [illegible] ।

(க) ஸர்வ ந்யாஸ ஜாத(உ) (ங) (ச) ஶாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி.

க்ருஹஸ்தோவாபிஸர்வேப்யோ யதிம் ப்ரஹ்மசாரிண:। ஸர்வாச்ரமிப்ரஹ்மசாரிப்ய: ஸர்வச்ரேஷ்டோ க்ருஹாச்ரமீ।" இதி வசனமாயிருக்கு மிவ்வசனத்தாலே அதிகாரியான க்ருஹஸ்தன் யத்யாதிகளுக்கு வந்த்யனென்று ஸித்திமிறே.

கீழ் "யோநமஸ்யோ நமஸ்கர்த்தா அதிகாரி" என்னுமிடத்துக்கு வந்த்யனென்னுமது ப்ரவந்நவாதிஜாதோ க்ஷமாளுப் போலே "யதிம்ப்ரஹ்மசாரிண:" என்றும், "ஸர்வச்ரேஷ்ட:" என்றும் இவ்விடத்துக்கும் அப்படியே அதிகாரியாய் ஸர்வச்ரேஷ்டனை க்ருஹஸ்தன் யத்யாதிகளுக்கு வந்த்யனென்று சொல்லத்தட்டில்லையாயிற்று. "க்ருஹஸ்தோவா யதிம் ப்ரஹ்மசாரிண:। ஸர்வாச்ரமிவா ப்ரஹ்மசாரிண: ஸர்வச்ரேஷ்டோ க்ருஹாச்ரமீ" என்றுமிங்குச்சொன்ன ச்ரேஷ்டதை அதிகாரியான க்ருஹஸ்தனுக்கு ஜந்மாநாதிஸம்வகாரத்தாலன்றிக்கே ஸமவஸ்திஜ்ஞாநோபதேசத்தாலுண்டானதாகையாலே "ஆசயீத யதோ ஜ்ஞாநம் தம் வந்தேதவிவாதயேத்" என்கிற விதிப்படியே கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஹ்மசாரி வாநப்ரஸ்த யதிகளுக்கு அதிகாரியான க்ருஹஸ்தன் வந்த்யனென்னுமதுவே விவேகிகளுக்கு நிஸ்ஸம்சயமாகக்கடவது. "யத:" என்கையாலே ஆச்ரமநியமமில்லை.

ஆனல் "ஆசயீத யதோஜ்ஞாநம் தம் வந்தேதவிவாதயேத்" என்று நமஸ்காரம் சொல்லியிருக்கவும், ஜநகாதி க்ஷத்ரியரிடத்திலே ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தை லபித்த சுகாதிகள் அவர்களை நமஸ்கரித்தார்களென்று அவ்விடத்தில்சொல்லாதிருப்பானென்னென்னில்; "அஸந்த்ருஷ்டோத்விஜோ நஷ்ட: ஸந்துஷ்டா: க்ஷத்ரியஸ்ததா" இத்யாதிகளின்படியே ஸாத்விகர்களானஜநகாதிகளுக்கும் தத்தர்க்ஷணாதயமாக ஆசார்யத்வஸ்வீகாரோ யாத்ருச்ஞாநாத்ருஷ்டிவைசேஷ்யமேயென்கை ஸித்திமா

விவேக:] யதிஶ்ரேஷ்டாதிஶிஷ்யேப்யோ ந்யூநாநாம் வந்தநமயுக்தம். ஆகை யால் அவர்களிடத்திலே நமஸ்காரவ்ருத்திஸூக்ஷ்மமான உபசாரஶுஶ்ரூஷாதி ஶாஸ்த்ரமேயாயிற்று ஸந்யாஸிகளுக்குவேண்டுவது.

ஆனால் அப்படி அஜ்ஞாநயுக்தராய க்ஷத்ரிய விஶிஷ்டாசார்யர்களை அவந்த்யராகச் சொல்லுவதெங்ஙனேயென்னில்; ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரே பாராஶரஸம்ஹிதாயாம் (௧) "அயுக்தோ ஸத்தமம் க்ஷத்ரம் க்ஷத்ரியோ வா ஸதாஹித: । ப்ராஹ்மணம் ஸ்வகுணம் வைஶ்யம் ஶூத்ரோ வா யதிஸத்தமம் । வைஶ்யமாசார்யவத்ஸம்ஸ்து ஶைவைஷ்ணவம் ஸர்வதா வந்தயேத் " இதி.

இனி அந்த ப்ரஹ்மஜ்ஞாநோபதேஷ்டாக்களான ஜநகாதிகள் தாங்களே ஸந்யாஸிகளை ஶுஶ்ரூஷாதிகளாலே அநுவர்த்தித்தது, லோகஸங்க்ரஹத்தின்பொருட்டென்கிற ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸத்தாலே யாயிற்று. அந்த ஶாஸ்த்ர மெங்ஙனேயென்னில்; (௨) "அஸ்மிந் ப்ரஹ்மக: க்ஷத்ரியோ நாமோஹ உபதிஷ்டத் । தேஷாம் ஸர்வத்ர ஶிஷ்டஜ ஸாமாந்யோ நிஷ்டஶாஸ்த்ரே ॥ "என்று இந்தவசநத்தாலே ப்ராஹ்மணாநுவர்த்தநம் க்ஷத்ரியஶிஷ்டாசாரமாகக் கடவது. இனி அந்தக் ஶிஷ்டாசாரம் (௩) "உபோஷிதேஷ்வஹிதேஷு யஜேஷு ப்ராஶ்ய: । ஸந்ந்யாஸிஶிஷ்டாசார உபசாரோபஸாரப்ரேத்" என்கிற ஸகாஶஸந்ந்யஸ்தவசநத்தாலே ஸர்வ ஷம். ஆகையால் அந்த ஜநகாதிகள் ஸந்யாஸிகளை அநுவர்த்தித்து உபதேஶித்தது க்ஷத்ரியஶிஷ்டாசாரமென்னக் குறையில்லை. "உப சாரோபசாரப்ரேத் " என்னுமத்தாலே ஶிஷ்டஶிஷ்டர்களான ஸந்ந்யாஸிகளுடைய ஶிஷ்டாசாரமானது - அநுவர்த்தமாயி ருக்குமாயிற்று.

"ஶிஷ்டாசாரம் ஸமாசரேத் " என்னுமத்தாலே ஸ்ரீவை ஷ்ணவ ஶிஷ்டாசாரமான யதிஶ்ரேஷ்டாதிஶிஷ்யேப்யோ வந்தநாதிகம்

---

(௧) பாத்ம-பராஶரம்-(௨)। (௩) ஶாந்தி-க்க.

ஸஹஸ்ர ஸத்தமாகக்கடவது. ஆகையாலே (க) "வசிஷ்டாய விசாலயாக ஸர்வஸ்ரேஷ்டோ ம்ருஹாஸ்ரீ" என்கிற வசநத்தாலே ப்ராஹ்மணோபதேஷ்டா வானம்ருஹஸ்தன் யத்யாதிகளுக்கு வந்த்யனாகக் குறை யில்லையாய்த்து. இப்படி ஸமவஜ்ஞாநாதி ஸாரணாமதி யதோபதேஷ்டாக்களான ம்ருஹஸ்தாதிகள் யதிகளுக்கு வந்த்யரென்று ப்ரமாணஜாலம் ஓலமிடச் செய்தேயும் தமக்கதில் உவௌ்யன்றிக்கே (உ) "நநஸேவ்யசா்த:" இத்யாதிஸாமாந்யவசநநிஷ்டரான யதிகளுக்கு ஸமவஜ்ஞாமவதாஸ்யாயதாஸ்யம் ஸித்தமென்று ப்ரமாணபரதந்த்ரரான யத்யாதிகள் கண்டுகொள்வது.

ஆனால் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரமாணபலத்தாலே ஸமவஜ்ஞோபதேஷ்டாக்களான ஸாஸ்ய ம்ருஹஸ்தாதிகள் யதிகளுக்கு வந்த்யராவரத்தனை; தத்வ்யதிரிக்த ஸாமவத ம்ருஹஸ்தாதிகளும் யதிகளுக்கு வந்த்யரென்று இப்படி விசேஷவசந முண்டாகிலாயிற்று "ஸாமவத ம்ருஹஸ்தாதிகளை நமஸ்கரியாதிருக்குமத்தால் யதிகளுக்கு ஸாமவதாவமானமுள்ளது" என்று இப்படி அந்த யத்யாதிகளுக்கபிப்ராயமாகில், ஸமவதாஸ்ய வந்நாதிகளைப்போலே ஸாமவத வந்நாதிகளும்யதிகளுக்கு கதிவ்யங்களென்று அநந்தவமாக ஸாஸ்த்ரம் சொல்லும். ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரே ஸ்ரீபாரமாஸம்ஹிதாயாம் விஸிஷ்டயதேர் ப்ரத்யாயே (ங) "யஸ்யாவிஷ்ணு ஸங்ஸ்ரிஷாம் மஹாபோ வாதயேவ । தயாவெஷ்ணவோவாதுகபிகோமுக்ஷக விதக:" இதி. (ச) "ஸேவா வாஸ்யதீதவத்ரவ்ருதீஹி ஸ்வாசிநம் ப்ரதி" என்னக்கடவதிறே. இவ்வசநத்தாலே மோக்ஷக விதரான யதிகளுக்கு ம்ருஹஸ்தாதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வந்த்யரென்னுமது ஸ்வஷ்டம்.

(க) (உ) (ங) பாஞ்-பாரம-க-

(ச)

ஆனால் மோபேக்ஷக விந்தகத்வம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வர்ணாஶ்ரமிஸர்வருக்கும் ஒத்திருக்க, அத்தாலே யதியைச் சொல்லும்படி எங்ஙனே யென்னில்; (௧) “ மோக்ஷாஶ்ரமஸ்தயோஸ்தைவ யோஷித்க்ஷாவஸ்திதிஸ்தஃ ” இத்யாதிகளாலே சதுர்த்தாஶ்ரமத்தை மோக்ஷாஶ்ரமமென்கிற ப்ரஸித்தியாலே “ மோபேக்ஷகவிந்தகஃ ” என்னுமது ஸர்வஸர்வஸ்வாமியான யதியினிடத்திலேதானே ஸம்பவ்யமாயிருக்கக் கடவது. மோபேக்ஷக விந்தகனவது—மோக்ஷாஶ்ரமத்திலேதானே விபேந்தயுடையவன் என்றபடி.

ஆனால் மோக்ஷ ஶப்தத்துக்கு மோக்ஷாஶ்ரமத்தை அர்த்தமாகச் சொல்லுமிட மெங்ஙனே யென்னில்; அது விஜ்ஞாநேஶ்வரீய வ்யாக்யாநத்திலும். தத்ர ஸந்ந்யாஸப்ரகரணே (௨) “ ஶக்த்யா த்யஜந் ப்ரநாமோக்ஷம் அர்த்தம் த்யாநாந்யதா ” என்னுமதுக்கு, “ மோக்ஷஶப்தேந மோக்ஷஹேதுஸ்துர்த்தாஶ்ரமோ லக்ஷ்யதே.” என்னுமித்தைக்கண்டு கொள்வது. முன்பு யாஜ்ஞவல்க்யாசார்யனும், பின்பு ராமாநுஜ ஸமாஶ்ரயண ஶாலியான ஸ்ரீமோவிந்தஜீயரும் சதுர்த்தாஶ்ரமத்தை மோக்ஷ யதியமென்றும், உத்தமாஶ்ரமிகளான யதிகளை “ மோக்ஷோபக்ஷார்க்கள் ” என்றும் “ மோக்ஷவித் ” என்றும் “ மோபேக்ஷககாங்க்ஷிணஃ ” என்றும் “ மோக்ஷபராயணஃ ” என்றும் இப்படி யதியதிஸம்பந்தத்திலே சொல்லுமது ஸுப்ரஸித்தம். தத்ர ஸத்தவைவஹணி (௩) “ ஸர்வலோகாந் பரித்யஜ்ய மோக்ஷ யதிகாந் ஸமாஶ்ரயேத் ” இதி. தத்ரஷஷ்டே “ மாக்ஷா ஸர்வம் விதுஃ ” இத்யாரப்ய “ தஸ்த்வப்ரதிகாக்ஷணா ” இதி.

இப்படி ஸவைஷ்ணவ வைஷ்ணவிஷாமமற மோக்ஷஶப்தத்துக்கு மோக்ஷாஶ்ரமம் அர்த்தமென்று சொல்லியிருக்கையாலே, “ மோபேக்ஷகவிந்தகஃ ” என்னுமத்தாலே யதியைச் சொல்லக்குறையி

(௧) (௨) விஜ்ஞாநேஶ்வரீ. (௩) யதிதர்மஸமு-எ-

ல்லை. ஆகையாலே (க) "ததா வைஷ்ணவஸேவார்த்தம் கார்யாந் நாபேக்ஷ-
க்ஷிப்தக:" என்கிற ஸ்ரீவாத்தூலாத்ரவசனம் - யதிகள் ஸாமான்ய க்ருஹ-
ஸ்தாதிகளை நமஸ்கரிக்குமதுக்கு ஸர்வ ப்ரமாணமாகக்குறையில்லை.
ஆகையால் (உ) "நஹிம்ஸ்யாத்ஸர்வபூதாநி" என்னுமாபோலே
"க்ருஹஸ்தாந் ந நமஸ்யேத்யதி:" என்னுமிடம்" "கரீஷா
ஸீயம் பரார்த்தமேவ ச" என்னுமா போலே "வைஷ்ணவஸேவா-
ர்த்து கார்யாந் நாபேக்ஷக்ஷிப்தக:" என்னுமிடமென்று இப்படி
ஸாமாந்யவிசேஷ விதிகளிருக்கிறபடியைக்கண்டுகொள்வது.

க்ருஹஸ்தாச்ரமங்களிலும் வைஷ்ணவச்ரமமே விசேஷமெ-
ன்னுமது - வித்யாகாரஸ்ரீ வசித்ராம்ருதவசனங்களாலே ப்ரஸித்த-
மேவோக்தம். இனி அந்த வைஷ்ணவத்வ யதித்வங்களிரண்டும் ஸமா-
வ்ருத்தி நிஷ்டங்களானாலும் வைஷ்ணவனிடத்திலே யதித்வாதிகளுண்டெ-
ன்னுமது (ங) "ஸ விப்ரேந்த்ர: ச முநிஸ்ரேஷ்ட: ஸ யதி:" என்று
ஸாக்ஷாத் பகவச்சாஸ்த்ரமாமாபோலே, ஸ்வாச்ரயமே நிஷ்டையுடைய யதியி-
னிடத்திலே வைஷ்ணவத்வ முண்டாகச் சொல்லும் ஒரு வசன-
முமில்லாமையாலும், ததீயவைகல்யமான விஷ்ணுபக்தி ரஹிதயதி-
யை "விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிஸ்ச ஸ்வபசாதம:" என்று சாஸ்த்ரம்
நிர்ணயிக்கையாலும் விவேகிகளானயதிகளுக்கு வைஷ்ணவத்வா-
நுஷ்டேயதித்வமே க்ருதஶ்ரேயமாகக்கடவதத்தனை.

ஆனால் இந்த நிர்ணயம் ஸர்வதர்சநஸம்மதமாம்படி எங்ஙனே-
யென்னில்; அது-ப்ரபந்ந பாரிஜாத ஸாரார்த்தப்ரபந்நஸம்மதம்
(ச) "வர்ணாஸ்ரமவிபாகம் பந்நாந்த்யக ஸேவித:। ஸ்வாய
கார விபாகேந ஸா ஸ்தேத் ஸாஸ்த்ர க்ருதிநி ..." இதி
இப்படி ஸஹஸ்ர ஸம்மதமாகையால் பகவத்ப்ரபந்நரான ஸ்ரீ-
வைஷ்ணவயதிகளுக்குண்டான ஸந்த்யா ந்யாஸ நாதித ஸா

(க) வாத்தூல-(உ) (ங) (ச)ப்ரபந்நபாரிஜாத

வத ஸேஷத்வமானது, வர்ணவேர்த்த வேதாந்தவிஜ்ஞாந ஶ்ருதி
ஸித்த மாயிருக்கும்படியைக் கீழ்ச்சொன்ன தத்த்வ வ்யாக்யா
ணவசநங்களாலே ஸுஸ்பஷ்ட மென்று கண்டுகொள்வது.

ஆனால் அந்த "ப்ரமோக்ஷகவிந்தகஃ" "பரிரக்ஷகஃ" இத்யாதி
ஶப்தங்கள் யதிகளிடத்திலே ப்ரஸித்தியானாலும், யதிஸம்ஸ்கா
ரப்ரயோகாதிகளிலே ஸர்வர்க்கும் ப்ரவிவிஶ்வாஸங்களு
ண்டாம்போது யதிகள் தங்களுக்கு உதாரரான ஶ்ரீபாதத்ரய
ஸரை நமஸ்கரிக்குமது, அந்த யதிகளுக்கு ஸத்க்ருத்யமென்று
இப்படி விஶேஷித்தவசந முண்டாக வேணுமேயென்னில்; அது
வுமுண்டு. ஹாரீதஸ்ம்ருதௌ - பாரமஹம்ஸ்யே, ப்ரயாணாத்யாயே
ஹாரீதம்ப்ரதி அம்பரீஷஃ-(க) "ஶ்ரீவைஷ்ணவ ஸர்வயதிஸ்ஸர்வவே
தவிதாம்வர। ப்ரபந்நாநாம் பரமஹம்ஸ பரம் யதிர்வ்யயம் ॥ கயம்
பணார்ஶ்ரீணாம்ஹி பக்தி பஶ்சிமே ஸர்வத "இத்யாதிஷு,
"ஶ்ரீரங்கராஜந் ப்ரபத்யாதி ஸர்வஶேஷவ ப்யாஹிதம்।
த்ரிதண்டம் ஶ்ரீமாநிவம் ப்ரபத்யமாதி ஜபமேவத।
தப்த்வீதி பரமஹம்ஸ ஶ்ரீமத்வைஷ்ணவாஶ்ரமநவஃ" என்றும்,
அநந்தரம்(௨) "தாவர்தித ஸ்ருக்ஸாமாஶ்ரீ பத்ரதாயர்த்தவிகம்।
வைஷ்ணவஸம்ஜ்ஞ ப்ரஜ்ஞாயாதி விஷ்ணோர்பரம்பதம்" என்றும்.

அதில் மூன்றுமத்யாயத்திலே (௩) "ஸர்வம் பத்ரஜ்ஞம்
ப்யாநம் ஹோமஞ்ச வந்தநம் । ஶ்ருதி பேஶ்ம ஸுராயஶ்ச தயா
பத்ராயத்திநம் । ஸர்வ ஸந்வியாஃ வேதாந்தாஃ"
என்று மிப்படி நிர்ணயித்து, அநந்தரம் ஏழாமத்யாய
த்தளவும் பகவதாஸ்யாநுக்ரஹமாக வைஷ்ணவாஶ்ரம த்ரய
ஸருக்குமுண்டான ஆசாரத்தைச்சொல்லி, ததநந்தரம், அதில்எட்
டாமத்யாயத்திலே "த்ரிதண்டஞ்சவம்பத்நீய தபஸ்ஸ்ஹோத்ர॥

(க) ஹாரீதஸ்ம்ருதி-அ-ங (௨) ஹாரீத-௨ (௩) ஹாரீத-௩.

தஸ்மாத் ப்ராஹ்மண விதிநா வா ப்ராஹ்மணஸேவிதேத் ” என்
றும் இப்படி விசேஷித்திருக்கு மிந்த ஹாரீதஸ்ம்ருதிவசந ஸ்வா
தாலேயதியானவன் தனக்கு உத்தரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவாச்ரம
யஸ்தரிலே ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தாலே ச்ரேஷ்டரானயதிக்ருஹஸ்தாதிகளை
நமஸ்காரபூர்வகமாக அபிவாதிக்கவேணுமென்னுமது ஜ்ஞாதவ்ய
மான ஸாரஸ்யம்.

“ உத்தரேஷ்வபி ” என்னுமிடத்தில், அபிசப்தம் - அநுக்த
ஸமுச்சயமாய், அத்தாலே அந்த யதிகளுக்கு ஸ்வயம்ஸேவ்யரான
வ்ருத்தயதிகளிடத்திலே எப்படி ப்ரவ்ருத்தி பண்ணவேணுமோ
அப்படியே ச்ரேஷ்டனை ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ருஹஸ்தாதிகளிடத்திலும்
ப்ரவ்ருத்தி பண்ணவேணுமென்று சொன்னபடி. அதாவது (க)
“ ஸ்வயம்ஸேவ்யாநபி யதீந் வ்ருத்தாந் தேவாம்ஶ்ச ப்ரணமேத்ஸுதீ: ”
இத்யாதிகளாலே தத்ப்ரவ்ருத்தி ப்ரஸித்தமிறே. இனிஅந்த தர்வ
சப்தயத்தாலே அந்த வ்ருத்த யதிகளைக்காட்டிலும் அதிகப்ர
வ்ருத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற தபஸ்ஸ்வாத்யாய ப்ரணாமாதி
ஸத்வ்ருத்த ஸகலவித கௌரவங்களுக்கு மடியான ச்ருதி
ஸ்ம்ருத்யாதிஸச்சாஸ்த்ர ப்ரஸித்தியைச்சொல்லுகிறது.அதாவது-(உ)
“யதீநாம் சதகோடிகோடிபிர் ப்ராஹ்மணஸ்யாவமேந் தத்ஸமம் ” என்
ன்கிற ச்ருதிப்ரஸித்தியையும் “ வைஷ்ணவஸ்ய வர்த்தேவானாம் வ
ஜநீயோ ஹரியதா । தஸ்மிந் ஸம்பூஜிதே ஸர்வே தே
ப்ரஸந்நோ ஸம்பூஜிதை: க்ஷணாத் ” இத்யாதி ஸ்ம்ருதி ப்ரஸ
த்தியையும் சொல்லுகிறதென்கை.

ஆனால் “ யேபதயஸ்த்ரிதண்டே ஸ்வயம்ஸதே । தேஷாம்ஸம
த்நாபி ஸத்க்ருத்யா: கர்தவ்யா: ” என்றும் “உத்தரேஷ்வபி
க்ருஹஸ்தாதிஷ்வபி,ஸத்க்ருத்யா:கர்தவ்யா:”என்றுமிப்படியாக

(க) (உ)

ஹேதம் பண்ணி அத்தாலே யதிகளுக்கு ஸ்ரூஹஸ்தாதிகளிடத்திலே தத்வநாதிஸக்திரயெகளில்லாமல், அவ்விருவகைக்கும் ஸாமாந்யங்களான ஸக்திரயெகளைச்சொல்லில் குறையென்னென்னில்; அது யதிகளுக்கு விஶேஷ யகத்தைச்சொல்லுகிற இந்த வ்யாகரணத்துக்குச் சேராது; ஸகவாக்யமாக யோஜிக்குமது ஸூர்ஸமாயிருக்கச்செய்தேயும்; வாக்ய பேதம்பண்ணி யோஜிக்குமது ஶிஶ்யர்களுக்கு ஸம்மதம், " ஸம்பவத்யேக வாக்யத்வே வாக்யபேதஸ்து நேஷ்யதே " இதி. ஆகையால் யதிகளுக்கும் ஸ்ரூஹஸ்தாதிகளிடத்தி லுண்டான வஸ்த்ரதாநாதிஸக்திரயெகள் ஸாமாந்யங்களென்று இப்படி ஸகவாக்யமாக யோஜிக்குமதுவே, வசநவேமாத்ர ஶ்ருத்யாதி ஸம்ப்ரதாய ஸம்மதமென்று கண்டுகொள்வது.

ஆனால் இன்னமும் "இதரேஷு" என்னுமது, " த்ரயாணாம் வர்ணாநாம் ப்ராஹ்மணஸ்ய ப்ரதிஷேதிஸி: " என்கிறபடியே யதிகளுக்கு வந்த்யரான ப்ராஹ்மணாதிவர்ணமானுலோவென்னில்; ப்ராஹ்மணருக்கு இதரரென்னுமது க்ஷத்ரியவைஶ்ய த்ரயஸ்ரிடத்திலே நிற்குமாபோலே, யதிகளுக்கு இதரரென்னுமதுவும் க்ஷத்ரிய ஸ்ரூஹஸ்தாதிவர்ணமாயிருக்குமத்தனை. இன்னமும் "ஶேஷாந் தாரஞ்சயேத" என்னுமிடத்தில், இதர ஶப்தம் ஶேஷவர்ணஸ்த்ரீ யாஸ்வஸர்வாஶியாமாபோலே, " த்ரிதண்டவஸ்த்ரே " என்கிற வசநத்தில் இதர ஶப்தமும் க்ஷத்ரியரான ஶூத்ரர் த்ரய ஸ்ரையும் வர்ஜிக்குமென்னக் குறையில்லையாயிற்று.

" ஸாம்ப்ரதாயிக: " என்னுமத்தாலே யதிகளுக்கு உத்தேஶ்யரான ஸாத்விக யதிகளிடத்தில், இவர்கள்பண்ணும் ஸாஸ்நாந வர்ணாஶ்ரம ஸக்திரயெகளைப் போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரூஹ

ஸ்தாதிகளிடத்திலும் அவை யதிகளுக்கு கர்தவ்யங்களென்றபடி. “க்ருத்யா க்ரியாதேவதயோ:” இதி நிகண்டு:; க்ருத்யா ஶப்தம் ஸ்த்ரீலிங்கத்திலுமுண்டென்னுமது “ஸாஹ்ருதஸ்யாயா க்ருத்யாதீ” என்கிற ஶ்ருதியாலே ஸுப்ரஸித்தம். ஆகையாலே “த்ரிதண்டாவலம்பநே” என்கிற ஹாரீதஸ்ம்ருதி வசநத்தாலே, யதிகள் க்ருஹஸ்தாதிகளிடத்தில் பண்ணும் அப்யுத்தாந ப்ரணாமாதி ஸத்க்ரியைகளைச் சொல்லுமது ஸுப்ரஸித்தம்.

இனி அந்த ஸத்க்ருத்யங்களில் ஒன்றை அநுஷ்டிக்கவே, ஸகலஸத்க்ருத்யங்களையும் அநுஷ்டித்ததாம்படியான தன்னேற்றமுடையார் க்ருத்யத்தைச் சொல்லுகிறதுமேல் “ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்ம ப்ராஹ்மணஶ்ச” இத்யாதியாலே. இம்மூன்றிலும் ப்ரமாணப்ரமேயப்ரமாதாக்களைச் சொன்னபடி. “த்ரயம் ப்ரஹ்மமுச்யதே” என்றது- வேதவேதாந்தாதி ஸமஸ்தஶாஸ்த்ர ப்ரமாணஜாதம் ப்ரஹ்மப்ரதிபாதகமாகையாலும், (க) “தாரகம் யேந தத்ப்ரணவேநைவ - ததேவ ப்ரஹ்மாப்நோதி வித்வாந்” என்கிறபடியே தத்ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநாதி விஷயமான ஸர்வப்ரஹ்மஸம்பந்தம் தத்வேதவேதாந்தப்ரமாண ப்ரதிபாத்யமாகையாலும், (உ) “தந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாயீநம் ப்ராஹ்மணோ ஸ்ஸேவதா” என்கிறபடியே தந்நிஷ்டனாயிருக்குமவன் ப்ராஹ்மண ஶப்தத்துக்கு ப்ரதிபாத்யனாகையாலுமாயிற்று.

இப்படி ப்ரமாணப்ரமேயங்களை உள்ளபடி உணர்ந்திருக்குமவனை ப்ரமாதாவென்று சொல்லுமது-ஸகலஶாஸ்த்ரஸம்மதமாகையாலே, யதிகளுக்கு இதரரான ப்ரஹ்மசாரிஶ்ரேஷ்டர் ஆரேனுமாகிலுமாம்; ப்ரஹ்மநிஷ்டனான ப்ரமாதாவை அப்யுத்தாநப்ரணாமாதி புரஸ்ஸரமாக அநுஷ்டிக்குமது, அந்த யதிகளுக்கும் வேதவிஹிதமென்னுமதைச் சொல்லுகிறது; “தஸ்மாத்ப்ராஹ்மணம் வியநாவஸம் ப்ரா

(க) (உ)

ஹ்மணஸாதர்ப்பயேத்" என்னுமத்தாலே. இதுக்குக்கீழ் வசநத்திலே "ஜதரேஷு" என்றும் "ஸத்பாத்ரா:" என்றுமிப்படி ஸாதநங்களாகச் சொன்ன ஸமுதாயத்தையும் இவ்வசநத்திலே விசேஷித்ததாய்த்து. அதாவது "ஸர்வம் ப்ராஹ்மணஸாத்" என்னுமது "ஜதரேஷு" என்னுமதிலே விசேஷம். "அர்ப்பயேத்" என்னுமது "ஸத்பாத்ரா: கர்த்தவ்யா:" என்னுமதிலே விசேஷம். "ஸர்வம் ப்ராஹ்மணஸாத்" என்னுமத்தாலே "ஸர்வசேஷாக்ஷராந்தஸ்த" என்னும்படியான ஸ்ரீசேஷாக்ஷர ப்ரஹ்மவித்யாநிஷ்டனை ஸ்ரீவைஷ்ணவனைச் சொன்னபடி. ஆகையாலே "த்ரிதண்டவஸ்த்ரே" என்று சொல்லுமிந்த வ்யாக்யானத்தாலே "யதி: ஸர்வம் ப்ராஹ்மணஸாதர்ப்பயேத்" என்றுவிதிக்கத்தட்டில்லையாய்த்து.

ஆனால் "அர்ப்பயேத்" என்னுமிது நமஸ்காரபரமாம்படி எங்ஙனே யென்னில்; ஹோமதர்ப்பணமென்றால் நமஸ்கார பர்யவஸாயகமாயிருக்குமாபோலே யாய்த்து, ஸமர்ப்பண மென்னுமிடத்திலுமென்று கண்டுகொள்வது. இன்னமும் "ப்ராஹ்மண விதிநா" என்னுமத்தாலே தர்ப்பணம் நமஸ்கார பர்யவஸாயகமாயே யிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில்; "தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணேப்யோ வேதவித்ப்யோ திவே திவே நமஸ்குர்யாத்" என்கிற விதியை யாய்த்து, "ப்ராஹ்மணவிதிநா ஸர்வம் ப்ராஹ்மணஸாதர்ப்பயேத்" என்று சொன்னதும்.

ஆனால் "தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணவிதிநா ஸர்வம் ப்ராஹ்மணஸாதர்ப்பயேத்" என்னுமதுக்கு, "திவே திவே நமஸ்குர்யாத்" என்கிற விதியேயாகவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமெங்ஙனேயென்னில்; "தா ஸர்வா தேவதா ப்ராஹ்மணே வஸந்தி, தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணேப்யோ வேதவித்ப்யோ திவே திவே நமஸ்குர்யாத்" என்கிற ஸ்ருதியானது வ்யாக்ய

ப்ரமேய ப்ரமாத்ருபரமாயிருக்குமா போலே, தத்பர்யஸங்க்ரஹமான இவ்வசநமும் "ஸ்ருஷ்டு ஸ்ருஷ்டு ஸ்ராஹ்மணஸ்து" என்று ப்ரமாணப்ரமேயப்ரமாத்ரு பரமாயிருக்கையாலே, "த்விவேத்விவேதஸ்ச ஸக்தபோக்தா" என்கிற ஸ்ருதிக்கும் "ப்ராஹ்மணவிதிநாபரம் ப்ராஹ்மணவத்யேத்" என்கிற ஹாரீதஸ்ம்ருதி வசநத்துக்கும் ஏகார்த்யமாகையாலே, "அவத்யேத்" "நவேக்ஷயேத்" என்று அவை இரண்டு மொன்ருகக் குறையில்லையாய்த்து.

"தாஸவத்தேவதா ப்ராஹ்மணேவஸந்தி" என்கிற ஸ்ருதித்வபர்யஸங்க்ரஹணமான ஹாரீதஸ்ம்ருதி வசநத்திலே,(௧) "தீக்ஷிதஃ பஞ்சஸம்ஸ்காரை சந்த்ராதவரிஸ்ருஷஃ। ஸவவப்ராஹ்மணோயோகே தேவாநாமவித்விதஃ" என்றிருக்கையாலே "ப்ராஹ்மணேஹ்யா த்விவேத்விவேதஸக்தபோக்தா". "பரம்ப்ராஹ்மணவத்யேத்" என்கிற விதியத்தாலும், யதிகளுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரஹஸ்தாதிகள் வந்த்யரென்னுமதுக்கு ஸம்ஸயமில்லை யென்று ப்ரமாணபாரதந்த்ரரான யதயாதிகள் கண்டுகொள்வது. கோஸாந்தரங்களிலே, "தஸ்மாத்ப்ராஹ்மண விதிநாயதிவைஷ்ணவவத்யேத்" என்றும் "தஸ்மாத்ப்ராஹ்மண விதிநாபரம் ப்ராஹ்மணவத்யேத்" என்று மிதயாதி வாக்யங்களிருந்தாலும், அவை யெல்லாம் சதுர்த்தரராலே கல்பிதங்களாகையால், அவை விவேகிகளுக்கு அநாதரணீயங்களத்தனை.ஆகையால் "த்ரிதண்டவை ஊர்த்வந்த்ய தயஃ" என்று துடங்கி,"பரம்ப்ராஹ்மணவத்யேத்" என்றிப்படி பஹுஸ்லோகங்களிலிருக்குமிந்த வாக்யே ப்ராமாணிகருக்கு வ்யவஹாரமாகக்கடவது.

இன்னமும் நாரதீயபுராணத்திலே(௨) "யேது ஸ்ரீவைஷ்ணவாந் ஸ்வஸ்ராதரஞ்ச்வதுஷ்டுநிவ। நேக்ஷந்தேவிப்ரய தேஹா

(௧) ஹாரீதஸ்ம்ருதி. (௨) நாரதீயபு.

விவேகை:] யதிக்ருஹஸ்தாத்யந்யோந்ய வந்தநீயத்வம். ஸர்வ

த்ரைவ ஹி ஸம்பூஜ்யா வைஷ்ணவா:” என்கிற வசநத்தாலே, “ த்ரய ஏவ தேவேஜ்யா: ஸதா ப்ரணம்யா யதிக்ருஹஸ்தின:” என்கிறபடியே தந்நிஷ்டரான யதிகளுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ருஹஸ்தாதிகள் வந்த்யரென்னுமது ஸித்தமிறே. இன்னமும் பஞ்சஸம்ஸ்காரவான்களாய் ப்ரஸித்தர்களாயிருக்கிற யதிக்ருஹஸ்தாத்யந்யோந்ய வந்தநாதிகள் ஜ்யோதிஷ ஸ்ம்ருதிப்ரஸித்தம்; (க)“ ஊர்த்வபுண்ட்ர விசாலாக்ஷா: ப்ரணம்ந்த்ரபரா ஸதா । வர்ணாச்ரம ஸமாயுக்தா ஸசிவாஸஸ: । நித்யாநுஷ்டாநயுக்தா ஸ்ரீபஞ்சஸம்ஸ்கார ஸம்யுதா:” என்று துடங்கி, “ ஸ்ரீவைஷ்ணவா வைஷ்ணவாந் ப்ரணமந்தி ச । தாஸாநுதாஸ்யம் ப்ரபந்நா: । ஸ்வம் வியோகாத் ந வைஷ்ணவா: ஸ்மிதாசந” என்னுமித்யாதிகளான ப்ரமாணங்களிலே, “ ஸிதவாஸஸ: ” என்னுமது க்ருஹஸ்தபரம். “ ஸந்ந்யஸ்தா: ” என்னுமது யதிபரம். ஆகையால் அந்த யதிக்ருஹஸ்தாதிகளுக்குண்டான அந்யோந்ய வந்தநாதிகம் “ ஸ்ரீவைஷ்ணவா வைஷ்ணவாந் ப்ரணமந்தி ” இத்யாதிகளான தத்வசநங்களாலே ஸம்ப்ரஸித்தம்.

ஆனால் அந்த ஸந்ந்யஸ்தத்வம் ப்ரஹ்மசாரிகளிடத்திலுமுண்டாயிருக்க, அது யதிபரமாம்படி எங்ஙனேயென்னில்; அவர்களிடத்தில் அது அநித்யமாய் யதிகளிடத்திலே நித்யமாகையால், தந்நிர்வஹணம் யதிகளுக்கே யாகக்கடவது என்னுமது, (உ) “ யதீநாம் த்ரீணி ஸந்யாஸ லக்ஷணாநி ததைவ ச । யஜ்ஞோபவீதம் ச த்ரிதண்டம் தயாஜநந்நிவாரணம் ” என்கிற யதிதர்ம ஸமுச்சயோக்த வசநத்தாலே ஸம்ப்ரஸித்தம். ஆனால் இன்னமும் தந்நிர்வஹணம் நைஷ்டிகனிடத்திலே நித்யமன்றோவென்னில்; அன்று. நைஷ்டிகனுக்குச் சொல்லும் ஆசார விதியிலே, அவனுக்கு

(க) ஜ்யோதிஷஸ்ம்ருதி. (உ) யதிதர்மஸமுச்சயே.

உத்3யாபநம் நிஷித்3த4மென்றிருக்குமது, (க) "நாசரேத்3வைஷ்ணவோ [illegible] உத்3யாபநம் [illegible]" இத்யாதி3வசநங்களிலே ஸ்பஷ்டம். ஆகையாலே "[illegible] யதயஃ ஸிதவாஸஸஃ ஸ்ரீவைஷ்ணவ [illegible]" என்றிருக்குமது யோக்3யவிஷயமென்னக் குறையில்லை.

இன்னமும் உத்தராஶ்ரமிக்குண்டான ஸமாஶ்ரயணாதி3களாலே [illegible] யதியை [illegible]மாக்கி, அந்த யதிக்கு ப்ரவேசநாதி3 [illegible]களான ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்3ருஹஸ்தா2தி3கள் வந்த்3யரென்னுமது ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்தில் ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதோக்த வசநங்களாலே ஸ்பஷ்டஸித்3த4ம். (க) "ஏகாந்திநாம் [illegible] ஸ்ரேஷ்டோ வைஷ்ணவாநாம் விசேஷதஃ" இத்யாரப்4ய, "ஜாதாவித்3யா [illegible] வைஷ்ணவாநாம் [illegible] வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் [illegible] விவாத3ம் தேஷு வர்ஜயேத். உத்தமோத்தமம் [illegible] வைஷ்ணவாநாம் [illegible]" இதி.

இவ்வுபநோக்த ஸர்வஸ்வ ப்ரவ்ருத்திம் யதியினிடத்திலே தானே, [illegible]மென்னுமது, - அவர்களுக்கு அது ஸதாசாரமாகை யாலே, "உத்தமோத்தமம் [illegible]" என்கிற க்ரியைக்கு யதியை கர்த்தாவாகச் சொல்லக்குறையில்லை. தத்3வ்யதிரிக்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்3ருஹஸ்தா2தி3களுக்கு, ஜாதாவித்3யா ப்ரவ்ருத்தத்தாலே ப்ராப்த்யபாயம் ஸித்3த4மாகையால், அந்த நிர்ணயம் விசேஷமாகத் தட்டில்லையாய்த்து. "விவாத3ம் தேஷு வர்ஜயேத்" என்னுமது (உ) "[illegible] யோஜயேத். [illegible] க்3ருஹஸ்த2யோஃ" என்

(க) விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதா.

விவேகஃ] யதிக்ருஹஸ்தாத்யந்யதம வர்ணஸ்யைவ நேதி. சங்க ரும் "வாநப்ரஸ்த க்ருஹஸ்தாநாம் நைவேஷ்யதே ஶ்ருதி:" என்னுமித்யாதிகளிலுண்டான த்ரிதண்டவிஷயவிவாதம், ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ருஹஸ்தர்களிடத்தில் வேண்டுவதில்லை என்று இப்படி தத்த்வவிவேகே- "அவைஷ்ணவாநாஶ்ரிதஸ்ய" என்னுமிடத்திலே நிலைநிற்குமித்தனை. இப்படி ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளுக்கு ஸம்மத ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ருஹஸ்தாத்யந்யதம வர்ணாதிகளுக்கு இசையாத வைஷ்ணவ யதிக்ருஹஸ்தாதிகள், ஸதர்ஶந பஹிஷ்க்ருத ராகக்கடவரென்று விவேகிகள் கண்டு கொள்வது.

ஆனால் யதிகளுக்கு க்ருஹஸ்தாதிகள் வர்ஜ்யரென்று ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி ப்ரமாணஜாத முண்டானபோதே, அநுஷ்டான முண்டாக வேண்டியிருக்கும். ஆகையாலே யதியானவன் க்ருஹஸ்தனை ஸம்ஸ்பர்ஶித்தவிடம் ப்ராயஶ்சித்தமாயிருக்கும்படி எங்ஙனேயென்னில்; அதுவும் ஸ்ரீராமாயணப்ரஸித்தம். தத்ர கிஷ்கிந்தாகாண்டே, த்ருதீயஸர்கே (க) "கபிரூபம் பரித்யஜ்ய ஹநுமாந் மாருதாத்மஜ: | பிக்ஷுரூபம் ததோ பேஜே ஶடபுத்திதயா கபி:" இத்யாரப்ய "ராகவௌ ப்ரணிபத்ய" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, யதிவேஷாந்விதனான திருவடி அநுஷ்டானத்தாலே யதிகளுக்கு ப்ரஹ்மசாரிக்ருஹஸ்தவர்ஜனம் கர்த்தவ்யமாகக்கடவது.

ஆனால் (உ) "யதிஸ்ச ப்ரஹ்மசாரீ ச வித்யார்த்தீ குருபோஷக: | அத்வக: க்ஷீணவ்ருத்திஸ்ச ஷடேதே பிக்ஷுகா: ஸ்ம்ருதா:" என்கிறபடியே, பிக்ஷாசரணம் யதிப்ரப்ருதிகளிடத்திலுமுண்டாயிருக்க, அது யதிதர்மமாம்படி எங்ஙனேயென்னில்; தத்த்வத்ரயத்திலுமது ஸ்பஷ்டம். "ப்ரணிபத்யாஶ்ரமாணாம் க்ருத்வா; பிக்ஷாசர்யாபரிண: ப்ரணிவாதோ நயஸ்து:; நைஷ்டிகோ ஷ:; ஹந்தைதே ஹாபாத்ரியா ஹாஹாகதயாவ ஶர்ந

(க) ரா-கி-ங-உ. (உ)

சாஸ்த்ரேணவததயோ: ப்ராயேணவர்ணாத்ம ஜ்ஞாநத்வேவதூக்ருத்வாஸம்ஸாரேதத்வஸ்யதே 'ராஜஸீம் தேவ்யத்ரிதேவா' இத்யநேநவஸ்தாவஸ்த்வம்நா ப்ரஸம்ஸாவதந ப்ரயோகேண" என்னுமிது உபாதிவ்யாவ்ருத்தபரமிதம். இங்கும்அப்படியே சதுர்த்தாச்ரமி களுமாய் ஸஹாஸரருமான யதிகளுக்குண்டான வர்ணாச்ரம ஜ்ஞானத்தாலே "வைஷ்ணவம் தேவாநாம் வ்ருஜநீயோஹஸி யத்யா" என்றும், "ஜந்ம ஸ்ரீவிஷ்ணுநாதி ஹ்ருதயாதி ஸநீக்ஷிணாஸ்" என்னு மித்யாதிகளாலே அது ஸுரவஸ்ஜநமாய்த் தலைக்கட்டுகை யாலே, அது யதிகளுக்கு ஸவர்ணாஸ்த்ர ஸூசகமாகக் குறையில்லை.

நாரதீயத்திலு மிப்படியே பிக்ஷுவுக்கு ஶ்ரஹ ஸ்வநம் ஸஶோபிதம் ப்ரணிவத்ய - இதி நவஸ்தாரா:. பரிக்ரஹீத பிக்ஷு வேஷஇதிவேதர், சதுர்த்த வஸ்த்ரஸம்நஸஜ்ஞாதவிஸ்யஸ்ந் சதுர்த்தம்பிக்ஷுவேஷம் விஸ்ருத்ய, "சவரா: ப்ரதிவேதரே" இதிவத், ப்ரணநாதேதி நவிரோதஃ யதா "ரவேதிவா வைஸ்யதத்ஸிஹாநம் ப்ராயஷ்டே" இதி யேநஸம்ந சாஸ்த்ரேண ஸதௌஸரீர விரோதிகிரஸநக்ஷரே விதிஜ்ஞாத்வா, பரிக்ரஹீதவேஷாந்தரஸ்ய ஸ்வஸ்ய சார்த்வம் ப்ரகடயிதும்நவஸ்தாரம் க்ருத்வாநிதிநவிரோதஃ. இங்குமப்படியே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஶ்ரஹஸ்தாதிகளிடத்திலே சதுர்த்த வஸ்த்ரஸம்ந ஸஜ்ஞாதவிஸ்பமாவது, (க) "அஹமேவ த்விஜஸ்ரேஷ்ட நித்யம்ப்ரச்சந்நவிக்ரஹ: । ஸுவஸ்த்ரதர்மவேண லோகாந் ரக்ஷாமிஸவர்ஸ: । யேஹந்யஸ்நாந ஸாஸ்த்ரா: யேசாவைஸ்யகதோநரா: । தேஷாமேவாந்வயம் விஷ்ணோவைக்ரண்யா தர்மம் வதேத் । விஷ்ணுஹஸ்தா ஸமாயாந்தம்யோ த்ருஷ்டா ஸர்வஸேவ:ப்ரிய: । ப்ரணாமாதிகமேராதேத்யம் வாஸு தேவம் யதாதயா" இத்யாதி வசநங்களை உட்கொண்டு விஸ்ப

நீயனாய் ஸ்வவேஷயதிகள் வ்யாக்யாதிருதாதிகளை நினையாமல் அவர்களை நிஷேதிக்குமது, யதித்வாநர்ஹவேஷமாகக் குறையில்லை.

இனி அந்த இரண்டாமம்ஶமான "ஹ்ருவேஷேவாஸ்ய" இத்யாதிபோலே இங்கும் (க) "யேகஷ்ணஞ்மூர்த்தாஜல நஜ்நாக்ஷரயா:- தே வைஷ்ணவா ஜாவர்ணா ஸர்வே பவித்ரயந்தி." (உ) "கஷாய ஜடாஜுடம் தண்டஸ்ம்ஹதம் ஹரிதணம் | வந்நம் ஸ்மரணம் வர்ஜா வாவிநாமி ஸங்ஜா: ||" இத்யாதி விஶேஷவசநங்களையுட்கொண்டு, தத்வேஷத்தாக்ஷ ஹ்ருவமாக நிஷேதிக்குமது, யதித்வாநர்ஹவமாகையாலே, ததர்த்த விரோதமில்லையாகக் கடவது.

இனி அந்த ஶிக்ஷாவேஷம் ஸந்ந்யாஸி வேஷமென்னுமது, உபாஸ்யவ்யாக்யாந வர்ஜம். (ந) "நாந்யத்வேஷ விநீதஸ்ய" என்கிற ஶ்லோக வ்யாக்யாநத்திலே, "ஸந்நிதா தஸ்யாம் வரிஷ்ட ஸ்ரீதஸ்ய ஸந்ந்யாஸிவேஷஸ்யாந ஹ்ருவம் ஸம் ஸ்ருதம் ஸாதிதமதி ப்ரஶஸ்யதே" இதி. ஆகையாலே விவேகிகளான யதிகளுக்கு ப்ரஹ்மவித்துக்களான ஶ்ரீவைஷ்ணவப்ரஹ்மஸாதிகள் வந்த்யரென்னுமது, யதிவேஷதாரியான ஶூத்ரநயருடைய அநுஷ்டாநத்தாலே ஸமஸ்தமாய்த்து. "காஷாயதண்டதோ ஹ்யேண யதி: வர்ஜ்யோ நஸம்ஶய:" இத்யாதி வசநாத் வர்ணாஶ்ரமவிருத்தரான ஶாஸ்த்ரிகள் தத்ஸந்ந்யாஸி வேஷத்தைக்கண்டு வைத்தும், நிஷேதம் பண்ணுமலிருந்தது, ஶாஸ்த்ரவிகளான ராக்ஷஸர்கள் ஸஞ்சரிக்கிற தேஶமாகையாலும், ஸ்வதஸ்ஸித்தராகையாலுமத்தனை. க்ஷநந்தரம் தத்த்யந்நாநுஷ்டாநங்களாலே

(க) (உ) (ந) உபாஸ்யவ்யா.

ஆநந்தரிய ஸாயாவேஷம் ஸம்வ்ருத்தமானபின்பு, வர்ணஜாதிகள் வேண்டுவதில்லையிறே.

இன்னமும் யதியானவன் ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியாதிகளைக் காலைப்பிடித்து நமஸ்கரித்தவதுவும், ஸதாசார தர்மவிரோதம். தத்ரஸ்ம்ருத்யாதிகே ஸ்ருதாஸிம்ஹாவலோகநே (க) "க்ஷத்ரியா வா ப்ராஹ்மணா வா யதிம் வந்தேத் ஸர்வதா । ந யதிர்வந்தநீயஸ்து தத்ஸர்வம் வர்ணஸம்பாதம்" இதி. இப்படி ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியாதிகளை யதிகள் நமஸ்கரிக்கலா மென்னுமது, ஸத்ஸம்மதமாகையாலாய்த்து. தேவேந்த்ரனும், ஸநந்தநாதிகளைப் போலே ஸந்ந்யாஸி வேஷத்தைக்கொண்டு ப்ரஹ்மஜ்ஞர்களான ஸப்தரிஷிகளை நமஸ்கரித்ததும்.

ஆனாலந்த இந்த்ராக்நேயரிருவரும் வேஷதாரிக ளாகையாலே, அவர்களுடைய ஆசாரத்தை விஸ்வஸித்து ஸாக்ஷாத்ரிஷிகளுக்கும் அப்படியே செய்யக்கூடுமோவென்னில்; அதுகூடாத போது ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களையும் வேஷங்களாகவே நிணைப்பிக்குமத்தாலே, தத்தத்வதாரப்ரமாணங்களிலும், தபேஷ்ஹவ ப்ரதிபாதகங்களான ஸ்ரீராமாயண பாகவத பாரதாதி புராணங்களிலும், அந்தரங்கர்களுக்கு விஸ்வாஸமில்லையாய்விடும்.

ஆனால் அந்தராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களையும் வேஷங்களென்று சொல்லுவதெங்ஙனே யென்னில்; உபாவதாரஸ்லோகே; - (உ) "தேவேந்த்ரஸ்ய ஸதோநாதோ உபயாநிவர்த்தந்தயந் ஸர்வ காரணே ஹேயாதி யஜ்ஞீயாஸஞ்ஞாரஸேரா யக்ஷிதேர்ஹாவர் நெகெ: । யஸ்ய வேஷர் வ்யாப்தியோஷ்ணமாணாந் ஹாவாந் ஸ்வயம்பிரஜாதிய ஸ்வகல் ரிஷயசிஷ்ணவிஷ்ணுதே நாநாக்ருதி நர்தயிக: " இதிவேதஸிரோமணி: பஹுவித வேஷம்,

---

(க) பார-சாந்தி-கசஉ. (உ)

விவேகஃ] யதிஶ்ரேஷ்டாதிர்த்ரயம் பஞ்சஸம்ஸ்காரம். சதுர்

ஸாம்ப்ரதாயிக ஸம்ப்ரதாயங்களைப்போலே, அந்த ஆஞ்ச

நேயருடைய வேஷமும் பரோபகாரார்த்தமாகையாலே, அத்

தாலே "ஶ்ரேஷ்டோத்தமோத்யமதிஃ" இத்யாதிகள் அழிந்து

"த்ரேதாயாம் பகவத் ஸாக்ஷாத் ராமோ பகவாநிதி" என்கிறபடியே

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியாதிகளை யதிகள் நம

ஸ்கரிக்குமது ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி ஸம்மதம் ஸம்மதமென்று அனை

வருமுணர்ந்திருக்க வேண்டுமாய்த்து, அவ்விருவரும் யதிவேஷத்

தோடேவந்து, ஆசார்யர்களையும் ஸந்நிதிகளையும் நமஸ்கரித்த

தென்று விவேகிகள் கண்டுகொள்வது.

ஆனாலும் யதிவேஷ தாரிகளான ஆஞ்சநேயருடைய

அநுஷ்டானத்தை விஶ்வஸிக்கும்போது, ஸாக்ஷாத்ருதி யானவன்

ஶ்ரேஷ்டனை நமஸ்கரித்தவிடம் கண்டபோது, தத்நுஷ்டானத்தை

கீழ்ச்சொன்ன ஶ்ருத்யாதி ப்ரமாணஸம்மதமாக நிஶ்சயிக்கலாமெ

ன்று சில யத்யாதிகளுக்கு ஸம்ஶயமாகில், அதுவும் ஸ்ரீபாக

வத ஶாஸ்த்ர ப்ரஸித்தம். தத்ர பவஸ்ஸ்ரேவ பகவத்யாயா

யே ஸ்ரீபகவான், (க) "அஹம் ஸர்வாயநோஹம் ஸர்வத்ர

அவஸ்திதஃ । தமேவம் மாம் நாமதநயம்வ்ருதே "என்றும்

ப்ராஹ்மண் தத்து ஸர்வத்ர நாஸாமதநயந்ரவத் । க்ஷரோஷயஸ்ஸா

ஸாமம் தத்ஸாந்நிவிஷ்டி" என்னு மித்யாதிகளாலே ஸாம

வத வைஷத்தை ஆசார்யதிக்கு உணர்த்துமவன், ஸாக்ஷா

ஜ்ஞானையாலே, அப்படியே உணர்ந்து, " ஏவம் பகவதா

ஆதிஷ்டோ ஆசார்யஸாக்ஷாத் தாபிதஃ । ஸர்வீஷ் ஸாவாஶ்ரித்ய

தத்வாதன ஆசார்யோ ஸாஹீத்" இத்யாதிகளாலே யதியா

யிருக்கிற ஆசார்யரானவன், க்ஷத்ரிய ஶ்ரேஷ்டனை ஸர்வீ

ஷனைக்காலைப் பிடித்து நமஸ்கரித்த தத்யாநுஷ்டானங்களாலே

(க) ஸாம-கூ-ச.

யதிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ருஹஸ்தாதிகளை நமஸ்கரிக்குமது, ஸூத்ர ஸம்மதமாகக் குறையில்லையாய்த்து. அந்த 'உபவீதஸாவை யதி என்னுமதுவும், "உபவீதஸா ஸம்வாதநமேவ" என்று அதில் சொல்லியிருக்குமந்த ஸம்வாதத்தாலே ஸித்தம்.'

ஆனால் அந்த ஸம்வாதமும் ஸந்யாஸிவிஷயமாம்படி எங்ஙனே யென்னில்; (க) "விரும்பிப்பகைவரைக்காணில்" என்னுமிடத்தில் ஜ்ஞாநாதி குணங்களால் பூர்ணராய் இதர விஷயங்களில் விரக்தராயிருக்கும் ஸந்யாஸிகளைக் காணில்" என்று ஈட்டிலும், "ஸம்வாதரூபமான மோக்ஷாஸ்ரமிகளைக்காணில்" என்று உரையிலுமிருக்கும்படியை தத்வதர்ஸிகள் நம்முடையார் கண்டு கொள்வது. (உ) "ஸர்வ ஏவ வாஸுதேவஸ்ய ஸமஸ்தாஸ்ஸமசேவை । ஸமம் ஸந்யாஸிநாம் ஸர்வ ஏவ த்ரிஸமம் ப்ரதிபோதிகா ॥" என்கிற ப்ரமாணபலத்தாலேயாய்த்து ஸம்வாதத்தை ஸந்யாஸிவிஷயமாக நிர்ணயித்ததும். ஆகையால் அந்த உபவீதஸாவை யதிஎன்றுமது "உபவீதஸாஸம்வாதநமேவ" என்னுமத்தாலே ஸித்தமாகக்கடவது.

ஆனாலுமந்த உபவீதஸாவை யதி என்பதொரு வசநம் ஸூத்ரஸ்தமாயிருக்கவேணுமென்று அந்யதந்த்ராதிகளுக்கு சங்கை ப்ராயமாகில்; அதுவும் பஞ்சமவேதமான மஹாபாரத ப்ரஸித்தம். தத்ர ஹரிவம்சே. ஹம்ஸ விஹங்கோபாக்யாநே, ஷஷ்டிதமே அத்யாயே. (௩) "ப்ரதேஷு தேஷு ஸர்வேஷு உபவீதஸா யதிஸ்ஸ்தம் । வராய நவாநாந் ஸர்வாநிதிமோஹய தீர்த்தாந்" இதி. தத்விஷ்ணுஸஹஸ்ரம் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரயதியத மென்னுமது தந்த்ரவ்யவஸித்தம்.

ஆனால் "ஸவம் ப்ராமாணத்ரதந்த்ர ஜடாம் மோக்ஷவித்

(க) தி-வாய்-௪-௪-௯.(உ) (௩) ஹரி-ஹரிவம்ஶ-அ௯.

விவேக:] யதிக்ருஹஸ்தாதிந்யாந்ய வர்ணஸ்யாபி ப்ரயோஜநம். ௪௩௭

விதாஸ் " என்னுமது யதித்வத்துக்குச்சேரும்படி எங்ஙனேயென்னில்; " ஸத்வாரண்யம் ஜடீசைவ ஶிகீயஜ்ஞோபவீதிந: " என்கிற வேதவ்யாஸ வசநத்தாலே, ஆரண்ய வாஸிகளான யதிகளுக்கு ஜடையுண்டென்னுமது, ஸித்தமாகையாலே அதுயதித்வத்துக்குச் சேர்ந்திருக்கக் குறையில்லை. (௧) " யஜ்ஞோபவீதிந: ஶிகிநோ யத்யோ வாநப்ரஸ்தா: " என்கிற ஹாரீத ஸூத்ரவிவரணம் பண்ணவேண்டியதாகும்.

ஆகையால் ப்ராஹ்மணஜ ஶ்ரேஷ்டனுமாய் உத்தமாஶ்ரமியுமான தேவர்ஷியதியானவன், ஈஶ்வரன் க்ருஹஸ்தனை ஸ்வஶிஷ்யனைக் காலைப்பிடித்து நமஸ்கரிக்குமத்தாலே, ஸர்வஜ்ஞரான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிக்ருஹஸ்தாதிந்யாந வர்ணாதிகள் கீழ்ச்சொன்னபடியே ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி இதிஹாஸபுராணாதி ஸகலஶாஸ்த்ர ஸித்தமென்று ப்ரமாணபாரதந்த்ரரான யத்யாதிகள் கண்டுகொள்வது.

ஆனாலந்த நமஸ்காரத்தை " தத்வதர்ஶிபி: விதோஷகாரஹீதம் " என்றிருக்கையாலே, " கூடஸ்தாயே நமஸ்குர்யாதா " என்னுமதில் ஒதுக்கினாலோவென்னில்; " தாவதாதிஷ்டயாவாஞ்ஞாதாவந்நோ ஹஸ்தயாஸ்வஸ்தி । யாவந்நயாதி ஶரணம் த்வாமேஶேஷாவநாஶநம் " என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, அஶேஷாவதாரஸித்தமான கூடஸ்த்த ஸர்வஜ்ஞஶரணாஶ்ரயணாநந்தரம், அந்த தேவர்ஷியதிக்கில்லையாகக்கடவது.

ஸர்வஜ்ஞாஶ்ரயணம் அவருக்குண்டென்னுமது,(௨) " ததோ நிராஶோ தேவர்ஷிஸா: பஶ்யம்ஸர்வதோயயௌ " என்கிறபடியே ப்ரஹ்மருத்ராதிகளிடத்தி லாசையற்று, தன் திருவடிகளைப் பற்றினபின்பு, (௩) " தவோவித்யாவ விப்ராணாம் நிஶ்ரேயஸகரோதவோ। தவதர்ஶிநீதஸ்ய கஷ்டேதகதர்மாந்யா "

(௧) ஹாரீதஸ்ம்ருதி. (௨) (௩)

என்று போயித்து " தமேவசரணம் யாஹி நாஸாபதநயம விநே " என்றும் " ப்ராஹ்ந தத்வஜ்ஞ நாஸாபதநயம நாயுஷ்ய । க்ஷத்ரியமஹாஸாமந்த தஸ்மாத்பர்விஷ்ஜி " என்று மிப்படி ஸாபவத்வைஸவத்தை உணர்த்தி " தமேவசரணம் யாஹி " என்று நியமித்தபின்பு, " ஸர்வம்ஸபவதாதிஷ்டம் " என்கிற படியே ஸபவந்நியமநத்தாலே ஸாபவதாவமாசரிதாவாய், அத் தாலே தேவவிதனாய் சுக்ரீவனைக் காலைப்பிடித்து நமஸ்கரித்து சுவமாச்ராமணம் பண்ணிக்கொண்டது, தேவதாஸயதிக்கு ஜ்ஞாநகாயமாயிருக்க, அத்தை " ஆபத்காலே நாஸ்திமர்யாதா " என்றுமதிலேயொதுக்குமது, மேலே அந்த சுக்ரீவனை தேவதாஸயதியானவன் ஸ்தூதிக்குமத்தோடே விரோதிக்கும்.

எங்ஙனேயென்னில்; (க) " சுமோ சுநந்தஜாஸாநாம் மா ஸாத்ஸம் தந்ஷதேவ । க்ருதாபஸோவிய ஆஜநஜஸாமி வைமஸவ । ராஜந்நம் பர்விதோஸம் தயாதிகரண ஞாதநா । மாவம்வ்ருஷதம் க்ருதஜ்ஞாஸ்வாணாயநெமமிசுஷிதாம்" இத்யாதிகளைக் கண்டுகொள்வது. ஆகையாலே, " தமேவசரணம்யாஹி " என்று ஸபவதநியமத்தாலே பண்ணின தந்மைஸாஜத்தை ஆபத்காலமென்னுமவன், ஸபவதாஜ்ஞாஸ்வேதியாகக் கடவனத்தனை.

ஆனாலந்த ப்ரஸங்க வசநம் ஒரு சுஷஹத்தால் வந்ததாகையாலே, அது - தர்மவதனை ஸபவானுடைய சுநிதியாலே அந்த தேவதாஸயதி மாத்ரத்துக்கு ஸதாசாரமாகக் கடவது. ஸ்ரீவைஷ்ணவிகளுக்கும் அது ஸதாசாரமாம்படி. எங்ஙனேயென்னில்; ஸாரதஸஹதத்திலே அஜுநனைக்குறித்து (உ) " மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ " என்று உபதேசித்தவதுக்கு, ஸவணை

(க) (உ) கீ-கஅ-சுசு. (ந)

ஸர்வஶாஸ்த்ரஜ்ஞரும் அதிகாரிகளாமாபோலே, துர்வாஸ யதியைக்குறித்து "தமேவஶரணம்யாஹி" என்று உபதேஶித்ததிதுக்கும் அப்படியே பரமஹம்ஸரான யதிக்ருஹஸ்தாதிகளனைவரும், அதிகாரிகளாகையாலே, அந்யபரத்யாதிகளுக்கும் அது ஸதாசாரமாகக் குறையில்லையாய்த்து. அங்கு மொரு ஸமஸம்வாதத்தாலே தன்னுடைய ஶேஷித்வஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வாதிகளை வெளியிட்டாப்போலே, இங்கு மொரு ஸமஸம்வாதத்தாலே பரமபத யதிக்ருஹஸ்தாத்யந்யோந்ய வந்தநாதி ஹேதுவான ததீய ஶேஷத்வாதிகளை வெளியிட்டதுமென்று விவேகிகள் கண்டுகொள்வது.

ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலும் வர்ணாஶ்ரமோசிதாநுஷ்டானமே யதிகளுக்கு கர்த்தவ்யமென்னுமது, யதிதர்மஸமுச்சயத்தில் ஸ்வதர்மபர்வத்திலுண்டான யதேஷ்டி வசனத்தாலே ஸுஸ்பஷ்டம். எங்ஙனே யென்னில், (க) "ஶிகோத்ர ஸர்வதர்மேஷு ஸம்ஸ்ஜ்ஞவிவர்ஜித:" இத்யாரப்ய, "வர்ணாஶ்ரமாசாரம் ஶக்திதோ நித்யமாசரேத் । தஸ்யாஸாத்வம் ஸாவமேவ [illegible] த்ரயஸ்த்வநி:" இதி. ஆகையால் "க்ருஹஸ்தாதீந் நமஸ்யேத்தி:" என்னுமதுக்கு "தமேவஶரணம்யாஹி" என்கிற பரமாசார்யவசனத்தின்படியே, "ஶிரஸீஷ்மத்வாஶ்ரித்ய பாதாதௌ [illegible] விசோதமஹீத்" என்று துர்வாஸ யதி வந்து க்ருஹஸ்தனை ஶிரஸீஷனை நமஸ்கரித்தது, "நமஸ்யேத்தி:" இத்யாதிகளுக்கு அபவாதமாகக் குறையில்லையாய்த்து.

இப்படி ஸர்வேஶ்வரன் துர்வாஸ யதியைக்கொண்டு அநுஷ்டிப்பித்தது, (உ) "ப்ராதாதுர்விதோவாபி யதா ஹி: க்ரியதே ஸதா । அநந்ததத்வதாநேவ க்ஷாவயேந்நாந்யதாஶம: । ஸமே

(க) யதிதர்மஸமுச்சயே. (உ)

கோசரவிஷயேஷ்வஸ்ய நூவ்ருத்திஸ்ச்யதே । ப்ரயோஜ்யவிஷி யோபாதேயை: ப்ராஜ்ஞோஸீத: ப்ரஸாதயேத்” என்கிற விசேஷ ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்து.

ஆகையால் யதிவேஷதாரிகளாய் தசாசாரஸூர்வகரான ஸந்ந்யாஸிநியருடைய அநுஷ்டாநத்தாலும், ஸாக்ஷாத்ருதியான சர்வக்ஞஸாவினுடைய அநுஷ்டாநத்தாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதி க்ருஹஸ்தாத்யநேத்ய நுவ்ருத்நாதிகள் கீழ்ச்சொன்னபடியே, ஶ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி ஸகலஶாஸ்த்ர ஸம்மதமென்று விவேகிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கண்டுகொள்வது.

இப்படி ஸகலஶாஸ்த்ரஸம்மதமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிக்ருஹஸ்தாத்யநேத்யநுவ்ருத்நாதி பரித்யாகிகளாய்,(க) “ஸர்வஸ்யவேதோத யோயஜ்ஞோ நாஸ்யவேதயாஸ்ய । அந்யஸ்மிந் ஸதி ஸந்நிதி க்ருஹஸ்தயோ:” என்றும் “வானப்ரஸ்த க்ருஹஸ்தாநாம் வேத்ருத்தி: க்ஷ்வித்” என்றுமித்யாதிஸாஸ்த்ரவசநங்களை நெஞ்சில்கொண்டிருக்கிற யதிகளுக்கு, ஆசார்யவ்வாசாரமும் ஸம்ஸாராசாரமுமுண்டாகக் குறையில்லையாய்த்து. அப்படியே ஸம்ஸ்காராசாரமுண்டாவதும் அந்த யதிகளுக்கு ஸித்தமிறே.

ஆனால் அந்த ஸம்ஸ்காராசாரத்துக்கு ஹேதுவேதென்றால்; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஶுஶ்ரூஷாநிரூபணம்பண்ணி, தத்தநாதிகளை வரித்ருஜிக்குமாபோலே, ஸம்ஸ்க்ருதங்களையும் அதின் த்ரவ்ய நிரூபணம்பண்ணி, தசாராதநாதிகளை வரித்ருஜித்து, கேவலஸாத்த்விகத்தை ஆராயிக்குமத்தாலே அந்த யதிகளுக்கு ஸம்ஸ்காராசாரமுமுண்டாகக் குறையில்லை. த்ரவ்யநிரூபணமாவது- “ஸுவர்ணம் ரஜதம் தாம்ரம் தைஜஸம் யஜ்ஞியம் ।

(க)

விவேகஃ] யதிர்யஸ்த்ஸ்யாத்யேந்யாந்ய வந்தநஸ்யோந்தம். [illegible]

ஸ்ரேஷ்டாவரிஷ்டாஸ்ருத்ரு ஸமேநஸ்ஸாந ஶாபரோ தம்" என்கிற வசநத்துக்கு அர்த்தநிர்ணயத்தை அறியாமல், அந்த வசநத்தை "ஸந்ந்யாஸம் ப்ரதிபாம்விஷ்ணோ: ப்ரஸந்நவசநேக்ஷணாந் । க்ருத்வா த்ந: ப்ரீதிகர: ஹிரண்யாரஜதாதிபி: । தாபயேத்தாம் ப்ரணமேத்தாம் ஸஜேத்தாம் விதிநயேத் । விஶத்யாஸ்தோஷ ஸ்தோ தாதேவ ப்ரஸாதயிண்ணீ" என்கிற ஸம்ஹிதாவாக்யத்திலே யோஜித்து, நமஸ்க்கிற யதிகளுக்கு, ஸம்வாதவிசாரம் ஸித்தமாகக்கடவது. ஸம்ஹிதாவாக்யத்திலே தத்த்ரவ்ய நிரூபணம் பண்ணும் அந்யபதார்திகளுக்கு ரௌரவாதிநரகமேயமென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும். "யோவிஷ்ணோ: ப்ரதிமாகாரே லோஹபாவம் கரோதிவ । யோ குரௌ மாநுஷம் பாவம் உபௌ நரகபாதிநௌ" இதி. (க)"மானிடனென்றும் குருவை" இத்யாதி.

இன்னமும் ஸம்ஹிதாவாக்யத்திலே த்ரவ்ய நிரூபணாதிகளைப் பண்ணுமந்த யத்யாதிகளுக்கு, நரகமே ஸமமென்னுமது ஸாக்ஷாத் ஸம்வாதமாயிருக்கும். (உ)"அர்சாவதாரோபாதாநம் வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் । க்ருத்வா மாத்ருயோநிபரீக்ஷயா துல்யமாஹுர் மநீஷிண:" இதி.

(ங)"கு வாய [illegible] விஷ்ணோ: [illegible] ". இவ்வசநம் யதிகளுக்கென்ன வொண்ணாதாய்த்து, "ஆசார்ய [illegible] "என்றிருக்கையாலே. யதிகளுக்கு ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமம் ஒண்ணாது என்றிப்படி விஶேஷவசநமில்லையே. உண்டானாலும் அது ஸம்வித்த யதிவிஷயமாகக் கடவதத்தனை. [illegible] வைஷ்ணவாசார [illegible] ஸம்

(க) ஜ்ஞாநஸாரம். (உ) (ங)

இனி அந்த அஞ்சாம் ஸம்ஸ்காரமான ஸமாஸ்ரயணமாராயணம் தத்வயப்ரதமாக உணர்ந்தநுஷ்டிக்குமந்த யத்யாதிகளை, ஸதா ஸாரவதர்களென்றும், ஸதஜ்ஞாநஹீநரான யத்யாதிகளை நாரக வாதிகளென்றுமிப்படி வாஸிஷ்டஸ்ம்ருதி வ்யாஸீதம். தத்ரநவமே ஃத்யாயே (௧) " வஸ்துஸ்தூ ஸாரேஃ வஜ்ஜா வஸ்த்ராத்யோக்ஷா ஸதஃ। தத்யாவதநவயதம் ஸமாராயணம் ஸ்ம்ருதம்। ஸவ ஜாதிஷு ஸம்ஸ்காரீ ஸதாஸாரவதஸ்ம்ருதஃ। அந்யே அவைஷ்ணவாஃ ப்ரோக்தாஃ ஹீநாஸ்தாவாதிஹீநஜாஃ। தேவைஷ்ணவைஷ்வாஜ்ஞ யாஃப்ராக்ருதாஃ பாபகாரிணஃ। வேஷஸாஸ்த்ரநிஷ்டிவர்ணாஃ ஸ்தேவைநரயகாமிநஃ। தஸ்மாதவைஷ்ணவாந்விப்ராந் நகஸ்மின் நியோஜயேத் " இதி.

ஆகையால் இப்படியிருக்கிற பஹுப்ரமாணபலத்தை அறியாமல், ஸமவதவர்ண விக்ரஹத்தையும் தத்ஸமாஸ்ரயரான ஸ்ரீ ஸஜ்ஜநாசார்ய்யதிவ்யருடைய அவதாரவிக்ரஹங்களையும் விட்டு கேவலம் ஸாஸ்த்ராஸதநவராயிருக்கிற யத்யாதிகளுக்கு ஸமவஸ்தாவதாவஸாரத்தாலே நரகம் ஸித்தமாகக் கடவதென்று விவேகிகள் கண்டுகொள்வது. (௨) " ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமஸ ஸஹிதைரபிவ முரா் தஜ்ஞநேவாவ்வாரநிந்த்யம் காமிஸ்து த்ராணாதவி வ விவஸ்மந்தவே நிஷ்க்ரியாம் ஸ்யாத் " இத்யாதி. (௩) " அவதாராவேவ ஸாரேஃ வஜ்ஜாம்யஸ்ருதயேஸதே। நதஸ்ஸ்வேஷ்டூ வாநேஷ்டூ தஸ்ஸ்தஃ ப்ராக்ருத ஸ்ம்ருதஃ "॥ இதி.

இப்படி ஸ்ருத்யாதிவிஹித ஸேஷித்வயாவதாதிஸ்ம்ருத் த்யாதிகளில் அத்யாதர ரஹிதரான யத்யாதிகளை, ஸூத்ரத்யாதி ஹேயராக ஸ்ம்ருதயாதிகள் ஷோஷித்தபடியே, *நித்யாமிவாஹித

(௧) வாஸிஷ்டஸ்ம்ருதி-௯. (௨) (௩)

விவேகஃ] யதிரூபலிங்காத்யநந்தந்யங்கிருதம். அதாபி

பாஷ்ய டீகாவ்யாக்யாநாதி க்ரந்தாதிகளி லுடைய

யதிகள் கண்டுகொள்வது.

இன்னமும் ஸத்வ ப்ரவ்ருத்தராய் ப்ரஹ்மவாஸா

திநிஷ்டரான ஸ்ரீ உத்தமாச்ரமிகள், தங்கள் ஜ்ஞாந

ஸிஷ்யராகிலும், விதேஹமுக்தராந த்ரிதண்டாதி தத்ஸம்பந்த

ஷ்டாநாதி நியாயிகாஸிகளாகாதபோது, அந்த யதிகள்

காஷாயரைப்போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரபந்ந யதிகளு

க்கு வந்த்யாஜ்யரென்னு மிதாதிகள் பாத்மோத்தர ப்ரஸி

த்தம். தத்ர உத்தரகண்டே, ஸ்ரீவஸிஷ்ட ஸம்வாதே, ப்ரஹ்ம வி

த்யாவதேஸ வர்ணநே, ஷட் த்ரிம்ஸோத்யாயே, (க)

" காஷாய ஜோவா தவஸ்வா வேஷவேஷாந்தவாஸஃ । யஜ்ஞாநவ

ரோவாவி ஸர்வதீர்த்தாவஸேவகஃ । ப்ரஹ்மவாஸ நியதோ

யதிவா ஜ்ஞாநவாநபி । ந்யாயிகாஸீந ஸவேத்தம் ப்ரயத்நவஜ்

யேத் " இதி. (உ) " ஊர்த்வபுண்ட்ரதரோ தத்தீயாநாயநந்யஃ ।

ஸிஸ்நோத்ஸர்க ஷ்டாந்யஸ்யதா । ஸிகைஸ்ஸர்வந்யா

லோ ஸர்வவிஷ்ணுவேஷ்டிதஃ । அநந்யஸாதநாயத்த ஸாகிந்ய

ந்யத்வாத்ம நஃ । கைவேஷ்ணவாநாம் ஸாத்ய வந்தநாதி விவர்ஜிதஃ ।

அநந்யதேவதாநாந்து வந்தநம் வந்தநாதிகம் । ஸர்வஸோத்யாஸ்

நியமோ ப்ரபந்நஸ்ய ப்ரகீர்த்திதஃ । இத்யாதிப்ரமாணயுக்தாய வ

க்தவ்யம் த்யஜேத் " இந்த வசந வதந்தையோக்த நியமஹாவத்

தில், அந்த யதிகள் த்யஜத்துக்கு அயோக்யராகக்கடவர

த்தனே.

முன்பு த்யஜத்தில் அந்யமுண்டாகிலும், அநந்யதேவதரான

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரஹ்மசார்யநந்ய வந்தநாதிரஹிதரான யதிகள்

த்யஜத்துக்கு அநர்ஹிகளாகையாலே, (ங) " யதிவா ஜ்ஞாநவா

(க) பத்மோத்தரகண்டே-உஅ. . (உ) (ங)

நபி-தம்வரித்ருஜேத் " என்று ஶாஸ்த்ரம் நிர்ணயிக்குமத்தால் மற்ற க்ஷுத்ரதேவதாஸ்ரயஸ்தரும் அப்படியே வர்ஜ்யரென்னுமது ஸித்தம். (௧) " ஶ்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக: । விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிஶ்ச ஶ்வபசாதம: " இவ்வசநோக்த விஷ்ணுபக்தி - தத்யாகர்ந வயர்த்தமாயிருக்குமென்னுமது ஹாரீதஸ்ம்ருதி ஸித்தமிறே. தத்ரைவ த்ருதீயாத்யாயே, (௨) " ஶ்வபசோ ஜ்ஞாநவைராக்யாதியாரணம் ஸ்மரணமாத்ரத: । தந்நாமகீர்த்தநமேவ தத்தாதா ஸூக்ஷ்மரூபிஷேவணம் । தத்தாத்வந்நமேவ தந்நிவேதிதமோஜநம் । ஸகாதஶாஷ்வஸ்ய தத்வைஷ்ணவாத்மநம்ஹரே: । ததீயாராதநஞ்ச பக்திர்நவவிதாஸ்ம்ருதா । ஸதைதந்நவவிதையாமக்தோ வைஷ்ணவ: ஶ்ரோத்ரியோபம: । ஶ்வபசோபி மஹீதலே ந தத்வித்ப்ராஹ்மண்வைஷ்ணவ: " இத்யாதி வசநோக்த நவவிதபக்தியை ஆராயும்போது, ததீயாராதநமான விஷ்ணுபக்திரஹிதயதிகளுக்கு வைஷ்ணவத்வமில்லாமையாலே, " யதிஶ்ச ஶ்வபசாதம: " என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லக்குறையில்லை.

இன்னமும்அந்த விஷ்ணுபக்தியை கஷவியமாக நிரூபிக்குமிடத்திலும், ஶாஶ்வத ஸர்வப்ராயாந்யமாகவாயிற்று நிர்ணயித்திருக்கும்படி. ஸ்ரீஶாரதே (௩) " அஷ்டாக்ஷர ஜபவாக்யம் வஷ்ஜாயாந்நுஷ்டாநம் ஶோதநம் । ஸ்வயம்ஹ்யர்தநமேவ ஶ்ரவணே ஹூவார்நம் । அத்யா ஶ்ரவணே பக்திஸ்தநேத்ராஜவிக்ரியா । ஶோதநஸ்மரணம் நித்யம் யஶ்சோபஜீவதி । ஸவஷவியா பக்திர்யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே । ஸவிப்ரேந்த்ர முநிஶ்ரீமாந் ஸ யதி: ஸ ச பண்டித: । தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம் " இதி வசநாந் ஶோதநாத்யர்த்த த்ரயத்தாலே ஶாஶ்வதார்த்தாதி

(௧) (௨) ஹாரீதஸ்ம்ருதி-௫. (௩) ஶார.

ப்ராமாண்யமும், மேல் " ததேவ " என்று துடங்கி பரதத்வத்தை யும் சொல்லி, பரவஸ்துவானவன் ப்ரதாநமான ஸத்யஜ்ஞானாதி குணவானவனாகிலுமாம், அவன் ஸர்வகாரணபூதனென்றும், தன்னைப்போலே அவனும் ஸர்வஜ்ஞனென்றும் இப்படி ஸாக்ஷாத்பரதத்வமா யாயிற்றிருக்கும்படி. தத்வப்ரகாசகங்கள் பரவிஷயத்தி லெப்படியோ? அப்படியே தத்துவர்க ளிடத்திலும் தத்வஞானாதி ப்ரதானமா யிருக்குமாயிற்று.

தத்வ ப்ரகாசத்துக்கு ப்ரதானம் போதகமந்த்ரமென்றும், போதநீயமென்று மிப்படி த்விவிதமாய் நிர்த்தேசிப்பதுண்டு. அவ்விரண்டாலும் பரதத்வ ப்ரகாசகாதிகளுக்குண்டான ப்ரமாணாதிகளும் ஸித்தமிறே. அவை இரண்டிலும் போதநமந்த்ரத்துக்கு - ச்ருதியும் ஸூத்ரகாரரு மிருமுண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; - கடவல்ல்யாம் (க) " ஸத்ய ஜ்ஞானம் ப்ரஹ்மேத்யுக்தம் நிஷ்கலம் ஸம்ஸாரோக்ஷிகம் பவ்யம் தத்தோ விஜாநதே " இதி ச்ருதிः. ஸ்ரீவாசுதேவ ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாயாம் ;- (உ) " கடதமந்தே நவிஷ்ணாயாம் ஸர்வ ப்ராணவத்ரூணாம் ; யாஜிவ்ரதிந ஸாயேந ஸ்வயோநிஸ்வா காரகः ; ஸத்யாஜாதஸ்ய வத்ஸஸ்ய தேஹகாமிநஸ்ஸ்வத் ; யயாமிஹதி வேஸாஸ்ஸ தயாஜீவஸ்ய கல்மஷம் ; ஹோமயேத்தவ லக்ஷ்யார்த்தம் விதிவத்ஜநஸ்ஸ்வ " இதி.

இந்தப்ரமாணத்தாலே போஷணீயத்வம் சொல்லுகிறபக்ஷம் நிரஸ்தம். " யஸ்யஸ்யாதி தஸ்யோநாஸः " என்கிறபடியே அது ஸத்குணோத்கர்க்கு மொக்கு மென்னும தவாயிற்று, -" ஸத்ய ஜநவாத்ஸ்யம் ", இத்யாதிகளை அடியிலே அருளிச்செய்ததும். அந்த ஸத்ஸ்வபா ம் ஸ்வாமியைக் குறித்து சதுர்த்தீவத்தாதித சாவேஸ்யகாஸத்

(க) கடவல்லீ-உ-௪. (உ) வாசு-ப்ரஹ்மஸம்-

தோடேகூடியிருக்குமென்னுமது ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதாவசன
மும். (க) " ஸேவாதத்பரோ யத்ர ஸத்ஸு ஸக்தி ...
நஶ்ரியஸீ । ஸேவாஸாரஶ்ச தீர்த்தவ்யக்திஸம்ஸ்ப்ருஷ்டிரப்ய...
தயா ஸதாத: தாவத்ஸமாஸதாஸக்திர்வ்யதே । ஶரீர...
த்வநஸேஶஷாஸக்திதாஸ்ய ஸநர்த்தநம் " இத்யாதி.

இன்னமும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான குருக்கள் பதாஷ்யமொழுக்
கும் கநேத்யாந்ய வந்நாதிகம் ஸ்வீகார்ய ஸத மென்னுமது
ஹாரீதஸ்ம்ருதி வசனமும். தத்ர கஷ்டேப்யாயே (உ) " ஸர்வே
ஶ்ரேஷ்ட ஸர்வேஷாம் வர்ணாநாம் போஜநாதநம் । ஸ வே...
வேதேந ஶேத்ர த்ரிவசநஷ்டீவதே । வ்யாவகாநாம்
ஸர்வேஷாம் ஜ்யாயாநஷ்டாக்ஷரோ மநு: । அஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஜ...
தஸாக்ஷா நாராயண ஸ்ம்ருத: । அஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஜபாரம் ஹத்ய...
ய: ப்ரணஶேத்வய: । ஸர்வாபவிநிர்முக்தோ விஷ்ணுஸாயு...
ஜ்யோதிவ்யாத் । அஷ்டாக்ஷரஸ்ய ஜபாரம் ஶஜ்வக்ர்யாம்ஜ்ஜ...
அவதீர்ய விஶ்வாத்மா வஷ்ணவஸதாம்வ்ரஜேத் " இத்யாதி.
அவதி பண்ணுகையாவது - ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்ய பதஷ்யமொழி
த்திலுண்டான நக்ஷத்ராயிக வயோ நிர்வேணத்தாலும், யதி
ஶ்ரஹஸ்யாதி நிர்வேணத்தாலும், தநேத்யாந்ய வந்நாதிகளை
ஸ்வீகர்த்ஜித்து, குருக வபோயிகாசிக்ஹஜார யக்தராயிருக்கு
மதுவாய்த்து. அந்த சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களான யத்யாதிகளையாய்
த்து, வஷ்ணவஸராக விஶேஷ ஶாஸ்த்ரம் நிர்ணயித்தபடி.

இன்னமும் வசத்யாத்மகமான அந்த ஶிஷ்டேந்த்ராக்ஷஹ...
வஜாந ஹக்திதானே, மோக்ஷப்ரதமென்றும், தசாக்ஷாநம் ஶ...
ஸ்வஹமென்றும், " அதில்லாதவர்கள் ஸகலஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்களாகிலும்
அவர்கள் - கஹஸ்தர், தாஸர், வதிதர், " என்றித்யாதி

(க) விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதா. (உ) ஹாரீதஸ்ம்ருதி-அ.

விவேகஃ] யதிரூபஸ்ஸம்ப்ரபந்நோ ந ஸம்ஸேவேத. ஏவம்

தூஷணங்கள் ஶாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி ப்ரஸித்தம். (க) "பஹுஶ்ரு-
தஸ்ய விதுஷோ யோக்ஜ்ஞஸ்யாபி தேஹிந: । தூஷயந்தி ஹ்ருதோ
ஶாஸ்த்ரோக்தா ஸக்திர்மோக்ஷகவாயந: । ஶாஸ்த்ரார்த்தா
வாராணாஞ்ச கர்ஜ்ஞாநாநுஷ்டிதா: । ஹ்ருதயே ஸக்திஹீநா
நாம் நஶாஸ்த்ரஸ்ய ப்ரகாஶதே । கஸ்தூரீ நஹேமாம் ஸஹ
ஸ்ரம் ஶ்ருணுதாவி । கந்யா வ திஹாதேவ. விஷாணாஞ்ச
யயாவயஃ । தாமஸாநாம் விஶேஷாநாம் வதிதாநாம் ஹவாணை
வே । விபரீதஞ்ச ஸகலம் யத்ஜ்ஞாநம் ப்ரகாஶதே " இத்யாதி
ப்ரமாணங்கள் கீழ்ச்சொன்னபடியே தூஷஹஜ்ஞாரிகளாய்,
ஸ்ரீவைஷ்ணவ நேத்ர வந்தநாதிவயஃ ஸக்திஹீநராய், ஹாமவத
ஜந்துஶ்ச நிர்தூஷணாதிகளைப் பண்ணுகிற யத்யாதிகளிடத்திலே
தூஷணமாக வோஷிக்குமாய்த்து.

அவர்கள், ஸகல ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநாநுஷ்டான வராகி
லும், அவர்களுடைய ஸக்தி - ததீயாநேத்ர வந்தநாதி ஸதாசார
வைகல்யத்தாலும், தத்ஹித தாமஸஜந ஸஹவாஸத்தாலும்
ஸர்வமாக நஶிக்குமென்னுமதுவும், ஶாண்டில்ய ஸ்ம்ருதிப்ரஸித்தம்.
(க) " ஸதாசாரஸ்ய வைகல்யாத் ஸம்பாயதி தூர்ஶயே । விகஶா
ஸக்திர்தேதிர்யோர்ஜவ்யா தாமஸாந்யாத் "இதி. இன்னமும், ஹாம
வதாநேத்ர வந்தநாதி ஸஹஸ்ர நிர்தரான யதிகளை ஸ்தாதி
க்குமதுவும், தத்தை வ ப்ரஸித்தமிறே. (க) " ஸஹஸ்ர நிர்தா
ஹவஶாஸ்த்ரஹீயோமிநஃ । அஜ்ஞேஶேநஸம்தீய ஹவாஷ்டிம்
யாந்தி தத்தவ " இதி. இவ்வசநம் வேதாந்த விஜ்ஞாந ஶ்ருதிக்கு
உபப்ரும்ஹணமிறே.

இன்னமும் (உ) " வேதாந்தவிஜ்ஞாந ஸுநிஶ்சிதார்த்தா: "
என்கிற ஶ்ருதி-கீழ்ச்சொன்னபடியே, ஹாமவதமேஷத்ஜ்ஞாநவத்
ஸம்ஹவத்வேஷத்ராத்ய ஸீதமாயிருக்குமென்னுமத்தை அறியாமல்,

(க) ஶாண்டில்யஸ்ம்ருதி. (உ) தை-நா-

தங்களை வேதாந்திகளாக ப்ரமித்திருக்கிற யதீந்த்ராதிகளை, க்ருஷ்ண த்வைபாயனர் தாமே நிந்திக்குமது, நாரதீயபுராண வசநம். (க) “ ததிஷ்டதண்டைர் பரிவ்ருதா ஶிகாயஜ்ஞோபவீதிந: । தாவத்தாந்த ஶமபாரதி வைராக்யபோதநாதா: । இதி ஜயந்த்யோ ஹி முக்யா: வைஷ்ணவா ஜாதிந: । வேதாந்திதாயம் விஶ்வாஸ ஹோமஜ்ஞா ததா ஜபஸ: । ஸந்த்யா தர்பணாநுஜாப ஜபந்தி கஶ்ச ந: । நவேதாந்த ஸநாதந தத்வஸாயவோம் வர்த்திதே ஸந்ததம் । இதி வர்ஷேஷு நிஷ்டாநாம் ஸாந்தஸாநாம் கர்மயோர்த் । ஸநாதவி ஶோஷய ந்த்வஷ்டா: ” இதி க்ருஷ்ணத்வைபாயந:

அந்த யதாயத் வேதாந்தஜ்ஞாந ஹீநரான யதீந்த்ரர்கள் ஸ்வரூபஸ்தியை ஶோபிப்பிக்கையாவது - “ ப்ரஹ்மஸூத்ரீந்த்ரதண்டைஶ்ச யதி: ” என்றும் “ யதிபிர்ப்ரஹ்மஸூத்ரஞ்ச விஶேஷேண தரவ்யம் ஸாதிபி: । ஶமதாந்த ப்ரஹ்மஸூத்ரீந் த்ருஷ்ட்வா ஸம்ப்ரீதோ யதி: । ஸத்யஸூர்ணாஸநதாம்பாதி ஶ்ரோத்ரநிர்யாஸப்ரயாத் ” “ யதத: ப்ரதிநஸக்ஷாரம் ஸ்நாநோபாஸ்தி வாக்ஷதி । ஸ்நாநேந பாதி ஶதம் ப்ரஹ்ம ஸ்வாந்தம் நாரகம் வ்ரஜேத் ” “ யதிர் ப்ரஹ்மஹ்ருத் கர்மதே நக்ஷாரமாதிகம் யதி । ராஜ்ஞ்யஶ்சக்ஷுஶோ மாம்ஸ ஹவ்யார்த்திஸக்ஷ்டா: । ப்ரணவேந ப்ரஹ்மஸூத்ரம் தவம்ந: ப்ரண வேத்யதி: । நாராயணேதி ப்ரஶ்யாத் ப்ரணதாயமம் ப்ரஜ்ஞயே । நாராயணேதி நஶ்யாதேவ்யாயதி: ப்ரணதவ்ரதி: ஸஞ்சதம் ப்ரணதஶ்ரோஹஸ் வசீநாகயாயிநா ” “ யோ ஹவேத்வம் ஸந்த்யாஸ் தத்வேத்யாவாயம் தோய்தி । நிக்ஷேபாரம் ஸநீதி காயம் நாந்யஸ்யக்ஸ்யதி த் । ஸ்வயம் ஶ்ராந் யதீந் வ்யூஹாந் தேவாம்ஶ்ச ப்ரண்வேத்யதி: । நாந்யோ ஶ்ரீஶம் கஞ்சித் ப்ரஶஸ்தவிவாநதோ । தேவ ஸர்வேத்ராவா ஸர்வப்ரேத்ராவா

(க) நாரதீயபுரா.

ஜ்ஞாநிநோऽஜ்ஞாநிநோ வாபி । ஸந்ந்யஸேயுஸ் த்ரயஃ ப்ரஜ்யா: பாத்ரஹஸ்தகாஷாயிண: ॥ அபி ஸ்வாத்ம ஸமாப்தாநாம் ஸர்வாசார ஸமந்விதாம் । பாரம்பர்ய ஸந்ந்யாஸாதிம் நஷ்டவ்யாப்ருதி: க்வசித் ” “ அஶ்வாலம்பம் கவாலம்பம் ஸந்ந்யாஸம் பலபைத்ருகம் । தேவரேண ஸுதோத்பத்திம் கலௌ பஞ்ச விவர்ஜயேத் ”.

“ வ்ருத்தஸ்வைராசாரவ்ருத்தி ப்ராயஶ்சித்தவிதாநகம் । ப்ராஹ்மணாதிஷு ஶூத்ரஸ்ய பக்ததாதிக்ரியா ததா । ஸ்ருக்யஸ்ய ஸத்யோ பக்ஷணம் ஸர்வவர்ணேஷு ஸந்த்யாஸம் யதௌ । அந்நம் ஶயநம் யாநம் யதிம் த்ரஷாதயேஜ்ஜநம் । ஸந்ந்யாஸாஸ்ரமஸ்ய ஸ்வீகாரம் கலௌ விவர்ஜயேத் ” இத்யாதி வசநங்கள், ஸம்ப்ரதாய ஸாமவசநாத்யுக்த ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணாதி ஸச்சாஸ்த்ரங்களோடே விரோதிக்கையாலே, அவ்வசநங்கள், ஸம்ப்ரதாய வர்ணாஶ்ரம வ்யதிரிக்த யதிஸந்ந்யாஸாதி பரங்களென்னுமத்தை யறியாமல், அவற்றைக்கண்டு ப்ரமித்துத் தங்களை ஸர்வஜ்ஞயோகி களாக நினைத்து, ஸம்ப்ரதாயோக்த வசநாதிகளை பரித்யஜித்து, ஶைவஸ்மார்த்தாதி யதிஸந்ந்யாஸாதிகளைப்போலே துராசாரிகளாயிருக்குமதுவாயிற்று.

இன்னமும், யதிகளிலும் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநிகளான ஸந்ந்யாஸிகளே ஶ்ரேஷ்டரென்னுமது, மநுஸ்ம்ருதி ப்ரஸித்தம். (௧) “ யஸ்மாத்த்ரயோऽப்யாஶ்ரமிணோ ஜ்ஞாநேநாந்நேந சாந்வஹம் । க்ருஹஸ்தேநைவ தார்யந்தே தஸ்மாஜ்ஜ்யேஷ்டாஶ்ரமீ க்ருஹீ ” இதி. ஆகையால் ஸம்ப்ரதாயஸ்தரான ஶ்ரீவைஷ்ணவ வர்ணாஶ்ரமிகளுக்கே மோக்ஷமுள்ளது; தத்வ்யதிரிக்த யதிஸந்ந்யாஸாதிகளுக்கு, அதில்லை என்று வாஸிஷ்டஸ்ம்ருதி ப்ரஸித்தம். தத்ராஹ்மணாஸ் ஸநாதந ப்ரயோஜ்யாயே வஸிஷ்டம் ப்ரதிஜ்ஞநய:,(௨) “ ஸர்வாஶ்ரமாகா

(௧) மநுஸ்ம்ருதி-௩-௭௮- (௨) வாஸிஷ்டஸ்ம்ருதி-௧-

வம்ஶஸ்ய வஸிஷ்டம் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரவத் । வர்ஜநீய ஸ்வேஷு வாபாஶாவண்டோபஹதா: ” என்று இப்படி ஸூசித்தவர்களைக்குறித்து, “ ஶ்ரவணீயம் த்யஜேத்ஸத்வம் ஸர்வ்யம் ஸநாதநம் । வைஷ்ணவாநாந்து விப்ராணாம் யதோசாரணம் ஶுபம் ” இத்யாஹ, “ வைஷ்ணவத்வேந ஸம்ஸித்தம் த்யஜேத நாத்ர ஸம்ஶய: ” இதி.

இன்னமும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வ்யதிரிக்த யதிப்ரஸங்காதிகளுக்கு மோக்ஷமில்லை யென்னுமது பகவத்வசநத்தாலும் ஸுஸ்பஷ்டம்; (க) “ நசாஸ்ரமணம் பந்தோ நதீர்த்தேஷு விமுக்திதா: । மத்வாக்ய நவாப்திஹ்யாம் க்ருதக்ருத்யோஹி மோக்ஷணே ” இதி. இன்னமும் ஆஸ்ரமதர்மயாதவ்ருத்தா த்யாஜ்ஞாநாதிகளைக் கழித்து ஸாதநதயா ப்ரத்யக்தமான பகவத்ப்ரேஷ்டாதிகளிலே நிலைநிற்கவேணுமென்னுமது - ஸ்ரீஶௌநகவசநத்தாலும் ஸுப்ரஸித்தம். (௨) “ நாஹம் விப்ரோ நசநரபதிர் நாபி வைஶ்யோ நஶூத்ரோ நாஹம் வர்ணீ நசக்ருஹபதிர் நோவநஸ்தோ யதிர்வா । கிந்து ஸ்ரீமத்பவநபதிநித்யாவரைகஸமேதோத்யந்த ஸம்பந்நநாதாஸதாஸஸ்யதாஸ: ” இதி. ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாரமே பகவத்ஸாயுஜ்யாதிகளுக்கு காரணமென்னுமது ப்ரபந்நபாரிஜாதப்ரஸித்தம். (௩) “ வர்ணாஶ்ரமவிதர்ப்பூயம் நந்தந்த்யாக்த ஶேஷத:। ஸ்வாயிகார்யவிதர்க்ஷேத்ராவேஷ்டக்ஷேத்ராவதிநாத்ஷேத: ” இதி.

ஆனால் முன்பு பரதந்த்ரனை யாதவப்ரகாஶன் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே ஆஶ்ரயித்து கோவிந்தஜீயரென்று திருநாமத்தையுடையரா யிருக்குமவர், ஸ்வாமி எம்பெருமானாருடைய ஆஜ்ஞையாலே பண்ணின யதிதர்மஸமுச்சயத்திலே தத்ந்யாநஸ்வந்நாதிநிஷேதவசநங்களைத்தானே யதிகளுக்கு ப்ரகா

(க) பாத்ம- (௨) ஸாத்- (௩) ப்ரபந்நபாரிஜாத-

விவேக:] யதிராஜஸப்ததிவ்யாக்யாநே ப்ரந்தஸந்தேஶே. சதுர்க

ணங்களாக எழுதுவதென்னென்னில்; அது அநாத்யுக்தமத்தனையே யுள்ளது. அந்த வசநங்களைக்கண்டு ஶாகாசந்த்ரிகாந்யாயத்தாலே பரமதயாளுவான யதீந்த்ரரும் தர்ஶிவாயஜ்ஞோபவீத த்ரிதண்டாதிஸாதநவிஹித ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளை விஶ்வஸித்து க்ரமத்திலே தம்மைப்போலே அவர்களுக்கும் ஸத்தர்ஶநத்தில் ஶ்ரத்தையுண்டாகவேண்டி யார்த்து அதிலவற்றை எழுதிவைத்தது. இப்படியாய்த்து அவரை நியமித்த எம்பெருமானருடைய திருவுள்ளமும்.

இங்ஙனன்றிக்கே அவர்களிருவர்க்கும் ஸந்ந்யாஸாதிநிஷேதவசநங்களின்படியே நடத்துமது ஸித்தாந்தமாகில், எம்பெருமானார் தமக்கு ஆசார்யர்களான ஶ்ரீஸம்ப்ரதாயத்தை நிரஸித்தாரென்று ஶாஸ்த்ரசரித்ராதிகளிலே எழுதுமது பொய்யாகவேண்டியிருக்கும். அந்த ஶ்ரீஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகாசார்யர்களை நிரஸித்த யதிராஜனை ஆஶ்ரயித்தவதுவும் அந்த பாஷ்யகாரரான ஶ்ரீகோவிந்தஜீயருக்கு அநாசாரமாகவேண்டி யிருக்கும். தத்த்வஸம்ஸ்தாந த்ரிதண்டயந்த்ராதிகளையும் ஸம்ஹரிக்கவேண்டி யிருக்குமதுவாய்த்து.

ஆனால் அந்த ஸம்ஸ்தாநாதிகம் யதிதர்மஸமுச்சயோக்தமாம்படி யெங்ஙனேயென்னில்; தத்ர ப்ரஸ்துதஸந்ந்யாஸப்ரகரணே,(க) "ஆஶ்ரயம் தாரணம் ப்ரஹ்மத்வம்" இத்யாரப்ய, "ஆஶ்ரயம் ஸம்ஸ்தாநம்" என்றும் "ப்ரஹ்மாணம் கேஶவம் ஶம்பும்யா யந்த்ரே த்ரிதண்டநாம । ஏகம் விதாரஹந்த்ராயே த்விஷ்ணுர்ஜோத ஸ்வருஹீ । ஶ்வேதம் த்ரிஶோபநம் ஶுத்தம் ஸம்ஸாரார்ணவ தாரணம் । யோ தாரயதி யோகீந்த்ர: ஸ யாதி பரமாம் கதிம் । ப்ரஹ்மவேதாம்ஶ ஸந்நயாதி வரோத்தமம் கதிம் " என்றும் இத்யாதிகளான தத்த்வவசநங்களும் அவர்களுக்கு ஸம்மதமாகவேண்டியிருக்கும். ஆகையாலந்த யதிதர்மஸமுச்சயத்தை ஸர்வஸாதாரணமாகக் குறையில்லை.

(க) யதிதர்மஸமுச்சயே- ரு-

இனி ஸ்ரீவைஷ்ணவயதிகளுக்கு தேவதாந்தரபரித்யாகபூர்வகமான பகவத்ஸமாச்ரயணாதிகளும் அதிலே ஸுவ்யவஸ்திதம். ததுக்தம் யதிதர்மஸமுச்சயே.(௧)"ஸாங்க்யோ பகவான் விஷ்ணு: பரமாத்மா ஸநாதந: । ஸாக்ஷாத் பராபரேச்வரோ யதீநாம் பரமா கதி: । த்யாயதே தேவதேவேசம் யோ'ந்யம் விஷ்ணுர்விஷ்டம் தேவாச்ரித: । கல்பகோடி ஸஹஸ்ராணி நரகேஷ்வவஸீததே । ச்ருத்யுக்தம் பஹு ஸம்ஸர்க: ப்ராணாயாமாதிஸ்தயா । ஐந்த்ரகாலம் பரம் விஷ்ணோ: பரத்வஸ்ய ரதே" இதி.

இனி அந்த யதிகளோடொக்க தத்த்வஜ்ஞாநிகளான சூத்ராதிகளையும் கூட்டி, அந்த க்ருஹஸ்தாதிகளையும் யதிகளை ப்ரதிபத்தி பண்ணுமாபோலே, ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணு மென்னு மதுவும், தத்ரைவ வ்யவஸ்திதம். யதுக்தம் தத்ரைவ (௩) "யஸ்துவிம் சதிதத்த்வஜ்ஞோ யத்ர யத்ராச்ரமே ரத:" என்று துடங்கி, "யஸ்துவிம்சகதத்த்வஜ்ஞம் ஷட்விம்சம் பரமேச்வரம் । ஸ தத்த்வஜ்ஞோ தத்த்வவித் ப்ரோக்த யதயஸ்தாந்தர்ப்ரஜேயம்:" இத்யாதிகளாலே, தத்த்வஜ்ஞாநிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிக்ருஹஸ்தாதிஸர்வரோக்ய வந்தநாதிகளும் அந்த யதிதர்மஸமுச்சயத்திலே ஸுவ்யவஸ்திதமிறே.

இன்னமும் இதிலிரண்டாம்பர்வத்திலே, யாதொருவன்பரமபதத்தைக்குறித்து யத்நம் பண்ணுகிறவன், அவன் தானேயதியென் றுஇப்படியும்சொல்லியிருக்கும்(௨)." இதிஹாஸபுராணாஸ்யம் ச்ருத்யர்த்தப்ரதிபோதித: । யததே பரமம் ஸ்தானம் யதநாத்ஸ யதிர்பவேத்" இதி. ஆகையாலே முமுக்ஷுக்களாய் பரமபதாபிலாஷிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிக்ருஹஸ்தாதிகளுக்குண்டான அந்யோந்ய வந்தநாதிகளும், அந்த யதிதர்ம ஸமுச்சயோக்தவசநத்தாலேதானே ஸித்தமாகக் குறையில்லையாய்த்து. ஸ்ரீவைஷ்ணவ

(௧) யதிதர்மஸமுச்சயே-௫- (௨) யதிதர்ம-௨.

விவேக:] யதிஶ்ராவகஸாத்யாசார்யாந் வந்தநஸமயேऽர்ச்சநம். சதுர்த்த

ஶ்ராவகஸாத்யாதிகளை யதிகளென்னுமதுவும் அவர்களைப்போலே இவர்களும் அனைவர்க்கும் வந்த்யரென்று தோற்றுகைக்காகவாய்த்து. “ஸவிப்ரேந்த்³ர: ஶ்ரீநிஶ்ஶ்ரேயஸார்ஹோ யதி:” என்கிற ஸம்வத்ஸர ஸாவத்தால் அப்படி நிஶ்சயித்தவது போலே இங்கும் கண்டுகொள்வது.

இனி அந்த வர்ணாஶ்ரமங்களைப்பற்றிச்சொல்லுகிற ஸாமாந்ய ஶாஸ்த்ரங்களிலும் விஶேஷ வசநங்களுண்டு. கேவல நிஷ்க்ருஷ்டா த்ஸ்வரூப ஸம்ப்ரதாயாதிகளைப்பற்றிச்சொல்லுகிற விஶேஷ ஶாஸ்த்ர வசநங்களிலும் ஸாமாந்ய விஶேஷ வசநங்களுண்டு. ஸாமாந்ய ஶாஸ்த்ரத்தில் விஶேஷவசநமாவது, (க) “ப்ராணாந்தம் ஶ்ராவகாதிந்த்யஜந் ப்ராணாத்யய:” என்னுமதுக்குமேலே, “அஷ்டாதஶ ஸம்ஸ்காராந்த்ரஜ்ஞாநேந ஸம்ஸ்க்ருதா: ! வர்த்ரஸ்ய ஶ்ராவகாதீந் நமேத்³ரத்ய: ஸ்வஸ்தித” என்று நிஶ்சயித்திருக்குமதுவாய்த்து.

இனிவிஶேஷஶாஸ்த்ரங்களில் ஸாமாந்ய விஶேஷவசநங்களாவன;(உ) “ஶரீரேயஸ்ய கஸ்யாபி சக்ரஶங்கே வைஷ்ணவலக்ஷணம் । தஸ்ய ஸர்வஸ்வ வசநந் நமஸ்காரம் ப்ரயத்நத: । சக்ரே ஶ்ரீவைஷ்ணவஸ்யா ப்ரத்யக்ஷாநாதிகந்யேத் । ஸ்வதாயக: ப்ரணாமஶாநாஶஸ்ய நமஸ்கம் வ்ரஜேத்” இத்யாதிவசநங்களாலே, ஸாமாந்ய ஶ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணாதிகளை விதித்திருக்கை, அவற்றில் விஶேஷ வசநங்கள்;- “ஸந்யஸ்ததிஷ்டாநாம் லக்ஷணாநிதிபோயத ! விஷ்ணோஶ்சார்வைஸ்கரைதா தச்சேகோ வாயதாஸ்ஸ்தித: । தஶாஜ்ஞாகரணே ஸ்ரீ தி: தத்ஸம்ப்ரணயீதர்நந் । தத்ஸ்வயாரணே ஸத்வம் ததீயாராயணேரதி: । ததந்யஸ்ய ஶர்வோரம் த்ரியாயேஷ்வேஶோஜதா । ஆசார்யாயீந

(க)

வ்ருத்திஸ்தாநாயாத்யாத் தேஹதா । தேஷாம் ஸோம ஸ்தாநேஷு ஸாந ஹோமவிஹீநதா । ஸத்யஸநாதந ! வைஷ்ணவ கருணேவ ஸ்த்ரீ யாக்ருதா । ஏதேஷ்வேத அக்ஷிவிலயாக்ஷா வைஷ்ணவாநாம் விக்ஷு சுஷாஃ । ஸமாஜ்ஞா ஸ்ருதேரேவ நாஸ்ஜோயாஃ கதாசந । தீக்ஷிதஃ வஸ்து ஸம்ஸ்காரைர் ந்ருத்ய ஸுத்யுக்தத்வஸிதஃ । ஸர்வ ப்ராஹ்மணோ யோகே தேவாநாவேவிவர்ஜிதஃ" இத்யாதி விசேஷ வசநங்களாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிஸந்ந்யாஸாத்யநுஷ்டாந வசநாதிகளை விதித்திருக்கை.

ஆகையாலே பூர்வோக்த வர்ணாச்ரம விசிஷ்ட ஸாமாந்ய விசேஷ வசநோக்தாநுஷ்டாந வசநாதிஸாஹித்யம், சாஸ்த்ரைசவ யத்ருச்சாதிஷ்டத்திலே நிலைநிற்குமத்தனை. ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வாதிவிசிஷ்ட நிஷ்க்ருஷ்டாத்மஸ்வரூபவைசிஷ்ட்யமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிஸந்ந்யாஸாத்யநுஷ்டாந வசநாதிகம், ஸாதுஸேவநாத்யேந அதிகாரிகளைத்தேடி யதாயோக்யம் அநுஷ்டிக்குமது வைதிகோக்த சாஸநாஜ்ஞாபாலநத்திலே நிலைநிற்குமத்தனையென்று, விவேகிகளான வர்ணாச்ரம வ்யவஸ்தாஜ்ஞரனைவரும் கண்டுகொள்வது.

(க) "பயிலும் திருவுடையாரெவரேலு மவர்கண்டீர்" என்னுமிடத்தில் வ்யாக்யாநத்திலே "ததீயரென்று எங்களை நிரூபிக்க வேண்டும்படியாய், வைஷ்ணவத்வ விரோதியான ஜந்மாதிகளால் வரும் அபிமாநமில்லாதார் நமக்குத் தேட்டமென்கிறார்" இத்யாதிகளாலே ஸ்வஜந்மாத்யபிமாநமும் யதி ப்ரயத்ந வசநாத்யபிமாநமும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வத்துக்கு விரோதியாகக் குறையில்லையாய்த்து. இன்னமும் (உ) "பாதம்பணிய வல்லாரைப் பணியுமவர்கண்டீர்" என்னுமிடத்தில் வ்யாக்யாநத்திலே "முன்புள்ளார் அநுஷ்டிக்கையாலே நமக்கெளிதான தத்தனை யல்லது, புறம்புள்

(க) தி-வாய்-௩-௭-க. (உ) தி-வாய்-௩-௭-௩.

விவேகः] யதிரூபஸ்வாசந்யோந்ய வநநலைமேநச். சமுரு

ளார் பக்கலிலேயாய்த்து இதினருமை தெரிவது "என்று துடங்கி, "தோற்றுகிற ஆகாரத்தைப் பொகட்டு தத்பதாகாரத்தைப்பார்த்து விரும்பும்போது அதுக்குத்தக்க அளவுடையனாகவேணுமிறே" இத்யாதி ஸூக்திவசநங்களைப்பார்க்கும்போது ஸநாதந வஸ்துயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநநிஷ்டராந ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிரூபஸ்வாசந்யோந்ய வநநாதிகம் ஸாஸநாஜ்ஞ தஸமைந ஸம்மதமாகவும், தஸ்யாஸித்யம் சாயிவைஸவாதி. வசநதஸு ருக்கு ஸம்மதமாகவு மிப்படி நிணையிக்கக் குறையில்லை.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிரூபஸ்வாதிகளுக்குண்டான சந்யோந்ய வநநாதிகம் ஸம்வாதப்ரமாயிருக்கையாலே, அதுவே அவர்களுக்கு சஸாதாரண லக்ஷணமென்னுமது, நாரதீயவசநாண வ்யஸிதம். தத்வசோந ஸுகுதிதவே சயாயே (க) "யஜ்ஞ ஷாவைஷ்ணவஸ்ரேதி நிஸம்ஸயஸேஹிந்ருநே। தாஜ ஸம் லக்ஷணம்லக்ஷ வைஷ்ணவாநாம் வயாநதः। வைஷ்ணவா நாம் யதாஸச்யஸஹதாத வாஸ்ஸச்। வண்ணாம் கநாநதஸூத தயோசயஷ்லிதோஹாசி। தஸ்யாகவஸ்யம் கதவும் வைஷ்ணவாநாம் லக்ஷணம்" இதி. "வைஷ்ணவாநாம்" என்கிற பஹுவசநம் ஸ்ரீவைஷ்ணவாஸ்ரம வதஷ்யஸ்தரையு முட்கொண்டிருக்குமாய்த்து.

இன்னமும் ஸ்ரீஸம்வாதஸூத்ர, (உ) "சந்யோந்யவநவாநாஸ்ஸவதாவத்ர நந்யோந்ய ஸஹவித கநஜநித வசோஷா ந். சந்யோந்ய வாஜவிசஹே ஷ்யஸஈவஸாஜஸ்ஸாந் வைஷ்ணவாந் வநசநவோஸாஜ்ஞ ஸாவயாசி" "சந்யோந்ய ஸுவோ விஷ்ணு சந்யோந்யாதியயஷ்யா। சந்யோந்யசவக வண்ணாஸ்ஸாயதீஸதித்." இத்யாதி. ஸ்ரீஜஸாஹாதேஷ் வத

(க) நாரதீயபு-௬௮-   (உ) ஸம்வாதஸூத்ர-

த்யாயஸ்யாபி ;- (௧) " அநந்யதேவதாத்வஸ்ய சீலயந்த்யத: பரம்பரம் | நதேவாந்தரஸ்ஸ்ப்ருஹயேத் பரம்பதம் " இதி. ஸ்ரீ பகவத்கீதாயாஞ்ச ; - (௨) " ஏகத்வேந ப்ருதக்த்வேந பஹுதா விஸ்வதோமுகம் " இத்யாதி.

இப்படி பஹுஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாலே பகவச்சாஸ்த்ரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வாதிகளுக்கு அந்யாந்ய ப்ரயோஜனாதிகளை விதித்திருக்கச்செய்தேயும், அதில் நெஞ்சு செல்லாமல் " நநமேஸ்யாத்ருதி: " இத்யாதி வாக்யப்ரமாணமாயே யிருக்குமந்த வைஷ்ணவ ஸ்வாதந்த்ரிக யதிகளுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வ ஸாமான்ய லக்ஷணமான அந்யாந்ய ப்ரயோஜனாதிராஹித்யம், தத்பர பரதந்த்ரமா யிருக்குமது ஸித்தமாகையாலே, அந்த யதிகளுக்கு அவைஷ்ணவத்வம் நிலை நின்று அதடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவ திவ்யதேசாதிகளுக்கு அவர்கள் பரித்யாஜ்யரென்றும், தந்நிஷேதாதிகளாலே பாதிக்கும் ஸித்தமென்றும் இப்படி ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

(௩) " அவைஷ்ணவாநாம் ப்ருஷ்ட்வா போஜநே வைஷ்ணவஸ்யஜேத் | அவைஷ்ணவாநாம் ஸம்ஸர்காத் ஜநாநாம் பாபஸம்பவ: | யாஜநாத்யாபநாத்ஸ்யா வைஷ்ணவத்வாத்ப்ரச்யவேத் | அவைஷ்ணவ நிஷேதாச்ச பதேத்ஸ்யாத் நஸம்ஶய: | ஸர்வத்ராவைஷ்ணவா ந் பதிதாந் ஸந்த்யஜேத் | அவைஷ்ணவஸ்த்ரியோ விப்ரஶ்சாகாலயஸ்மிந் தத: | அவைஷ்ணவஸ்த்ரியோ விப்ர ஸர்வம் கர்ம யத்ஸர்வம் ஸவாஷ்ணு இதிஜ்ஞேயஸர்வம் கர்ம பஹிஷ்க்ருத: " இத்யாதிகளான அவைஷ்ணவ நிந்தாவசனங்களுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸாமான்ய லக்ஷணமான அந்யாந்ய ப்ரயோஜனரஹித யதிகளும் இலக்காகக்குறையில்லை. பதிவ்ரதைக்கு அஸாதாரண லக்ஷணமான ஏகபர்த்ருத்வமில்லையாகில், அவளை அபதிவ்ரதை

(௧) ஸ்ரீராமாயணம் உத்தர-௪- (௨) கீதை-௯-௧௫- (௩)

விவேகஃ] பதிஶுஶ்ரூஷைவ ஸ்த்ரீணாம் த்ரிவேதீ. ஏதேன

என்று சொல்லுமாபோலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்த்ரீகளுக்கும் தத் [illegible] ஸ்த்ரீத்வத்தாலே,

அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்த்ரீகளையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்த்ரீவசநங்களுக்கு இலக்காகச் சொல்லுமது ஸங்கதமிறே.

ஆனால், ( ) “ப்ரவேஶநாத் ப்ரப்ருதி விஶேஷேண வர்த்தேத பதிம் தேவவத் ஸ்வபர்த்ருகுலம் ப்ரவிஶ்ய யாவஜ்ஜீவம் ஶுஶ்ரூஷாம் குர்யாத் ப்ராஹ்மணம் பதிம் ப்ரவஸந்தம் ஶ்ரீஹரிம் அநுஸ்மரேத் ப்ரவாஸே ஸாவித்ரீம் ... ” இத்யாதிப்ரமாணங்களாலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்த்ரீகளுக்கும் இப்படி எங்ஙனே யென்னில்;

[illegible] ஸ்ரீவைஷ்ணவ [illegible] வாயிருக்கும் அந்த ஸ்த்ரீத்வம் [illegible] ஸதிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்த்ரீகளுக்குண்டாகவும், ஸ்த்ரீ ஸத்ருதர் ஸம்பத்தமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ பதி ஶுஶ்ரூஷாதிநிரதைகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்த்ரீகளுக்கு ஸ்வதந்த்ரப்ரவ்ருத்தியில்லையாகவும் இப்படி நிர்ணயிக்குமது, ஸகலஶாஸ்த்ர ஸம்மதமென்று விவேகிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்த்ரீகள் கண்டுகொள்வது.

இனி இந்த ப்ரத்யவஸ்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்த்ரீகளுக்குமுண்டாக வேண்டுவது [illegible] ஸ்த்ரீ [illegible] த்யாகம் பண்ணுகிறது [illegible] ஸம்பாவத்தையே யுள்ளது. ( ) “[illegible] ஸ்த்ரீ [illegible] ” என்கிற [illegible] ஸ்ம்ருதிவசநங்களே யோகம். இங்ஙனன்றிக்கே ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்த்ரீகளும் ஸ்வதந்த்ரமாக [illegible]

(க)   (௨) [illegible]

த்துக்கஞ்சி, "பாஷண்டஸ்ரஹஸ்தாதீந் ந நமேச்சூத்ரதி:" என்கிற வசநத்திலே தானே நிஷேதமாகில், அப்போது அந்த வைஷ்ணவயதிகளுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவஹஸ்தாதி வசநம் சாஸநத்தாலும் பாசகத்தாலுமுண்டாயிருக்கையாலே, தத்ரத்யாயஹீதி அந்த யதிகளிடத்தில் கூடிக்கொண்டிருக்கக் கடவது.

வாசிகமாநஸிகநமஸ்காரம் ஹஸ்தாதிகளிடத்திலே யதிகளுக்குண்டாவது அந்த ஹஸ்தாதிகளிடத்திலே யஜ்ஞஸம்ஸ்கார சிஹ்நப வேஷாநுஷ்டாநமுண்டாகையாலே தத்சமஸ்கார விஸிஷ்ட தனியன்களைச்சொல்லி, மநஸ்ஸிலே நமஸ்கரிக்கையாலாய்த்து. வாசிகமாநஸிகநமஸ்காரத்துக்கு ப்ரத்யவாயமில்லையென்னவொண்ணுதாய்த்து, "ஹஸ்திநம் ப்ரதி। ஸ்தாநமவநம்ரயாத் மநிஷ்டோஷ்டாக்ஷபாராயண:" என்கிற ப்ரமாணம் யதிதர்மஸமுச்சயோக்தமாயிருக்கையாலே. இன்னமும்அந்த யதிதர்மஸமுச்சயத்திலே "பதிதாந் ஹஸ்திஹஸ்தாந் புதே நமஸ்காராதிகம் யஸ்து ஸத்ருஷ்ணாதாம் பாதி ஸ்ரோதோநியமாந்நயாத்" என்கிற ப்ரமாணத்திலே "நமஸ்காராதிகம்" என்றிருக்குமதாலே காயத்ரயக்ருத நமஸ்காரத்தையும் பரித்யஜிக்குமது ததபிப்ராயத்தாலே ஸித்தமிறே.

இனி நாலாயிர ப்ரபந்தத்திலுமுண்டான ஸாமவதவசநாஷ்டித வசநங்களான, (௧) "பயிலும் சுடரொளி" (௨) "நெடுமாற்கடிமை" என்றவிது முதலான ஸ்ரீஸம்ஜ்ஞாசார்யபாதஸ்ரீஸூக்திகளையும், "ந நமேச்சூத்ரதி:" என்கிற வசநமாத்ரமான ஸ்ரீவைஷ்ணவயதிகளுக்கு கண்டஸித்தமாக்கவொண்ணாதாய்த்து. "த்ய ஸமஸ்தே வைஷ்ணவா ஸர்வே மாயாவாதயதிஷ்வபி:" என்கிற வசநத்தில் காயாரணத்தாலே, அந்த மூவருமே யதிகளுக்கு ஸேவ்யர்; ஸத்தி க்ரான பிராட்டிமார் சந்த்ரஷாநா விஷ்வக்ஸேநாதிகளான

(௧) தி-வாய்-௩-௭. (௨) தி-வாய்-௮-௧௦.

நித்யஸூரிகள், ஸ்ரீபராங்குஶ பரகால யதிவரர்களான ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்கள், இவர்களையும் வைஷ்ணவயதியானவன் நமஸ்கரிக்க வொண்ணாதாய்த்து.

ஆகையாலே "ப்ரஹ்மஜ்ஞாநேந நிஷ்டிதாந் । வாநப்ரஸ்தக்ருஹஸ்தாதீந் ந நமஸ்யேத்யதி: க்வசித்" "த்ரயாணாமேவ தேவாநாம்" "க்ருஹிணம் ப்ரதி । ஸர்வாநமஸ்யா ப்ரணிபாதம் உபதேஷ்டாக்ஷபாராயணம்" "யதிர்த்ரஹ்யா: காஷாயே நமஸ்காராதிகம் யதி: । ஸச்ச்ரேஷ்டாயதாமாதி ப்ரதோ நிர்யமோ ந்யாயாத்" இத்யாதி வசநாத் யதிநிஷ்டராயிருக்கிற வைஷ்ணவயதிகள், "த்ரயாணாம்" என்னுமதில் ஸ்வயாரணத்தாலே கீழ்ச்சொன்ன பிராட்டிமார் முதலான ஆசார்யர்களை, ஸாநுஷிகவாசிககாயிகங்களில் ஏதேனுமொருகாரணத்தாலே நமஸ்கரித்தாலும், அது ப்ரஹ்மவிஷயத்தாலே ஸ்வதர்மமாயே நிற்கட்டுமாகையாலே, அந்த யதிகளுக்கு, (௧) "ப்ராஜ்ஞ்யம் க்ருஹீத்வா தத்ஸ்வயம்பூர்ணதிஷ்டதி: ஸ்வாமிநோ ஜயித்வா தத்" இத்யாதி ப்ரத்யவாய வசநோக்த தீர்த்யாதிகளுண்டாகக் குறையில்லை யென்றும், "வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வா தண்டவத் ப்ரணமேத்புவி" இத்யாதி விசேஷப்ரமாணாநுஸந்தாநத்தாலே ஸ்வதர்மநிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவயதிக்ருஹஸ்தாதிகள் கண்டுகொள்வது. "த்ரயாணாம்" என்னுமதில் ஸ்வயாரணத்தாலே, (௨) "வைஷ்ணவாஶ்ரமவைஶேஷ்யாத்" என்னுமதுவும் நிரஸ்தமாகக்கடவ தத்தனை.

ஆனால் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிக்ருஹஸ்தாதிகளுக்குண்டான ஸந்த்யாஸந்தாதிகளும், "வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வா தண்டவத் ப்ரணமேத்புவி" இத்யாதிவிசேஷஶாஸ்த்ர ஸம்மதமாகில், அப்போது தத்ராயிவாஸநாதிகளிடத்திலும் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமுமுண்டாகையாலே, தத்ஸந்த்யாஸந்தாதிகளுமுண்டாக வேண்டி

(௧) (௨)

யிருக்கும்; அந்த வைஷ்ணவத்வம் ப்ரபந்நனாய்த் தொடங்கி உண்டாம வஸ்த்ரமுமுண்டாகையாலே, அந்த வஸ்த்ரமும் அந்த ப்ரபந்நனுக் குண்டாகவேண்டியிருக்கும்; எப்படி, "நமோ வேதாந்தவேத்யாய" இத்யாதி வசநங்களுக்கும் ஸமாநமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ இத்யாதி களுக்கும் ஸம்பந்தமாகில், "[illegible]" என்றிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்யாஸிகளுக்கு ஸர்வாத்மா தத்வதர்சநாதிகளிடத்திலும், ஸமநந்தரநாசம் ஸஹாஸமாகையாலே, மாநஸிகமான ஸம்ஸ்காரமுண்டாயிருக்கு மத்தனை.

ஆனால் அப்படியே ஸ்ரீவைஷ்ணவயதிகளுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ருஹஸ்தாதிகளிடத்திலும், அந்த மாநஸிகமான ஸம்ஸ்காரமுண்டாகச் சொல்லக்குறை யென்னென்னில்; "க்ருஹஸ்தாந் நமஸ்கர்யாத்" இத்யாதி வசநநிஷேதான வைஷ்ணவயதிகளுக்கு மாநஸிக ஸம்ஸ்கார த்தாலும் உண்டாகாதிகளுண்டென்னுமது, "யதிர்க்ருஹஸ்தம் கதாசேத ஸம்ஸ்காரமநந்யத். ஸர்வஜ்ஞாநதாயாதி ஸுமோக நிரயமாப்நுயாத்" என்கிற வசநத்தாலே ஸித்தமாகையால், காரணத்ரயத்தாலும் க்ருஹஸ்த வந்தநம் தவிர்வாயத்தா லே அவர்களுக்கு நிஷித்தமாகக்கடவதத்தனை. ஸக்ருத்தும் காரண த்ரயத்தில் ஏதேனுமொரு காரணத்தாலுமுண்டாகலாம். ஸர்வ த்ரும் காரணத்ரயத்திலுமாகாதென்னுமது ஸாஸ்த்ரஸித்தம். ஆகை யால்அந்த மாநஸிகவந்தநம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ருஹஸ்தர்களுக்கு, தத்வத்ரயாதிகளிடத்திலு முண்டாயிருக்குமது, ஸக்ருத்தமாகக் குறையில்லையாய்த்து. (க) "[illegible]" என்கிற ஸ்ம்ருதி வசநங்களின்படியே, மோக்ஷவிரக்தமான காயிகஸம்ஸ்காரம் தத்வத்ராதிகளிடத்திலே

(க)

வேண்டுவதில்லையென்று, விவேகிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிஸ்ரஜஹ்லாதிகள் கண்டுகொள்வது.

ஸாமாந்ய ஸ்ரீஸந்யாஸிகளான யதிஸ்ரஜஹ்லாதிகளுக்குண்டான சுநேத்யாந்யவர்ஜநாதிகம் கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ம்ருதி ஸூத்ராதி ஸித்தமாகையாலும், ஸவஹிதமாய் ஸம்ப்ரதாயமும் நடந்து வருகையாலும், லோகவிருத்தம் அதுக்கில்லையாகக்கடவதத்தனே. ஆகையால் தனக்கும் ஸம்ஸ்ரீரஸங்கிதரான ஸஹாயாசார்யாதிகளிடத்திலே வைஷ்ணவத்வமுண்டாகிலும், தத்வதீக்ஷ்ணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிஸ்ரஜஹ்யநேத்யாந்யவர்ஜநமேயாய்த்து காரணத்ரயவைகல்யமாக வேண்டியிருப்பது; ஆனால் அவர்கள் ஸம்ஸ்ரீரஸங்கிதராம்படி எங்ஙனேயென்னில்; (௧) "ஸபேதாவாவஷ்டம்ப நயா கதீ" என்றும், (௨) "ஆத்மாவைவ வாக் நாமாஸி" என்றுமிப்படி ஸ்ம்ருதிகள் சொல்லுகையாலே, அவர்கள் ஸம்ஸ்ரீரஸங்கிதராகக்குறையில்லை.

ஆகையால்அவர்கள் ஸம்ஸ்ரீரவத்தாந்த்ருமாய் ஸர்வஜ்ஞவதாவாயவைகல்பத்துக்கு ஸஹகாரிகளுமாயிருந்தாலாய்த்து, அந்த ஸாமாந்யஸ்வரூபமும் அவர்களிடத்திலுண்டாக வேண்டுவது. அங்ஙனன்றிக்கே, ஸம்ஸாரஹேதுத்துக்கும் காயவ்யாவ்ருத்திக்குமே போமாகில் அந்த ஸாமாந்யஸ்வரூபமும்அவர்களிடத்திலில்லாமல் அவர்கள் ஸிக்ஷணீயராகக் கடவரத்தனே.

இனி ஸ்வவ்யக்தாநுஜஸிஷ்யர்கள் ஸரணாகதியனுஷ்டிதராகில், அவர்களை வர்ஜ்யாகஸாஸ்த்ரம் சொல்லும். ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரே விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதாயாம் (௩) "ஆத்மஜோவா ஸுதஜோ வாபிஸிஷ்யஸ்ஸிஷ்யஸ்ஸவா । தஸ்ய ஸம்பந்தநாஸேஷ்ய யஸ்ய ஸர்வத்ர ஸாரணாகதி:" இதி. "போதநாஸாந்ஸ நோதஸேந்" என்னுமிடத்திலே, "ஸாந்" என்னுமதுக்கு வர்ஜ்யனென்னுமா

(௧) (௨) (௩) விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதா:

போலே, ஶ்ரேஷ்டனென்று மிவ்விடத்துக்கும் வக்தவ்யனென்னக் குறையில்லை.

ஆனால் ஸாத்வதாதிகளாலே ஶ்ரேஷ்டனான ப்ரபந்நனை ததீயாநுஸரித்த விடமெங்ஙனேயென்னில்; ப்ரஹ்லாத ஜநகாதி தேவதாதிகளிடத்திலே அது ஸ்பஷ்டமாம். ஸ்ரீபாகவதே த்ருதீயஸ்கந்தே (௧) "ஸாவத்ஸ்ய கவிஶ்ரேஷ்ட யோஜநிதீஸாக்ஷி டிவிஷ்டயிதாகிய தேவதாதிம் । விஸ்ருஷ்டோ ஸவடாதவி வ்யாஸ்ய தாஷாவ தத்வவிஷயாதிதவிஷ்டம் " இதி. ஸ்தாநே "ஸாவம் ஸ்வஸ்தாம் கவிஶ்ரேஷ்ட ஸாதேவதாத்வேஸக டிவீஸ்வ" இத்யாதி. ஆகையிறே ஆண்டாள் பட்டரை ஸேவித்ததும்; நடுவில் திருவீதி பட்டர் திருத்தம்பியாரை ஆஶ்ரயித்ததும். இப்படி ஶாஸ்த்ரார்த்தஸ்வ ப்ரஸித்தமிறே.

இன்னமும் ஸகாமரான ப்ரஹ்லாதிகளுக்கும், நிஷ்காமரான யத்யாதிகளுக்கும் வந்நகாமவாராயணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாலே உஜ்ஜீவநமுண்டென்னுமது, ஶாண்டில்ய ஸ்ம்ருதியிலும். (௨) "யேதோஷய ந்யவிரதம் வந்நகாமவாராயணாந் । ஸகாமாஸ்தமம்யாந்தி நிஷ்காமாஸ் வாஸவதம் " இதி. (௩) "அஸ்தேவேஜ்ஜ ஜஸ்ரேஷ்ட நித்யம் வ்யுஹநவிஶ்ரமஸ: । ஸ்த்வ உத்காரேவேணமோகா ந் ஶக்ஷாதி ஸவர்ஷா । தாநநாத்யந்த்ய மோஹந: த்தஜாம் கதர்ஷிதி வ்யயாதவநம் வ்யஸூந் ஸ்மீவஸாகூமவி:" இதி ஶாண்டில்ய:.

(௪) "ஶோஹாதநவர்ஷேத்யஸ்ய ஹோஹாவதஜீர் । கோடி ஜநாஜிதாத்வண்யாஹ ஶ்யேத நாத ஸம்ஶய: । வஜ்ஜ்யா நித்யம் ஹவஷஸஞ்சயநே விஶேஷத: । அநந்யா: வந்நகாம ஜாநகஷாவிதயே தவே । ஹவதநிவேஷ்யாத்ர்த்தஜ்ஜ்யாநவிஶ்வே

(௧) ஸா ௩-௩-௩௩-௩. (௨) ஶாண்டில்யஸ்ம்ரு
(௩)

விவேகः] [illegible]

[illegible]"

इति शाण्डिल्यस्मृतौ.

" [illegible] "

इत्यादिवचनங்கள் [illegible] உட்கொண்டிருக்குமத்தனை. (க)

"[illegible]"

इत्यादिवचनங்கள் शाण्डिल्यस्मृतिवचनम्.

அவற்றில்சொன்ன ஶோஷமாவது-தங்களை மேலெழப்போந்த [illegible]த்தாலே [illegible] [illegible]ஜிக்கையாலாய்த்து. (உ) "[illegible]

(க) ஶாண்டில்யஸ்ம்ருதி (உ)

[illegible]

(க) [illegible]

(உ) [illegible]

விவேகை:] யதிராஜஸ்யாத்யந்த ப்ரத்யந்த வந்நநீயந்நதே. அத்ரு

ஜ்ஞாநதத்த்வதத்தே। ஸத்த்வ: ப்ரஹம்ஸ்தேஷாம் வைஷ்ணவோத்தம ஸத்யோஜாதத்தே। ப்ராயஶ்சித்தீயம் ஶரண்யம் ஸமாபாதகிநாஸதி।
தநீயத்தநா தந்தீயத்து தத்த்விஷந்தி பாவநதே। ஶஸ்தாலேத
ஸர்வத்ர ஶயாயாசை நிஶாசதி। பாவநம் விஷ்ணுபக்தாநாம்
பாதபக்ஷா ஜநோதகதே। ஸத த்ரைலோக்யபாவநம் ப்ராயஶ்சித்தத
நீஷிதி: நிர்ணீதம் ஸுதவநு ஸுபாதோதகமிஷேவணதே। தத்ராஶா
ஸ்த தாய தீய ந்தத த்விஷம் ஸம்பாவநதே। தத்க்ஷேத்ரதீர்த்த
ஶ்ரம் தத்ர லக்ஷஸமம் ஶம்ஸி। தீர்த்த: கோடியகோடி
வதீர்த்தாநிஸம்வநத்ரயே। வைஷ்ணவாங்க்ரிஜலா தந்ணா த் கோடி
ஸாமேநநாஸதி। கோடிஶதாஸ்து விப்ராணாம் கடாகா
ஸ்துதகோடய:யஜ கோடிஸஹஸ்ராணி ஸஹஸ்ரம் விஷ்ணுதீர்த்தே।
ஸகோஸாவதஸ்யாவேஷ்ணா நவஶோஷ்தியஷ்டிஷ்டா। ஸ்நாயநா
நாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோர்நாநாயநம் பரதே। தஸ்மாத்தாதாம்
வேஷ்டக்ஷந்தீயாநாய நந்த்ரவ। தேநுஸ்தவதஸ்யாதி தாந்யாஸாமவ
தாஜதி"

"கிரிக்ஷோத்தமஸ்தி தாயமாயம் ஶகம்பாஶகவேஷ்டவ, ஸ்வயேயத்வ
வியேயத்வ ஶேஷத்வஸதாஶ்ரயா:। ஶ்ரீவதேஶவ்யதநவ:
பரமைகாந்திநஸ்ஸ்தா:। யேநந்த்யநஸ்பூஜாயேதாமைவ்
கைநோரநா:। தேஷாத்வேஹ்யதயம் விஷ்ணோ: வைகுண்டாத்தாராம்
வஸதே" இத்யாதிகளான பகவத வைபவாதித ப்ரமாணஜாதம்,
ஸ்ரீபராசர நாரதாதி மஹர்ஷிகளாலும் ஸாக்ஷாத் பகவானாலும்
உபதேஶிக்கமாயிருக்குமாபோலே, அநந்ய ப்ரயோஜநரான
ரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயிருக்கிறவர்களுக்கு தத்ப்ரமாண
ஜாதோக்த வைஷ்ணவஸித்தியில்லாமையாலே, பகவத்பக்தராய்
அநந்ய ப்ரயோஜநராயிருக்கிற யதிஸார்வபௌமர்களிடத்திலே

யாய்த்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரவர்த்தநகாரி பரமைகாந்தி தத்யஸாமவதஸம்பந்தங்கள் நிலைநிற்பதென்று, நிர்மத்ஸரரானவர்கள் ஸர்வதா ஸாதுக்கள் அனைவரும் கண்டுகொள்வது. (க) "அவைஷ்ணவ நிர்ஹோராத்ர வராநாத்மகேஶவ। வைஷ்ணவேவபிவாதாத்மவதத்ரைவநஸம்ஶயஃ".

ஆகையால், பஞ்சவேர்த்ர ஸாமவதவைஷ்ணவாதித ப்ராஹ்மண ஜாயோக்த தத்யவார்த்தமான ஸமவர்த்தியில்லாத் யதர்யாதிகளை ஶாஸ்த்ரம் நிந்திக்கும். ஸாரஸங்க்ரஹஸமுச்சயே (உ) "ஸமவஹ்ஜிஹீந ஸர்ஜாதிஶ்ஶாஸ்த்ரம் ஜவஸுவஃ। அப்ராணஸ்யவதேஹஸ்ய ஶ்ரீ நம்யோகாரஜ்நர்" இதி. தத்ரைவ "அஶாஸ்த்ரஜ்ஞஶ்ரோத்ராவம் ஜைமினிர்யோநிரூப்யதே। அநு: வதநவிஷ்ணுர்ஜேவவய நராசக்ஷ்யதே। ஶாஸ்த்ரவித் காஸ்யதே ஸவைஜ்ஞாத்ரா ஜாத்ராவாரநவர்। கண்டாநுயோவந: கஞ்சவேவ்தந் வெ நர்விசக்ஷ்யதே। தஸாத்ர்யேநஶாஸ்த்ராணி வரிஹ்ருஹ்யவிசக்ஷ ண" இதி. (ங) "விரோகர்தஜ்ஞவிஜஹீநராமைரவிர்ஜ்ஜனை:। விஶ்ரஶ்யஶமிர்ஸ்ஜைவிர்த்தைம: பாவஹீநாமி:" இதிஹாரீத:

பஞ்சவேர்த்தஸாமவதவைஷ்ணவாதித ப்ராஹ்மணஜாய த்தை ஸ்வாஸ்ய த்தாலே ஸஹியாதயதர்யாதிகளை அவைதிகரென்று சொல்லுமதுவும் ஹாரீதஸ்ம்ருதிப்ரஸித்தம், தத்ரவஸ்ஸே அயர்ய யே. (ங) "யேதுவைஷ்ணவதகம்வாராசார்ஶ்ரீவைத்வஸ்வாஸ்யா த். வைஷ்ணவம் ப்ரதிஷேயந்தே தேயோகாயதிகாஸ்ம்ருதாஃ" இதி. ஸாரஸங்க்ரஹஸமுச்சயத்திலு மிப்படியிருக்கும்;- (உ) "அதீ கர்சகேர்த்வேதஸ: பரம் அயம்விஜாநீயநாநாதவேதிந:" என்றும் (உ) "தஸ்மாத்ராவாத்ஸேதகாதேவமயா: யஜ்ஞதஜ்ஞாயத்ர யேஷுவர்த்த" இத்யாதி. இப்படியே ப்ரவர்த்தவாபிஜாதத்திலுமிரு

(க) (உ) ஸாரஸங்க்ரஹஸமுச்சயே
(ங) ஹாரீதஸ்ம்ருதி.

விவேக:] யதிராஜஸம்பந்தேந ப்ரபந்நஸ்ய முக்திநிச்சய: . என்றரு

க்கும். (க) "அந்யாயோஜநாத் பாபிஷ்டாநாம் ஸக்ருத்ஸக்ருத்

தேஹ ஸம்பந்திநோ பவா நாராயணபதாச்ரயா । தாயாவ

ஹ்ருத்ஜ்ஞாநா க்ருபயா ஸர்வம் பாவநாச்ரிதா:" இதி.

இனித்தான் பரமவைதிகாசாரமான பகவச்சாஸ்த்ர ஸாம

ர்த்ய யதிராஜஸம்பந்தேந பரந்யாஸ்ரிதப்ரபந்ந ஜாதத்

துக்கு ஏகாந்த்யாயஸித்தமுமுண்டு. அதாவது, (உ) "ஸ்வ ஸ்வ வர்ண

தர்மஜ்ஞாஸ்ஸர்வஸ்ஸ்வஸ்வகர்மோசிதஸ்ஸதா । ஸ்வவர்ணாச்ரமம்

பத்நீஸ்: ப்ரபந்நா நிர்பரஸ்தாத்" என்கிற ஸந்தேவசந

த்தை பராமர்சிக்கும்போது அவர் அவராயும், அவர் அவ

ராயுமிப்படியாய்த்து சரீரஸம்பந்த மான மாறுட்டமிருக்கும்

படி. அந்தப்படியானுல் "ஆசார்யஸம்பந்தாத்" என்கிறபடி

யே பரமவைதிகமானஸ்ரீசடஜித்யாதிநாதாசார்யஸம்ப்ரய

ணத்தாலே தத்விசேநாதநரானஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும்-

சூத்ரங்களையிட்டு முன்பு அவராகிலும், பின்புண்டான பரம

சார்யஸம்பந்தத்தாலே உத்தமாச்ரமிகளான யதிகளு

க்கு வந்த்யராகக்குறையில்லையாய்த்து.

இந்த ஸாமர்த்யப்ரபாவமும் யதீச்வரஸம்பந்தத்துக்கு மொக்கு

மிறே. ஆயிரத்திலொன்றுண்டாய், ஒன்றிலே ஆயிரமில்லாதாப்

போலவும், ஸமுத்ரத்திலே குளப்படியுண்டாய், குளப்படியிலே

ஸமுத்ரமில்லாதாப்போலவும், விசேஷசாஸ்த்ர நிஷேயான ததீ

யசேஷத்வாதிதர்மத்திலே ஸர்வவர்ணாச்ரமதர்மங்களுண்டாயும்,

ஸாமாந்யசாஸ்த்ர நிஷேயான வர்ணாச்ரமதர்மத்திலே ததீய

சேஷத்வாதி தர்மங்களில்லாமலுமிப்படி யிருக்குமது-சாண்டில்யஸ்ம்ரு

தி ப்ரஸித்தம். (௩) "ந்யாஸேநாயவிஜேஷு தத்வஜ்ஞானவேசஷுபூஜாபவ

த் । விஷ்ணோ ததீயசேஷத்வே ஸர்வத்ர்மாஸ்ஸம்பவந்திஹி" இத்யா

தி. இப்படி ஸமாநாத்ர ஸித்தமானபின்பு "வைஷ்ணவஸ்வீயசா

(க) ப்ரபந்நபாரிஜாத.   (உ) ஸந்தஸ்ம்ருதி.
(௩) சாண்டில்யஸ்ம்ருதி.

ஸத்வஸ்தஜ்ஞ தர்மார்யஸ்ய ச । ப்ராணாயாமபராபரஸ்தத்ர ஸ்ததயோ சபலஸ்யஷ்டித: தாஸாஸ்ததிச । தஸ்மாத்ஸர்வஸ்ய் ச ஸர்வதா வைஷ்ணவா நாந்தர லக்ஷண ச ” இத்யாதிவசநங்களிற் சொல்லப்பட்ட தாத்பர்யமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிப்ரஹ்மசாரிகளுக்கு அபிவாதநம் தநயந்ஞான ஸ்ரீயதிக்கு ஸம்ப்ரதாயமாகையாலே விவேகிகளான யதிக ளுக்கும் அபிவாதநவாராயிருக்குமதுவே ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணமாகக்கடவது.

இனி தஅபிவாதநாதிகம் யதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக் குண்டாம்போது வநநயோஜ்ஞன ஸ்ரீ வைஷ்ணவனைக் கண்ட வுடனே அவன் ஸேவிப்பதற்குமுன்னே தான் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கு மதுவாய்த்து தநயஜ்ஞனை ஸ்ரீயதிக்கு ப்ரியமுமாய் தஜ்ஞ நஸக்திகாயமுமாயிருக்கும்படி.

இங்ஙனன்றிக்கே தஅபிவாதநம்க்ரமத்திலே ஸநமஸ்கரிக்குமதுவும் தநயஜ்ஞனை ஸ்ரீயதிக்கு ப்ரியமுமாய், தஜ்ஞ நஸக்திகாயமுமாயிருக்கக் குறையில்லை. க்ரமமாவது-ஷட்கர்மநிரத ராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரஹ்மசாரிகளுக்கு தவ ணாஸ்ரமாசாரமும் யதாயோக்யமநுஷ்டிக்கவேண்டியிருக்குமது; (க) “வர்ணாஸ்ரமாசாரவதாவர்ஷேணவர: வர்மாந ” என் கிறவசநத்தாலேஸித்தமாகையாலேகீழ்ச்சொன்னஸாமாந்யவிஶேஷ ஶாஸ்த்ரங்களிரண்டுக்கும் சேர்ந்திருக்கும்படி அபிவாதந வாரான ஸ்ரீவைஷ்ணவயதிகளைக்கண்டவுடனே ப்ரஹ்மசாரிகளா யிருக்கிறதாங்களேமுந்தி அபிவாதந ப்ராணாமாதிகளைப்பண்ணி னால், பின்பு விஶேஷஶாஸ்த்ராநுஸரணமாக தவநஶீலரான ஸ்ரீவைஷ்ணவப்ரஹ்மசாரிகளையதிகள் ஸேவிக்குமதுவாய்த்து. இது “விஷ்ணுர்தேவதிஜ்ஞயஜ ச ” என்றும் “வைஷ்ணவஸ்ய

(க) வி-வா- .

தேவாநாம் பூஜநீயோ ஹரியஜ்ஞயா" என்றும் இத்யாதிகளான விசி
ஷ்டாதிகாரஸ்ய யதீந்த்ர ப்ரமாணங்களோடே மிகவும் சேர்ந்திருக்கு
மதுவாய்த்து. இந்த இரண்டு வகையும் ஸர்வஸாஸ்த்ர ஸம்மதமென்னு
மது (க) "யஸ்ய யஸ்யாயிகாரம் த்ரஷ்டா ஸம்ஜ்ஞாநக்ரியாமயி। தம் தம்
ஸேவயேத்பூர்வம் யதா ஸம்ப்ரதாயத:" என்றிப்படி ஸ்ரீ
ஸாத்வதஸாஸ்த்ரஸ்தமிறே.

இங்ஙனன்றிக்கே, கேவலம் ஸுஜாதிஜாத்ய வித்யாத்யஹங்கார
த்தாலே சில வைஷ்ணவப்ராஹ்மணாதிகள் ஸந்ந்யாஸவந்தவாரா
யிருக்கிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவயதிகளைக்கண்டபோது தாங்கள் முந்தி
ஸேவியாமல், தங்களை ஸேவித்த யதிகளுக்கு ப்ரதிவந்தநம் பண்
ணக்கடவோமென்றிப்படியிருக்கிற அந்த வைஷ்ணவப்ராஹ்மணாதி
கள் விசிஷ்டாதிகாரஸ்ய ஸம்ஸாஸ்த்ரஜ்ஞாந ஹீநராகையாலே,
அவர்களுக்கு "வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வா" என்கிற ப்ரமாண
விசிஷ்டதந்த்ரஸ்ய ஸக்தியில்லாமையாலே, அவர்களிடத்திலே அந்த
விஷ்ணுவுக்குண்டான இருப்பு-முள்ளின் மேலிருப்பென்னுமது
ப்ரஹ்மாண்ட புராண ப்ரஸித்தம். (உ) "ஸம்பவந்த்யண்டஜே வ்ருத்தி
யேஷாம் நிவ்ருத்தே। தேஷாம் ஹ்ருதிஸ்திதோ தேவ: கண்டகாக்ர
இவஸ்தித:" இதி. இந்த வசநத்தில் "ஹ்ருதிஸ்திதோ தேவ:" என்
னுமத்தால் தந்த்ரஸ்த விஷ்ணுவஸ்ததியைச் சொல்லக்குறையில்லை.

ஆகையாலே கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுவகையுமன்றிக்கே ஸுஜாதிஜந
வித்யாத்யஹங்காரத்தாலும் உத்தமாஸ்ரமிகளான ஸஹங்காரத்தாலும்
ஸந்ந்யாஸவந்தநாதிகளை வர்ஜித்திருக்கிற வைஷ்ணவர்களான
ஸூஸ்ரவதவ்யக்ஷயஸ்ரிடத்திலேயாய்த்து, (ங) "ஸ்மதந்த்ரயதிந்த்ர
ஷாஷ்ட்ரஹீநாஹ்யந்தஸ்தோயதி" என்றும் (ச) "யதிம் த்ருஷ்ட்வா வந்தநம்
பூஜாம் ப்ரஹ்ஸ்யோயதிவர்ஜதி। ஸத்ய ஸ்ரூணாயதாம்யாதி ரௌரவ

(க) ஸாத்வதஸாஸ்த்ர. (உ) ப்ரஹ்மாண்டபு.
(ங) (ச)

நிரயகாமிநோ யாத" என்றும் (௬) "நஹி ஸ்ரீவைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரத்யுத்தாநாதிகம் ததா | ஸ்வகீயாம் வர்ணஶோபாம் ச ஸம்மாநம் ச வ்ரஜேத" என்றுமித்யாதிகளான விசிஷ்டநிஷேதரூபமான நாநா ப்ரமாணங்களுக்கு ப்ரத்யவாயங்கள் குடிகொண்டிருப்ப தென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவாபசாரபயமுள்ள யதிஶ்ரேஷ்டாதி கள் கண்டுகொள்வது. "விஶ்வக்ஸேநஸ்ய ஶ்ரீவிஷ்ணோ:" இத்யாதி கம் ப்ரமாணமாகும்.

ஸர்வஜ்ஞ பகவத் ஶேஷத்வஜ்ஞாந ப்ரமாணமாக ஸ்ரீவைஷ்ண வர்களைஸேவிக்கிற தன்றிக்கே ஸ்வதேஹபோஷணார்த்தம் தாமஸா ஶயங்களைஅபேக்ஷித்து நமஸ்கரிக்கும் யதிகளைஶாஸ்த்ரம் நிந்திக்கும். "யதிர் ப்ராஹ்மணா: காமே நமஸ்காராதிகம் யதி | ஸ யதி: ஸ்ருஷ்டோ நிரயகாமிநோ யாத" இதி. ஆகையால் "தயோ ருபயோர் மத்யே விஷ்ணுஸ்வரூபாஶ்ரயா:" இத்யாதி விஶேஷப்ர மாணநிஷ்டராய் அபசாரபயமுள்ளவராயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவயதி ஶ்ரேஷ்டாதிகளிடத்திலேயாய்த்து தந்நமஸ்காரவிஷய ப்ரவ்ருத்தியுள் ளதென்றுவிவேகிகள் கண்டுகொள்வது.

ஆனால் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிஶ்ரேஷ்டாதிகளின் அபசார நம் தந்நமஸ்கார விஷயமாம்போது, (௨) "ப்ரதக்ஷிணத்ரயம் க்ருத்வா நமஸ்காரஞ்சதுர்பி: | ப்ரணாமம் க்ருத்வா ப்ரணதோ நவிசாரதே | ப்ரணாமம் வைஷ்ணவம் யதீ" "ப்ரதக்ஷிண நமஸ்கா ராந் யதீநேவ ஸமாசரேத்" இத்யாதி வசநங்களின்படியே அபசார நமஸ்காரமுண்டாகவேண்டியிருக்க, அதன்றியிலே ஏகவந்தநத்திலும் ஏகப்ரதக்ஷிணத்திலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கள் நிலைநின்றதென்னென்னில்;- "ப்ரணாமம் வைஷ்ணவம் யதீ" இத்யாதிகளெல்லாம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரபந்ந வ்யதிரிக்தரான உபா

(௬) (௨)

விவேகஃ] [illegible]. ஏவக யாந்தரப்ரயோஜநாந்தரபரரான [illegible]க்கு விபித்ததித்தனே. அவற்றைக்கண்டு ப்ரபந்நரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் [illegible]க்கவேண்டுவதில்லையாய்த்து. "[illegible]" என்று ஸாக்ஷாத் [illegible]விஷ்ணுவினுடைய ஸ்ரீஸூக்தியிருக்கையாலே.

இன்னமும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரபந்நர்பண்ணும் ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக்கு ப்ரமாண[illegible]முண்டு. (க) "[illegible]" "[illegible]" இதில் சொன்ன [illegible] - [illegible]மாகக்[illegible]வது. "[illegible]" "[illegible]" என்றிருக்கையாலே. (உ) "[illegible]" ஆஜ்ஞையை ப்ரமாணமாக நிணயிக்குமது மோக்ஷகாரிகளைக்குறித்துச்சொன்ன க்ருஷ்ணவசனத்தாலே ஸ்பஷ்டம். (ங) "[illegible]" இதி.

ஆகையாலே ஸர்வேஶ்வரனான [illegible] ஶேஷத்வ[illegible]ரான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரபந்நர்க்கு ஸாதநாநுஷ்டாநமும் [illegible]ராய் ப்ரயோஜநாந்தர பரராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உபாயாந்தர நிஷ்டரான முமுக்ஷுக்களுக்கும் [illegible] ஸாதநாநுஷ்டாநமும் ஸம்ப்ராப்தமாகக்குறையில்லை என்று, [illegible]

(க) (உ) ஶ்லோ-ர-உ௮ (ங)

க்ஷேத்ரங்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவ வ்யபதேஶ திவ்யஸ்தலாதிகள் கண்டு கொள்வது. (௧) "ஸக்ருதேவ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோऽயம் தாரயேந்நரம்" இத்யாதி.

இனி அந்த ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு ஶ்ருதி ப்ரஸித்தியுமுண்டு. (௨) "அதப்ததநூர்ந ததாமோ அஶ்நுதே ஶ்ருதாஸ இத்வஹந்தஸ்தத் ஸமாஶத" இத்யாதி ஶ்ருதிகளும் ஸாக்ஷாத் பகவத்வசநங்களென்னுமது, (௩) "வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" இத்யாதியாலே ஸர்வப்ரஸித்தமிறே. இப்படி ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிப்ரஸித்தமான ஸமாஶ்ரயணமே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு கர்த்தவ்யமாகக் கடவதத்தனை.

ஆனால் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயஸ்தாபகரான எம்பெருமானார் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலே "ஸர்வபரிவாராய ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம இதி ப்ரணம்யோத்தாயோத்தாய புந: புந: ப்ரணம்ய" என்றிப்படி அருளிச்செய்ததென்னென்னில்; அது - நித்யவிபூதியில் "ஸமாநயா பஹுமாநயா" என்கிறபடியே அநந்த திருமேனிகளை பரிக்ரஹித்து ஸகலவித கைங்கர்ய நிரதரான அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதி நித்யஸூரிகளுடைய அத்யந்தஸக்த்யநுகுண ஸதாசாரங்கள் கையாலே தத்ஸம்ப்ரதாயரான ராமாநுஜாசார்யர் தத்ஸ்வபாவஸ்வாஸனையாலே யர்ப்பித்தபடி அருளிச்செய்தது. அந்த நித்யஸூரிகளுடைய ஸதாசாரத்தை ஆசைப்படுகிற முமுக்ஷுக்களுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிப்ரஸித்த ஸமாஶ்ரயணமே பகவத்ப்ரீதிகரமாகக் கடவதத்தனை.

இனி "நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே" இத்யாதிகளான ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய ஸ்வஶேஷத்வாநுஸந்தாநாதிகளை பகவதாகவத ஶேஷத்வாதிகளை உட்கொண்டிருக்கையாலே தத்வ

(௧) (௨) (௩) கீ-௧௫-௧௫.

ஸங்க்யாதாநம் ஸமர்ப்பணம் நிஷேதிக்கப்பட்டவைகள் ஸகலர்க்கும் ப்ரயோஜனம் தத்தத்வர்ணங்களாயே யிருக்குமாய்த்து. "ஸமஸ்ததேவதா"என்றிறே ஶிஷ்டாசாரமிருக்கும்படி. ஆகையால். (க)"ஸாத்விகா நிஷ்காமோ தீக்ஷிதாஸ்ய ஶிஷ்யா:""ஸாதோவ்ருத்தாவைஷ்ணவா:"(உ)"ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தக:"(ங)"அந்யதேவதா ஸம்பந்த ரஹிதா:" இத்யாதி ப்ரமாணவாக்யங்களாயிருக்குமதுவே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு விவேகமாயும்.

ஆனாலும் "ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதி யதாஶாஸ்த்ரமேவ ஸமாசரேத்" என்கிற விதிவாக்யத்தின்படியே அநுஷ்டிக்கவேணுமாய்த்து, "ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தக:" ஸாத்விக நிஷ்காம:" இத்யாதிகள்; வியதிரிக்தங்களாகாமையாலே. என்றிப்படி அந்த வைஷ்ணவதர்மாதிகளுக்கு ஸம்பந்தமாகில், அப்போது "ஆசார்யோபதிஷ்டை:" இத்யாதிஸ்ய "ஸர்வதேவாதி தேவஸ்ய ஸமாராதநம் தத: ஸமாராதனேநாவ்யய: ப்ரஸீதது ப்ரஸீதேத்" என்று ஸர்வத்ர யாவதாஸ்ய முண்டாகையால் அத்தையும் நடத்தவேண்டியிருக்கும்.

இன்னமும் "ஸகலதேவதா ஸமர்ப்பணயாதிநிஷேதா । ஸர்வகாரியேஷு ஶ்ரேஷ்ட ஸ்வேஷ்டதேவா நமோஸ்துதே" இந்த விதியையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடத்தவேண்டியிருக்கும். ஆகையால் ஸமஸ்தாஸ்மதாசார்ய விஷயங்களிலே பூர்வர்கள் நம்மாசார்யர்கள் நடத்திவந்த ஸம்ப்ரதாய ஸம்ப்ரதாயங்களே மேற்சொன்ன ஶாஸ்த்ரஸித்தமாகவிருக்கக்கடவதத்தனை. ஸ்ரீவிஷ்ணுயஶோத்தரே(ச)"ப்ரதக்ஷிணே நமஸ்காரே தேவதேவஸ்ய ஸந்நிதௌ।

(க) (உ) ஹெஸ்தா-ரு- (ங) (ச) ஶ்ரீவிஷ்ணுயஶோத்தரே.

60

க்ருதே நயத்வம் ந்ருணாம் தத்த்வ ப்ரணவஸ்ய ஜ்ஞாநத: । ப்ராப்யப்ராபக ஜ்ஞாநம் ப்ரத்யக்ஷ ப்ராப்ய ப்ராபகஜ்ஞாநத்" இதி.

இப்படியே ஸாத்த்விக ஸதாசாரராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடத்திலே ஸம்பந்தஜ்ஞாநமென்றும், ப்ரதிஷேதத்தில் மூன்று ஜ்ஞாநமென்றும் ஸம்ப்ரதாயவிஷயத்திலும் ஆசார்யவிஷயத்திலும் ஜ்ஞாநத்வயமென்றுமிப்படிச்சொல்லுமது, (௧) "ஜ்ஞாநம் ப்ரயோஜநம் ப்ராப்யம் ததாஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபத: । ப்ராப்யபாநஜ்ஞாநாஸ்ததோ ஜ்ஞேயமிதமாபவேத்" என்றும், (௨) "ஜ்ஞாநநாஸ்திகமூலம் ஜ்ஞாநஸஹித ப்ரபந்நத்" என்றும், "தேவதாந்தராணாம் சைவ ப்ரதிஷேத்யதிரஸ்கணீயத்" "ஜ்ஞாநம் ப்ரகாசயேதேஷ ததாவேதந ஸம்பத்தி." என்றும், "தேவதாந்தரஸேவா வஸீத" என்றும், "(௩) பாப தேவதாமார்ண" என்றும், "ஆசார்யஸ்ஸம்பந்தஸம்ஸ்காரஸ்" என்றும், (௪) "ததா வைஷ்ணவ ஸேவாஸ்ஸமாச்ரயணீ வைஷ்ணவாதி நிஷ்ட:" இத்யாதிகளான ஸம்ப்ரதாயாசார்யர்களிடத்திலுண்டான ஸம்பந்தஜ்ஞாநவிருத்த ப்ரதிஷேத்யங்களோடே விரோதிக்கும். ஆகையாலே ஸாத்த்விகஸம்மதமான ஸம்ப்ரதாயமே யாய்த்து ராமாநுஜ ஸம்பந்தரான ப்ரத்யாதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு கர்த்தவ்யமென்று விவேகிகள் கண்டுகொள்வது.

இப்படி ஸ்த்ரீ வ்ருத்த வர்ஜ்யமான ஸம்பந்தஜ்ஞாநாதிகளிலே ரவியற்று ஸம்ப்ரதாய வைகுண்ட ஆசார்யாதிகளை யோஜநார்த்த மாயினரைப்போலே, நித்ய உத்ஸவ ஸம்பந்த ஜ்ஞாநப்ரதக்ஷிணாதிகளை ஸம்ஸ்காரத்திலேதானே பண்ணுகிற வைஷ்ணவபதி ப்ரஹ்மஸூத்ரர்கள் ஸாத்த்விக பஹிஷ்க்ருதராகையாலே அவர்கள், "ஸம்ஸ்காரோ ஜ்ஞாநஸம்பந்தி ஸமாச்ரயேஷ்ட:" இத்யாதி வசநநிஷ

(௧) (௨) (௩)
(௪)

ராய், ஏகாந்த்யாயனான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிஸம்ஸ்காராதிகளுக்கு அவ ஸ்யராகக்குறையில்லை என்று விவேகிகள் கண்டுகொள்வது.

இப்படி ஸமஸ்தஸம்மதமான ஏகாந்த்ய வந்தநாதிகளும் ஸாத்த்வத ஶாஸ்த்ரப்ரவேஶத்திலே அநுமதமாகையாலே, அது ஸாத்த்வதஸம்ப்ரதாயஸமென்னுமத்தை அறியாமல் தத்ஸம்ப்ரதாயாநபிஜ்ஞராய்ப் பரிக்ஷீணராயிருக்கிற யதிஸம்ஸ்காரகர்க்கும் ஸ்ரீராமாநுஜாதிகள் ஸித்தமென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லக்கடவது. ஸ்ரீவாராஹே (க) "ஏகாந்தேஸமதே தவ தேவேஶே ஶ்ருஸ்தாநுஷ்டாநஸித்திகஸி । ப்ரஸந்நாத்ராஸநவ்யாஸம் வித்யா வேதாந்தோதிதா: । ஸந்த்யாவாஸிம் கலிஷ்யந்தி நாராவிஷ்ணுவாராஜவா: । ஶாநயோதி ஶம்ஸவ்யாவ்யவாஸ்ஸ்வயோதிரோஸ்யய:" இதி. இவ்வசநம் ஸாத்த்வதவசநமாயிருக்கும். அப்படி ஏகாந்தாஜாவதத்ரயத்திலுண்டான ஐக்யைவதத்தாலே ஸாம்யம்.

இனி அந்தஸாத்த்வதஸாத்த்வதஸேஶ்ஷயவேதாஷ்வநிஷ்டயதிஸம்ஸ்காராதிகளுக்கு அநர்ஹதையுமுண்டாகிலும் அத்தை ஏகாந்திகள் பண்ணுவரென்னுமது ஸாத்த்வதஶாஸ்த்ர வசநம். (உ) "ஏகாந்திகா வர்த்தாம்ஸ்வாஸா அநர்ஹோவோபவேத்யதி । தத்ஸ்ஸ்ர்வதேஶ்யக வர்த்தி திஸ்ஸ்கொள்வ்யா ஏஹஷ்டிப: " இதி. இனி "நவ்ய ஷோஷேஷாம்ஸம் வஸேத் நாகேஸாநிணம்விநா" என்னுமித்யாதிகள் அவைஷ்ணவ விஷயமத்தனை. ஏகாந்த்யவந்தந வாரான ஸ்ரீவைஷ்ணவயதிஸம்ஸ்காரகாதிகளுக்கு தந்நிபந்தியின்றிக்கே, ஸாத்த்வத வந்தநாதிகம் ஸர்வகாலத்திலு முண்டாகலாமென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும்; ஸ்ரீ ஸாத்த்வதே (உ) "அநுகாநந் வரிஷாநாம்ஸ்து ஷாவஷீஷாஸஹணாமிவ ஸ்ரீவைஷ்ணவாநாம்ஸ்த்ரீஸம்வ்யஸ்ஸ வஷேஷாஷேஷாநவபாயதே" இதி.

(க) வாராஹே. (உ) ஸாத்த்வதே.

இன்னமும் ஏகாந்த்யநந்யார்ஹரான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதி ஸந்ந்யாஸிகளுக்கு ஸகாலஸ்நாநக்ரமே உபோஷ்யம்; ஸாதந வாஸராத்யாவாஸம் ஸிதம்யாஸமென்னுமது ஹாரீதஸ்ம்ருதி ஸித்தம். (க) "ஸந்யாஸிநோ வநஸ்தாஸ்ச ந்யாஸிநோ வை ஸபேஷ்யா வைஷ்ணவ ஸ்சைவ தத்ர ஸ்யாதேகாதஸ்யாமுபோஷணம் ஸர்வேஷாமபி க்ருத்யம்"; தத்ரைவ, "ஸித்தஸ்யைவ ஸ்ந்யாஸோ நோக்தேகஸ்யாமுபஸ்திதே நாஸ்ய ஸகாலஸ்யாஸ்யாவாஸு ஸாஜ்யம் க்ருதாந்யாயாமஸ் । ததீயா நாமேவ ஸிஜஸாதாந்து வைஷ்ணவம் தித்ததயம் ஸ்ம்ருதம்" இதி. க்ருஷ்ணஜய ந்த்யாதிகளுக்கு "உதயாஸ்தமநவ்யாபிநா" என்கிற விசேஷவசநத் தாலே ஸகாலயபியைப் போலே அறுபதுநாழிகையும் உபவஸிக் கவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லையாகக்கடவது.

ஆகையால் ஏகாந்த்யநந்யார்ஹரான ஸ்ரீவைஷ்ணவயதி ஸந்ந்யாஸிகள் ஸஹஸ்ரஸஹ தாஸாயம் விஷயங்களிலும் ஸகல நியமே பண்ணும்படியையும், உபோஷ்யமும் ஸகாலஸிதாக்ர மே அவர்களுக்கு விதியாகவும், இப்படி ஸந்தேஹ ஸ்தாநமாகக்கு றையில்லையாய்த்து.

இனி அந்த ஸ்ரீயதிதானும் ஏகாதசி பண்ணின ஓரனு ஷிக்கு (உ) "ஜீவாஸ்யோஷஜ" என்றருளிச்செய்தான். பிராட்டி தானும்படியே என்னுமது (ங) - "ஸ்வமேவ விஸாதஸ்ய ஸ்வம்வஸதே விதீயம் - ஸுதஜேவஸ்ய" என்கிற சுலோகம். ஸ்ரீஸூக்தி யாலே ஸுஸ்பஷ்டம். இப்படியிருக்கிற பிரான் திருவுள்ளமும் பிராட்டி திருவுள்ளமும் மிகவும் புண்படும்படி உபாயாந்தர போஜநாதர ரான ஸம்ஸாரிகளைப்போலே விதிநிஷ்காரமான லக்ஷணங்களைப் பண்ணுமந்த யதிஸந்ந்யாஸிகளை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்ன வடுக்குமத்தனை.

(க) ஹாரீதஸ்ம்ருதி. (உ) ஸாரஜே. (ங) ஸ்ரீரங்கா.

ஆகையால் அந்யோந்யவந்தநாதிகமான ஸாத்விக தாஸமே வைஷ்ணவஶ்ரேஷ்டர்களும் அநுஷ்டிக்கவேணுமென்னுமது, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும்; (க) "ஸர்வாணி ஶாஸ்த்ராணி ஸர்வவேதாந்தவிதோ ஜனா: । தேஷு ஶ்ருதிபாரகவேதஸ்ய ப்ரதிஷ்டிதா:" இதி. தந்நிமித்தமாவது - அந்யோந்யவந்தநாதிகளும், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகாசார்யர்களுடைய திவ்யவைபவ ப்ரஸித்தியும், அவற்றை அநுஷ்டித்துக்காட்டி ஸம்ப்ரதாய வர்த்தநத்தை அதிகாரிகளுக்கு உபதேசியாமலும் ஸ்ரீஸம்ப்ரதாயாசார்யர்களுடைய திருவடிகளுக்கு ஆஶ்ரயங்களை யதாஶக்தி நிர்வஹிக்குமாக அநுஷ்டித்தும், ஸதாசாரப்ரவர்த்தகர் விஷயங்களில் யதாஶக்தி கைங்கர்யம் தவிராதவர்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ஸர்க்க ஸஹவாஸ ஶ்ரேஷ்டருமனைவரும் அநுஷ்டிக்குமதுவாய்த்து. இத்தனையுண்டாவது ஸ்ரீவாநாசலஜீயர் ஸ்வாமியான ஆசார்யருடைய கடாக்ஷத்தாலாய்த்து.

தத்ஸ்வரூபமான்றிக்கேயிருக்கிற ஶத்ருக்களுக்கு அந்யோந்யவந்தநாதி ஸாத்விக ஸமாஶ்ரயணம் ஸதாசாரத்தாலே ஆசார்யத்வமில்லாமையாலே அவர்களுக்கு வைஷ்ணவத்வமில்லையென்னுமது. வேதாந்த ஶாஸ்த்ரங்களாலே ஸித்தமானபின்பு, முன்பு பஞ்சஸம்ஸ்காரம் கொண்டிருந்தாலும் அவர்களை பரித்யஜித்துக்கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாய நிஷ்டனான ஆசார்யனிடத்திலே அவன் அந்த பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தைப் பெறவேணுமென்றும், தத்ஸ்வரூப ஸமர்த்தனான ஆசார்யத்தாலே நாமும் ஸித்தமென்று மிப்படி விசேஷித்து ஶாஸ்த்ரம் சொல்லக்கடவது. (உ) "அவைஷ்ணவோபதிஷ்டேந மந்த்ரேண நிரயம் வ்ரஜேத்।

(க) விஷ்ணுபுராணே

பாஷ்யகாரஸம்ப்ரதாயஸித்தம் வைஷ்ணவாக்ரேஸர: । ஏவம் வைஷ்ணவாக்ரேஸரோ ப்ரபந்நோ ... ப்ரஸந்நாத்மா ப்ரவர்த்தேத” இத்யாதி. (௧) “அநாதாசாரவந்தோ யே விஷ்ணுபக்திபராயணா: ஜ்ஞாந ஸம்பந்நா: ஸர்வே தே மோக்ஷபாஜந: । ஸிந்தா வைஷ்ணவ தே ப்ரபந்நாஸ் ஸதா ஸந்த:” இத்யாதி. (௨) “ஏவம் ஸதாசார ஸம்பந்நோ ப்ராப்நோதி பரமம் பதம் । ஜ்ஞாநஸம்பந்நஸ் ஸர்வேஷாம் ஸதாசாரவர்த்தநம்” இத்யாதிகளாலே ஸதாசாரத்தைத் தேடி ஆச்ரயிக்குமது விவேகமாகக்கடவது.

இப்படி ஸதாசாரஸமாசையாலே ஸர்வேச்வரன் ப்ரீதனாம். தத்வஜ்ஞாந ஸம்பத்திவைராக்யாதி ஸகல ஸதாசாரவிசிஷ்டமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிராஜஸதாசாரநிர்ணயத்திலே தத்பரராயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடத்திலே யாய்த்து, ஸதாசாரமும் ஸம்ப்ரதாயமும் நிலைநிற்பதென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞரனைவரும் கண்டுகொள்வது.

ஸ்ரீமத்யதீந்த்ர ப்ரவண ப்ரபாவ ஸ்ரீயோகிவர்ய வரமுனீந்த்ர
ப்ரஸாதலப்த ஸ்ரீமத்வேங்கடாசார்ய விரசிதே
ஸ்ரீவைஷ்ணவயதிராஜஸதாசாரநிர்ணயே ப்ரகரணம் நாம
ஸப்தமவிவேகः.

ஸ்ரீ: ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸதாசாரநிஷ்கர்ஷே

ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திதர்மப்ரவ்ருத்த காஷாயநாசகாஷாயவிவேக:.

ஆனால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயப்ரவ்ருத்தி ஸத்வோத்தரத்வேந வர்த்தநாதிகளுக்கு ஸ்ரீபாதரூபத்வாதிரூபகாரணஸம்பந்தமுண்டாகையாலே ச்வேதவர்ணாதிரூபம் சுத்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிகளுக்கு ஸதாசாரமாகக்கடவது. அப்படியே ரக்தவஸ்த்ர காஷாய வர்ணமய தண்டத்ரிதாரணத்துக்கும் விசேஷவசநமுண்டாகில் நல்லது. இல்லையாகில் அந்த ரக்தவஸ்த்ர நிஷேதத்தாலே யதிகளுக்கு வாஸிக்ஷமென்னுமதுபதி யதிதர்மஸமுச்சயத்திலும். (௧) "த்ரிதண்டம் த்ரிதண்டவஸ்த்ரம் ச ரக்தமேவ ச தண்டயோர்வா விருத்தஸ்யதி ஸர்வதா நாஸ்தி ஸம்சய:॥ ஏகவஸ்த்ரோ வா கௌபீநாதிரக்தவஸ்த்ர:" இதி சௌநகஸ்ம்ருதி:. அதுதானும் கௌபீநாச்சாதநார்த்தம். ரக்தவஸ்த்ரத்துக்கு ஜீர்ண வஸ்த்ரத்தை காஷாயமாகப் பண்ணிக்கொண்டு தரிக்குமதுவே யதிகளுக்கு ஸ்வதர்மமென்றிப்படி மௌநதர்மசாஸ்த்ரத்திலும். (௨) "கௌபீநாச்சாதநார்த்தம் வாஸோ ஜீர்ணம் ப்ரயாதர்ஸத்வ ஜீர்ணம் கேசநிரஸ்தம் ஜேத:" "ஸ்வ ஜீர்ணாவஸ்த்ரம் ரக்தவஸ்த்ரம்" என்றிப்படி யதிதர்மஸமுச்சயத்திலும். அதுதானுமொருவர்க்கும் உறுப்பன்றியிருக்கிற ஜீர்ணவஸ்த்ரமென்று இப்படி ஸ்ம்ருதிரத்நத்திலும். (௩) "ரக்தவஸ்த்ராணாம் ஜீர்ணம் வஸ்த்ரம் வர்ஜயேத் ஜீர்ணம் விக்ருதம்" இதி.

"இப்படி சாஸ்த்ரம் சொல்லச்செய்தேயும் அந்த ரக்தவஸ்த்ரத்துக்கு ஜீர்ணவஸ்த்ரங்களை கஷாயித்து ரக்த காஷாய தண்டத்ரய வஸ்த்ராதிகளை தரிக்குமது யதிகளுக்கு சாஸ்த்ர விருத்தம்

---

(௧) யதிதர்மஸமுச்சயே (௨) மௌநதர்மே (௩) ஸ்ம்ருதிரத்நே.

ன்றோ” என்றிப்படி சில த்ரிதண்டாதிகளுக்கு அவிருத்யமாகி ஸம்ந்யாஸமன்றிக்கே கேவலநைஷ்டிகப்ரஹ்மசர்யத்தாலேதானே ஐஹ ப்ராப்த்யநிஷ்டநிவாரணத்தை இச்சிக்கும் யதிகளுக்காயிற்று த்ரிஸ ந்த்யைவரிதத்வ ஜீர்ணவஸ்த்ரதாரண விதியுண்டாவது. ஸாமாந்ய தஸ் த்யாகமான ஸம்யக் த்யக்தயதிகளுக்கு நூதந ஶுக்லகாஷாய வஸ்த்ரதாரணம் ஶாஸ்த்ரோக்தப்ரகாரத ப்ரஸித்தம். ததாஹி வ ஸே, அஷ்டாஶீதிதமேऽத்யாயே;- ஶாந்திபர்வணி யதிதர்ம ப்ர ஸங்காதிபதீந் ப்ரதிகூர்ஷ்;- (க) “ ஸோऽயமாசாஸதாந் ஸ ஸங்கீந் யதீந் யதிவராஶ்ரிதாந், உபஸ்தா உபஸ்தாப தேவேஶோ ஶுக்லகாஷாயநிர்மலாந் ப்ரஸன்நோ தேஜஸ்வீ விஷ்ணுர்வேஷ ஸ்ரோஜநமேஜய ” இதி. இத்தால் ஸர்வஸ்வாமித்வஶேஷ ஸங்கத ப்ரஸூநவீந காஷாயஶுக்ல வஸ்த்ரதாரணம் ஸந்ந்யாஸிப்ர வணரான யதிகளுக்கு ஶாஸ்த்ரஸம்மதமாகக்குறையில்லையாய்த்து.

ஆனால், அந்த நூதந காஷாய வஸ்த்ர பரிக்ரஹத்துக்கு ப்ரமாணமுண்டானாப்போலே மோக்ஷவாஸ பரிக்ரஹத்துக்கு ப்ரமாணமுண்டாகில் நல்லது. இல்லையாகில் யதிகளுக்கு மோக்ஷ ஸாதநாதிகளாலே பாதிதமுண்டென்னும் ஶ்ருதி ஸா பேக்ஷ்யாதி கர்மணிகாகஷேத்ரவாஸாரணம் விஹித மென்றிப் படி ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும். (உ) “மோக்ஷவாஸேந புக்தம் யதீ நாம்ப்ரஜ்ஞாதிகம் । ஸர்வாவாந ஸம்த்யக்த்வாதிதாஸ ஸர்வாந் ந்யஸ்யேத் । ஸர்வேஷ்வபி வாஸஸ்ஸு பாவேத்ரவர்ணா ” இத்யாரப்ய - “ ஶ்ருஷீதாநகம் வ்ரஜேத் ” இத்யாதி. (௩) “ யதிவாஸ ஸ்ரேஷ்டேந தாவத்பாவயேந்நிவ । உக்தாநாம் யதிவாஸாணா ஶிஷ்டவ்யஸ்த்ஸ்ரீத் । வாஸோமோவாஸதகவஸ்த்ராதஸ்த

ஸந்த்யாஃ ஸமுதாஹ்ருதாஃ । ஶ்ரீவைஷ்ணவத்வேந துல்யத்வாச் சைவாதிஷு கர்ஷ்ணிகாஃ । ஸர்வேஷாமாஶ்ரமஸ்தாநாம் ஸங்கீர்ணாஶ்ரமவாஸிநாம் । கர்ஷ்ணிகாநாம் ராஜஸேந்த்ரதுல்யைஶ்சாஸ்த்ரதேஶிதாம் । யதாஹிஸோமஸந்தோ ஹா ஶ்ருதிஸாமாந்யசோதிதே । ஸர்வேஷாம்வைதிகஸம்யோகாந்த்யம் ஸேவ்யாஃ ஸத்கர்மகாஃ । தத்ஸ்வரூபம் தத்க்ரமம் தந்த்ராஸந்நக்ரியா । ததஸ்ஸர்வயதிஃ கர்மாந்தர்யைஸ் ஸேவ்யாஃ ஸத்கர்மகாஃ । ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸாநி யதீநாம் ஸேவகஸேவதா । விஶேஷாஶேஷவசநம் தத்ராவஶேஷ ஸந்நாஸ்த்ரைவீதம்" இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் யதிஸம்ஸ்காரதீபிகையிலும். கர்ஷ்ணிகைக்குச்சொன்ன ராஜஸேந்த்ர த்தைகர்மத்துக்கு மொக்கும்; "கர்ஷ்ணிகர்மகர்ஷ்ணி". இப்படி ஶாஸ்த்ரம் ஸோபிக்கச்செய்தேயும் அந்தரூபதாநாதி வாத்ரங்களை ஸந்நஸித்துப்பண்ணுகிறயோகவாத்ரக்ரதஸம்பந்நவாநாதி கம் யதிகளுக்குவிஹிதமாம்படி எங்ஙனே என்று, இப்படி ஸவிஹித விஹிதவாத்ரவிசித்ராஜேத்ராவாஷேயாஉநஹிஜ்ஞராணயத்ராதிகளுக் கு ஸஹிதாயமாகில், கலிகாலத்திலே யதிகளுக்கு ரூபதாநா வாஹநகர்ஷ்ணிகாதிவாத்ரக்ரஹணம் வசித்ராஜ்ரமென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, அந்த யோகவாத்ரக்ரதஸம்பந்நவாநாஶ்ராயா ரம் கலிகாலத்திலே யதிகளுக்கு வஸ்யமாயேயிருக்குமத்து. எங்ஙனேயென்னில்; யதிஸம்ஸ்காரதீபிகையிலே ஸ்ம்ருதிவசநம், - (க) "க்ருதத்ரேதாத்வாபரேஷு வாத்ரஹோஜீ யதிர்பவேத் । கலௌ நவாத்ரேஜ்ஞீத கர்ஷ்ணிகாத்ருணயாரயேத்" இந்த விஶேஷவச நத்தாலே முன்புசொன்ன ரூபதாநாவாஹகர்ஷ்ணிகாதிவாத்ரயா ரண விதிவசநங்களும் தத்ரதிஸித்தயோகவாத்ர க்ரதஸம்ப வாநிஷேதவாய வசநங்களும் க்ருதாதியுகத்ரயாநுகத யதிவிஷயங் களாயிருக்குமத்தனையே யுள்ளது. (உ) "ஸம்ஸ்காராவாத்ரேயதி

(க) யதிஸம்ஸ்காரதீபிகை-எ.　　(உ)

ஷிகாம் ஸூத்ரம் அதோபவீதம் ச த்யஜேத் - உத்ஸ்ருஜ்ய தத் யஜ்ஞோபவீதம் । ஏகதண்டீ வா த்ரிதண்டீ வா ஏகவஸ்த்ரோ வா" இத்யாதிகள் ஸந்த்யாஸத்யத்திலுண்டான யதிகளுக்கே விதியாயிருக்குமாய்த்து, "ஸ்வதர்மம் அநுதிஷ்டந் ஸந்ந்யாஸீ த்ரிதண்டம் தாரயேத்" என்கிற விசேஷவிதி யிருக்கையாலே. இப்படி அந்த யதிதர்மஸாம்ய ஸந்ந்யாஸத்வமானபின்பு, வைதிக ஸ்மார்த்தத்திலே யதிகளுக்கு ஸாதாரணங்களான ப்ராணாயாமாதி த்ரிதண்ட தாரணமும் தத்த்வஜ்ஞாநாதிகமும் ஆசாரமும் ஸமமுமாய், அத்தாலே (க) "யாவஜ்ஜீவம் த்ரிதண்டம் ச யஜ்ஞோபவீதம் நிஷேவதே। ப்ரமாதேநாபி த்யாகம் ச நாஸ்தி ஸ்வதர்மஸம்ரக்ஷணாய" இத்யாதி வசநவ்யவஹாரங்களுக்கு வைதிகமார்க்கத்திலே த்ரிதண்டிகளான யதிகள் இலக்கென்று விவேகிகளான யதி ப்ரஹ்மசாரிகள் கண்டுகொள்வது.

ஆனால் அந்த வசநத்திலே "ஷிகாம் ஸூத்ரம் த்யஜேத்" என்று ஷிகையைக்கழித்ததத்தனை யல்லது யஜ்ஞோபவீதத்தை அன்று. (உ) "யதிர்வா த்ராணிப்ரஹ்மணோ பாவசாஸ்த்ரோபயோகிவ: ஸாரம் நாஸ்திகவம் வை வாத்ஸல்யம் விதீயதே" என்றிப்படி ஸந்த்யாஸி யர்த்த யதிகளுக்கு விதித்த வாத்ஸல்யத்தில் ஆம்பிகாஸத்வத்தைக் கழிக்கவில்லையே. ஆகையால் அந்தஜ்ஞாநாநுஷ்டாநயோக்ய ப்ரஹ்மசர்யாத்யாசிகைகளை யஜ்ஞோபவீதங்களாகப் பண்ணவும் கூடுகையாலே, அவற்றிலே தனக்கு ஆவித்ததொரு யஜ்ஞோபவீதத்தை யதிக்கு வர்ஜிக்கலாகாதோ வென்னில்; ஆகாதாய்த்து - தத்த்வஜ்ஞாநவர்ஜிதம் வைதிகயதிகளுக்கு வர்ஜ்யம் என்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே. ஸ்ருதி வசநாத்.

(க) (உ)

(௧) "த்விஜஸ்யாப்யேத த்ரிதண்டஶ்ரோத்ரியஸ்யாபி ஸம்பூஜ்ய:| ஶ்ரீ தீக்ஷாவஸரேஷ்வேஷாம் காஷாயதாரணம் | யதேஸ்து ஸர்வவர்ணேஷு பிக்ஷாவ்ருத்திர்விதீயதே | ஸதா நியோகதஸ்த்ரையம் கஷாயாஞ்ச ஶிகா ஸூத்ரம் | த்ரிதண்டாநி கஷாயாணி வ்ருத்தய: பஞ்சகம் பாஞ்சதேய:| உபாயா: பஞ்சஸம்ஸ்காரம் ஜ்யேஷ்டாம்ஶம் ததா ஏவைதத்யகம் | காஷாயதுல்யவர்ஜித ஸாதுஜ்ஞாயாம் காஷாயம்" இதி. (௨) "தேவரேணைவ ஸம்ஸ்தாப்ய த்ரிதண்டகந்யாநமேவ | ந யஜ்ஞோபவீதம் காயாம் காஷாயநகாஷாயம்" இதி ஸூத்ரம். பராஶரஸ்ம்ருதௌ, (௩) "ஸர்வாஶ்ரமாணாம் ஸ்வீகாரம் காஷாயதாரணம் | ஶ்ரமாநாம் பரமாஶ்ரமம் ஸ்வீகார்யம் பரமஹம்ஸ்யம் நாரதேயோஸ்வதேயகா | ஸதா ஸ்வஜ்ஞாநம் காஷாயம் ஸந்நாஸம் ஸந்நீதிண:" இதி.

ஆகையால் த்ரிதண்டதாரித்வம்போலே காஷாய யதிகளுக்கு காஷாயதாரித்வமுண்டாகக் குறையில்லையாய்த்து. இந்த காஷாயதாரித்வம் ப்ரஹ்மசார்யாஶ்ரமஸ்தருக்குச்சொல்லுகிற நிஷித்தாசாரநிந்த மாகையால், அது தத்வமென்னவொண்ணாதாய்த்து, விசேஷித்து காஷாயதாரணம் "யதேஸ்து" என்றும் "காஷாய: காஷாயம்" "விவர்ஜித" என்றிப்படி ப்ரமாணஸஹஸ்ரமிருக்கையாலே. ஆகையால்அந்தஸூத்ர யாஜ்ஞவல்க்ய யதிதர்மமான ஸூத்ராவஸ்தி த்ரிதண்டகாஷாயதாரித்வமும் ஸ்ரோஹணாத்யவர்ணாஹ தத்ஸூத்ரஸாமாநாதிக முங்காஷாயத்தில் யதிகளுக்கு ஸ்வயம்ஸித்தமாகக் குறையில்லையாய்த்து.

ஆனால் (௪) "ஸ்ரோஹணாதேர்யதீநாம் யதீநாம் ஸர்வாஸம்" என்கிற வசநத்திலே இன்னவர்ணத்தில் யதிகளுக்குஅது நிஷித்தமென்று விசேஷித்திராமையாலே, ஸர்வவர்ணஸ்ய யதிஷித்

யதிகளுக்கும் அந்தயோகபாத்ரம் வர்ஜ்யமாகக்குறையில்லை. ஸ்ருதாவர்ணாதி கர்ணிகாபேடங்களை விசேஷித்து ஸந்யாஸத்தில்; யதிகளுக்கு வர்ஜ்யங்களாக சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே அவையும் வர்ஜ்யங்களாகக் குறையில்லை.

ஆனபின்பு இக்காலத்தில் ப்ரேண பராதீநரான யதிகள், அந்த யோகபாத்ரங்களையும் ஸ்ருதாவர்ணாதி கர்ணிகாபேடங்களையும் வர்ஜித்து, அநிஷித்தங்களான குண்டிகாதீ பாத்ரபடாதிகளை பரிக்ரஹித்து, தத்ர தத்ர ஸ்நாநபாநாதி யோக்யங்களான நதீதடாகாதி தீரங்களிலே வஸிக்குமதுவே, பரமஹம்ஸர்களான ஸந்யாஸ யதிகளுக்கு வ்யவஸ்தையாகக்கடவதென்றிப்படி நிர்ணயிக்குமதுவே, சாஸ்த்ரஸம்மதமென்னில்; அப்படிச்சொல்லவொண்ணாதாய்த்து. "ஏதாவிதாநஸம்யோகோ வர்ஜநம் ஸம்ஸ்த்ரஸம்ஹிசாஸ்த்ரே" என்றும், "நஹ்யசக்யம் சாஸ்த்ரம்விதயாதி" என்றும், (க) "சௌசேய தந்தகாயஸ்து ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த விஜஸ்ஸ்ரதம்। ஸதாசார விஹிநஸ்ய ஸர்வாநிஷ்பலாஃக்ரியாஃ" என்னும் இத்யாதி வசநங்களுக்கு தந்நிர்ணயம் ஸம்மதமாகாமையாலே.

இனி இந்த "யோகபாத்ரேண யதீநாம் யதீநாந்து ஸம்மதம்" என்னுமது, க்ருதாதியுகயதிகளைத்தானே உட்கொண்டிருக்குமாய்த்து, "க்ருதத்ரேதா த்வாபரேஷு பாத்ரஹோஜீய திஷ்டேத। கலௌநவாத்ரே ஹஸ்தீத கர்ணிகா த்ருஷயாரூயேத" என்கிற விசேஷவசநத்தாலே. அந்த பாத்ரஹோஜநமாவது - சுரைக்காய் பாத்ரத்திலே பிக்ஷையெடுத்து, அந்தபாத்ரத்தில்தானேபுஜித்து, அதைநீரவதஜலத்தால் சோதித்து, சிக்யத்திலேவைத்து இப்படியே சரீரயாதந

(க)

வர்ஜநமும் அந்த ஸஹவாஸ போஜநாதிகளேயிருக்குமதுவாய்த்து. ஆகையால் அந்த ஸஹவாஸ போஜநமும், ஶ்ரௌதஸ்மார்த்தாவஶ்ய கர்மஶிகா யஜ்ஞோபவீத தாரண ஏகத்ர ஶயந ஸ்நாந பாநாதிகளும் கலிகாலத்தில் யதிகளுக்கு விஹிதப்ராஜ்யமாகக்குறையில்லை. இப்படி ஶாஸ்த்ரஸித்தமானபின்பு ஸஹவாஸக்ருத ஸ்நாந பாநாதிகளுமே கலிகால யதிகளுக்கு ஸ்வயம்ஸித்தமாகக்கடவது.

ஆனால் அந்த ஸஹவாஸாதிப்ரஸங்கம் கலிகால யதிகளுக்கு விதியாமலிருக்க, தத்ப்ரஸங்கம் அவர்களுக்குண்டானபடி யெங்ஙனேயெனனில்; *ஶாஸ்த்ரவிஶேஷந்யாயத்தாலே அந்த ஸஹவாஸாதிப்ரஸங்கம் கலிகாலயதிகளுக்குண்டாகக்குறையில்லை. அந்த ந்யாயமாவது,- "ஸ்வதந்த்ரஸ்ய ப்ரதிஷேதே ந்யாயோஸ்ய ஸாமாந்யஸ்ய காரணே ஸம்ப்ரத்யய: விஶேஷ:" என்றிப்படி நிரூபித்திருக்கும். அதாவது "யதிர்வா தாஸீ ஶ்ரௌதஸ்மார்த்தாவஶ்ய கர்மாணி" என்று யதிகளுக்கு ஸ்வதந்த்ரங்களான கர்மஶிகாயஜ்ஞோபவீதாதிங்களை "கலௌயதி: கர்மஶிகாத்யாகயாரயேத்" "கலௌ யஜ்ஞோபவீதம் விவர்ஜயேத்" என்றிப்படி கலிகாலத்தில் யதிகளுக்கு அவை ப்ரதிஷித்தங்களாகையாலும், ஸஹவாஸ நிஷேதம் ஶ்ரௌதஸ்மார்த்தாதி கர்மஶிகாயஜ்ஞோபவீத தாரிகளான க்ருதாதியுகத்ரய யதிவிஷயமாகையாலும், ஶிஷ்டாசாரமான ஸஹவாஸப்ரஸங்கத்துக்கு விஶேஷித்து நிஷேதமில்லாமையாலும், ஶாஸ்த்ரவிஶேஷ ந்யாயத்தாலே கலிகாலத்திலே யதிகளுக்கு ஶாஸ்த்ரஸித்தமாயிருக்கும். தஸ்மாத் ஶாஸ்த்ரஸ்வாரஸ்யமான ஸஹவாஸப்ரஸங்கம், விஶேஷத்தால் ஸ்வயம்ஸித்தமாகக் குறையில்லையாய்த்து.

அந்த ஸஹவாஸயாரணம் ஸோஜநக்ரியையாலே யதிகளுக்கு ஶாஸ்த்ரஸித்தமாயுமிருக்கும். ஸ்ம்ருதிஸங்க்ரஹே (க)" கலௌ

(க) ஸ்ம்ருதிஸங்க்ரஹே.

கவாடகே வைவஸ்வதாயலே தாஸ்யஜாலே। ஸந்நத்யதி
நமஸ்ஸ்வேத்ய விஷ்ணு ஸ்ரத்தயா ஸம்:” இதி. “ஸந்நத”
என்கிற ஸூக்தியையானது - “உந்முக:” என்னுமாபோ
லே ஸாத்விக ஜாதிக்கும் ஸாதகமாகக் குறையில்
லையாய்த்து. (௧) “கஷாயம் வஸ்த்ரம் ஸந்யாஸிநாம் ஸித்ரம்
தேஹத்யாகி:” என்று ஸாத்விகஸ்ம்ருதி வஸ்த்ரங்கள் கஷாயங்கள்
ஸாதனமாக யதிகளுக்கு ஸம்ப்ரதாய ஸித்தமாமாபோலே, ஸௌவ
ஸ்நானவாஸநாதிரூபமான ஸாத்விக ப்ரஹ்மணமும் இக்காலத்
தில் யதிகளுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன வாசிவிஷயதாயாதி ஸாஸ்த்ர
ஸித்தமாகக் குறையில்லை.

ஆனால் அந்த யதிகளுக்கு கீழ்ச்சொன்னபடியே விஹிதத்ரயஸதா
சாரவஸ்த்ர ஸாதனங்களிலேதேனு மொரு வஸ்த்ரத்தை ஸ்வீகரி
ஹித்து, அந்தவஸ்த்ரத்தாலேதானே ஸௌவஸ்நானவாஸநாதி
தாரணங்களைப்பண்ணாமல் வஸ்த்ரபேதங்களாலே ஸ்நானாநு
நாதிகளைப்பண்ணுமது, கலிகால யதிகளுக்கும்கர்தவ்யமன்றோ வென்
னில்; அன்று. தன்னுடைய ஜலஜாத்ரகஷாயன ஸௌவஸ்த்ரத்தாலே
ஸர்வதாரணம் பண்ணுகிற யதிப்ரஹ்மஸ்தாதிகளுக்கு யாவதாத்ம
ஸாவி தத்வோநகாலஸ்வம் விஜமென்னுமது, ஸ்ரீவாஸுதா
தேவாநுவசனத்தாலே ஸம்ஹிதமாயிருக்கையாலே. தத்ர-ஸ்ரீ
வாராஹ ஸம்ஹிதாயாம், (௨) “ப்ருஹஸ்பதிர் ப்ரஹ்மஸ்வாமிநா
வைஷ்ணவயதீஞ்ச। த்ரிதண்டதேஹஜந்தேந யோகயுக்தேவஸாம்
தாதாரக। ஸர்வாதிநாசகம் ஸோவம் ஸாஸ்வதம் ஸோமஸம்பவ்யா”
இத்யாதி.

அவர்கள் த்ரிதண்டமொன்றிக்கே ஜலவான்களாயிருக்கச்செய்
தேயும் த்ரிதண்டதேஹிகளாவது, “ஏகவஸ்த்ராநுவர்த்தநம்”

(௧) (௨) வாராஹஸம்ஹிதா.

இத்யாதிகளைக்கண்டு ப்ரமித்து “த்ரிதண்டேநைவ ஸந்ந்யாஸோ காயபாத்” இத்யாதிவசநங்களைத்தள்ளி ஏகதண்டதீக்ஷாஜ நாஸ்யமாக ப்ரயோஜ நத்தைப்பண்ணுமல் ஸ்நாநம்பண்ணுகையாய்த்து. ஶரீரஶுத்திக்கு முந்தினது வாக்‌ஶுத்தியாகையாலே ஏகதண்டதீக்ஷாஜ ப்ரயோ வந வர்ணவிஸர்ஜந ரஹிதராய் ஸந்ந்யாஸம் பண்ணுகிற யத்யாதிகளுக்கு நரகவாஸித்வம் ஸித்தமென்னுமது கண்டால், தன்னுடைய விஷ்ணுஸ்ம்ருதி ஏகதண்டவ்யாக்ஷாஜ வாக்யத்தாலே ஸந்ந்யாஸம் பண்ணுகிற யதிகளுக்கு கதிவோர நரகாநு ஸவம் யாவதாத்ம ஸாவியாகக் குறையில்லையாய்த்து. ஆகையாலே ஏகதண்டத்ரயத்திலும் ஸந்ந்யாஸ வாராயிருக்கிற யதிக ளுக்கு, அந்தந்த யஜ்ஞயோபவீதஶுத்தி வாக்யதேஶத்தாலே ஸந்ந்யாஸம் பண்ணுவது, ஸஹாஸ்த்ரஸித்தமென்று விவேகிக ளான யதிஶ்ரேஷ்டர்கள் கண்டுகொள்வது.

இப்படி ஸஹாஸ்த்ரஸித்தமானபின்பு, (க) “ஶ்ரூயதாம் தேஷு ரஜ்ஜுணி வாக்யாணி யதீநாமேகமேவ து । தத்ஸூத்ரம் தத்ஸ்நாநம் தத்ஸ்வ வஸ்த்ரக்ரியா । தத்ஸ்வரூபம் யதி:காமயோர்நித்யம் ஏதேயோ: கர்த்தவ்யம்” இத்யாதிவசநங்கள், (உ) “ப்ராஹ்மணம் கேஶவம்ஶம்ஹும் யந்த்ரயந்த்ர வேத ஜந்துநாத்” என்றுதொடங்கி, “ஹவம்யோவ்தலேத யதி:” என்கிறபடியே ஏகதண்டத்ரயத்திலும் தேவதாந்தரஸ்ரு ஸந்ந்யஸ்தரான யதிகளையுட்கொண்டிருக்குமத்தனையிறே.

ஆனால்இக்காலத்தில் யதிகளுக்கு வாஸிஶேஷ்யாதிந்யாய ஶா ஸ்த்ரவிஹிதமான ஸ்வயஸாகார்வாக்யஹோஜநவாநாதிகம் ஸ்வ யமேமாகக்கடவது. தத்வத்ரிக்காம்ஸ்ய ரஜதஸுவர்ணங்க ளான ஜொஹவாக்யஹோஜநவாநாதிகம் அவர்களுக்கு கயமேமா கச்சொல்லலாமோவென்னில்; அப்படிசொல்லவொண்ணுதாய்த்து,

(க) (உ)

க்ரதாதி யுகஹாநந்தத்திலுண்டான யதிகளும் கௌரநயனுன யதிராஜாவினுடைய ஹ்ருதத்திலே ஸ்வர்ணவர்த்ரங்களிலே ஸேவித்தார்களென்றிப்படி ஸஹாஸாரத வ்யவஸ்தமாயிருக்கையாலே. (க) "ஸவதூஸஹஸ்ராணி யதீநாம்ஜ்ஞாநிநாம் ஸதாம் । ஸேவிதே நாக்ஷ்வேதரு ஷு யதிர்கிபெஸநெ" இதி. இப்படிஸ்ரூவர்ணவஸ்த்ரகாஷாயகர்மாக்ஷணம் வஸ்ரு ஸமேவுஸ்ருமான யுகஹாந்த யதிகளையும் ஸ்வர்ணவர்த்ரங்களிலே ஸேவிக்குமது, யதிராஜாவுக்கும் ஸேவித்தயதிகளுக்கும் ஸ்வயம்ாநுஷ்டிதமானுல், ஆயஸதார்யொஸமயவர்த்ர ஹொஜவாநாதிகம் ஸஹாஸ்ரஸ்ஸித மான இந்த யுகத்தில் யதிகளுக்கு காஷாயஜதஸ்வர்ணவர்த்ர ஹொஜநவாநாதிகம்ஸ்வயம்ாநுஷ்டிதமாகக்குறையில்லையாய்த்து.

ஆனல்அந்த ஆயஸதார்ய ஸமவர்த்ரங்கள் கலிகாலயதிகளுக்கு ஸாஸ்ரஸ்ஸிதமாயிருக்க, தத்யமாஸ்ரம ஸ்வீகார ஸமயத்திலே அந்த ஸமவர்த்ரத்தை வஸ்ருஸியாமல், நாஸிகோர காஷாய கர்மாதிகளை வஸ்ருஸிக்குமது, இக்காலத்தில்யதிகளுக்கு ஸ்வயம் விருத்தமன்றோ வென்னில்; அன்று. தத்யமாஸ்ரம ஸ்வீகார ஸமயத்திலுண்டான தத்காஷாய கர்மாவஸ்ருஸமானது-ப்ரஹ்மசர்யாஸ்ரம ஸமயத்திலுண்டான தஸ்ரஷ்டதண்ட ஸாதி வஸ்ருஸம்போலே ஸிஷ்டாசார ஸஹிதமாயிருக்கையால், அது ஸ்வயம்ாநுஷ்டிதமாயே யிருக்குமத்தனை. ஆனல்அந்த தண்டாதி வஸ்ருஸம் ப்ரஹ்மசர்யாஸ்ரமத்துக்கு விருத்தமாம்படி எங்ஙனேயென்னில்; (உ) "யதயெகாஷாநம் ஈஷ்ஸா தண்டம் ப்ரஹ்மசாரிணெ । ஷாதாநகாஸெர்தி ஹொதாகிஷிஷநூவெத" இதி வசநாத். (ங) "யதிஸ்ப்ரஹ்மசாரீச வஸ்தாநஸ்யாதிநா வாஸஸ" என்றிப்படி வர்ணமிருக்கச்செய்தேயும்அந்த வர்யாஸ்ரமஸமயத்திலே ப்ரஹ்மசாரிக்குண்டான தண்டவஸ்ருஸம்

(க) ஸாரத- (உ) (ங)

போலே [illegible] காலத்திலும் இக்காலத்தில் யதிக ளுக்கு [illegible] முண்டாகக் குறையில்லை.

ஆனால் கீழ்ச்சொன்ன [illegible] ந்யாயத்தாலும், [illegible] வசநத்தாலும், [illegible] வசநரான யதிகளுடைய [illegible] த்தாலும், இக்காலத்தில் யதிகளுக்கு [illegible] முமுண்டாயிருக்குமது, [illegible] மென்னும்போது, அந்த [illegible] த்தாலே [illegible] முமும் இக்காலத்தில் யதிகளுக்கு உண்டாகலாமோ வெ ன்னில்; ஆகாது. [illegible] த்தாலே [illegible] ங்களான அந்த [illegible] மாகையாலே, [illegible] ஹம் [illegible] ரான யதிகளுக்கு [illegible] மாயிருக்கும்.

அப்படி யன்றிக்கே அந்த [illegible] த்தாலே, [illegible] மும் [illegible] மென்று [illegible] ம் சொல் லுகையாலே, யதிகளுக்கு [illegible] மாகக் கடவதன்று. ஆனால் அந்த [illegible] ஹம் [illegible] மாம்படி எங்ஙனேயென்னில்; [illegible] (க) "[illegible]" [illegible], "[illegible] [illegible]

(க)

ஶோக ஆயாஸத்ராஸஸ்தித்ரமோ ந்யர்ணாத். த்ஸேபம் ஹிம்ஸா உந்நதம்பத்தீ: கால்கேரோயஸ்யோத்த:। மேதேஶரைவர சவிஷா ஸஸம்ஸ்யோர்வ்யஸநாதிஷு। வநேதவஸ்துஶர்ந த்தோ ஸ்வ்யத்த த்ரியோ த்தாந்யர்ணாத்। தஸ்யாஜந த்த்த த்தாவ்யம் ஶ்ரேயோர்த்தீ தத்தத்ஸம்த்யஜேத்" இதி. இப்படி அநர்த்தாவஹமாய்த்யந்த நிந்தநீயமான அர்த்த பரிக்ரஹம், ஸர்வவர்ணாஶ்ரமஸ்தருக்கும் நரகஹேதுவாகையாலே, அது ஸர்வஸங்கபரித்யாகிகளான யதிகளுக்கு யாவதாயுஷ்யத்திலும் வர்ஜ்யமாகக் கடவதென்று விவேகிகள் கண்டுகொள்வது.

இப்படி அர்த்தபரிக்ரஹவிஶேஷ்ய ந்யாயவசநாநுஷ்டா நங்களாலே மோக்ஷஸாத்ரயாணமும் தத்ஸ்தஸாநவாநாங்கமும் க்ஷிப்ராய யதிகளுக்கு ஶாஸ்த்ரஸித்தமாயிருக்கச்செய்தேயும், அந்த ந்யாயாதிகளிலே நெஞ்சுசெல்லாமல் "மோக்ஷபாத்ரம் யதீநாம் யதீநாம் ஸம்ஸாரஸத்" என்கிற வசநங்களின்படியே மோக்ஷஸாத்ரஸ்தாந வாநாதிகத்தை வர்ஜிக்கவேணு மென்று யதி ப்ரஸூநாதிகளுக்கு கவிஶ்ராயமாகில், அப்போது அஜஸ்ரஹிஷீ க்ஷீரதயிவ்ருதாதிகத்தை மாம்ஸம்போலே வர்ஜிக்க வேணுமென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, யதிப்ரஸூநாதிகள் அந்த அஜஸ்ரஹிஷீ க்ஷீராதிகளையும் வர்ஜிக்கவேண்டியிருக்கும். அந்தவசந மெங்ஙனேயென்னில்; ஸ்ரீவாஸுதேவாரண்யஸம்ஹிதாயாம் (௧) "அஜக்ஷீராதிகந்தத்வ நாஹிஷம் க்ஷீர மேவ ச। தந்நாஹிஷம்தயிவ்ருதம் தஸ்யாஸ்காதிகந்யா। த்யஜேந்மாம்ஸவந்நித்யம்" இத்யாரப்ய "வநதந்நிஷித்த த்ரவ்யாணிவர்ஜயே வைஷ்ணவத்விஜ:" இத்யாதி. (௨) "ஔஷ்ட்ரம் ஶாஹிஷம் ஜஞ்ச

(௧) வராஹஶாஸம். (௨) மார்கம்.

வர்ணாநாம் விஜ்ஞாநாதி । தத்ர ஸ்த்ரீணாம் ஸர்வம் ப்ரயத்நேந விவர்ஜயேத்" இதி ஹாரீத:.

இன்னமும் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஸ்ரீவைகாநஸ ஸூத்ரகாரஸித்தரான விப்ரருடையகையாலே ப்ரதிஷ்டிதங்களான தீர்த்தபேராதிகள் ஸந்ந்யாஸிகளோடொக்குமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே அவையும் அந்த யதிஸம்ஹிதாதிகளுக்கு வந்தநீயங்களாக வேண்டியிருக்கும். தத்தேதுவ மெங்ஙனேயென்னில்; ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரே ஸாத்வதஸம்ஹிதாயாம், (க) "ப்ரதிஷ்டிதாநி தீர்த்தாநி ஸந்ந்யாஸஸமம் । பரமாத்மஸ்வரூபஸ்ய த்ருஷ்டாநம் ப்ரதிமாஸமம்" இதி.

இப்படி ஸஜாதீயஸ்த்ரீயாதிகளுக்குண்டான ப்ரத்யவாய வசநங்களைப்போலே, "யோஹவா ஏதத் ப்ரதீக்ஷ்ய யதீநாம் ஸந்ந்யாஸம்" என்கிற ப்ரத்யவாய வசநங்களிருந்தாலும், அந்த ஸஜாதீய ஸ்த்ரீயாதிகளுக்கொரு விசேஷ சாஸ்த்ரவசநத்தையும் சிஷ்டாசாரத்தையும் சொல்லி, அவற்றை ஸர்வவர்ணாச்ரமோசிதரும் பரிக்ரஹிக்குமாபோலே, யோஹவா ஏதத் ப்ரதிஜ்ஞா தத்ஸந்தர்சநாதிகளுக்கும் கீழ்ச்சொன்ன பாரிசேஷ்யந்யாயாதி வசநாநுஷ்டாநமும், சிஷ்டாசாரமு முண்டாகையாலே இக்காலத்தில் யதிகளுக்கும் அந்தயோஹவா ஏதத் ஸந்தர்சநாதிக்குமும் சாஸ்த்ரஸித்தமாகக் குறையில்லையாய்த்து.

இனி யதிதர்மஸமுச்சயத்திலே யதிகளை மூன்றுவகையர்கப் பிரித்து அவர்களை நமஸ்கரிக்கவேண்டாமென்று சொல்லியிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில்; (உ) "ஸ்வர்ணாதி ஸங்க்ரஹம் யஸ்து தர்மார்த்தம் ப்ரகுர்வதே । ஸந்ந்யாஸிவிஷயே தேஷு நப்ரணாமாதிக

(க) ஸாத்வதம். (உ) யதிதர்மஸமுச்சயே.

க்ஷோக:” இதி. ஆசார்யவ்ருத்தனவனுக்ஷிகாக்ஷத்திலே யதிகளுக்கு ஊர்த்வபுண்ட்ராதி கர்த்தவ்யங்களை விதிக்ராஜங்களாக ஶாஸ்த்ரம் சொல்லியிருக்கச்செய்தேயும், அந்த ஶாஸ்த்ரத்தை அநாதரித்து தனக்கு விஹிதமான ஸ்நாநவாநாதிஆசாரத்தை இக்காலத்துக்கு ஶாஸ்த்ரநிஷித்தமான ஊர்த்வபுண்ட்ராதிகர்த்தவ்யங்களை பண்ணுகையால், அத்தாலே ஆசார்யவ்ருத்தனான யதியையும், வைஷ்ணவப்ரவசனான ஏகதண்டியதியையும், ஸ்வஸ்வ வைஷ்ணவத்வமாகவும் தஸ்யவம்ஶ்யாதிகளான விதுராதி ஆசாரவைஷ்ணவமாகவும், ஸ்வண்டாதிவஜ்ரஹம்பண்ணுகிற அஜிதேந்த்ரியயதியையும் இம்மூவரையும் அவந்த்யராகவும் அவஷ்யராகவும் சொல்லுமதுவாய்த்து, கீழ்ச்சொன்ன “ஸ்வண்டாதி வஜ்ரஹம் ஏகதண்டி” என்கிற வசனத்துக்கு தாத்பர்யமென்று கண்டுகொள்வது.

இனி அந்த பரமைகாந்தியான யதிகளுக்கும் விஹிதவாத் ஸாதனதோஷயிலே, அவிஹிதவாத், வர்ஜநதந்த்ரஸ்நானவாநாதிகம் விஹிதாசாரமேயாகக் கடவதென்னுமது, “ஆவர்த்தவேதாஸ்திர்யஸாத:” இத்யாதியாலே ஸர்வஸம்மதமாயிருக்குமத்தனை. (க) “திரஸ்ரஹணம்க்ருத்வா வர்த்தாதி ஹிம்ஸாஷணவிநகாயாத:” இதிஜநஸ்ம்ருதி:. (க) “ஸஜாதி வ்ருத்திதாத்நதத்வஸஜாதிகாந: ஸேநாதரேவிதாந் ஜ்ஞாநவதேத்ஸஹஸம்வஸேத்” இப்படி ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, ஜிதேந்த்ரியனான யதியும் ஸவிதுராசாரவர்த்தாதி ரக்ஷணார்த்தமாக ஸ்வண்டாதி வஜ்ரஹம் பண்ணினானாகில் அந்தயதியும், கீழ்ச்சொன்னபடியே ஆசார்யவ்ருத்தனையதியும் ஏகதண்டியதியைப்போ

(க)

லே ஸ்வரூபருமாய் ஸ்வஸாக்ஷாத்ருமாகக் குறையில்லை.

ஆனால் ஸர்வேச்வரஸர்வஜ்ஞத்ராணாதிலக்ஷணாதிகாரமன்றிக்கே ப்ராப்தமான பஞ்சஸம்ஸ்காரபரிக்ரஹம் - யதிகளுக்கு விஹித மென்று சொல்லவேண்டியிருக்கும். அப்போது "யதிர்ந்தியேந வதி ப்ராஹ்மணாந் பஞ்சஸம்ஸ்காரா: । ஸ்வர்ணாரோத உத்பவம் சக்ரசங்காதிபரிக்ரஹணாத்" என்னுமத்தோடு அது விரோதிக்கும். ஆகையால் அந்த ஸ்வர்ணரோதக உத்பவத்தோடே ஸஹபடிதமான பஞ்சஸம்ஸ்காரபரிக்ரஹம் ஜிதேந்த்ரியரான ப்ராஹ்மணயதிகளுக்கு வாதிதஸ்ரோதுவாமேயென்னில்; அன்று. (க) "க்ஷௌரவஸ்த்ரவிவர்ஜயேத்" என்கிற வசநத்தில், யஜ்ஞோபவீத தேவஸர்வ ஸஹசாத்வாத்ராதிகளோடே ஸஹ படிதங்களான ஸந்த்யாஸ்நாநங்கள் க்ராஹ்யங்களாமாபோலே, ஸ்வர்ணரோதக உத்பவத்தோடே ஸஹபடிதமான பஞ்சஸம்ஸ்காரபரிக்ரஹமும் ப்ராப்தமானபோது ஸமயசாரஸம்ஸித்தமாகக் குறையில்லை. ஆகையால் ஸ்வர்ணரோதக உத்பவமொன்றுமே யதிகளுக்கு வாதிதஸ்ரோதுவாகக் கடவதத்தனை. "ஸ்வர்ணரோதக உத்பவாவாரிசைவதேஹ்ருதி:" என்கிற வசநத்தால் அது ஸம்ஸ்பஷ்டம்.

ஆகையாலே ப்ராப்தமான ஸமவஸாமவதாவாயர் ஸௌக்ய யத்துக்காகப் பண்ணும் அந்த பஞ்சஸம்ஸ்காரபரிக்ரஹம் ஜிதேந்த்ரியராயிருக்கிற யதிகளுக்கு ஸதாசாரமாகக்கடவது. அப்படி விசேஷவசநமுண்டாம்படி எங்ஙனேயென்னில்; ஸ்ரீவாஸுதேவ பராசரஸம்ஹிதாயாம் - த்விதீயாத்யாயே (உ) "ஸர்வாயர் விதத்ராக்ஷாதீன விஷ்ணுவாயதார்த்ர ரக்ஷணே। ப்ரபந்ந:

(க) (உ) பராசரஸம்.உ.

பரைகாந்தீ ப்ராஹ்மணீ யதிஸ்ததா । ப்ரபந்நஸ்த்ரைவர்ணிகோ பரோ தேவதாந்தரவர்ஜித: । ப்ரதிக்ரஹம் ராஜஸேவாம் பஶ்வந்யாதிஸங்க்ரஹம் । க்ருஷிகோரக்ஷவாணிஜ்யம் தம்பம் வைத்யம் ச வர்ஜயேத் । ஸ்வார்த்தம் ஸ்வயம் பாகம் காம்யகர்மாணி வர்ஜயேத் । தேவவிப்ராதிகாரோ வைதீநாம் ஸர்வதா வர்ஜயேத் । வேதாந்தஶ்ரவணம் சாஸ்யம் ப்ராபத்யம் வைஷ்ணவம் ஸதா" இத்யாதிகளை விவேகிகள் பராமர்சித்துக்கொள்வது.

வாக்யமாயிருக்கு மிவ்வசந வசநத்வயத்தாலே ஸ்வாமிவிருத்தாசாரலக்ஷணமான பசுபந்தாதிஸங்க்ரஹம் ப்ரபந்நபரைகாந்தியாயிருக்கிற ப்ராஹ்மணனுக்கு ஸ்வதேயென்றும், ஸத்வஸ்தாவாய் கைங்கர்யார்த்தமான பசுநாங்க்ஷணாதிஸங்க்ரஹம் ப்ரபந்நபரைகாந்தியாயிருக்கிறயதிக்குஸ்வதேயென்றும் இப்படி க்ரமத்திலேபிரித்து யோஜித்துக்கொள்வது.

அவற்றில் ப்ரதிக்ரஹ ராஜஸேவையாவது-அதமவ்ருத்திஹிதிஹிநரான ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியாதிகளிடத்திலே தனதாநாதிவ்ருத்திக்காக யாசிதாயாசிதமாய்வரும் த்ரவ்யாதாயதாநாத்யபஹாதி பரிக்ரஹமும், கீழ்ச்சொன்ன வைஷ்ணவ கைங்கர்யார்த்தமாக ராஜாந்தர்வர்த்தநமுமாய்த்து. தம்பமாவது - த்வைதகைங்கர்யார்த்தமாகவுண்டான ஸ்வாமிகார்யங்களை வல்லனாகில் தானுமெழுதலாயிருக்கை. வைத்யமாவது-தனக்கு உபதேஶ்யராயிருக்கிற ஸ்வாமிபாகவதவிஷயங்களிலுண்டான ஜ்வராதிகளைக்கண்டால், தத்சிகித்ஸையிலே ஶக்தனாகில் ஸ்வதேஹரக்ஷணத்தைப்போலே தத்தோஷணத்திலே உபேக்ஷையுடையனாயிருக்கை. மற்றமூன்றும் தனக்கு ஶிஷ்யராயிருப்பாரைக்கொண்டு பண்ணுவித்துக்கொண்டிருக்கை.

இப்படி தத்கைங்கர்யார்த்தமாகப்பண்ணும்ப்ரதிக்ரஹாதிகளில்

வெவாஹ்வ்யாநத்தால் யதிக்கு ஐவெஷயில்லையாகிலும் ஷூஷெஹ ஷுகூணாத்ருமாக ஷீகரிக்கும் ஔஷயகாஷாயவாநாதிகளைப்போலவாகிலும், தவெதஜஷய்ட்ருமாக யநயாநூாதி ஸெஜஹம் பண்ணவேணுமென்னுமதுக்காக வாய்த்து, "கூடியா ஔஷயவாநவத்" என்றிப்படி ஶக்தரான யதிகளுக்கு ஶாஸ்த்ரம் விதித்துவைத்ததும். "ஷூநீ ஷயாயநீ" என்னுமது "யதி வராஜநவாநவி। ஷயாயிகாரீநஹவெத்தம் வூயநெவஜ யெத்" என்னுமிடத்தில் தஷெவ்ராஹவ்வெத யதிகளுக்குண்டாம் போது, "ஜ்வ குராஜீதவெஷஹகூம் சிஷ்யாராயநூயா। மிலநூஷ கூஜ்கவஜ்" என்கிற தநூபமம் தோற்றுகைக்காகவாய்த்து.

ஆகையாலே, ஹஜஹ்ராஜவதாவாய கெஷய்ட்ருமான ஜாஹ யநயாநூாதிவரிஹ்ஹம் ஶக்தராய் ஷயாயிகாரிகளான யதிகளுக்கு ஹஷூஹூஸ்ஷதமாகக்குறையில்லை என்று விஶேஷவூரேண வாதநூரான யதிஹூஹஷாதிகள் கண்டுகொள்வது.

இந்த வவாங்களை ஜொஹஷிமமாகச்சொல்லவொண்ணுதாய்த்து; வெவதிகொத்தமராய் ஹதஷஶ்வெநாஜாகூரான எம்பெருமானுர், கோயில்திருமலை பெருமாள்கோவில் முதலான திவ்யதெஶங்களிலுண்டான வெகஜயங்களுக்கு உத்தரஶூிகளான யதிகளை நியமித்திருக்கையாலே. இப்படி ஹஷூஹூஸ்ஷதமான பின்பு "யதயெகாஷூநம் தஷ்ஜாதாவிநாகூவூஜெத்" ஐதஹ்ாதிகள், ஷூஶரீரவொஷகராயும் தத்நிஷமான ஹாயவூதாதி வொஷணவாராயும் யஜதஜமாய், தஷ்ட்ருமாக ஜாஹஜயநயாநூாதி வரிஹூஹம்பண்ணுகிற யதிகளையும் ஜ்ஞாதாக்களையும் உட்கொண்டிருக்குமத்தனையே என்று விவெகிகளான யதஹ்ாதிகள் கண்டுகொள்வது.

ப்ராஹ்மணாதிகளுக்கு தைவிகாதிகாரம் நிஷித்தமென்னு மதுவும் ததேதவ ஸித்தம். (௧) "தைவஜ்ஞாதிகாரம் வைப்ர ஹ்மணஸ்ய நகாரயேத் । அந்யதாயஃ கரோதி த்வம் ஸயாதி நரகம் த்ருவம் । தஸ்மிந் தேவி ததோர்ஹம் தஸ்யாய ஸ்ரீஸ்நாஸ்யதி".

இனி அந்த வைஷ்ணவ தீக்ஷையினை தரான ப்ராஹ்மணாதிகளுக்கும் யதிகளுக்கும் தத்தத்வர்ணாச்ரமோசித கர்மங்களிலே வைஷ்ணவர்களிடத்திலுண்டான யாவிதாசார்யாதி பயநாதிகம் வர்ண ஸாம்யமென்னும், ஆகத்திலும் வைஷ்ணவப்ராஹ்மணாவநத்தில் தத்வும் சுத்ராம்யமென்னும் இத்யாதிகள் ஸ்ரீபாஷ்ணாதநை ஸித்தம்; ததேதத், பராசரஸம்ஹிதாயாம் உத்தமாத்யாயே (௨) "வைஷ்ணவாசாரவிப்ராணாம் த்ருத்வா வ்யாவர்த்தவைஷ்ணவாஃ । விஷ்ணோர்த்தாவநாசாந்த வைஷ்ணவாசார்ய ப்ரதிஷ்டிதஃ । ப்ராஹ்மணீ யதிஸ்வேஷ்யஸ்வத்வா அமோஸந । ஸத்ருத்வாதிகம் ஸர்வமாசரேத்தத்தாநவர் । அவைஷ்ணவஜ்ஞானாசார்யஸ்ய ஸர்வம் வர்ஜயேத்" இத்யாதி.

இப்படி த்யாஜ்யாவாதேய விவேகிகளாய் வைஷ்ணவத்தகவிய தீக்ஷையாதிகாரிகளான ப்ரபந்நாசார்யர்களுடைய அநுமதியாலே ப்ராஹ்மணாதிகள் வைஷ்ணவதீக்ஷையாதிகளை ஸ்வீகரிக்கும்போதும், ஸ்வயமேவ தத்யதிகார யோக்யரான சூத்ராசார்யர்கள் ஸ்வீகரிக்கும்போதும், தங்களுக்குப்பண்ணின உபநயநதீக்ஷைக்கும் மேலே எவ்வளவாகிலும் வைஷ்ணவத்தம்மான் யநயாநத்யாதிகத்தை அபேக்ஷிக்கில் அந்த பக்த்யாதிகள் எத்தனை அதிசயிதஜ்ஞானவான்களாகிலும், அவர்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவத் ஆஜ்ஞாயோக்யராக ஸர்த்ரம்

(௧) (௨) பராசரஸம்ஹிதா.

சொல்லக்கடவது. ஸ்ரீவாஸூரனாதே ஸாராஸாரஸம்ஹிதாயாம்.
(க) "விவேகாவஸரேப்யேவம் தோ ஸாயந்தியோ ஸாஸநக்ஷமே ।
ஸம்யக்தாவக நைஷ்டிகம் ஸம்ப்ரதாயோதிதாம்ஸினः" இதி.

இப்படி ஸங்கேபஸம்ஸ்கிருதமானபின்பு காரணத்ரயத்தாலும் ஸம்ஸாரஸமுத்ரக்ஷயமி நிர்தாரப்பண்ணும் யதயாந்தாதி ஸஹஸ்ரம், யதிகளுக்கும் ஸம்ஸாரநாராயண வேதாந்தகாலக்ஷேப வாதிகளோடொக்குமென்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லக்கடவது. ஸ்ரீவாஸூ ரனாதே-ஸாராஸாரஸம்ஹிதாயாம், ஸதாநயநாயத்யாயே (உ) "யத்ர நம ஸ்வஜாதவிதிவத் ஸந்த்யாஸஸ்ஸமவதத்। ஸகலஸா விஷ்ணுபக்தியம் தேநாவாக்யதோஷம்। தேவப்ராஹ்மண ரக்ஷா வேதாந்தார்த்தஸநாதிகம் । உக்தமேவம் வியாநந்த யதீநாந் விசேஷதः। விஷ்ணுஸாயுஜ்ய ஸித்த்யர்த்தம் ஸர்வபூதஹிதேக்ஷயா। த்ரிதண்டாத்யர்த்தவேண ஸதாவ்யயதிஸ்திரேத்" இத்யாதி.
"விப்ரயதிः" என்னுமதத்தாலே வர்ணத்ரயத்திலும் யதிகள் உண்டென்னுமதும் அவர்களுக்குண்டான தண்டபேதங்களும் ஸர்வஸித்தம்.

ஆனால்அந்த யதிகளுக்கு ஸம்ஸாரஸமுத்ரதாயர் கைக்கர்யமாக ஸங்க்ரஹிக்கும் யதயாந்தாதிகளை ஸாஸ்த்ரம் விதிக்கை யாலே, அப்படி அவற்றை ஸங்க்ரஹித்து அவ்விடங்களிலே ஸேவித்துத்தாங்கள் நிஷ்ப்ரஹராயிருக்குமத்தனையல்லது கைநிகேதந ரான யதிகளுக்கு மோக்ஷ யதயாந்தாதி விஸிஷ்டஸௌயிலத்யம் ஸாஸ்த்ரவிருத்தமன்றோ வென்றிப்படி சில யதிஸ்ரஸ்தாதிகளுக்கு ஸம்ஸயமாகில், ஸம்ஸாரே ஸம்ஸக்தஸ்வ தத்வதிவாத நவேதாந்த ஸ்தாபநார்த்தமான ஸௌயிலத்யம் யதிகளுக்கு விஹிதமாக

(க) ஸாராஸாரஸம். (உ) ஸாராஸாரஸம்-அ.

வும், இங்ஙனன்றிக்கே கேவலம் ஸ்வஶரீரபோஷணாதி பராயணராய் வ்ருத்தியாக வர்ணாச்ரமதர்மாகப்பண்ணுகிற ஸந்யாஸத்தாலே அந்தயதிகளுக்கு நரகாநுபவம் ஸித்தமென்றும், இப்படி ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, த்யாஜ்யமான ஸந்யாஸத்துக்கு தர்ஶநமில்லையாகக்கடவது.

அப்படி விஶேஷவசநமெங்ஙனேயென்னில்; ஸ்ரீவாஸுதேவ பராஶரஸம்ஹிதாயாம், த்விதீயாத்யாயே (௧) "ஸம்வத்ஸரம் யதிஃ குர்யாத் விஷ்ணுயஜ்ஞம் ஹ்யதந்த்ரிதம். விஷ்ணோர்நித்யாஸ்தவார்த்தாய வேதாந்தஸ்ரவணாயச. அந்யதாயுஃகோ போகம் ஸயாதி நரகந்த்ருவம்" இதி. (௨) "அஹிஷோபீயம் வஶாமோஹத:" என்னு மந்தவியியானது ஶக்தரான த்விஜரைப் பின்சென்று அவர்களுக்கு அத்தாலே த்விஜாதிக்யத்தையைக் கொடுக்குமாபோலே, "ஸம்வத்ஸரம் யதிஃ குர்யாத்" என்னு மிவ்வியியாலே, ஸர்வஜ்ஞாநவதாவாய் கைங்கர்யவியையும் தத்த்வமான யதாநந்யாதி ஸம்பந்தஶக்தியையுமுடையரான யதிகளைப் பின்சென்று, அத்தாலே அந்த யதிகளுக்கு இது யதித்வத்தையே கொடுக்குமென்று, இப்படி விவேகிகளாய் நிஷ்டாஸ்தரான யதி ஶ்ரேஷ்டர்கள் கண்டு கொள்வது.

இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவாஸுதேவ வசநங்களை யோஜநீயமென்றும், அவற்றின்படியே அநுஷ்டித்தும் அநுஷ்டிப்பித்தும் போருகிற ஸ்ரீபாஷ்யகாராதி யதிகளுக்கு, "தேஷாம்தேஜோ விஶேஷேண ப்ரத்யவாயோ நவித்யதே" என்றும்இப்படி ஸர்வஜ்ஞஶாஸ்த்ர வசநாநுஷ்டாநங்களுக்கு அழிவுசொல்லுகிற யதிஶ்ரேஷ்டர்களை துர்மதர்களென்றும், வைஷ்ணவஜிஹ்வரென்று மிப்படி ஸ்ரீரங்கநாதா

(௧) பராஶரஸம்-௨. (௨) ஶ்ருதப்ரகாஶ.

த்ரைவர்ணிகம். தத்ர சைவோக்தம் (௧) "[illegible] ஸ்ரீராமாநுஜ [illegible] । [illegible] விசேஷதோ [illegible]:। [illegible]" இதி. [illegible] "[illegible] ஸர்வவேதேஷு [illegible] ஸாஸ்த்ர [illegible]। [illegible]" இதி. [illegible] "[illegible]" இத்யாதி.

இப்படி ஸமவர்ணாஸ்ரமஸித்தமானபின்பு, (௨) "[illegible] யதிதர்ம [illegible]" இத்யாதி யதிதர்மஸமுச்சயோக்த வசநங்களுக்குத் தாத்பர்யம் கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ரீவாசுதேவ [illegible] ஸாஸ்த்ரத்தில் விசேஷ தர்மமான [illegible] கைங்கர்ய [illegible] ங்களிலேயாய்த்து. அவையாவன - "ஸரீர [illegible]" என்று [illegible] ராய் [illegible] களைப் பண்ணுகையாய்த்து. "[illegible]" இத்யாதி [illegible] நங்களும் கீழ்ச்சொன்னபடியே, [illegible] கைங்கர்ய [illegible] ரன்றிக்கே [illegible] களை உட்கொண்டிருக்குமத்தனை.

ஆனால், யதிகளுக்கு [illegible] கைங்கர்ய [illegible] மான [illegible] ஸாஸ்த்ரஸித்தமானப்போலே, [illegible] க்கு விசேஷவசந முண்டாகில் நல்லது; அதில்லையாகில் அந்த [illegible] த்தாலே [illegible] முண்டென்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லும். (௨) "[illegible]

(௧) ஸ்ரீராமானுஜ [illegible]. (௨) யதிதர்மஸமுச்சயே.

ந்தாத் । ஸ்நாநயோநித்யம் ப்ராஹ்ய விஷயாம் ஜாயதே கர்த்தவ்ய: ।
ஸந்த்யோபாஸநஸந்யஸ்தநிந்த்யம்விஷயாதிஷு ஜாயதேத் । ஸத்வாவசா
ரபசேந்த்ர வைதந்தாப்ய: யதி: ஸ்நாவேத் । க்ருஷ்யமாந்தாவைத
கந்தம் ஸம்ஜீதாவி ஸந்ந்யஸ்யேத । ஜேஜ்யேத் கர்மவிதேகந்தம்
யதிஸ்ச ஸந்யாஸவிந:” இத்யாதிகள் யதியஸாஸம்ந்யாஸாதி ப்ரவசி
ஷங்களாயிருக்க, தத்ஸமான ஸந்த்யாதிவிஷய யதிகளுக்கு ஸதா
சாரந்தம் விதமாம்படி எங்ஙனே? என்றிப்படி விசேஷஶாஸ்த்ர
உக்தரான யதிப்ரஹ்மசாரிகளுக்கவிப்ராயமாகில், அந்த யதி
யஸாஸந்ந்யாஸமான ஸந்த்யாவிஷயவசநங்களை ஸாரஸங்கிரஹிக்
கும்போது கர்மாந்த விரோதமில்லாதபடி யோஜிக்குமவர்க
ளுக்கு அந்த ஸந்த்யாதிவிஷயம் அவர்களுக்கு ஸதாசாரமாயே
யிருக்கும்.

(க) “யாத்ராஸாத்ரந்த்ர ப்ரஹ்மயாத் கேவலம் ப்ராணயாத
ணத் । யயாஸ்யஸ்து நாஸ்யாத்ரஸ்ம் ஸம்ஜீதந்யவித் । கவேள
விக்ஷாஸ்ஸாதாய ஸந்நிஃவஸ்துவஸ்துவா । சுத்தஸம்வே ராக்ஷ்ய தத்வஸம்
ஸ்ஜீத ஸஸாஸஹிதம் । விஷ்யவ்யக்கம் விக்ஷாசாராதாநம் வத
த்யஃ” என்றும், “யாவதோதாரவஸ்த்ரம் ஸ்த்ராத்தாவத்ப்ரஹ்ஷீத
விக்ஷாந்ந: । ஷட் த்ரீந்நாவிவ ஸத்ரஸ் நித்யம் விக்ஷாந்ந்ய
ஸாம்ஸ்ருத் । தயஸ்யா தநிந்த்யாநம் நிஸ்ப்ரஹைவைவத
ஸா” இத்யாதிகளை ஒரு வ்யக்தியிலே யோஜிக்கும்போது தயேந்த்ர
ந்த்ரவிரோதம் விளும். அங்ஙனன்றிக்கே, அவற்றை ஶக்தாஶக்த
யதிவிஷமாக யோஜிக்கும்போது, அஶக்தரான யதிகளுக்கு அந்த
ஸந்த்யாதிவிஷய ஶாஸ்த்ரஸ்தமாகக் குறையில்லை. எங்ஙனேயென்
னில்; யதியஸம் ஸந்ந்யாஸ, அஹோராத்ரக்ரியாநந்த ஷஷ்ட

(க)

வசனம், (க) "அஸக்தோ ஹேஷஜாதோ வா யதிரேகாந்நமாஹ்ருதே" இதி. தமேதத்வ "ப்ராஹ்மண ஸம்பேயஹ்ருதே, ததஸ்ஸத ஸாயம்ப்ராத:" இதி.

ஆனால் ஶக்தரான யதிகளுக்கு அந்த ஸர்வஸமேக்ஷ ஶாஸ்த்ர நிஷித்தமன்றோவென்னில்; அதுவும் அந்த க்ருஹஸ்தாதிகள் ஸமேக்ஷிக்க, அவர்களிடத்தில் ஸந்நிஹாரத்தாலேபண்ணும் ஸர்வஸமேக்ஷயாலே, ஶக்தரான யதிகளுக்கும் தோஷமில்லையென்னுமது, அந்த யதிஸம்ஹிதையொக்க விஶ்வாமித்ரவசனத்தாலே ஸம்ஸ்பஷ்டம். "ஸந்தஸ்யாபந்நாஹாரா ஏகாந்நம் ஸமாக்ஷ்ய தி" இதி விஶ்வாமித்ர:. தமேதத்வசஷேவசனம் உஶநா:;-(க) "மாயூகரம் ஸ்வயம்ப்ராக்ருதம் தயாசிதம். தாத்காலிகோபபந்நம் ச பைக்ஷம் பஞ்சவிதம் ஸ்ம்ருதம்" இதி. இந்த யதிவிஹித பிக்ஷாபஞ்சகத்திலே முதற்சொன்னதொன்றுமே, பஹுக்ருஹ விஷயமான மாதுகரம்; மற்றைநாலும் ஸர்வபிக்ஷாவிஷயமென்னுமது, தத்பிக்ஷாபஞ்சகாநீத வசனத்தாலே ஸம்ஸ்பஷ்டம். ஆகையாலே ஶக்தாஶக்த யதிகளனைவர்க்கும் அந்த ஸர்வஸமேக்ஷ ஸகாஸ்த்ரஸித்தமாகக் குறையில்லையாய்த்து.

ஆனால், அந்த ஸர்வபிக்ஷா நிஷேதவசனங்களுக்குப் புகலிடமெங்ஙனேயென்னில்; அவற்றுக்கு-ஸவேதிநீர்ய பரதந்த்ரமுடையராய், அத்தாலே பஹுக்ருஹ மாதுகரம்பண்ண ஶக்தராயிருந்தும், ஸந்நிஹாரத்தாலன்றிக்கே ஜிஹ்வாசாபல்யத்தாலே க்ருஹஸ்த க்ருஹங்களிலே தாங்களேசென்று, ஸர்வஸமேக்ஷயை ஸமேக்ஷிக்குமந்த யதிகளிடத்தில் தந்நிஷேதவசனங்கள் குடிகொண்டிருக்குமென்று, ப்ரமாணபாரதந்த்ரரான யதிக்ருஹஸ்தாதிகள் கண்டுகொள்

(க) யதிஸம்ஹிதே-ஸ.

வது. ஸங்க்ரஹணயதி, க்ருஹஸ்தாதிகளிடத்தில் பண்ணும் அநுக்ரஹ
மாவது - தேவபித்ருகார்யமாக விசேஷகாலங்களிலே ஸங்
ஹிபிக்ஷை பண்ணவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கும் க்ருஹஸ்தாதிகளிட
த்திலுண்டான ப்ரீதியாய்த்து.

அந்த க்ருஹஸ்தர்கள் யதிகளை அபேக்ஷிக்கைக்கு விதி எங்ஙனேயென்னில்; (க) "அபவர்க்கம் பித்ருப்யஸ்ச அந்நயஸ்ய ஹோஜ யேத். ஸ்ராத்தேஷு பரமம் பாத்ரம் தைஸ்ணாவைஸ்யதி." ஹரிவம்ஸே பேஷாபஸேயாய ஸ்ராத்தே கார்யே, (உ) "காஷ்ட நம் ரஜதம் பாத்ரம் உதும்பரம் அஸ்மமயம். ஸ்வஸ்த்ர வாச வீரஸ்ய த்ரிதண்டியோகதேவவ. ஸ்ராத்தகாலேஷு யம் ப்ரேஷ்ட விப்ரஸ்நாதகஸ்ஸ் அபேக்ஷ்யவிதருத்தேஷுகலய த்ரிவஸ்யதே. தேஸகாலக்ரியாஸ்ச ந்ர பரபேக்ஷம் ததஸ்ஷயம்" இதி. ஸம்ஸ்காரம் யதிபரமாம்படி எங்ஙனேயென்னில்; சஸா ஸாரதே ஸூதஸம்ஹிதாயாம், (ங) "யதிஸம்ஸர்க்கிஜா தீநாம் வணிஜாம் ப்ராஹ்மணோஸம்ஸ:. பதிதேவ ஸம்ஸர்க்க ஸ்ராணாம் ஸவேஷாஸேமாஸம்ஸ:" இதி. ஸ்ருதி ரத்நாகரே (ச) "யதிஸ்து ப்ரஹ்மசாரீ வஸ்தாநப்ரஸ்தோ நாவஸேஷே. ஸ்நாநவநியோஜ்யா ஸ்த்ர நிஸ்ஷேநாஉத்தமாத்மா" இதி. அந்த ஸம்ஸர்க்கத்துக்குக் காரணம், "ஸமோஸ்த்ராஸ்ய யதிஸ்தவ ப்ரஹ்மசாரிணஸ்ஸேவ. தேவா ஸ்ஸும் பாபேஷ்டுவம் பித்ருத்மந்ஷநாவந" என்கிற இவ்வசநம்.

ஆனால் இவ்வசநத்துக்கும் "ஸ்நாநவநியோஜ்யாஸ்த்ர" என்கிற வசநத்துக்குமுண்டான விரோதம் பரிஹரிப்பதெங்ஙனேயென்னில்; ஸங்காஹோஸஹ்ய ஸ்ம்ருதிவசநமுண்டான

(க) (உ) ஹரிவம்ஸே-கக. (ங) ஸார-ஸூதஸம்ஹிதாயாம்.
(ச) ஸ்ருதிரத்நாகரே.

ஸந்நிதிகளாநஸ்தலாதிகளில்; அந்த யதி ஸம்பந்திகளிரு வரையும் தேவார்த்தமாக வஸிக்கலாம்; விருத்தார்த்தமாக வொண்ணா தென்றிப்படி யோஜிக்கும்போது தத்விரோதமில்லையாகக்கடவது. இப்படி ஸந்நிதானத்தாலே தேவ விருத்தார்த்தமாக ஸஞ்ஜிக்கு மிடத்தில், அந்த யதி ஸங்கோசத்துக்கு ஸாதந்த்ரஜ்ஞையாலே அவ் வஸ்துபத்திலும் பந்த்ர ஸம்பந்தாபேக்ஷையை யாசிக்கவொண்ணா தென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும். (க) "விருத்தார்த்தம் ஸம்பந் தேவாஸ்த்ரார்த்தயோவிவா। தத்ரபிக்ஷாம் நயாசேத ஸஞ்ஜ்ஞா வாஸ்து யணம்வரேத்" இதி.

இன்னமும், "தத்ர பிக்ஷாம் நயாசேத" என்னுமதுக்கு ஸமஸ்தரான்றிக்கே கேவலம் விஷ்ணுதேவதைகளைத்தானே உத்தே ஸித்தும், ப்ரஹ்மஜாதி தேவதாந்தரங்களை உத்தேஸித்தும் இப்படி பண்ணுமந்த ப்ரஹ்மங்களிலே "ஷட்தீர்த்தாவித ஸம்போஷள கீதம்பிக்ஷாம்ப்ரஹ்மாம்ஸ்துரேத்" என்கிற ஸாமர்த்யாஸரோத்ர பிக்ஷையையும் யாசிக்கவொண்ணாதென்று, இப்படியும் அர்த்த மாகக் குறையில்லையாய்த்து, "விஷ்ணோர்நிவேதிதாந்நந பிக்ஷாம் ஸக்ஷ்யாதிகத்துரேத்" என்றிருக்கையாலே. இதுவாய்த்து, விஸி ஷ்டவேஷாநாம் ஸர்வ யதிவிஹித பிக்ஷாதிகளிருக்கும்படி.

இனி நிக்ஷேபாத்த ஸர்வநிஷ்டராய், ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதி ப்ரஹ்மஸ்தாத்யந்தர்யந்த வர்ணாதி ஸதாசாராந்வித யதிகளுக்கு, ஸாசார்யர் திருமாளிகைகளிலும் தத்ஸம்ப்ரான ஸாமவதர் திரு மாளிகைகளிலும் ஸ்ரீபாததீர்த்த ஸ்வாயாந்யமான ஸகலோபாய ஸாரம் ஸ்வார்த்தநீயமென்று விஶேஷித்து சாஸ்த்ரம் சொல்லும். (உ) "ஸம்பந்தாசார்யவிஶுத்தவ்யம் யத்ர ஸாமவதஸ்ஸ்திதஃ। யாவயேதந்

(க)   (உ)

ஸூத்ரகம் தஸ்மாதேவ ஜயம் விந்தேத்" இதி. இது யதிவரமாம்படி எங்ஙனேயென்னில்; "அநந்யவ்ருத்திர் க்ருஹிணாம் ப்ராணைஸ் ஸம்ரக்ஷதி" என்னுமது க்ருஹஸ்த விஷயமாகையாலே, "பாவயேத்" என்று மிவ்விதிக்கும் அந்த அநந்யாவகரில் உத்தமாச்ரமியானயதியே விஷயமாகக்கடவதத்தனே. ஆகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருமாளிகைகளிலே யதாயோக்யம் ச்ராத்த நிமந்த்ரணாதியாதிதாவுயாதிதேதகஸமய-ஏகாரம், வேதாந்தவிஜ்ஞான ஸுநிச்சிதார்த்தரான யதிகளுக்கு ஸர்வஸ்வஸாதகமென்று விவேகிகள் கண்டுகொள்வது.

இனி, முதல்நாள் வரணீயனானவன் மற்றைநாளுக்கு அவரணீய னென்னுமதுவும், க்ருஹஸ்தாதிவிஷயமத்தனே; "நாந்யஸ்மை தேயம்" என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே; அந்த நியமம் நித்யபிக்ஷுவான யதியினிடத்தில் இல்லையிறே. இனித்தான் "விசேஷகாலத்திலே யதியை பூஜிப்பிக்கவேணும், மற்றைநாளைக்கொண்ணாது" என்கிற நியமம், க்ருஹஸ்தாதிகளுக்கில்லாமை யாலே, சக்தரான க்ருஹஸ்தர்கள் அதிதித்தநாளெல்லாம் அந்தவனக ஸம்மேளன யதிகளுக்கு விஹிதமென்னுமது, யதியநாகஸமுதாய வ்யவஸ்திதம். ததுக்தம் வைஷ்ணவே (க) "காலேவா யதிவா காலே யதிர்யஸ்ய க்ருஹே வஸேத். விதாய நியமம் தஸ்ய விதம் தத்ஸ்திதம் ததா" இதி. ("க்ரமம் ஸ்வஸ்தி பிக்ஷுரிதி ஸம்ஸ்காரம் ஸ்ருதாச்ரமி" என்னுமிவை ஸந்யாஸிகளிடத்திலே ப்ரஸித்தியாய்த்து).

ததேதவஹாரதோக்தவசநம் (உ) "யத்ர பிக்ஷுர் ஸஹஸ்ரம் தத்ர தத்ர ஸஹஸ்ரம் விஷ்ணுவா. வர்ஜிதே வர்ஜிதே ஸஹம்

(க) யதிஸம்ஸ்காரவிதயே-எ. (உ) ஹார.

சைவ முநிதாஸ்வர்ஜிதா:" இதி. தத்ரைவ "ப்ராஹ்ம ணாநாஞ்சகோடீநாம் யதிரேகோ விசிஷ்யதே" இத்யாரப்ய "ஸக்ருதந்நம் யதிநா ப்ரதத்தேவாஸுவாஸவா:। ஸர்வே தே த்ருப்திமாயாந்தி ப்ரஹ்மர்ஷிகாணி வாண்டவ". இதி. ஆகை யால் இந்த விசேஷவசநங்களை உணர்ந்து ச்ரத்தாயிருக்கிற க்ருஹஸ்தாதிகள், அர்ச்சித்தாளெல்லாம், யதிகளுக்கு ஸமாராதநம் நித்யமுண்டாயிருக்குமது, ஸஹஸ்ரஸங்க்யமாகக் குறையில்லையாய்த்து.

இப்படி அந்த ஸாகவிசேஷ யதிகளுக்கு விஹிதமாகிலும், அதிலுண்டான ஜிஹ்வாசாபல்யாதி கர்மதோஷம் நிஷித்தமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும். யதிதர்மஸமுச்சயே (க) "ஸ்நிக்தம்ருஷ்டம் யஜ்ஞஷு சேவயாத்ராஸ்வாதிஷு। கர்மதோஷமேநஸர்வத்ர நமஸ்ஸ்ம்ருதிராஸ்வாதந:" இதி ஜாபாலி:. தத்ரைவ "ப்ராதாஸ்வாதம் யஸ்ய தந்நம் லக்ஷணம்லேவத்" இத்யாரப்ய - "யாதர்த ப்ரக்ரமயதேயேந தந்நம் வர்ஜயேத்யதி:" இத்யாதி.

இனி ஸ்ரீதேஹேந்த்ரியவாஸ்தாதிகளையுடைய யதிகளுக்கு யாதர்ம வர்ஜகாந்நவாநாதிகளை வர்ஜிக்கவேணுமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும், தத்ரைவ ஸவித்ரஷோபதேசே, (உ) "அந்நஸம்ஹாரவும்சதேவேர் விஷயாஸக்திரேவ ச। காமக்ரோதஸ்லோபமோஹ: ஸந்தந்நமேசுத:। அத்யுஷ்ணகிர்ணக்த்நந் ரேஸத்நம்ஸாயாவஸீர்। தஸ்மாத்ஸர்வ ப்ரயத்நேந ரேஸத்நம்வரேத்யதி:" இதி.

இனி அந்நவ்ருத்திரிக்தவயோதயி ஸயாதிஸிக்ஷாஹாரம் யதிகளுக்கு நிஷித்தமென்னுமதுவும், தத்ரைவ ஸ்ரவிஷ்டம். "ஏயி ஸிக்ஷா: வயோஸிக்ஷா: யோவாஉயாவி தஹோஜந:। ஸர்வேதே

(க) யதிதர்மஸமுச்சயே   (உ)

மோக்ஷமிச்சதாம் ஸதா ந்யாஸம் குர்யாத் ஷோபயேத்” இதி.

ஸந்யாஸாச்ரமவிதாயாவிதாக்த யதிகளுக்கு த்ரிதண்ட ஸாதநம் ஜ்ஞாநவைராக்யமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும். (க) “பவித்ரம் ஸர்வபூதாநாம் ப்ரஸாதாய ப்ரகல்பிதே । ஸந்யாஸிநாம் பாவனோபவித்ரதாஃ” இதி வாயவ்யவசனாத்.

“ப்ரஹ்மசாரீ க்ருஹஸ்தோ வாநப்ரஸ்தோ பிக்ஷுகஃ । ப்ராவணம் ஸர்வபூதாநாம் ஸர்வதா ஸ்வாத்மநோ ஜநா । ஸத்யம் ஸர்வத்ர ப்ராபம் ஸந்தி ஜ்ஞாநயோகாதிஷோ பராஃ । யதா நிவிஷ்டாஃ ஸர்வத்ர ததா ஸர்வம் பாவயேத்” இதி. ஆகையாலே, பரமபாவநத்வ தர்மங்களை யுடைத்தான ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை நுக காஷாயம், விவேகிகளான யதிகளுக்கு நித்யம் ப்ராப்தனீயமாகக் குறையில்லையாய்த்து. ஆனால் “காஷாயம் வாஸநம்” என்னுமத்தாலே ஸகல காஷாயத்தைச் சொல்லும்படி எங்ஙனேயென்னில்;-விஜ்ஞாநேஸ்வரீயே- மிதாக்ஷராவ்யாக்யானே, (உ) “ஸ்நாதஸ்ய ஸர்வத்ர ஸவித்ரீக்ஷா பாஷண்டாநாம் காஷாயம் । ஸந்நிதித்வம் தாவித்யா ப்ராஹ்மணஸ்ய ஸ்யாத்” இதி ஸாதாதபஃ.

இப்படி ஸமஸ்த ஸாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார நிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸந்யாஸிகளில்பண்ணும் யாவிதாயாவிதாரான ஸகல காஷாயங்கள ஸகல காஷாயமே யதிகளுக்கு யோக்யமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லக்கடவது. “ஸதா சாரஸம்யுக்தஃ ப்ரபந்நோ வைஷ்ணவோத்தமஃ । விஷ்ணுநிவேதிதாந்நந பிக்ஷாஸக்ஷ்யாதிகம் சரேத் । ஸவைஷ்ணவஜ்ஞாநோ யதிஸ்ரேஷ்டோ ஸாவைஷ்ணவஃ” இதி.

ஆனால் அந்தவசநம், (௩) “ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரிய விஸாம்சயே தத்ரைக்ஷாசரேத் । தத்ராப்யஸமர்த்தோ வர்ணாதாதீதோ

(க) வாயவ்யே. (உ) விஜ்ஞாநேஸ்வரீயே. (௩)

ரோத்தராத்" என்கிற வசநத்தோடே விரோதிக்குமேயென்னில்; யதிவேஷவிஷயத்தாலே தத்விரோதமில்லை. அதாவது (க) "ப்ராஜாபத்யம் க்ருஹஸ்தாநாம் ப்ராஹ்மம் ஸந்யாஸிநாம் ஸ்ம்ருதம்" இத்யாதிப்படியே ஸர்வஸர்வகக்ஷ்யக்களான யதிகளுக்காய்த்து ஸாவர்ண்ய விக்ஷாவிதியென்று கண்டுகொள்வது. ஆகையாலே (உ) "ப்ராஹ்மணீ க்ருஹஸ்தஸ்ய வாநப்ரஸ்தஸ்ய பிக்ஷுகஃ। ப்ராவண்யம் ஸர்வதஸ்ஸர்வம் ஸர்வதோ வாத்யோபாஜநம்" இத்யாதிவாக்ய ரோத்த வசநஜயமும், திவ்யதேச ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ருஹாபிஜித ஸர்வஸ்வதேசக ஸாயப்ரகாரப்ராய்ப்ரேயிலே ஸர்வஸர்வக்ஷக்களாய் ஸர்வஸ்வதகவிய வைக்ஷய நிரதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவயத்யாதிகளுக்கு ஸர்வப்ரப்ராண மென்னக்குறையில்லையாய்த்து.

அவ்வசநஜயத்திலே சூத்ரவைதக்ஷயஸரையுங்கூட்டிச்சொன்னது, "அந்நம் நப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத் த்ராஹ்மணஃ க்ஷத்ரவைச்யவி। யத்யந்நம்" இத்யாதி, "யதிநா ப்ரேக்ஷிதஜயத்" இத்யாதி ந்யாயாந்யகாரஸம்பாதிதோஷம் ஸர்வஸ்வமான ஸர்வாஹ்யஸர்வத்துக்கு இல்லையென்னுமது தோற்றுகைக்காகவாய்த்து. "யத்யந்நம்" என்னுமது - பிக்ஷாந்நமென்றபடி. (ங) "ஸாயப்ரகாரம் ஸம்ஹார த்ரைப்ராஹ்மணே ஹேத்ராதிகாதியஃ। ஸயாதிநாகம்வேராம் ஹோத்ரா வாந்த்ராயணம்வரேத்" என்னுமிது யதியதிஸர்வஸ்வயோக்கும். யத்யந்நமென்னுமது - ஸ்வதேஹவோஷண ஹ்ராந்நன யதியாலே வசித்த அந்நமென்னவுமாம். ஆகையால் திவ்யதேச ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ருஹாபிஷ்டித ஸர்வத்ரவ்யாதிகம் சூத்ரவைதக்ஷயஸருக்கும் ப்ராத்யநீயமுமாய், வர்ஜ்யஹோமத்யமுமாகையாலாய்த்து, (ச) "வேஸ்ஷிஹங்க்ஷம் ப்ரஸம்ஸந்தி ஸர்வயோஹ்ரஸி

(க) (உ) வாராஹே. (ங) யதியதிஸர்வஸ்வயே.

ரோசநா:'' என்றும், ''தர்ப்பமயம் தாரணீயம் வாத'' என்று மிப்படி ஶாஸ்த்ரம் நிர்ணயித்தது.

அந்த ஜடவஸ்த்ராதிகளை முநிகள் ப்ரஶம்ஸித்து ஸந்யாஸ யஸங்காரமாக ஸ்வீகரித்தவிடம், ஸந்ந்யாஸமான முநிவாஸத ப்ரஸித்தம். தத்ர ஹாரீதவம்ஶ-ஜகத்ஸூக்திதயோ:, ஸம்ஸ ஹ்ருதேஶோகப்ராப்தே, ஸ்வஸ்திஸந்த்யாஸயதிகே ஸ்வாஸயதிகம் ப்ரதி - ஸ்ரீத்வாரகாபட்டணே ஸ்ரீக்ருஷ்ண: (க) ''ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாந ஸம்பூர்ணாய ப்ரஸந்நாய தீர்த்தாய: ஸதேதே ஸுப்ரயோ விப்ரா வரஜநீயாஸ்யாதிப்ரவ । ஸோத்தப்ரஸயதயோ விப்ராஸிக்ஷாகா ஸ்வர்ணவர்ணி'' இத்யாதி - ''ஸோஜயாஸாஸதாந் ஸர்வாந் யதீந் யதிவராஸ்வீகாதா:'' இதி. ததேத ''வாஸராத்ரிகே ஸுரூபா: யதய: ஸ்வச்சவாஸஸ:'' இத்யாதி. இப்படி வாஸஸ்ஸு ஹோமத்ரவ்யாதிகளையுடைய ஜடவஸ்த்ரத்துக்கு சேஷமாகக் காஷாய நிர்த விஶேஷ ஶாஸ்த்ரங்களில் உக்தியின்றிக்கே, ''ஷட் தீர்த்தாவிஷ ஸத்ராஷள நித்யம்ஸிக்ஷா ஹ்ருத்ஹோம்ஸ்துரேத'' இத்யாதி வசந நிஷ்டராயிருக்கிற யதிகளுக்கு தண்டஸிக்ஷாஶநம் அருந்த லாயிருக்கும்.

யதியஜ்ஞஸம்ஹிதாயே; ஷஷ்ட்வவர்ணே (உ) ''அப்ரஜ்ஞத்ஸூரே ஜ்ஞேக்ஷம் ஸாயாஜ்ஞநாவிலக்ஷித: । ரஸ்மிதே ஸிக்ஷாஜேக ஹ்ருதாஸே யாத்ராஸாத்ரஸேநாவ:''.

ததேத ''ஜநாத்ந்ர ஸந்தி: காவிசித்ர ஸ்த்ரீவம்ஸ யோஹ்ருத்ஹே । நாஸ்யாத்ஜ்ரஹே ஸிக்ஷாஜ்ஞா வாநாய ணஜ்ஞேத । சத்ரஷம் ஜ்ரஹ்ணாஹவாஷேஷ்ணை: க்ஷஷ்ஜோராமா சுசுகஹ்யா । ஸ்வஷ்ணகாக வஷ்ணாமேஶேஜைத்வஹ்த்ர வ்ஸா

(க) ஹாரீத-அ௬. (உ) யதியஜ்ஞ-௯.

யிபி: । அவஶ்யம் ஶுத்தாந்நவிவேக ஸமாஹாராநுஷ்டாநஞ்சோதிதம்’’. தத்ரைவ. “நஶிஷ்யபந்துபூதாதீந் பிக்ஷாம் விப்ரகுலேஷ்வி-த்’’. தத்ரைவ “அயாசிதாஸக்தம் கந்யாம் க்ருஹிணீ ஸ்ரீநாத்யா । ப்ரதத்தாம் ஸதீந்தாம் க்ருஹஸ்தாம் ஸ்வாத்மநாம் ஸம்ஸ்க்ருதாம் । ஸ்வக்ருதேஸ்வம் ஸம்பாவநாம் வைஷ்ணவீம் ஸாதவாஸிநீம் । ஸாராஹாரம் விஷயாபேக்ஷாம் ஸபேதாம் வ்யாயிதாபிதாம் । நிர்ஜ்ஜாம் வயகீம் ஶ்ராந்தாம் வ்யாஷ்யாம் ஸ்ரீபாம் ஸந்நிஷ்டாராம்’’ இத்யாஹ - “பிக்ஷாம் பிக்ஷுர் ந ஸேவேத பாயயந்த்யஸநம் ஶிஶும்’’ இத்யாதிகளை ஒருவரிலிருந்தும் ஆராயாமல் ஸ்வதேஹபோஷணமாத்ரபராய்ப் பண்ணும் பிக்ஷையால் அந்த யதிகளுக்கு ஜ்ஞாநாசாரமும் ஸ்வதர்மமுமுண்டாகக்கூடாததனை. வார்ஷ ஶாஸ்த்ரமும்படியே. “ஶ்ரோத்ரியேஷ்வாஹ்ருதம் பைக்ஷம் நித்யம் பரேத்யதி:’’ ஆகையால் யதிகளுக்கு அந்த பாஹ்ய க்ருஹ பிக்ஷை அருந்தலென்னக்குறையில்லை. “நாந்யேஷாம் வைஷ்ணவேஷ்வபி’’ என்னுமது “ஸ்வயம்வ்யஸ்தசரேத்யதி:’’ இத்யாதிப்படியே ஜ்ஞாநைகாந்த்யஸம்பூர்ணரான யதிவிஷயமத்தனை.

இப்படி ஸ்ரீவார்ஷ ஶாஸ்த்ரத்தையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ருஹங்களை ஆராய்ந்து ஜ்ஞாநாசார பிக்ஷையைப் பண்ணிக்கொண்டு வந்தாலும், அத்தை, வ்யஞ்ஜநாதிகளை அபேக்ஷித்து க்ருஹஸ்த க்ருஹங்களிலே கொண்டுபோய் புஜியாமல் நதீதீர தடாகாதிகளிலே புஜிக்கவேணுமென்னுமது, யதிதர்மஸமுச்சய வ்யவஸ்தை;-ம் (க) “ஜ்ஞாநோத்தர பிக்ஷாந்நம் ஜ்ஞாநதடாகே விஜநே நந்தீத் । பாத்ரே ப்ரக்ஷிப்ய தத்ஸர்வம் புஞ்ஜீத । ஜீவா வாய்வாயுஜ்ய ஸக்தஸ்ஸ ஸமயத்தி: பதிதோ பவேத்’’ இத்யாதி. இந்த

(க) யதிதர்மஸமுச்சயே.

பவந விரூபமான க்ருஹஸ்தக்ருஹபிக்ஷாபாத்ரத்தில், அந்த யதிகளுக்கு அயோக்யமாகக்கடவது. "க்ஷாரலவணவர்ஜம் அஷ்டௌ க்ராஸாந் வநவாஸிநஃ" இத்யாதி.

இன்னமும் அந்த யதிதர்மஸமுச்சயத்திலே, க்ராமைகராத்ரவாஸ லக்ஷணமும், யதிகளுக்கு ஶிஷ்யஸங்க்ரஹமோக்ஷ பாராதிவ்யவஹார நிஷேதமும், இத்யாதிகளும் வ்யக்தம். தத்ர வசநம். (௧) "உஷித்வா ராத்ரிமேகாம் து ஸர்வத்ர ஸ்வல்பபாத்ரவாந். க்ரமேண ச விசரேந்நித்யம் ஸங்கம் த்யக்த்வா யதிஃ॥ க்ராமைகராத்ரம் நகரே த்ரீணி பஞ்சராத்ரவாஸஸ்து வா, திஷ்டேதேகத்ர வர்ஷாஸு ஸர்வத்ர ஸங்கவிவர்ஜிதஃ" ததைவ த்ரயஸ்த்ரிம்ஶே, (௨) "நாயோத்தவ்யம் நவக்தவ்யம் நஶ்ரோதவ்யம் கதஞ்சந। ஸமதஃ ஸர்வம் ஸம்பஶ்யந்நாயதிர்பவதி நாந்யதா। நதீதீரவாஸீ நித்யம் ஸ்யாந்நாபரார்த்தே யதிஃ। நபாயந்நாஸீதஸ்த்ரியா வ்யாஸவரோஹவேத்" "பரான்நமிவப்ராஜ்ஞஸ்தம் பிக்ஷாவ்ருத்திஸ்ஸமாசரேத்। ஸதத்தேவ்யாஹாரம் ஸர்வஸங்க நிஷித்யதே" "ஜ்ஞாநம்பாத்ரேஷு ஸந்துஷ்டிஃஶிஷ்யஸங்க்ரஹஃ। பிவாஸ்லாவொவ்யாஜஸ்ஸோ யதீநாம் பதநாநிஷட்" இதி.

"ஜ்ஞாநம் கபிலஸித்தாந்தகளஹீநம் கபிவேஷ்டநம்। யஜ்ஞோபவீதம் கஞ்சுக்ஷம் ஸங்க்ரஹார்த்தம் வஸ்திரவர்ஜிதம்। ஶிவாயஜ்ஞோபவீதஞ்ச ஶௌசார்த்தம்பவி கண்டிகாம்। ஸர்வதாயாரயேத்புஷ்பாஸீநே நாரவிவாஸஞ்சிஃ" "த்ரிதண்டஸ்நவாஸநபாதாகஃ நவிபோகங்கயஸ்ஸ்து ந। விப்ரோதத்தத்தேஷு பிக்ஷாந்நம் வைசயேஷ்டம் விதீயதே" "ஶிவாராத்ரம் ஸமேதகாக்கீ தண்டீஸாஸீதவிஷ்ணுயதந்। ஸர்வப்ரஷ்டாஷ்ட நஸ்யக்ஷாமர்பத்தஹாஸ்தி க்ருதாஹ்நிகஃ" "ஸர்வ

(௧) யதிதர்மஸமுச்சயே. (௨)

ஶாஸ்த்ரம் ஸைக்ஷமாஹாத்ம்ய ஸர்வஶாஸ்த்ரம் போஜநம் பரேத்”
“வைதஸாஹஸ்ரம்” இத்யாரப்ய, “யதீநாம் பதநாய ஷட்”
இத்யாதிகளான யதிதர்ம ஸமுச்சயோக்த வசநங்களின் படியே
அநுஷ்டிக்கவேணுமாய்த்து, “யதிதர்மம் ஸமாசரேத்” இத்யாதி
ஸாமாந்ய ஶாஸ்த்ர நிஷ்டரான யதிகளுக்கு.

ஆகையாலேவமுக்த ப்ராஹ்மண ஸ்த்ரீ பாரம்பர்ய ஶாஸ்த்ரி
யையுடைய பஹுஶ்ருத ஹுஶ்ராவஸாத்ய ஶிக்ஷாவிதிவசநங்களை
யும், ஶ்ராமணேகாந்த்யவஸ்தார விதிவசநங்களையும், வழி ஶிக்ஷா நிவ்ருத்த
வாத்ஸல்யாதிஸித்த ஶ்வவஹார நிஷேதாதிவசநங்களையும் உள்ளபடி
பர்யாலோசிக்கும்போது, கீழ்ச்சொன்ன ஶ்ராவஸாத்ய பஹுஶ்ருத
ஶிக்ஷாஹாரார்த்ய நுஷ்டாநம் அரிதாகையாலே, அத்தால் அந்தயதி
களுக்கு அநாதர்யார்த்யமேவார்த்தமே யேயாய்த்து ஸித்திப்பது.

ஆகையாலே முமுக்ஷுக்களாய் விஶேஷஶாஸ்த்ர நிஷ்டரான
பரமைகாந்தி ஶேஷஜ்ஞாநாத்யநிதராயிருக்கிற யதிகளுக்கு,
கீழ்ச்சொன்னபடியே திவ்யதேஶ ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ருஹாயிஷ்டித பரம
ஹ்ருதயஸக்த ஶேஷாநேக மாயுர்க்காலம், ஸாமாந்ய விஶேஷ
ஶாஸ்த்ரங்களிரண்டோடும் பொருந்தியிருக்கும்படியை, (க) “மாயுர்
காலஶேஷம் ஸ்வம் ப்ராஸ்ரண்ணீதமோரவிதம் । தாக்தாசிகோஷக்ஷ்
ஷ்ண வைஸக்தம் வத்வியம் ஸூத்ரம்” என்கிற யதிதர்மஸமுச்ச
யோக்தவசநத்தாலும், (உ) “ப்ரஹ்மசாரீ க்ருஹஸ்தஸ்ச வாநப்ரஸ்தோ
யதிஸ்ததா । ப்ராபணம் பரமைகாந்த்யம் ஸம்ஜ்ஞேத பாஞ்சராத்ர
நம் ; ஶேஷஸக்தம் ப்ரஶம்ஸந்தி மாநயோஹஸ்ரிதோர்வரா । ய
வாந:ஸ்வேஷா வாக்ஷேத்தி தாத்விருத்தமாஸ்ரவாத்” என்கிற
வாராஹபுராணோக்த வசநங்களாலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக விவேகிக
ளான யத்யாதிகள் கண்டுகொள்வது.

(க) யதிதர்ம. (உ) வாராஹ.

ஆனால் கீழ்ச்சொன்ன பிக்ஷாசதுஷ்கத்திலே மாதுகபிக்ஷையைச் சொல்லுவதெங்ஙனேயென்னில்; "அஸம்க்லுப்தம்" என்னுமதொன்றுமேயாய்த்து. பஞ்சப்ரகாரமாதுகரம். ப்ராக்ப்ரணீதமாது - அவ்வநுஷ்டாநத்துக்குப் புறப்படுவதற்குமுன்னேவந்து, பைக்ஷார்த்தமாக க்ருஹஸ்தன் யதியை ப்ரார்த்திக்கை. அயாசிதமாவது - பிக்ஷார்த்தமாக க்ருஹஸ்தன் வாசலிலே யதிவந்து "பிக்ஷாம்தேஹி" என்று யாசிக்கிறதற்குமுன்னே, "மாதுகரம் இங்கேதானே" என்று சொல்லுகை. தாத்காலிகமாவது - "பிக்ஷாந்தேஹி" என்று யாசித்தபின்பும், "இங்கேதானே மாதுகரம்" என்று க்ருஹஸ்தன் நிவேதிக்கை. உபபந்நமாவது - யதி ஸ்வமடத்திலே யிருக்கச்செய்தே, க்ருஹஸ்தாதிகள் தாங்களே கொண்டுவந்து மாதுகரம் ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படியாய்த்து மாதுகர பதார்த்தம், யதிஸமர்ப்பணயோக்யமாயிருக்கும்படி. ஆகையிறே "பைக்ஷம்பஞ்சவிதம் ஸ்ம்ருதம்" என்று நிர்ணயித்ததும்.

ஆகையாலே விவேகிகளான யதிகளுக்கு பகவத்ப்ராஸாதிக மாதுகரம், ஸாமாந்யவிசேஷ சாஸ்த்ரங்களிரண்டுக்கும் சேர்ந்திருக்கக் குறையில்லை. "தாபத்ரயநிவாரணாத்" என்கிற திவ்யதேச பகவத்ப்ராஸாதிக மாதுகரத்தில், (க) "நவ்யாவிஷித தோஷாஸ்ஸந்தி சூத்ரஸம்ஸ்பர்சநதயா । நவ்யங்க்ருஹதோஷாஸ்ஸந்தி த்ரவ்யாதி ஸம்பாவநம்" என்கிறபடியே பாவநத்வ ஸாமர்த்யங்களுக்கு ஒரு குறைவுமில்லை.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ருஹாயாசித பகவத்ப்ராஸாதத்துக்கு நியத பைக்ஷத்வமுண்டாயிருக்கும். அதாவது - ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸத்பா

(க)

த்விதராயிருந்தாலும் அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸாதிகளாலே வைஷ்ணவாசாரரஹிதரா யிருக்குமவர்களுடைய அபிசாநாந்நஜலத்ரவ தீர்த்தப்ரஸாதாதிகளை ஆராய்ந்துகொள்ளவேண்டியிருக்கை. (க) "அவைஷ்ணவ க்ருதம் தீர்த்தம் ப்ரபந்நோ பிவந் த்யஜேத்। அவைஷ்ணவாந்நபக்ஷம் ப்ரபந்நாஶம்ஸவத்யஜேத்" "அத்ய காசாதகானம் க்ருத்ரம் க்ரயமொஹசாந்விதம்। கார்யேந ஸ்வகார்யம் ஸம்ஸித்யா ஶோக்ஷாயித்வா ப்ரபத்யஜேத்" "யதா சுசப்ரபந்நாஞ்ச வைஷ்ணவாந் ஸம்பரித்யஜேத்" இதி ஸ்ரீபராசரஃ.

இன்னமும் க்ருஹயஜ்ஞாதிகளாலும் அவைஷ்ணவத்வம் ஸித்தம். ஸ்ரீபராசர ஸம்ஹிதாயாம் த்விதீயாத்யாயே (க) "ஸோமாதௌ ப்ரயோகேஷு நிஷேகாதி க்ரியாதிஷு। நவக்ருஹஜபம் ஹோம பஞ்சஜநம் வர்ஜயேத்ஸுதீஃ" இதி. இன்னமும் ஶிஶுக்களோடே ஸஞ்சரிக்குமத்தாலும் அவைஷ்ணவத்வம் ஸித்தம்; தத்ரைவ ப்ரதமாத்யாயே;- (உ) "யஃ கந்யகாம் காமதோ வாபி ஶிஶுபிஸ்ஸஹ போஜநம்। ஸஜீவந்நேவ சண்டாளஸ்ஸயாதி நரகம் த்ருவம்" இதி. "மோஹாதர்த்தம் பளத்ஸ்யாக்ஷ்யம் யோவதே வைஷ்ணவோத்தமஃ। ஸயாதி நரகம்கோரம் ரௌரவம் மோக்ஷவர்ஜ்யா". அவற்றை ஸ்வீக்ருத வர்ணநாத்யமாகப் பார்க்கலாமத்தனை.

தத்ரைவ;- "வாணிஜ்யம் ரணிகத்வஞ்ச வைஶ்யம் கந்யகாஞ்ச வைஷ்ணவஃ। ப்ரபந்நபுத்திரப்யேவாபி ஸயாதி நரகம் த்ருவம்। ஸஜீவந்நேவ சண்டாளஸ்ஸர்வகர்மஸு கர்ஹிதஃ। தஸ்மாத்ஸர்வப்ரயத்நேந வைஷ்ணவம் வ்ருத்திமாசரேத்." இன்னமும் தத்ரைவ "அத்ரேயம் ச்வாஸாஞ்ச த்வாயோ யாசயேத்தநம்। ஸஜீவந்நேவ சண்டாள ஸ்வயமேவ ராதரவிக்ரயீ। ஸ்வஹாயதாவிக்ரயீ ஸர்வி

(க) பராசரஸம்-உ. (உ) பராசரஸம்-க.

ஸ யாதி நரகம் யாவத் ஸத்த்வாபவேதஸ்த்ராநர்த்திய வைராக்யாத்
ஷண்ணவிஷ்ணுபாதாதிகத்வத்வம் யஸ்பர்த்தாதிகல்மஷம் । யதாதீத்யா
உபேக்ஷ்யாஸ்ய ஸ்வஸாயஸா விசாரயேத் । ஸ யாதி நரகம் கோரம்
தஸ்யாபஸ்ஸ்ரீரங்கநஶ்யதி". தத்ரைவ "ஶிவஹரேத்கபாலாந்ய
ஹரேத்ஸஹஸ்ரஸஹஸ்ராஷணாதிகம்" இத்யாரப்ய - "ஶாயாவாதி த்விஜா
ந்ஸ்த்யக் தமேத: பரிவர்ஜயேத்".

தத்ரைவ "ஔபாஸந ஏகவர்ணஸ்த்ரயம் வா பாயி
ஸ்ருதி । ஸ்வாத்ரஸநத்ரைவ இதி ப்ரஹ்மவிதோ விது:".
தத்ரைவ அஷ்டாத்யாயே-(௧) "ஔபாஸநே தேவகா
யே வைதிகே ப்ரத்யஹம் த்விஜ" இத்யாரப்ய, "ப்ரபந்ந:
பரைகாந்தீ யாவதாஸாந்தஸக்ஷணாத் । ஸ்நாநயோகஶதம்
ப்ராப்ய விஷ்ணுஸத்காரவேத்தந: । தஸ்மாத்ஸர்வப்ரயத்நேந
க்ஷணத்ரயாத்யாதிவர்ஜயேத்". தத்ரைவ "உபோதகீத்ர
யம் ஸத்யக் ஶ்ரவணத்வயமேவ ச । ஹவிர்த்வயம் ஹிஸ்லேஷாத தய்ரவண
தண்டீர்த்வயத் । சதுர்வத்ரயம் தத்வத்" இத்யாரப்ய, "தத்வ
ஜ்ஞாநஸ்ய ஸித்த்யர்த்தம் விஷ்ணுஸாயுஜ்யஹேதவே । ஸ தந்த்ரஷ்டிய
த்ரவ்யாணி ஸர்வதாவர்ஜயேத்த்விஜ: । கஜஸ்தம் த்ருணகம் ஶிரோ
மூலம் திலவிஷ்டகம் । ஶூந: காகஸ்ய தந்த்யம் ஸ்யாத்வ
ஜேத்தத்க்ஷணம் பய: " இதிஹாஸீத:. தத்ரைவ "த்வயாயி
காரஹீநேந ஶிஶுஹிஸ்ஸஹோஜ்ஜநம் । ப்ரபந்நாய: கரோ
தேர்வ ஸ யாதி நரகம்ரௌரவம்". தத்ரைவப்ரயமே "ஸாத்வி
காநி பதாநாநி யோபபவர்ஜயேஜ்ஜநம் । ஸ யாதி நரகம்
கோரமஸ்ஸஹஸ்ரௌரவம்". தத்ரைவ த்விதீயாத்யாயே, (௨)
"யாவத்ஜீரவாதாந்தம் பத்ரோத்வத்யாதிகல்மஷம் । ப்ரபந்ந
வ்ரத்தமேதத்வ்யஸ்வரோ வைஷ்ணவோத்தம:"

(௧) பாராஶர்யம்-௪ (௨) பாராஶர்யம்-௨.

இன்னமும் தத்ரைவ‐“ஜந்மப்ரப்ருதி ஸம்ஸ்காரா ஸ் ஸம்ஸ்காரா ந்மத்பக்தாந் ஜ்ஞாநதோஸ்வதாந்” இத்யாதி, “வைஷ்ணவ: ஸர்வபாபேப்ய: த்ரிஜகந்நாத விஷ்ணவே” இத்யாதி ஸ்ரீபாஞ்ச ராத்ர ப்ரமாண ஸம்ஹிதாவசநங்களை ஆராயும்போது வைஷ்ணவக்ஷத்ரியாதிகளாயிருந்தாலும், ஜந்மப்ரப்ருதி ஸதா சாரஸம்பந்நத்தாலே அவர்களும் ஸவைஷ்ணவர்களென்னக் குறையில்லையாய்த்து. ஆகையிறே “ஸதாசார ஸம்பந்நைஸ் ஸர்வைஸ் வைஷ்ணவைஸ் ஸ்ம்ருதம். விஷ்ணுபாதோத்பவாந்நந் ஸக்ஷாத்பாவ்யாதிகர்மத: । ஸவைஷ்ணவத்விஜாந்நந பதிதந்த்ரோ பவேதஸௌ” என்று ஸ்ரீ பகவச்சாஸ்த்ரம் நிர்ணயித்தது.

இன்னமும் யதாசாஸ்த்ரமாக விவாஹாதிகம் வைஷ்ணவனுக்கு அவச்யகமென்றும், தத்ராஹித்யத்தாலே நரகாநுபவம் ஸித்தமென்றும் இப்படி சாஸ்த்ரம் சொல்லும். ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரஸம் ஹிதாயாம் சர்யாபாதே (க) “தத: கந்யாம் விவாஹார்த்தம் ப்ராஹ்மணோ நிச்சயேத் ஸுதாம் । ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிவிதாநேந ப்ரபந்நஸ்தா பவேத்ஸதா” இதி, “ஸப்தவர்ஷா பவேத்கந்யா நவவர்ஷா து ரோஹிணீ । தசவர்ஷா பவேத்கௌரீ அத ஊர்த்வம் ரஜஸ்வலா” இதியம:. “கௌரீம் ததந் நாகப்ருஷ்டம் வைகுண்டம் ரோஹிணீம் ததந் । கந்யாம் ததந் ப்ரஹ்மலோகம் ரௌரவந்து ரஜஸ்வலாம் । யஸ்தாம் விவாஹயேத்கந்யாம் ப்ராஹ்மணோ மதமோஹித: । அஸம்பாஷ்யோ ஹ்யபாங்க்தேயஸ்ஸ விப்ரோ வ்ருஷலீபதி:” இதி, ப்ருஹஸ்பதி:. (உ) “வ்ருஷலீபதிசேஷஸ்ய நிஸ்வாஸோபஹதஸ்ய ச । தஸ்யாபி ச்லேஷ்ம ஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்ய நிஷ்க்ருதிர்ந விதீயதே” இதி மநு:. “மாதா சைவ பிதா சைவ ஜ்யேஷ்டோ ப்ராதா ததைவ ச । த்ரயஸ்தே நரகம் யாந்தி த்ருஷ்ட்வா கந்யாம் ரஜஸ்வலாம்”, “பிதாபிதா ரஜஸ்ஸ்வஸ்யா: பிதாபிபதி சோணிதம்” இதி

(க) பாஞ்சராத்ரஸம்-ந (உ) மநுஸ்ம்ருதி.

ஸ்வதிஸ்வப்ஹ:. இந்த ஆசாராநுஷ்டாதாக்களைக் குறித்தாய்த்து, “அவைஷ்ணவஜாதேந யதிஸ்ப்ருஷ்டேஷ்வாஸஸ்தேஷு” என்று நிர்ணயித்ததும்.

இன்னமும் ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டிகளான ரஜஸ்வலைகளுக்கு இன்னபடி ஆசாரமென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும். வாஸிஷ்டஸ்ம்ருதௌ பஞ்சமாத்யாயே;- (க) “தாவச்சேத் புத்ரகாஷ்டேஷு ஸ்நாந ஶங்கநஹேதுஷே। ஸ்பர்ஶநேசைவ ஸர்வத்ர த்யஜேத் ஸ்வப்நவதீஸதீ”. “ஸ்வப்நவதீ” என்றது - ரஜஸ்வலையே என்றபடி. (உ) “ஸஹஸ்ரஶோऽபி யா ஸ்நாத்வா ஸரித்ஸு ஶுசிதாஸ்வபி। ரஜஸ்வலாசதுர்த்தேऽஹ்நி ஸ்நாதா ஶுத்த்யேத் ஸ்வயம் ததா” இதி விஜ்ஞாநேஶ்வரவிவிதேயதே; என்னுமிது விஜ்ஞாநேஶ்வரவ்யவஸ்தையும்.

இனி ரஜஸ்வலைகளான விதவைகளுடைய ஆசாரமும் ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும். ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரே பராஶரஸம்ஹிதாயாம்;- (௩) “அஹஸ்தத்ரயமநாஶ்நீ யாவத்தத்தயக்ஷேநஶம்ஸ்ருதி:। தாவத்தி ஷ்டேந்நிராஹாரா ஸவேஶ்ம்யதிரஜஸ்வலா। விதவாநாம் ச பர்த்தாநாம் ரஜநீயேவாநம்விநா। அக்ஷ்யாநாம் தசாசநாம் ஸ்நாநாத்ம் பஞ்சவர்ஷ்வரேத்। ஸம்ஸ்தகாந்த்விஶேஷேண த்ரிம்ஶத்ஸ்நாநாசந்நரம்। ஸ்வாத்ரிம்ஶ ந்ருத்திகாஸ்நாநம் க்ருத்வாதந்த்ர ஶுத்யேத்। த்ரிவாரம் பஞ்சகவ்யம் சைவ விபேலிஷைவஷிதம் ததா। ப்ராயேண ஸம்ஸ்தக்ஷ்த்ராணாம்ஷ்டதேசவ விஷ்ஹர்வேத்। ஸம்ஸ்தக்ஷ்த்ரஸ்பர்ஶநேவ வஸ்த்ராவஸ்பர்ஶநாதிஷு। ஶிஶூநாம் ம்ருத்திகாஸ்நாநம் ஸசைதந்யேநதிநே। அந்யேஷாம் கிஞ்சித் த்வேத்ராந்தம் ஸம்ஸ்தகஸ்பர்ஶநாதிகே” இத்யாதி.

இனி ஸ்ரீவைஷ்ணவவிதவஸ்த்ரீகளுடைய ஆசாரமும் ஶாஸ்த்ரம்,

(க) வாஸிஷ்டஸ்ம்ருதி-௫ (உ) விஜ்ஞாநேஶ்வரீயே.
(௩) பராஶரஸம்.

சொல்லும்:- விஜயஸம்ஹிதாயாஂ, (க) "நக-ாஸ்ராமெக்ஷவவநம் வெஷ்ணவ்யா ஹாரூஜஹீநயா। யஃஜ்ஞாநாக்ஷேணாஸ்ஷா தஜ்-வம் நாவமொகயெஸ்" என்றும், (உ) "விஷ-விஹுாஜிதநந-வியவாவவநமயஃ। க-ாஸ்ராவெஸ்ாக்ஷவிஹீநாவா ஈளாஈவம் நாகம் வரஜெஸ் । ஸ்ரீஃஃஷாக்ஷஸீஃநூரஂய்ராநெநந ஸ-ஸஃா ஹிதா । வியவாயஃநாஸீஸ்ராஸ் வவநமெநவகாரமெஸ்" என்கிற ஹாரீதஸ்மூதிவசநத்தாலும், (ங) "வெஷ்ணவீம் கெஶவவநம் நிரீக்ஷயெஸ்" என்கிற ஙஹாஜாஜஜ ஸ்ரு திவசநத்தாலும், (ச) "வெஷ்ணவீ வகிநா ஹீநா நஶிஈஃ க்ஷளாஜாவமொஸ் । யஃஜ-ஸ்ராக்ஷ-மொஹெந ஈளாஈவம் நாகம் வ்ரஜெஸ்" என்கிற வ்ராஸெஸாத்தர ஸ்மூ திபாலும், கஃஜஹெஷக ளான ஸ்ரீ ஜகளுக்கு கெஶவவநம் நிஷிஜ்மாயிருக்கும்.

இன்னமும் (ச) "வியவாயாஃ வ்யவநாயா வவநம் நவ்ய ஸஸ்ரூஷெத। ஜ்ஞாநதொஉஜ்ஞாநதொவாவி மெநவக-ஸ்ராதுஃஜ்ஞ நஃ। வியவாயாஃ வ்யவநாயாஃ கெஶாநாம் வண்ணநம் தஜெஸ்। நிஷிஜ்ஃநூயாயஸ்-வஜெஃஸ்ராநஈகீஜெவஸ்" என்கிற வ்ருஜ்வவஸிஷ்ட வசநத்தாலும், "ஶாஈணாமதிநிஷ்டநாம் வியவாநாம் ஃநீஷிஹிஃ। நிர்ணீதம் கெஶவவநம் நகாஈ்ஹிதி ஸவ-்யா" என்கிற வ்ராஸவச நத்தாலும் "ஸ்ரீஜணர்த்த- ஜதூ-்ஹீநாநாம் வெஷ்ணவீநாம் வஸ-ஜ்மெ। யாவஜ்ஜீஈவர்தம்வெஷ்ரஶ்மம் கெஶயாஈணஂ" (ரு) "ஸக்ஷூஂவர்ணிநம் ஹிக்ஷ-ஃகஜ்ஂ ஞஹிணம் தயா । விகெஶாம் வியவாம் ஃஜ்ஷ்ஷா ஸவாஸா ஜஶஃாவிமெஶஸ்" என்னும் கநூஸம்ஹி தாவசநத்தாலும், வியவாகெஶயாஈணம்ஶாஸ்ஸஃஷரதிவநூமா யிருக்கும்.

(க) விஜயஸம்- (உ) ஹாரீதஸ்மூதி. ஙஹாஜாஜஜஸ்மூதி. (ச) வ்ராஸெஸாத்தரஸ்மூதி. (ரு) (கூ) கநூஸம்ஹிதா

ஆனால் "ஸகேஶாம் விதவாம் த்ருஷ்ட்வா ஸசேலஸ்நாநமாசரேத்" என்றும், "த்ருதே பர்த்தரி நாரீணாம் ஶிரோவபநமிஷ்யதே" என்றும், "ஸகேஶா விதவா நாரீ யத்ரைவ வர்த்ததே । தத்ர ஹாநம் நஶ்யதி க்ஷிப்ரம் ராஷ்ட்ரம் காமவிவர்ஜிதம்" என்னுமித்யாதிகளான ஶாஸ்த்ரவசநங்களால் கேஶவபநம்விஹித்தேயாகிலும், அது, "பஞ்சஸம்ஸ்காரஸம்யுக்தா யா ஸதீ விதவா பவேத் । விஷ்ணுபக்தா ச யா நித்யம் வபநம் நைவகாரயேத்" என்றும், வாமநதீ:-(க) "க்ஷயமேவம்விதம் சைவ வைதவ்யம் ப்ராப்ய தத்பரா । காமிநீ வபநம் கார்யம் காமிநீ காயஶுத்தயே"; ஶ்ருதி:- "வபநம் ஹரிபக்தாநாம் விதவாநாம் நிஷித்யதே । வைஷ்ணவாநாம் ஸதீத்வம் ச தத்பக்தாநாம் விஶேஷத: । விஷ்ணுதீக்ஷாவிஹீநாநாம் வபநம் நாவமுச்யதே । ஶிவதீக்ஷாவிஹீநாநாம் விதவாநாம் ததாபவேத்" "ஶூத்ராதி வர்ணேஷு வபநம் விநிவாரிதம் । வாஸ்துஶாஸ்த்ராதி ஶாஸ்த்ரேஷு விதவாநாம் நதுர்விதி:" என்னும் ஸாத்த்வதவசநத்தாலும், கீழ்ச்சொன்ன விதவாகேஶதாரணவசநங்களாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ விஷயமென்றே விவேகிகள் அனைவரும் கண்டுகொள்வது.

ஆகையாலே கீழ்ச்சொன்ன ஸம்ஸ்காரக்ரமநிர்ணய ஹேதுஶாஸ்த்ரோக்தார்த்த ரஹித ஸப்தஜந்ம ஸ்ரீவிஶிஷ்ட க்ருஹங்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ருஹங்களாகையாலே, தத்க்ருஹங்களில் பிக்ஷாதிகத்தாலே, "ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ருஹாந்நேந யதிஸ்ஸுத்தோ பவேத்ஸதா" என்னுமது ஸித்தம்.

இன்னமும் "ப்ரஹ்மசாரீ க்ருஹஸ்தோ வாநப்ரஸ்தோ யதிஸ்ததா । ப்ராப்நோதி யத்யபி தத்ராபி ஶுத்தா தத்ர யா: । யாவ ஜ்ஜீவ ஶுத்தேத்வ ஸ்ரீ நாதாநம் ஹ்யுதாஹயேத் । தாவ

(க) ஸாந்த்ரே.

ந்தர்வ்யதே நாஸ்திஸ்த்ரீஶூத்ரக்ஷயஸ்துந । ஸாத்யகம் வைஷ த்யகம் வாசிகத்ரைவ வர்த்யதே । கர்மத்ரயம் பரநாதேத்ய ஷ்டா ஹர்த்தாரம் யாந்தி ஸத்கதிம் " இத்யாதி ந்யாஸவிஹித வசநங்கள் - ஸாத்த்விகஸ்த்ரீவாரங்களென்னுமத்தை அறியாமல், ஸாத்த்விகர்களாய் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயிருந்தும் ஸந்யாஸத்துக்குஇசைந்திருப்பாராகில்,அவர்களுக்குஅது ஶாஸ்த்ரஶக்திவிருத்தமாகையாலே, தத்³ஹாநத்தாலும் " அவைஷ்ணவஜ்ஞாநேநயதி ஸ்வகோத்ராஹவைத்தா" என்னக்குறையில்லை.

ஆனால்அந்த ஸந்யாஸவசநங்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்த்ரீகளுக்கு ஶாஸ்த்ராதி விருத்தமாம்படி எங்ஙனேயென்னில்; விஜ்ஞாநேஸ்வரீயே-ஸந்யாஸப்ரகரணே, தயாவ ஶஜ்வாஜ்ரிவஸ்ஸ; "த்ரிஸ்த்ர: கோட்யர்த்தகோடீவயாந்யோநாந்யா நர்மோஷ । தாவத்காலம் வஸேத்ஸ்வர்கே ஸஹ்தாரம் யாநுகச்ச்தி" இதி வ்ருதிவாத்ய, "தயோர விபோகம் ஶ்ரேயத:" இத்யாதி. அயத்துஸ்வர்கஸாம் ஸ்த்ரீணாம் கஹிநீநாந்து வாயாவத்யாநாஸாஸ்வாநாதி ஸாயாஸேநா யஸ்தீ; " ஸஹ்தாரம் யாநுகச்சதி " இத்யவிஶேஷோதாஹர நாத். யாநிவப்ராஹ்மண்யநுகமந நிஷேதவசநாநிவாக்யாநி, "ப்ருதாநுகமநம் நாஸ்திப்ராஹ்மண்யா ப்ரஹ்மஶாஸநாத் । யாஸ்த்ரீ ப்ராஹ்மணஜாதீயா ப்ருதம் பதிமநுவ்ரஜேத் । ஸாஸ்வ கர்மாத்மகாதேந நாத்மாநம் நபதிம்நயேத்" இத்யேவமாதீநி; தாநி, வ்யக்தித்யரோஹணவிஷயாணி; "வ்யக்திதம் ஸமாரு ஹ்ய நவிப்ரா கந்தமர்ஹதி" இதி விஶேஷஸ்மரணாத். அநேநக்ஷத்ரியாதிஸ்த்ரீணாம் வ்யக்தித்யநுஜ்ஞா கம்யதே.

யத்து,கௌஸ்துபகார:;- "யாவர்ஷாணாதிவ ஸ்த்ரீணா மேவ்யர்த்தமநஸ்ய வ்ரதிஷித்வாதத், அதிப்ரவ்யாவஹ்ஸுமாஹியா ஷாயா: ப்ரதிஷேயஶாஸ்த்ர மதிகாமத்யா: அயமநுகமநோபா

ெஷஶெஸ்யநவத்; யதா ஶக்திவ்யாப்யகெயாகாந்தஸ்ய ப்ரதி
ெஷயஶாஸ்த்ர விதிகாவிதஸ்யெநாவெஷஶ:" இதி. தஷய
த்தவ். ெயதாவத்ஶெஸ்யநகாரணிகாயா ஹாவநாயா ஹாவ்யஜதி
ஹிம்ஸாயா: விஹிதத்வாதேவ ந ப்ரதிஷேதஸம்பந்தத்
ெஶ்வாரணஶெஸ்யநஸ்ய காரயத்வம் வர்ணயந்தி. ேதஷாமேத
ஹிம்ஸாயா ஸ்வஸம்பந்தயதயா ஸந்நிஹிதஸாத்யேநண விஹித
ஸாதநத்வாத், ப்ரதிஷேத ஸம்பந்தாபாவாத், ஸந்நிஷேதீய
வஸ்துஸ்வஸ்வேதாநந்தநஸ்ய ஶெஸ்யநவெஷதய்ய.

யத்து கேசித், ஹிம்ஸாநாம் பரதாணாம் நாஸ்திேதாஷ்யாவா
ர:; ஶெஸ்யநஸ்வபரதாணாநாஸ்திேதாவ்யாவாரேதவ தாத்ம்ெயவ
காதாயிகாெரவ தாணாம்ஶெஸாதக: ப்ரவ்ருத்திஸத்வேதந விஷேர
ப்ரவ்ருத்திக்ருதா ப்ராதப்ரவ்ருத்தியந்து ஹிம்ஸாரதேவகாேதஷ்ய்ந
வத். ப்ரதிஷித்ஸார்தேவேணவாநந்தநதி; தத்ராவஸ்யந
ந்தநஸாத்யேண தாணேவஸ்யஸ்வஸம்பந்தாயநதயாவியாநாத்
தாேண யஷ்யவி ராதக:ப்ரவ்ருத்தி:; தயாவி தாணாநந
ஸந்தேய வ்யாவாெர ஶ்ருஷ்ெவஶாநஸ இதி கதிவ்யதா கயா
ெவ விஹிதவவ ப்ரவ்ருத்திரிதி நிஷேதஸ்யாவகாஶ:, "வாயவ்யம்
ஶ்வேதமாலேபத ஹூதிகாம:" இதிவத். தஸ்யாவஸ்யேதவாநந
நந்தநஸ்யஶெஸ்யந ேவெஷதய்ய.

யத்து "தஸ்மாத்தஹ நவாநாயந்ஷ ஸ்வ:காமீவே யாத்"
இதி, ஶ்ருதிவிேராயாதநந்தநயந்துதி; தந்ந; "ஸ்வ:
காமீ ஶ்யேநஷ்வேயாக நவேயாக" இதி ஸ்வதந்த்ெரா
ேதெரந ஶ்யேந: ப்ராதாயவ்யோந கதவ்யாேமாக்ஷா
த்ந; தஸ்மாதாயந்ஷஶ்ேஷவதித்யதேநதிக்ககாதந
ஷாேநந கஷவிதாந்:காரணகஜஸ்ய ஶ்ரவணாநநிஷேதயஸ்யாஸந

ப்ரேமவ ஸத்வஸ்த்தா ஸத்ராஶோ தஜ்ஞாநேந நித்யநிரதிஶயாநந்த ப்ரஹ்மப்ராப்தி லக்ஷணமோக்ஷஸாதநம். தஸ்மாத் நித்யாஜ்ஞா ஸர்வ ஸ்வவர்ணாஶ்ரம ஶரீரவர்த்யோ நகதர்வ்ய இத்யர்த:. கதஸ்யமோக்ஷ ஶிஷ்டாநாம் கநித்யாஸு ஸர்வஸ்வவர்ணாஶ்ரமிணாம் கநாம்ஶஷநம் யாத்ததி, இதரகாஶாஸ்த்ராநுஷ்டாநவத் இதி ஸவர்ணநவத்ரி.

இப்படி ஸத்ஶாஸ்த்ர ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி விஹிதமானபின்பு வர்ண வர்ணங்களாய் வாசவேதத்திலே ப்ராஹ்மணாதிவர்ணங்கள் தத்ஸுகமிய கைங்கர்யவைசேஷயுடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸூத்ரர்களுக்கு கநாசாரணத்தாலே அவைஷ்ணவத்வம் ஸித்தமாகையால், தத்ஸம்ஹிக்ஷாதிகளாலும், “அவைஷ்ணவவிஜாதேந யதிஶூத்ரேணைவ த்ஸா” என்னக்குறையில்லை. ஸூத்ரர்களுக்கு யதார்த்தாய விவேகமுண்டாவது விவேகியான ஸதாசார்யாலாய்த்து. ஆகையால் ஸ்ரீவைஷ்ணவகுலோத்பந்நராயிருந்தும், தத்வாசாரநிஷ்டராகில், அவர்களை அவைஷ்ணவரென்னத்தட்டில்லை.

ஆனால் “ வைஷ்ணவம் வர்ணோஜ்ஜ்யாதிஶ்ருத்யாவாஹநே । ஸாவைஷ்ணவவம்ஶ்யாதி யத்ரஶூத்ரியோநி:” இத்யாதிவசநங்களுக்குச் சொல்லும்படி எங்ஙனேயென்னில்; அந்த வசநங்கள் “தஸ்மாச்சாஸநவர்ணாஶ்ரம ஸ்வகீயோதிவர்ணா:” என்கிற தத்வநாசார நிஷேதஶ்ருதியோடும், தத்வவர்ணஶ்ரமணமான “யாஸூத்ர ப்ராஹ்மணஜாதீயா ஶூதம்வத் வர்ணவ்ரஜேத் ! ஸாஸ்வதர்மாத்வோதநாநாம் நவதிம் நயேத்” என்கிற வசநத்தோடும் விரோதிக்கும். ஆகையாலிந்த கநாசார விதிவசநங்கள், “வதர்விர்யாஶ்ஜநா:” என்கிறபடியே தத்க்ஞரான வைஶ்யவைகவ்யாத்ருக்களாயிருக்கிற அஶேஷாதிஷ்டாநுஷ்டாந வைஷ்ணவ விஷயங்களத்தனையேயுள்ளது.

“அவைஷ்ணவாந்நபக்ஷ்யஸ்ய வைஷ்ணவாநாமயோக்யதா । ப்ராக்ருதேந்த்ர பார்ஷதைர்வைஷ்ணவஸ்தத்பாபை: । ஸ்ரீவைஷ்ணவா: ப்ரபந்நாஸ்ச நீசவர்ணா ப்ரஜாதா: । ப்ராஹ்மணைஸ்தர்ப்பிதா விப்ரா: ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டௌ ஹி வைஷ்ணவா ஸ்ம்ருதா:” இத்யாதி ப்ரமாணங்களில் ப்ரதிபாத்ய வைஷ்ணவத்வம் ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தமாகையாலே, “வைஷ்ணவம் திலகம் தத்” என்னுமது, ஸ்ரீவைஷ்ணவாதீன தத்த்வவ்யதிரிக்தமான ஸமஸ்தாதிசேதநாசேதந வைஷ்ணவவிஷய மென்னக்குறையில்லையாய்த்து. “யோ விநாசி ஸர்வம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்மாநம் நாசகாரிணா:” இத்யாதி. விஷ்ணுவானவன் இந்த்ராநுஜனாயவதரித்திருக்கையாலே, ஸகலத்துக்கு வைஷ்ணவத்வமென்கிற ப்ரஸித்தியுண்டாகக்குறையில்லையாய்த்து.

ஆகையாலே ஸமாஸ்ரயணவிதிவசநங்களெல்லாம், பரமபதத்தில் ப்ராப்யமான பரமாநந்த தத்ஸகலவிஷய கைங்கர்யாஸ்ரயமாயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வ ப்ரதிபத்திஸித்தரானவிஷ்ணுபக்தரையுட் கொண்டிருக்குமத்தனையென்று, விவேகிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கண்டுகொள்வது. “வைஷ்ணவா நாமதேயா” என்றுணிறே ஸ்ருத்யாதிகளை யபித்தாரும். ஆகையால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயிருந்தும் பஞ்சஸம்ஸ்காரமான ஸமாஸ்ரயணத்தை இழக்குமவர்களை அவைஷ்ணவர்களென்னக்குறையில்லை.

ஆனால் அந்த பஞ்சஸம்ஸ்காரணம் ஸம்ப்ரதாயமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பண்ணுவானென்னென்னில்; அது ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ப்ரமாணஸித்தம் ஸர்வாதிகாரிகளுக்கும் ஸாதாரணமென்றுஸமஸ்த ஸ்ம்ருதிஸித்தமாயிருக்கும். (௧) “விஷ்ணோ ஸ்ரீசக்ரசங்காதிசிஹ்நதாரணம் கரோதி ய: । ததா வைஷ்ணவாநாமாதி ஸ்ருதகோபாயதி தாநவ:” பாத்மே;- (௨) “தேவஸ்ய நாராயணஸ்ய ஸம்பூஷணா

(௧) (௨) பாத்மே

श्वपचोऽपि । क्षत्रियादिषु नार्यं विवाहं कारयेत सदा । वैष्णवोऽप्यवैष्णवेन प्राणत्यागाय च सान्त्वनम् । शूद्रादीनामवैष्णवानां स्वेच्छाहारप्रणकृतिः । सर्वाणि वैष्णवं योगं पञ्चनक्षत्रनिषेवते" श्रीवराहपुराणे (க) "यज्ञशक्याय [illegible] सहस्राणि कर्णात्मियः । त्वस्त्वं [illegible]" इत्यादि बहुपुराणजालम् ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வரையுமுட் கொண்டிருக்குமாயிற்று.

இன்னமும் பாஞ்சராத்ரத்திலே कौपीनसहितवस्त्रयुग्मधारणம் விதித்திருக்க, அத்தை உல்லங்கித்து வஸ்த்ரயுக்மதாரிகளாயிருக்கிற வைஷ்ணவரும் அவைஷ்ணவர்களாகையாலே, தத்ரு ஸாதநத்தாலும் "यतिर्वा वैष्णवः सदा" என்னக்குறையில்லை. श्री पाञ्चरात्रे पाराशरसंहितायां तृतीयाध्याये; -(உ) "नदीतीरं संसारगत्यैर्येन यज्ञोपवीतकौपीनवस्त्रान्तरीयं सर्वदा धारयेद्द्विजः" इति. "तारसं वस्त्रमेकं तु राजसंभवनद्वयम् । कौपीनसहितं यत्तु सात्त्विकं तु निषिध्यते" इति भारद्वाजः. "अन्तरीयोत्तरीयं कौपीनं वाससी वसीयाय च" इति शाण्डिल्यः. "कृष्णवेषाद्धि यामि मेखलीपट्टवासवी । कौपीनं कटिसूत्रं तु श्रुतिस्मृत्युक्तसर्वदा विधीयते" इति श्री पाराशरः. ஆகையாலே கௌபீந பரித்யாக பூர்வக வஸ்த்ர யுக்மதாரிகள் அவைஷ்ணவர்களென்னக் குறையில்லை.

ஆனால் (ரு) "एकवस्त्रो द्विवस्त्रश्च त्रिवस्त्रः कटिवेष्टितः । कौपीनकापरिवेष्टिनः वस्त्रविधानस्थिताः" என்றும், "अविद्धकर्णा नग्नाश्च नोत्तरवाससः । नग्नाः काषाय.

(க) वराहपु.   (உ) पाराशरसं-ரு.   (ரு)

தாரீஸ்யாந்நக்ந: கௌபீநதாரக: ” என்று ஸ்ம்ருதிகளும் சொல்லும்படி யெங்ஙனேயென்னில்; அவ்வசநங்களாலே க்ருஹஸ்தனுக்குகௌபீநதோத்ரோத்தரீயதாரணம் ஆவஸ்யகமென்று சொல்லுகிறதத்தனையல்லது கௌபீநத்ரயம் சொல்லவில்லை. எங்ஙனேயென்னில்; [அகச்ச:] கௌபீநதோத்ரோத்தரீயங்கள் மூன்றுமிருந்தாலும், க்ருஹஸ்தனுக்கு விஹிதங்களான கச்சங்களில்லையாகில், ததப்ராதாரணத்தால் அவன் நக்நனென்றபடி [புச்சகச்சஸ்து] அம்மூன்றுமிருந்தாலும் அரையிலே மடித்து வஸ்த்ரங்களை முன்னும்பின்னுமாக சொருகுமவனும். [த்விகச்சஸ்து] வஸ்த்ரங்களன்றிக்கே வேஷ்டியைத்தானே ஒன்று இரண்டுகச்சங்களுக்குமில்லாமல் முன்னும்பின்னுமாக சொருகுமவனும். [அபிவேஷ்டித:] ஸந்ந்யாஸியதிகளைப்போலே உடுக்குமவனும். [கௌபீநகேவலோநக்ந:] தோத்ரோத்தரீயங்களன்றிக்கே அநுஷ்டாநகாலங்களிலே ப்ரஹ்மசாரிகளைப்போலே, கௌபீநமாத்ரதாரியாயிருக்குமவனும் இவர்களைந்து க்ருஹஸ்தரும் நக்நரென்றபடி.

இப்படியாய்த்து “ அபவித்ரகோநக்ந: ” என்கிறவசநத்துக்கும் அர்த்தநிர்ணயம்பண்ணும்படி; கௌபீநதோத்ரோத்தரீயதாரியானாலும் கையிலே பவித்ரமில்லையாகில்அவன் நக்நன். பவித்ரம் கையிலே யிருந்தாலும் கௌபீநதோத்ரங்களிருந்தாலும் உத்தரீயதாரணமில்லையாகில் அவன் நக்நன். அம்மூன்றிலும் ஒன்றை காஷாயமாக தரித்தாலும் அவன் நக்நன். “நக்ந: கௌபீநதாரக: ” தோத்ரோத்தரீயரஹிதனாய் கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்நாநஸந்த்யாவந்தநஜபஹோம ப்ரஹ்மயஜ்ஞதர்ப்பணௌபாஸந பகவதாராதநாதி போஜநகாலங்களிலே கௌபீநதாரியாயிருக்குமந்த க்ருஹஸ்தன் நக்நன். இப்படியாய்த்து அவ்வசநத்வயத்துக்குமுண்டான யதார்த்தநிர்ணயமிருக்கும்படி.

(க) "ப்ராஹ்மணேந த்ரீணி வாஸாம்ஸி தார்யாணி; அந்தர்வாஸ: பஹிர்வாஸ: உத்தரீயஞ்சேதி" இப்படி கர்மவிஷயமென்றுதரீய ஸவிஷயம். தத்ரைவ. "கௌபீநோர்த்வவஸ்த்ரம் ராஜாமோத்ர காஷாயம் யதேர்நித்யம் கௌசம் வ்ருத்திராஹார்யாணி" இதி. "யஜ்ஞோபவீதீ, தத்ரைவ கௌபீநவஸநம் த்ரயம்" "அந்தர்வாஸ: கௌபீநம்" இதி. ஆகையாலே விவேகிகளான ப்ராஹ்மணர்க்கு அந்தர்வாஸஸ்ஸ்தானகௌபீநதாரணஸஹிதயோத்தரீயதாரணம் ஶாஸ்த்ர விஹிதமாகக் குறையில்லை.

ஆனால் "கௌபீநம் த்ரிவாஸஸ்து அநுஷ்டாநே ஶ்ரீஹ்ருதயே" என்னுமிதுக்குச் சொல்லும்படி எங்ஙனேயென்னில்; கீழ் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரக் ஸ்ரீபாரமேஸ்வரஸம்ஹிதா வசநத்திலே, "கௌபீநவஸ்த்ரோத்தரீயம் ஸர்வேதம் தாரயேத்த்விஜ:" என்று நிர்ணயித்தவத்தோடு விரோதிக்கும்படியான வித்ரகௌபீந வித்ரவஸநாதியாரணம் ப்ராதஸ்ஸந்த்யாத்யநுஷ்டாநகார்யங்களிலே வர்ஜிக்கக்கடவனென்று சொல்லுவதத்தனையேயுள்ளது.

(உ) "நாக்நேந ப்ராணவாஸோ நநாதுக்யு ஸந்த்யே । தத்ராபி நமோக்தவஜ்ஞயேத்வாம்பர:". ஆகையாலே ஶ்வேதவஸ்த்ர தாரணமே த்விஜருக்கு ஆவஶ்யகமாகக்கடவது.

இனி "ஸ்வவித்ர கௌபீநஸ:" என்னுமதுக்கு தஹிஸ ஸர்வ ணிவித்ரகாரல்லாதாரை நக்நரென்றபடி. ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்திகள் அநவரதம் ஸவித்ரகாராயிருக்குமது ஸ்மார்த்த ஸித்தமாகையாலே, தஹிதிகமான அவை இரண்டும் அவர்களுக்கு வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லையாகக்கடவது. ஆனால், அவர்களை நித்யவித்ரகாராக ஶாஸ்த்ரம் ஸதிக்கும்படி எங்ஙனே

(க) ஸந்த:

யென்னில்; (க) "ஸ்நானம் பவித்ரம் வித்தம் பரமாணம்" இத்யாதி "சேதநவிசித்ரணம் பூர்வசேதநம்" இத்யாதிகளாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்நானாதிகளை நித்யபவித்ரமாகச் சொல்லக் குறையில்லை. "புத்ரம் பவித்ரம் ஸ்நானம்" என்றிறே தத்வத்ரய வியாக்யானமும்.

ஆகையாலே ஸதாசார பவித்ரவாஸிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸதாசார ஈஸ்வரவித்யாசாரமுண்டாகவுமாம்; இல்லையாகவுமாம்; தத்ஸாரம் ஆவச்யகமாகவேண்டுவது - அபவித்ரரான ஸாமான்யஸாஸ்த்ர நிஷ்ட ஸ்நானாதிகளுக்கத்தனை. இப்படி ஸதாசாரம் ப்ராஹ்மணருக்கு ஆவச்யகமாயிருக்குமத்தை அறியாமல், "நஷ்டஃ ஸதாசாரஃ" இத்யாதிகளைக்கண்டு ப்ரமித்து, ஸதாசாரநிஷ்டர்களாயிருக்குமவர்களுக்கே வைஷ்ணவத்வமில்லாமை ஸித்தமாகையாலே, தத்ப்ரஹாநமும் அவைஷ்ணவத்வ ஜ்ஞாநமாய், அத்தாலே "யதிஸ்தேஷ்வேவ" என்னக்குறை யில்லை.

இன்னமும் ஸதாசாரஸ்வீகாரத்தாலும் அவைஷ்ணவத்வம் ஸித்தமாகக்கடவது. தந்நிஷய மெங்ஙனே யென்னில்; ஸ்ரீ வாத்ஸ்யாத்ரேயகவிஜ்ஞஸம்ஹிதாயாம்;- (உ) "விதாதிஸாஹஸ்ர ஸர்வஸங்கஸமாச்ரிதவாஸனே । விஜ்ஞாநநிர்ணீத நிர்மோஹகஸத்க்ரியாம் । ஸேவநாஸீநம்ஸாஸ்த்ர ஸ்ரேஷ்டம் நிர்மோஹஸத்ஸங்கம் । ஸத்ஸதாசாரஸ்ராஹ்யம் ஸத்ஸங்காதீநமபீயதே । தமேவ ஸதாசார ஸ்ருஷ்டாசாரமேவ" இத்யாதி. ஸ்ரீவாத்ஸ்யாத்ரேய (ங) "ஸதாசாரநிஷ்டாநாம் ஸர்வஸ்வாநுஷ்டாந வந்தநீயா ஸர்வதா ஸர்வத்ர ஸ்ரீஷாணிஸவித்யஹ்ஃ

(க) (உ) கவிஜ்ஞஸம். (ங) வாத்ஸ்யாத்ரே

ப்ரயச்சதி । ஏகாதஶீம் பரித்யஜ்ய த்வாதஶ்யாமேவ வைஷ்ணவ: கார்யாத் ப்ராயஶ்சித்தம் கர்தவ்யம் பதஸஹஸ்ரம் । யேஷாம் பத்நீஸ்வீகாரஶ்ராத்தமேகாதஶீதிநே । த்ரயஸ்த்ரிம்ஶகம்யாநிதாதாஹோத்ராவியாயக:". ஸாரீதஸ்ய தள-கஷ்டாயந்யாயே; -(க) பித்ருஶ்ராத்தம் நக்ஷத்ரவிஹீநமேகாதஶ்யாம் ஸ்வஜாதக: । த்வாதஶ்யா மேவ கர்தவ்யம் நாபவாஸதிநே க்வசித்" "ஏகாதஶீதிநே ப்ராப்தே மாதாபித்ரோர்ம்ருதேஹநி । தத்தத்த்ர பரித்யஜ்ய த்வாதஶ்யாமேவ காரயேத்" இத்யாதிகளான ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ஸ்ம்ருதிவசனங்களால் உபோஷ்யத்ரய பஹுத்வத்தை ஸ்வீகரியாமல் ஏகாதஶீ ஶ்ராத்தத்தைப்பண்ணுமவர்களுக்கும் புஜிக்குமவர்களுக்கும் விதிக்குமவ்ர்களுக்கும் ரௌரவாதி நரகப்ராப்திஸித்தமாகை யால், தத்ஸாரந்த்தாலும் "யதிஸ்த்ரேஹஸ்ரப்யேதஸா" என்னக் குறையில்லை.

(உ) "ஸர்வதாஹம் ஸதிக்ஷமாஞ்ஜநாய: பொடிஜநஸ:" என்கிற வசநத்திலே ஶ்ரீவைஷ்ணவஜாதிகள், ஞானஜநமெடுத்தாலும் அதிலே ஸம்பத்துவண்டாய், அத்தாலே ஸம்பத்ப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷமுண்டாவதுஸத்ஶாஸ்த்ரஸம்மதம். ஏகாதஶீஶ்ராத்தத்தாலே "த்ரயஸ்த்ரிம்ஶகம்யாநிதாதாஹோத்ராவியாயக: । ஸூதேநாஹிரண்யந ஶ்ராத்தமேகாதஶீதிநே । கரோதி நரகம் கோரம் யாவதா ஸஹதம்ஸ்ப்லவம்" இத்யாதி ப்ரமாண ப்ரத்யவாயவிஶிஷ்ட வசந ஜாலத்தாலே, யாவதாத ஸாவி நரகமென்னுமது ஸித்தமாகையால் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஶாஸ்த்ரத்தின்படியே பாகவதர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள், த்வாதஶியிலேதானே ஶ்ராத்தம்பண்ணுமதுவே ஸம்பத்விஷயம். இங்ஙனன்றிக்கே ஸ்ரீ ஸம்பத்ஶாஸ்த்ர விருத்தமாக

(க) ஸாரீதஸ்ய-அ   (உ)

ஏகாதசியிலேதானே ச்ராத்தமிடுமவர்கள், அவைஷ்ணவர்களாகை யாலே, தத்வ்யவஹாரத்தாலும் "யதிஸ்ஸ சைவ்ஸதோவைஷ" என்னு மது ஸித்தமிறே.

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதாசாஸ்த்ரத்தை ஸகல ச்ருதிஸ்ம்ருதி புராண ஸித்தாந்தஸித்தமாக நிச்சயித்து, ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர தீக்ஷையைப்பண்ணி தத்ப்ரவர்த்தகாசார்யராயிருக்கிற ஸ்ரீ ஸந்தாயயாமுனயதிவராதித்ராவாயாஸாதிஸாநு நிஷ்டானபாலோ நாஜ நஸந்நஸரணவரும், "ஸ்ரீதாஸம் ஸமிதி ச ஸ்ரீ" என்கிற வசனத் திற்காட்டிலும் "த்ரயஸ்தேஜாம்ஸி தாஸஹோத்தாவியாயக:" இத்யாதி ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரோக்த வசனமிவ்வுமே. ஸ்ம்ருதிஸித்தாந்தஸி த்தப்ரமாணமென்று கண்டுகொள்வது.

இந்த ச்ராத்ததினத்திலே ஸம்ப்ரதாயஹிதராயிருப்பார்க்கும், ஹரிவாஸரநிஷேதாநுத்தாலே ச்ராத்தமிடுவார்க்கும் நரகம் ஸித்தமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும். (க) "ச்ராத்தம் தானம் ஜபம் ஹோமம் ஸ்வாத்யாயம் பித்ருதர்ப்பணம் । ஸம்ஸ்மரதி தத்ஸர்வம் ஏகாதச்யாம் விநாசயேத் । ஸம்ப்ரதாயவிஹீநஸ்ய ச்ராத்தம் காலேதஸ்ஜ: । ஸர்வதத்ராக்ஷயேஸமீதம் நரக ஸூஸம்ஹதி । ஸம்ப்ரதாயவிஹீநஸ்ய ச்ராத்தே போஜயேத்விஜ: । அஸ்மிந்பிதாஸஸ்ய விஷ்ணுத்ரோஹஸம்சய: । தஸ்மாத்வை ஸததம் யாய ஏகாதசம் த்விஜநா" இதி வேதவ்யாஸ:. "விஷ்ணுவேதவித்தாநம் தத்ராத்தே ஹவ்யவஹவ । வைஷ்ணவைர்வ்ருதக: காயாஸ்த்ராதகம்ஸ்த்க்ருதயா" இதி ஸ்ரீபுராண:.

இனி அந்த ஏகாதசி உபோஷ்யமாம்போது, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு பரித்யாஜ்யமான அம்சம் வேறேயேபோலே த்ரியித்ய ஏகாதசியும் அவர்களுக்கு பரித்யாஜ்யமென்று சாஸ்த்ரம்

(க)

சொல்லும். பாத்மே;-(௧) "விதித்ரயமதேஷ்வேகாதஶ்யாம் ஸமு-
போஷயேத். தத்ரைகாதஶகம் வர்ஜ்யம் த்வயோர்தஶம்யாந்த-
வாரணம். தஶம்யேகாதஶீயுக்தா நவமீவித்தாயதி। உபோஷ்யா
த்வாதஶீ தத்ரயந்த்ரேத்வநாமம் யதிம்" ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரே (௨) "நவமீ
ஶேஷஸம்யுக்தா தஶமீ வேயவர்ஜிதா। ததாவேகாதஶீம் த்யக்த்வா
த்வாதஶீம் ஸமுபோஷயேத்। விதித்ரயேவிஸ்ருஷ்டாஸ்யா
த்வாதஶீமுநிஸத்தம। ஏகாதஶீ நஸம்ப்ராஹ்யா கதாசித்தித்தந்த்ர
யே" இத்யாதிப்ரமாணங்களாலே ஸம்ப்ரதாயஸித்த நித்யகைங்கர்ய-
த்தை ஆசரிக்கும் முமுக்ஷுக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு,
விதித்ரயவேகாதஶியும் தஶமிவேதையைபோலே பரித்யாஜ்யமாக
க்கடவது.

இனி ஏகாதஶிக்கு தஶமிவேதையைபோலே, ஸ்ரீஜயந்திக்கும்
ஸப்தமீக்ருத்திகாவேதையைகளை த்யஜிக்கவேணுமென்று ஶா
ஸ்த்ரம் சொல்லும். ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரே ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாயாம் (௩)
"ஜயந்த்யாமாவோக்தா ஶுத்தாவித்தேதிநாரத। வித்தாதஸப்தமீ
யுக்தா ஶுத்தாதநவமீயுதா। ரோஹிணீக்ருத்திகாயுக்தாவித்தா
ஶுத்தாபாந்திதா". ததைவ "உதேந்த்ராதயேஷ்டமீப்ரஹ்மந
ஸ்மிந் திவஸே யதி। ததாஷ்டமீம் பரித்யஜ்ய ஸப்தமீம் விவ
ர்ஜயேத்" இதி. இப்படி ஸம்ப்ரதாயஸ்த்ர பலத்தாலே, ஸகாம
நிஷ்காமரனைவர்க்கும் ஸப்தமீக்ருத்திகாவித்தையான க்ருஷ்ணஜயந்த்ய
ஷ்டமியானது பரித்யாஜ்யமாக நிஶ்சயிக்கக்குறையில்லை.

அதுவென்:- ஸப்தமீக்ருத்திகாவித்தையானாலும் உதேந்த்ராதய
காலத்திலே அஷ்டமியிருந்தால் அதுதானே ஸகாமரான த்விஜாதிகளுக்
கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயங்களிலும் உபோஷ்யமாகவும்,
அந்தவித்தாஷ்டமி நிஷ்காமரான முமுக்ஷுத்விஜாதிகளுக்கும் ஸ்ரீ பாஞ்ச

(௧) பாத்மே. (௨) பாஞ்சராத்ரே. (௩) ப்ரஹ்மஸம்ஹிதா.

ராத விஷ்ணுஸூக்தங்களிலும் ப்ரதிபாத்யமாகவும், இப்படி பவநா நுஷ்டாநங்களுண்டாய் அநாதியும் நடந்துவரச்செய்தே, அந்த விஹிதமான க்ருஷ்ணஜயந்தியைஸகலஸம்ஸாரிகளான ஜாதிகளனைவர்க்கும் ப்ரதிபாத்யமாகச்சொல்லும்படியெங்ஙனேயென்னில்; அந்தப்ரோதயாதித அஷ்டமியானது விசேஷமானாலும், பகவானஸந்நிதியா னால் அதுஸம்ஸாரிகளான ஜாதிகளுக்கும் தேவாநஸூக்தங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யமென்றும், பகவானவதிர்பூதமான விஷ்ணு அஷ்டமிக்கு உதயமும் ரோஹிணியுமுண்டானாலும் அது அவர்களுக்கு ப்ரதிபாத்யமென்றுமிப்படி ஸ்ரீஸநத்குமாரஸம்ஹிதையும் சொல்லும். ததைவ. (க) "பகவாநயதாவிஷ்ணு ஜயந்தீ பாபநாசிநீ। அநாதாயதாம் விஷ்ணுநந்த்யஹீயாதசாவநு। ஸ்வஜநந்த்யம் பாபம் தஸ்மாத்ஸர்வதாமரஞ்சி" ததைவ, "ஸர்வேஷாம் பவானாமேவ பகவாநஸூரூபதஃ। பகவானயந்தே க்ருஷ்ணோ ஜயந்தஸாத்விசிஷ்யதே".

கீழ்ச்சொன்ன வசநங்களின்படியே ஸ்ரீஜயந்தியைநிஸ்சயித்து அநுஷ்டிக்கவறியாதாரை ஹோராபாவிகளென்று சாஸ்த்ரம்சொல்லக்கடவது. ஸ்ரீவாஸுதேவே (உ) "யேநகுர்வந்தி ஜாநந்தஃக்ருஷ்ணஜந்மாஷ்டமீவ்ரதம்। தேபவந்தி நராஃ ப்ராஜ்ஞ வ்யாலவ்யாக்ராதிகாநநே" இதி: பஞ்சராத்ரவிசேஷவசநங்களின்படியே ததாஷ்டமியை ப்ரதிபத்தித்து, அநுஷ்டிக்கிற ஸகலஜாதிகளுக்குண்டான பலத்தை சாஸ்த்ரம்சொல்லும். ஸ்ரீவாஸுதேவே "புத்ரஸந்தாநமாரோக்யம் ஸௌபாக்யமதுலம் பவேத்। இஹ புக்த்வாகிலான் போகானந்தே வைகுண்டமாப்நுயாத்" இதி.

இப்படி ஸர்வசாஸ்த்ர ஸம்மதமாகையாலே அந்த பகவானத்தோடேகூடின உதயாதிதாஷ்டமியானது விசேஷமானாலும்

(க) ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை. (உ) வாஸுதேவே.

அதொன்றுமே ஸகலரான த்விஜாதிகளுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ விஷ்ணுஸத்துங்களுக்கும் அநுஷ்டேயமாகவேண்டுவது. தத்வநிரி ரூபணாதி ரோஹிணீஸஹிதவிஜயாஷ்டமியானது, அந்த ஸகலருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்விஷ்ணுஸத்துங்களுக்கும் அநுஷ்டேயமாகக் கடவதத்தனையென்று விவேகிகளுக்கு நிர்ணயிக்கக்குறையில்லை யாய்த்து.

இனி, அந்த க்ருஷ்ணஜயந்திக்கு பாரணவிதியானது "உத்ஸவாந்தே பாரணம்" என்றிப்படி ஸர்வஸம்மதமாயிருக்கும்; அதுக்கு, உத்ஸவாந்தமாவது-திதியந்தம், நக்ஷத்ராந்தமென்று. இவை இரண்டுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்குமாகையாலே, உத்ஸவாந்தமாவது-திருவவதாரமான வ்ருஷபஸத்ரமேபவுவஸ்தாரமென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லக்கடவது. ஜ்யோதிஶ்ஶாஸ்த்ரே, (௧) "திதிரேகக்குணா ப்ரோக்தா நக்ஷத்ரந்துசதுர்குணம்। வாரஶ்சாஷ்டகுணம் ப்ரோக்தம் லக்நம் லக்ஷகுணம் பவேத்" இதி. ஆகையாலே க்ருஷ்ணன் திருவவதரித்த அந்த லக்நாந்தராதியிலே தானே, யதிக்ருஹஸ்தாதிகளனைவரும் பாரணை பண்ணவேணுமென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும். ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரே ஸநத்குமாரஸம்ஹிதாயாம் (௨) "யதீநாம் வைஷ்ணவாநாம் த்விஜாநாம் நியதாத்மநாம்। விஹிதம் ஸாத்விகாநாஞ்ச ராத்ராவேவ ஹி பாரணம்". இப்படி ஸங்கல்பித மானபின்பு விஜயாஷ்டமியை ஸ்வீகரித்து நவமீதஶமியாகிலும் அதுதானே ஜயந்தியென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும். ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரே (௩) "ஶுக்லாஷ்டமீம் விநாவாபி ஶுக்லபக்ஷஸ்யாபஶ்ராவதம்। ரோஹிணீதஶம்யாம் யத்ர கோ வா வைஷ்ணவஸத்தமே:" இத்யாதி.

இனி (௪) "யஶ்ஶ்ராத்தகாலே ஸம்ப்ராப்தே ஶுக்லபக்ஷே உபாஸகஸ்யாபி திதௌ தேவதாநாம்" இத்யாதிகளைக்கண்டு ஹரித்து, ஶேஷ

---

(௧) ஜ்யோதிஶ்ஶாஸ்த்ர.   (௨) ஸநத்குமாரஸம்ஹிதா.
(௩) பாஞ்சராத்ர.

சேஷாசந ஸ்ரீவராஹ-ஸவாரகாதி நித்யஸூரிகளுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் அமுதுசெய்யப்பண்ணமல், கேவலஸ்வோதரபூரணத்தையேஸ்ரத்திலிடுமவர்களுக்கு, வைஷ்ணவத்வமில்லாமையாலும், தத்ரூஹார்த்தாலும் "அவைஷ்ணவத்விஜான்நயதி ஸ்ரூர்தே ஸவசா" என்னக்குறையில்லை. "ஸர்வஸ்வதாய" என்னு மதிலே ஸ்ரீ. ஸூரிநீவைகளும் அநர்ஹதமானப்போலே, நித்யஸூரிகளும் ஆழ்வார்களும் அநர்ஹதரென்று நிஸ்சயிக்குமதுவாய்த்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குண்டான விவேகஸம்பம். ஸர்வஸ்வமும் தத்ஸ்வயந்தமாயிருக்குமென்னுமது-லாக்ஷாகஸம வத்தஸ்வாய. (க) "அந்நாத்யம் வஸ்தோர்ந்யஸ்தம் ஸூர்நாத்யஸ்ய தேவதா । ஸவ ஸ்நாஸ்யஜித்வாயாசீஸ்தாரிகாஸ்ரோதவ" இதி. ஆகையால் தத்ஸ்வாமரணமான ஆழ்வார்களமுதுசெய்தருளினபின் பாய்த்து, அது ஸர்வஸ்வமாவது. இப்படி நிஸ்சயிக்கவறியாதாரை அவைஷ்ணவர்களென்னக்குறையில்லை.

இனி ஸாஸ்ஸநாத்யந்தங்களிலே ப்ராவிகோவநிஷித் நஸந்நாநம்-ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்விஜர்க்கு ஆவஸ்யகமென்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லும். (உ) "உத்தவாதளத்விஜாதிநாரோஸளவாகந்தவிஸேஷதஃ । அவ்யக்தவ்யம் த்விஜவரோராத்யம் தீதஸஹஸ்ரகம் । அஸ ஸாந்தவிஸேஷேண ப்ராஸீ ப்ரஹ்மஸம்ஹிதா। அவ்யக்தவ்யாத்விஜவரோராஸளவாzவவிநாஸிநீ". இவ்வவநோக்தாzநஸ்ஷ்டாநமில்லாத க்ருஹங்கள் அவைஷ்ணவ க்ருஹங்களாகையாலே தத்ரூஹார்த்தாலும் "யதிஸ்ரூர்தே ஸவசா" என்னக்குறையில்லை.

இனி ஆதர்வ்யவந்ரான ஸ்ரீஸஞ்ஜநாத்யாழ்வார்களுக்கு ஸமவந்நஸக்தியாலே வஸ்துஸாஸ்ராமும்ஸ்ரீ வேநாயிவதிவ்யஸாதித்தருளினரென்றும், அத்தால் அவர்கள் ஸவர்வணாஸ்ரமஸ்ருக்

(க) ஸமவஸ்தாஸ்த்ரே. (உ) வாஸ்தாசேதே.

கும் ஶ்ரோத்ரியத்ரயஸ் ஸம்பந்நரென்றுமிப்படி விஶேஷித்து ஶாஸ்த்ரம் சொல்லச்செய்தேயும், ஆழ்வாருடைய ஸம்பந்தத்திலே ஸ்ரீமதுரகவிகளுக்கு தத்வ ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமில்லையென்றும், ததவதாரத்திலே உண்டென்றுமிப்படி சொல்லுமவர்களும்-அவைஷ்ணவர்களாகையாலே, தத்ஸாந்தத்தாலும், "யதிஶ்ரு-தோஹவேத" என்னுமது ஸித்தம்.

ஆனால் அந்த ஆர்த்ப்ரபந்நர்க்கு ஸ்ரீ ஸேநாபதி ஆசார்யரென்றுசொல்லுவதெங்ஙனே யென்னில்; ஸ்ரீ வாசுதேவ ஶாண்டில்யே, (க) "ஸ்ரீஶாண்டில்ய ஸ்ரீஸாத்வத ஸம்ஹிதா [illegible] ஶேஷாஞ்ச தேஷாம் [illegible] ஸாத்வத ஸர்வஸ்ய [illegible]" ஆகையிறே (உ)"அன்னையாயத்தனாயென்னையாண்டிடும்தன்மையான்சடகோபனென் நம்பியே" என்றும், (ங)"மேவினேனவன்பொன்னடிமெய்ம்மையே, தேவுமற்றறியேன்" என்றுமித்யாதிகளாலே தம்முடைய நிஷ்டையை அனைவருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி அருளிச்செய்தருளினதும். தத்ஸம்பந்தமான [illegible] விலே தத்வ ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம் ஸ்ரீமதுரகவி ப்ரப்ருதிகளுக்குண்டாகையாலாய்த்து, அவதாரத்திலும் தந்நயம் ஸ்ரீமதுரகவி நாயனாரை [illegible] யதிவராதி ஸ்வாசார்யர்களனைவர்க்கும் ஶரண [illegible] முள்ளவுமுண்டாயிருக்கும். ஆகையால் [illegible] யிலே தந்நயம் அவர்களுக்கில்லையென்னுமவர்களை அவைஷ்ணவர்களென்னக்குறையில்லை.

இப்படி ஸர்வஶாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலாய்த்து, ப்ரத்யக்ஷ [illegible] நாயரான ஸ்ரீ காஞ்சீபூர்ணரை, ஸ்வாமி எம்பெருமானார் "ஸர்வ [illegible] யதாஹா [illegible] ஸித்த:" என்னுமதில் சொல்லு

(க) ஶாண்டில்ய. (உ) கண்ணி-ச. (ங) கண்ணி-உ.

கிறபடியே யாஜித்து, அவரை ஸம்பாவித்ததும். அதுக்குஅவர் இசையாமலிருந்தது தமக்குஸாக்ஷாதாசார்யரான பெரியநம்பியும் பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரும்,* மயர்வறம்திநலமருளப்பெற்ற நம்மாழ்வாரும், இளையாழ்வாரானஇவர் வைபவத்தை வெளியிடுகையாலாய்த்து. அதாவது-பெரியநம்பி தாமே ஆளவந்தாருடைய நியமநத்தாலே பெருமாள்கோவிலுக்கெழுந்தருளி இவரை ஸம்பாவித்து இவருடைய திருவவதார விசேஷத்தை அனைவருமுணரும்படி அருளிச்செய்கை; "ஆம்முதல்வன்" என்றுஆளவந்தாரருளிச்செய்கை; (க) "கலியும்கெடும்கண்டுகொள்மின்" என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்கை. இப்படி உபதேசபரம்பராப்ராப்தமாயிருக்கிற இளையாழ்வார் வைபவத்தை விசேஷித்துப் பெரியநம்பி அருளிச்செய்ய உணர்ந்தவராகையாலாய்த்து, தத்ஸம்பாவநத்துக்கு அவர் இசையாமலிருந்தது.

அந்தஉணர்வை "சங்கர பாஸ்கர யாதவ பாட்டப்ரபாகரர் தங்கள் மதம், சாய்வுறவாதியர் மாய்குவரென்னச் சதுமறைவாழ்ந்திடுநாள்,வெங்கலி இங்கினிவீறுநமக்கிலையென்றுமிகத்தளர்நாள், மேதினிநம்சுமையாறுமெனத்துயர்விட்டு விளங்கிடுநாள், மங்கையராளிபராங்குசமுன்னவர்வாழ்வு முளைத்திடுநாள், மன்னியதென்னரங்காபுரிமாமலை மற்றுமுவந்திடுநாள், செங்கயல்வாவிகள் சூழ்வயல் நாளும்சிறந்த பெரும்பூதூர், சீமானிளையாழ்வார்வந்தருளிய நாள் திருவாதிரைநாளே" என்று யதீந்த்ரப்ரவணரானமணவாளமாமுனிகள், ஸர்வஜநஸம்ப்ரதிபந்நமாக அனைவருமுணரும்படி தம்முடைய நிர்ஹேதுக பரமக்ருபையாலே அருளிச்செய்தாராய்த்து.

அந்தத்திருக்கச்சிநம்பியை ஸ்ரீஸேநேசருடைய திருவவதாரமாகவும், ஸ்ரீ ஐயார்கவிகளுடையதிருவவதாரம் எம்பெருமா

(க) தி-வாய்-ரு-உ-க

ஞராகவும் இப்படி ஆப்தவசநஸித்தம். (க) "தேவராஜவசாத் ஹோராஜே ஸத்வஸார்த்தே ஸம்க்ஷிப்த:। வேதார்த்தம் ஹரேர் காஞ்சீபூர்ணம் ஜநிதவாந் ஹரி:॥ ஸஞ்ஜிஜ்ஞே தேவராஜாஜ்ஞாஸாமீ ஜஜ்ஞே கவிஸ்வயம்। ராமாநுஜாஸ்ரத்வம் யேந காஞ்சீபூர்ணவசாஶ்ரித:" இத்யாதிகம் ஸ்ரீகாஞ்சீபூர்ணவிம்ஶதியிலே ஸுஸ்பஷ்டம்.

அவ்விருவர்க்குமுண்டான தேவராஜவசநத்துக்கு ஹேது வென்னென்னில்; ஶ்ரவணத்ரயத்தில் த்ருஹ்ணவமான ஸந்நிதியில் *விண்ணோர் தலைவனான எம்பெருமான்தானே கயிஷ்தாயஷ் வரிஜாநதீக்ஷிதராய் வரதனென்னும் தேவாதிபனென்னும் திருநாமமுடையராய் 'அவதரித்ததினாலே, * விண்ணோர்நாயகனாலே (௨) "நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா" என்கிற உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஆழ்வார்தாமே-திருக்கச்சிநம்பியாகத் திருவவதரித்து அவனுகந்த கைங்கர்யம்பண்ணினதும். (௩) "தேவபிரானுடைக் கரிய கோலத்திருவுருக்காண்பன் நான்" என்றருளிச்செய்த ஸ்ரீமதுரகவிகள் ராமாநுஜனாக திருவவதரித்தருளி, அவ்விருவருடைய திருவடிகளிலும் நிரவதிகப்ரவணராய் தத்கைங்கர்ய நிரதரானதும். இப்படி ஸம்ப்ரதாயஸித்தமாகையாலாய்த்து, (க) "காஞ்சீபூர்ணம் ஸதாஸேவே யோஸௌ ஸங்கோசவாந் தநாஶ்ரித:। தேவேஶம் வீக்ஷிதம் ஜஜ்ஞே யதீந்த்ரோ யேந ஸ: கவி:" என்று அடியை உணர்ந்தவர்கள் அருளிச்செய்ததும். ஆகையால் அவ்விருவரு மிவ்விருவருமாய்த் திருவவதரித்து,* அயர்வறுமமரர்களதிபதியான பேரருளாளர்க்கு அனைத்தடிமைகளும் "தொழுதெழென்மனனே" என்று அடி

(க) காஞ்சீபூர்ணவிம்ஶ.   (௨) தி-வாய்-௨-௭-௧.
(௩) கண்ணி-௩.

யிலே அபிநித்தபடியே செய்தருளினார்களென்னக் குறையில்லை யாய்த்து.

இனி அந்த ஸகலப்ரபந்நராய் ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாயரான ஸ்ரீ ஸம்ப்ரதாயாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீ பாததீர்த்தாதிப்ரஸாதத்தை ஸ்ரீமதுரகவிப்ரப்ருதிகள் ப்ரார்த்தித்துப் பெற்றுப்போல், இதரப்ரபந்நரிடத்திலும் அப்படியே அத்தை ப்ரார்த்தித்துப் பெறலாமென்னும்போது, அந்த இதரருடைய வைஷ்ணவலக்ஷண முண்டாக வேண்டியிருக்கும். இதரரான சாத்தினசாத்தாதவர்களுக்குள்ளே அபசாராதி பாபவஶராயிருப்பார் பலருமுண்டாயிருக்கக் கூடுகையாலும், அவர்களைப் பரித்யஜிக்கவேணுமென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலும், தத்ப்ராப்தியென கூடாததாயிற்று. (க) "அபசாராந் த்யஜேத்" இத்யாதி, "ந தாத்ருஶ ப்ரபந்நாம்ஸ்து வைஷ்ணவாந் பரித்யஜேத்" என்று ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர மஹாஶாஸ்த்ரம் கோஷிக்கையாலே. இப்படியிருக்குமத்தைப் பராமர்சியாமல், அபசாராதி பாபவஶராய் ப்ரபந்நமஹாஸ்த்ராபிமாநம் கொண்டு தீர்த்த ஸேவாதிகளை அபேக்ஷிக்குமவர்களுக்கும் வைஷ்ணவத்வமில்லாமையாலே தத்ஸமாநத்தாலும், "அவைஷ்ணவ த்விஜாந்நந யதிஸ்ஸந்த்யஜேத் ஸதா" என்னக்குறையில்லை.

இன்னமும், பாபாதி விஷயத்திலே ஶோகிக்குமவர்களும் அவைஷ்ணவர்களாகையாலே, தத்ஸமாநத்தாலும், "யதிஸ்ஸந்த்யஜேத் ஸதா" என்னுமதுவும் ஸித்தமாகக்கடவது. (உ) "பாபதார விஷயாசௌ ஶோகம் குர்யாத்து மாநவ:। ப்ரபந்ந: பரமைகாந்தீ ஸவர்ணஸ்ஸ பஹிஷ்க்ருத:" என்னுமது ஸ்ரீ ஹரவஶாஸ்த்ர ஸித்தம். இன்னமும் விஷ்ணுவிஶாகாதிவ்யாபிவிரோதகம்

(க) பாத்மோத்தரே. (உ) ஹரவஶாஸ்த்ரம்.

க்ஷத்ரியாதிகளாலே பண்ணுமவர்களுக்கும் பண்ணுவித்துக் கொள்ளுமவர்களுக்கும் வைஷ்ணவத்வமில்லையென்னுமது-(க) "விஷ்ணுஹோமணம் சைவ விஶாகாதி விசேஷண: । ஸஹஸ்ர ப்ராயஶ்சித்தம் க்ஷத்ரியாதீநாம் ந காரயேத்"; என்கிற ஸ்ரீ வாதூலஸூத்ர வசநத்தாலே ஸ்பஷ்டம்.

இன்னமும் சேஷிஜ்ஞ ஸந்நிதானம் செய்த ஸ்நாநாதி ப்ரஸாதாதிகள் க்ரஹம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அவஶ்யமென்று ஶாஸ்த்ரம்சொல்லக்கடவது. "காவேரீ ஸரஸ்வத்யாதி பரிஹாரார்த்தம் ஜயேத் । சைவ வைஷ்ணவ க்ஷேத்ர ஸ்நாநமிதி மோக்ஷ ப்ரதம் । ஜயேத் ஸ்ரீவைகுண்ட ஜயந்தீ வ்ரதாதிகம் । நரஸிம்ஹ சதுர்தசீ நக்ஷத்ராதிகம் கதம் । தயாவர்த்த நத்யாதி வீக்ஷணம் விஜயேத் । அந்யாயேந ஹரிம் த்யக்த்வா தேவதாந்தரஸம்ஸ்ரயீ । நாசயேத் ப்ராணமேவ ஸ்ரீவைஷ்ணவாதிகம் த்யஜேத்" அந்யாயத்திலே யிருந்தாலும் நித்யாத்யாதிக ளுண்டாகில், அத்தாலே அந்த ஹரிஸேவாதிகளுண்டாகலாமென்று கண்டுகொள்வது.

இன்னமும் (உ) "பாநீயம் பாயஸம்ஸக்தம் ப்ராதம் ஶ்ரவண சேவ ॥ ஹரேர்நிவேதிதம் ஹவிஸ்யார்த்தம் நைவேத்யம் ஸம்ஸக்தம் ॥ தா சேந ஸஹிதம் ஹவ்யம் க்ஷீரஞ்ச ஶ்ரவணாதிகம் । ப்ராப்தஞ்ச ஶ்ரவணேந ப்ராயஶ்சித்தேந விஜயேத் । அதிதிஸாஹம் நைவேத்யம் க்ஷீரம் அஷ்டாயாஸ்த்தமேவ ॥ ஷஷ்ட்யாதி ஷஷ்டிஜந்து பஞ்சநாம் விஜயவாதம் । அதீதந்து தயாதகம் காமிதயிதம் ஶயி । ஸதாப்ரஸாதஸ்நாமி விஜயே ப்ராஹ்மணோத்தமை: । ஹரீயா ஶ்ரீமத் ஶாக்ஷ்யாதிகம்" ஊதார்ஹ, "ஸர்வ

(க) வாதூலஸூத்ர　　　(உ)

த்ருதீயந்து மாஸிகம் க்ஷீரமேவ ச । தந்மாஸிகம் ததிவ்ரதம் தஸ்யாஸ்த்ராதி கந்த்யஜேத் । தத்வர்ஜநஸ்ய ஸித்த்யர்த்தம் விஷ்ணு ஸாயுஜ்யஹேதவே । யத்நதஸ்ஸித்த்யை த்ரவ்யாணி ஸர்வதாவர்ஜ யேத்புதை: । உத்ஸ்ருத்ய மாஸேஷ்வேதேஷு தோயம் வஸ்த்ரேண ய: பிபேத் । ஸர்வேஷாம் வைஷ்ணவாநாம் ஸம்ஸ்ப்ருஶ்ய: பதிதோ பவேத் । ஹஸ்தேந தக்ஷிணம் ஹஸ்தம் நஸம்யுஜ்யாத்ததா பந । உத்ஸ்ருத்ய மாஸேஷு த்ருஷார்த்தஸ்ஸலிலம் பிபேத்" இதி விஶேஷவிதி: "ஶங்கேந பாஶநம் க்ருத்வா ஶங்கேந ததிபாயஸம் । ஶங்கேநாந்யரஸம் க்ஷீரம் பீத்வைவ பதிதோ பவேத்".

இன்னமும் தர்மஶாஸ்த்ரோக்த ப்ராயஶ்சித்தமான ஸம்ப்ரதாயாநுஸந்தானத்தையாலும் ஸ்வவைஷ்ணவத்வம் ஸித்தமாகக்கடவது. "தத்ஸ்வாதீத காலேஷு காலாத்யயந ஸத்த்வகு:" இத்யாரப்ய, "ஶாந்தஸ்வம் க்ருதாக்ஷாரம் ப்ரோக்தம் த்ரைவர்ணிகாஸநாத்ர பஞ்ச । பாபஶஸ்தேவ வைதாலாதத்யாத்மஸுஸ்வஜ யேத் । ஸர்வஸ்ய ப்ரஹ்மணஸ்சைவ த்ரயாஸ்ராத்ய ஸிசேஷு ச । ப்ரதாயவாஸிநோ ஸங்கதோ ஸ்ரதைகதயா" "ஶங்க சக்ராங்கிதே ந புஷ்ப்ரதாந பவேத்விதே । ஸக்ருத்ஸ்புஷ்டேத ஸ்வீயம் ஸர்வநீசாத்தாராதிவீக்ஷண:" இத்யாதி.

இன்னமும் ப்ருஹத்ப்ரஹ்மஸம்ஹிதையே ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதா ப்ரஸித்தம். தத்ர த்ருதீயாத்யாயே ஸ்ரீ பகவாநுவாச:-

(க) "நித்யநைமித்திகாசார: ப்ரபந்நஸ்யாப்யதஸ்ததா । பஞ்சகாலவிதாநேந ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யுதிதாசாரத:" இத்யாரப்ய; "த்ரயீதர்மாநுயாதாத்வம் ஸந்த்யாவந்தநகர்மச" என்று ப்ரகரணம் துடங்கி ஸாயம்ஸந்த்யாவந்தநமான ஆசார

(க) பாஞ்சராத்ரஸம்-ந.

ங்களை விதித்து, அநந்தரம் ஸமாஶ்ரயணவிதியைச் சொல்லுகிறது. “ஸ்த்ரீணாந்து ஸர்வவர்ணாநாஞ்ச பவித்ராதீந்யபி ஸஜ்ஜதே । ஜாதிஸம்ஸ்க்ருதிகாவர்ஜி ஸம்ஸ்காரஶ்ச ஸதாஶய । காரயோ: பாதயோஸ்தத்வஸ்யை ஸ்தநஶ்ச ஶய । த்ரிக்ஷாத்தாரு வஸ்த்ராணி உஷ்ணோதயே நவாதயோ । ஸ்நாநம்ஸ்யாத்” இத்யாரப்ய, “ப்ரத்யாவ ஶுத்தவஸ்த்ராணி ஊர்த்வபுண்ட்ராதிகம் தத: । பஶ்சாந்ந த்ரிஸ்ரம் ஹரிஶேஷம் ஸுமாதிகம் । பரிக்ராஹ்யஶ்ராத்தளத்த பத்ய்ராநாஸநாதிகம் । ஶூத்ர ஆத்யஸ்த்ரம் தத்தெரவ ராத்ரிஶேஷந்யேஷ்வஸ்வ: । பரமைகாந்தி ஸாவ ஸஞ்ஜம் ப்ரத்யஹம் வைஷ்ணவஸ்யைக:” இத்யாதிகளை ஆராயாமல், “ஶூஹ்ராணிஜாஹு! வெயர்நாமி ஸாஸோந்யேஷ்தத்வஶ ஸிநந்தாணாஜ்” என்கிறபடியே பரமாசார்யராயிருக்கிற ஸந்ந்யஸ்தாதிகளுக்கு அவைஷ்ணவத்வம் ஸித்தமாகையாலே, தத்ஸஹ ஸிக்ஷாதிகளாலும் “அவைஷ்ணவ த்விஜாந்நந்து யதிஸ்ஸம்ஸ்ருஜ்யதே ஸதா” என்னக்குறையில்லை.

ஆகையாலே பரமைகாந்த த்யாஜ்யோபாதேய விதிவசநங்களின்படியே ஆஶ்ரயிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தாலேயாய்த்து யதிகளுக்கு பரிபூர்ணஜ்ஞாநாதிவ்ருத்தி உண்டாவதென்று, விவேகிகளான யதிகள் கண்டுகொள்வது. ஆகையிறே, (க) “அநிர்த்தேஶ்ய விஶேஷஸ்ய பக்ஷம் ஸமாஹித:” என்று ஶாஸ்த்ரம் விதித்ததும். இதின் அர்த்தமாவது - “தேவாதிதேவ ஜோராஜா வைஶ்யஶ்ஶூத்ரா விஶாரதா: । பரமைகாந்திநஶ்சைவ தநாஜ்ஞ வ்யாப்தா: ஸகீர்த்திதா:” என்கிற வசநத்தில் ப்ரஶ்ய ஶோத்தேவமூர்த்தி த்விஜவ்யதிரிக்தரான ப்ராஹ்மணவர்ணஜரை, க்ஷத்ரி

(க)

யாதி விப்ரஸத்ருசமாகச் சொல்லியிருக்குமாய்த்து. யதாஹ வ்ருத்தஹாரீதஃ; (க) "வைஷ்ணவ்யம்காரயேத்தாபி ஸாத்விஷாயத்ரம் ஸமாச்ரித | நிக்ரஹாநுக்ரஹார்த்தாம் ப்ராஹ்மணாந் த்விஜாந் க்ஷத்ரியாந் த்விஜ: | ஸ்வாசாரோ ஹ்யாசாரோ ஹ்யதிநாய பதாதய: | ஸவைத வைச்யஸோராஜந் ப்ராஹ்மணாநாம்ஸவந்த்ருத ஜந்மகர்மவிஹீநாய" இத்யாதிஹ, "ஸவைதசூத்ரஸோ | ராஜந் ப்ராஹ்மணாநாம் ஸவந்த்ருத" இத்யாதி வசநாந்நிஹீநாசாராந்வித க்ஷத்ரிய வைச்ய சூத்ராதீநாம் விப்ரஸ்ஸஹாநத்தால், யதிகளுக்கு சூத்ரத்வம் ஸித்தமாகக்குறையில்லை.

இன்னமும் ஹிம்ஸையன்றிக்கேயிருக்க, ப்ரஹ்மஹத்யாஸமமாயிருக்கிற உக்த்க்ரியாவ்யாபாராதிகளையுடைய த்விஜரை, ப்ரஹ்மகாதகரென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லக்கடவது. க்ருஷ்ணேயிகே அதர்நவிதகேஷ்யாயே யதாஹ ஹாரீத:,(க) "ஜநகேத்வகேதா தேவவக்த்ரஸமாஸ்யசேஷதஃ | ஹிம்ஸாஸக்த்ரகாயோஸ்தேத்யா ப்ரஹ்மஹத்யாஸமாஸ்யாஸ" ஸ்ரீபகவாநாஹ; — "ப்ராஹ்மணம் ஸ்வயமாஹூய பிக்ஷாயைம் வ்ருத்திகர்சிதம் | ப்ரூயாந்நாஸ்தீதி யஃ பச்சாத்ஸ ஹி ப்ரஹ்மகாதகஃ | தேவாநாஞ்சைவ த்யக்தா தம்ஸ்ரஜாந்தே வஸாயாயிவ | உத்தாதயதியோவிப்ரம் தஸ்மாத் ப்ரஹ்மகாதகஃ | ப்ரவ்ருத்தாநாஞ்ச வ்ருத்திம் ஸத்வக் சாஸ்த்ரம் வார்த்திநிஹி: க்ருதஃ | தூஷயத்யநபிஜ்ஞாயஸ்ஸம் வித்யாத் ப்ரஹ்மகாதகஃ | இக்ஷ்வாகம் கோகுலஸ்யாஸ" இத்யாஹ, "இக்ஷுவணவஸஹஸ்ராணாம் கேகேநயதிஹீந | ப்ரஹ்மஹத்யாஸமோ நாதிப்ராஹ்மணஸ்த்விக்ஷவஃபலகஃ | தஸ்மாந்நபலயேதிக்ஷூந்தக்கஸ்த்விஜோத்தமஃ".

(க) ஹா-க்ருஷ்-கூச.

தத்ரைவ. "க்ரீத்வா ப்ரதிக்ருஹ்ய ஹித்வா வா நைவேத்யம் யாஜாதி பி:। ஹோமஜநாஸஜ்ஞநாஹூ நாமேஷ்யாந்நத்ருவ லபோதிமை: க்ரிமிகீடத்வாதவிஷ்டாயாம் விசரிஷ்யஸி ஸஜ்ஜதி। தியாந்ய: வீபயேத் த்வேயாயந்த்ர பக்ஷ்யம் ந்யவ। ஸவணவப் ஹஸா சோஹாந்தகம்யாதி ரௌரவம்". தத்ரைவ "ஸமேவ வேதாஸஹஷ்ப்ரக்ஷோஸாஜ்யம் பராணேஷு க்ஷேமஜம். நைகாகிஸவர்ணிக்ஷவந்தி ஸ்ரீயஸ்யேதஸ்ய நயவ த்விஜஸ்ய" இத்யாதி ப்ராஹ்மணத்யாஸ்தா கூஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான ப்ராஹ்மண க்ருஹங்களிலே பிக்ஷாதிகள் யதிகளுக்கு அஜ்ஞானஜங்களாகையாலாய்த்து, "கர்ஷிந்த்ருஷ்யவல்மேஷ்யவ வைரோக்ஷம் ஸமாஹித:" என்று விதித்ததும்.

இன்னமும் ஸ்வாமி பார்த்தாதிகளிடத்திலுண்டான ஸ்நேஹாதிகள் பரித்யாஜ்யங்களென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும். "ஸ்த்ரீணாம் ஸ்த்ரீஸங்கிநாஞ்சைவ ஸங்ஸர்கம் வர்ஜயேத் ஸதா। ஸ்வாத்மநாவிஷாந்விஷயாந்விஷவத்த்யஜேத்" இதி. "அர்த்தவ்யாபேஷதாஸ்ப்ருஹிநர்த்தநஸ்நயாதிஷு। விஷ்ணோர்விமுக்தி ஸம்வேஷ ஷஷ்டாம் வர்ஜயேத் ஸதா। ஏவம் ஸாஹ்யணஸந்நா ஷஹா ஸாஹவதப்ரியா:" இதி.

அர்த்தபஞ்சகத்தினுடைய எல்லைநிலங்களைச் சொல்லுமிடத்தில் ஈஶ்வரசேஷத்வம் பாகவதசேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்குமென்று நிர்ணயிக்கையாலே, ததீயராயிருக்குமதுவே ஸ்வரூபஜ்ஞானமாயிருக்கும். "ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துஶ்ச ப்ரத்யகாத்மந:। ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தேஸ் ததா ப்ராப்திவிரோதி ச। வதந்தி ஸகலா வேதா: ஸேதிஹாஸபுராணகா:। முநயஶ்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதாந்தபாரகா:" 'அர்த்த ததீய

ஶேஷத்வம் க்ருத்வா பகவத:பரா” இப்படி ஸ்ரீவாதூலாத்யாதி ஸச்சாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே, பாகவதஶேஷத்வபர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வமே ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணமென்னக் குறையில்லை.

இந்த மெய்ஞ்ஞானமுண்டாவது - பஞ்சராத்ரவேதாதிசோதித நவவிதஸம்பந்தத்தையும் தத்ஸாரமான பஞ்சவிததாஸ்யத்தையுமுணர்ந்திருக்குமவர்களுக்கத்தனை. எங்ஙனேயென்னில்; “பிதா ச ரக்ஷக: ஶேஷீ பர்த்தா ஜ்ஞேயோ ரமாபதி: । ஸ்வாம்யாதாரோ மமாத்மா ச போக்தா சாத்யமநூதித:” “ப்ரபந்நாநாம் யதாஶாஸ்த்ரம் ஸ்ரீவிஷ்ணோர் தாஸ்யம் பஞ்சவிதம் । பஞ்சஸம்ஸ்காரபூர்வம் ஸம்பந்ந: பிதாபுத்ராதிகம் ததா । ஸாத்விகைஸ்ஸஹ ஸம்பந்நம் ஶிஷ்யாசார்யாதிகம் ததா । ஸத்ஸம்பந்திதம் தாஸ்யம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் ஸதா । ஸர்வேஷாம் வைஷ்ணவாநாம் ச ஶ்ரேயஸே ஶ்ருதிசோதிதம் । ஜ்ஞாத்வா க்ருஷ்ணஸ்ய தாஸ்யம் ஸதா ஸஞ்சரணாய வை” இத்யாதி.

இப்படி ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே, பஞ்சராத்ர வேதோக்தமாய் நிஷ்டராயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை உட்கொண்டாய்த்து. “ஸதாசார ஸமாயுக்தை: ப்ரபந்நை வைஷ்ணவை: க்ருதம் - விஷ்ணோர்நிவேதிதாந்நந் பக்ஷ்யம் லக்ஷ்யாந்நகஸ்மசெ” “அவைஷ்ணவ த்விஜாந்நந் யதிஸ்யாத் வசநோ ஸவேதஸா” என்று பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே நிஷேதித்ததும். ஆகையிலே, “அவைஷ்ணவாநாம் த்விஜஷ: வைஷ்ணவோ ஜாதஸவச்சஜஸ” என்றுதொடங்கி, “வைஷ்ணவாநாம் ஸதாஶ்ரீ பக்தஸஞ்சரணாய ஹிதவே” என்கிற ஸ்ரீவாதூலாத்ய ஸமாஸாத்த்ர ப்ரஸித்தியும்.

இப்படி ததீயபர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வ ஸம்பந்தராயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், தத்ஸாதஸ்யா தந்தர்பணமாக பரி

ஶாஸ்த்ரநியமநாதிகளை ஸ்வீகரித்து, ஸ்ரீயஃபதிக்கமுது செய்யப்பண்ணுமத்தாலே யாய்த்து, தத்ரபாகம் ஶுஶ்ரூஷை பரமைகாந்தியவர்க்கும் "ஸ்நாத்வா போஜநம்" என்று ப்ராபணீயமாயிருக்கும்படி. அவற்றுக்கு ப்ரஸித்தியாவது - விஹித பரிக்ரஹமிறே. எங்ஙனேயென்னில்;—வாஸிஷ்டஸ்ம்ருதௌ ஷஷ்டாத்யாயே, (க) "ப்ராதஸ்ஸ்நாநம் ஸந்த்யோபாஸநம் ச வேதாந்த்ய விஹிதாநி நித்யாநி" இத்யாரப்ய, "ப்ரத்யஹம் க்ருத்வா ஸ்நாநம் பவித்ரைராசமேத் ப்ரயதஃ। வைஷ்ணவைர் மந்த்ரைர் ஸ்நாத்வா தேவான் ஸம்பூஜயேத் விஷ்ணும்। பித்ருஞ்ச தர்ப்பயித்வாத ப்ரஸாதம் ஸம்ப்ரதாயவ்யாத் ப்ரோக்ஷயேத்। க்ருஷ்ணாஜிநே தேவ பாஶாக்ஷைதவிஜா। க்ருஷ்ணாக்ஷதம்ஶுக்லம் விஷ்ணவே நிவேதயேத்। வர்ஷ்ணவதீநாம் ஹவிஃ குரவை நிவேதயேத். க்ஷீரோதகம் ஸர்வம் நிவேதயேத் க்ருஷ்ணே ஶ்ரத்தயா। தத்ஸர்வம் ஶிவோஸ்து ஜீவேஷு ஸர்வேஷு ப்ரீதயேத்। நாராயணாய நாராயணார்ப்பணம் பரம் ஜீவாத்மநே தவைவ। வைஷ்ணவாநாம் ப்ரஸாதம் ப்ரதிஷ்டாப்யேத் ப்ரதிஹரண் ஹரம்ஶ்ரத்தா"

"பரமாத்மநே தவைவ" என்று விஶேஷித்தது, "க்ருஷ்ணாய ஶுத்தஸத்த்வாய நமோ ப்ரஹ்மணே" இத்யாதிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரபந்நர்க்கு நிஜவிஷயங்களென்று தோற்ற வேண்டியாய்த்து. "க்ருஷ்ணாய ஶுத்தஸத்த்வாய" என்னுமதிலே நிஷ்ணாதன் விஷ்ணுபக்தனென்றென்னுமது, ஸ்ரீ விஷ்ணுஸ்மரணமிதும். (உ)"பரமேஸ்வரஸ்ய நிவேதநம் க்ருத்வா ஸாதநயா விதந்யாத் ஸ்ரத்தயா। ஶக்தி நாராயண யஜ்ஞ த்ருஷ்ணாம் தஸ்யை வைஷ்ணவேஷு நாராயணஸ்ய" இதி. ஆகை

(க)

யால், ஆசார்யனையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவன், ப்ரபந்நர்களும் எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்குமதுவே ப்ராஹ்யமாகக் கடவதத்தனை. “யாந்யம்பராணி வஸ்த்ராணி ஸர்வாணி ப்ராக்ருதாநி வை । அவிசார்ய ச தத்ஸர்வம் நிவேத்யம் கேசவாய து ॥ ப்ரபந்நாஸ்ஸர்வதா ஸர்வே பத்ரஹீநாஸ்ஸநாதநம் யாந்தி பரமம் ஸதாசார்யாத்” இத்யாதிகள், விஷ்ணுபக்தரான வைஷ்ணவ ப்ரபந்நர்களையும் பற்றியிருக்கும். “ப்ரபந்நாஸ்ஸர்வதா பத்ரஹீநாஸ்” என்னுமத்தை விஷ்ணுபக்த ப்ரபந்நர்களுக்கு திலோதுக்குமது - “அநந்யசித்தஸ்ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யச:” என்று விசேஷித்திருக்குமத்தாலாய்த்து,

அநந்யர்க்களாவார் - ஆகிஞ்சந்யமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான அநந்யார்ஹத்வமும் உள்ளவர்களாகத் தனை. இப்படி ஸத்வாஸ்த்ரபூதமாகையாலே அப்ஹுஷ்டின் ஸம்வா தத்தில் சொன்ன, (க) “ராஜ வத்திரஹோ ஜ்ஞாநோ யோஷ்யா ஷ்வாஸோ விஷேஷவஷ: । ஊத்த்வம் ஸர்வைஸ்துல்யம் நர்த்ராஜ வசிஷ்ட:” இத்யாதிகளும், ஆஸ்வமேதிகத்தில் சொன்ன (க) “க்ஷித்வேஷுபயம் பாதம் க்ஷிதாநம் தபோதயஸ் । பாதாணா ஷவிதத்வாத்ரம் ஸர்வாநம் யஸ்யசேநாஷசே । யஸ்யாஷசேதத்ஸர்வாநம் தஸ்ய நாசநம் ஷாதநம் । ஸர்வாநம் ஸர்வத ஸ்வஸம் ஊஸதத்வமிதநாஸ் । ஊஷஜஷ்ட ஸர்வ தத்வம் வஷ்ணாஷ: கோடிஜந்மஸ” இத்யாதிகளும், அவைஷ்ணவ க்ஷத்ரிய ஸர்வத்தர்களை உட்கொண்டிருக்குமத்தனையே யுள்ளது.

இப்படி விஷயவிபாகம் பண்ணுதபோது, ஸ்ம்ருதிகளில், (க) “ஆதர்வணே ஹரிம் வேதாந்யாயவாதய: । ஹரேர்யஸ்யார்ப்பவத்ஸ்ரஷ்டி ஜோஷவிவர்ஜிதா: । ஆஹாரம் உபவாஸம் யாநம் க்ஷேத்ரயஷஷ் । பூஜ

(க)

த்ரவ்யாண்யந்யாநி நிவேத்யாநி ஸர்வஶ: । வைஷ்ணவேப்யோ ந்யவேத்யஸ்து ஸ்வயமேவாச்யுதேந ஹி” இத்யாதி விசேஷவசநங்களோடே விரோதிக்கும். “ஸர்வஶ:” என்னுமத்தை த்ரவ்யஶுத்தியிலேயாக்கும்போது, “நிவேத்யேந” என்கிற விசேஷணம் வ்யர்த்தமாய்விடும். ஆகையால் எங்கெங்கே ராஜஸ தாமஸ த்ரவ்யாதிநிஷேதம் பண்ணிற்று; அங்கங்கெல்லாம் அவைஷ்ணவக்ஷத்ரிய ஸாத்த்விக த்ரவ்யாதி நிஷேதந்தானேயாகக்கடவதென்று ப்ரமாணபாரதந்த்ரரான ப்ராஹ்மணாதிகள் கண்டுகொள்வது.

இனி அந்தவைஷ்ணவக்ஷத்ரிய ஸாத்த்விக த்ரவ்யாதிவர்ஜநமும் அத்யாஸந ஸம்பந்நராய் அஶக்தராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ விஷயமத்தனை. அந்நவஸ்த்ராதிகளுக்குக் குறையில்லாதிருக்கச்செய்தேயும் தத்பரிக்ரஹத்தை அபேக்ஷிக்குமது பாதித்வஹேதுவென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும். (க) “ அத்யந்தக்ஷாந்த ப்ரதாபநாயுதி த்ராபேதவாஸஸ: । நதாபேக்ஷ்யாஹாரார்த்தம் ஸாத்ய ஜகந்நாதயய: । அஸந்தோஷோஜ்ஜ்வலதஸ்ய:” இத்யாதி. இப்படி பரிஶுத்தத்ரவ்யாதிகளை ஸம்பாதித்து ஸ்ரீயப்பதிக்கு அமுதுசெய்யப்பண்ணினாலாய்த்து, அவனுகந்தமுதுசெய்தருளுவது.

இனி அந்த த்ரவ்ய ஶுத்திபோலே, பாகஶுத்தியையும் விசேஷித்து ஶாஸ்த்ரம் சொல்லக்கடவது. (க) “ ஸர்வே: பரிஶுத்தோ த்தாய க்ருதஶௌசக்ரியாவிதி: । அந்யாவநபேக்ஷ்யந்தோ காஸாநம் ஸமாசரேத் । ஹரிபாதாஸ்யஹிதவேந ஸாதாஶுத்தா பூராவ்ரதா। ஸ்ரீஶம்நத்தாமரார ஸந்நாதவஸ்த்ர ஶுக்லாஸவரேத் । ஶ்ருத்தாநம் ஸமேஷக்ரத்ய விந்தயேந்யஸம்ஶுதநம் ।ஶோஷயேத்ஶு ஸம்ஸ்ஹாமே ஸ்ரீ ஹிதூதூ திர்யாதிகாந் । காகபக்ஷ்யாதிஸம்ஸ்தாநாவேக்ஷ்ய ஸம்ப்ரதாய்யே । உபஸ்தேஶுத்தேஶுசே.

(க)   (உ)
„ 69   1500

ஸாமைஶ்வர்யப்ரபாவாதிஸம்பந்ந:। ஹிரண்யாதிகம் ஸர்வமேவ ஸந்த்யக்த்வா ஸர்வஸ்வம் ப்ரதிஜ்ஞாய ஶ்ரேய: ஸம்ப்ராப்நுயாத்। ஸர்வஸந்த்யாஸ: ஸகலம் ஶாஸ்த்ரம் ப்ரவ்ருத்தம். ஸர்வஸந்த்யாஸம் ஸமாசரந் ஜீவந்முக்த ஏவ ஸம்ப்ராப்நோதி" இதி ஶாண்டில்ய:.

(க) "ஶ்ருதஸ்மார்த்தாதிகம் ஸர்வம் பாகவதப்ரியதேதவே ஸம்ப்ரதாயேந யத்காலம் வர்த்ததே" இத்யாரப்ய, "ந்யாஸ்யாத்ரார்ப்பணமஸ்து பக்தேஷ்வேவ ஸமர்ப்பணம். ஸ்மார்த்தாதம் தத்ஸம்ப்ரதாயே யத் த்வந்த்வம் பூயஸா। கேஶவார்ப்பணம் யஜ்ஞாதிகம் வா ஸ்வரூபேண ப்ராப்நுயாத். ஸாஷ்டாங்கம் ப்ரணம்ய தத்ஸந்நிதௌ ப்ரணம்ய தவ। திவ்யப்ரபந்தாத்யயநம் கேஶவார்ப்பணம் பவேத். ஊர்த்த்வபுண்ட்ராதி தத்ஸர்வம் வைஷ்ணவோத்தம:" இதி ஶ்ரீபராஶர:. (உ) "ப்ரபந்நஸ்ய வைஷ்ணவஸ்ய ஸர்வம் பகவத்ஸேவயைவ। பக்தஸ்ய ஸர்வம் பகவத்ப்ரீணநமேவ ஸமர்ப்பயேத்" இதி ஶாண்டில்ய:.

" ஸர்வஸ்வார்ப்பணம் ஸம்ப்ரதாயேந பக்த்யா பூஜயேத்। கேஶவமேவ ஸமர்ப்ய தத்ஸர்வம் ப்ரஸாதம் பரமம்। ஸந்த்யாவந்தநாதிகம் தத்ஸர்வம் ஸமர்ப்பயேத்; பாவயேத் ஸமர்ப்ய பகவத்ப்ரீத்யர்த்தம்" இத்யாரப்ய, "விஷ்ணுர் ஏவ ஸர்வம் ஸர்வஸ்வம் பகவத்ப்ரீத்யா। ஸர்வேஶ்வரம் ஸர்வஸாக்ஷிணம் ப்ரணமேத், ஸர்வம் நாராயணார்ப்பணம் பவேத், ஸர்வம் ஸமர்ப்பயேத்। ஏதத்ஸர்வம் பரமம் ரஹஸ்யம் கோபநீயம் ப்ரயத்நத:। ஶ்ரத்தயா ஸமர்ப்ய தத்ஸர்வம் ஶுபம் பவேத்" இத்யாரப்ய,

---

(க) (உ)

“𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 । 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌵𑌿𑌵𑌾𑌹𑍇 𑌕𑌾𑌮𑍇𑌷𑍍𑌟𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌨𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌵𑌿𑌧𑍌 𑌶𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑌕𑍇𑌶𑍈𑌃 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌵𑌲𑌿𑌤𑍇 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑍇𑌦𑍍𑌧𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍍 । 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌪𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌪𑌨𑍍𑌤𑍀 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍 । 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍇𑌶𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌳𑌯𑍇𑌤𑍍𑌕𑌰𑌮𑍍 । 𑌨𑌾𑌸𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑍇 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 । 𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍇𑌜𑍍𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑌯𑍇𑌤𑍍𑌕𑌰𑌮𑍍 । 𑌕𑍂𑌰𑍍𑌚𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌂 𑌚 𑌪𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 । 𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤 𑌦𑍇𑌵𑍋𑌽𑌰𑍍𑌚𑌿𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌹𑌵𑌿𑌃 । 𑌬𑌹𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌪𑌾𑌕𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑍇 𑌤𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌿𑌕𑍀 । 𑌪𑌾𑌕𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌗𑍃𑌹𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯𑌾 𑌹𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾 । 𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌂 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 । 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌗𑌹𑌨𑍇 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌦𑍀𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌵𑌾𑌲𑍍𑌯 𑌗𑍇𑌹𑌿𑌨𑍀 । 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌿 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌨𑌂 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾 । 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌨 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍 । 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌵𑌿𑌵𑌾𑌹𑍇 𑌕𑌾𑌮𑍇𑌷𑍍𑌟𑍌” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹,

“𑌗𑍃𑌹𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌃 । 𑌵𑍇𑌣𑍁 𑌦𑌨𑍍𑌵𑍀𑌰 𑌬𑌿𑌲𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌵 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌃 । 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌵𑌲𑌿𑌤𑍇 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌯𑍇𑌦𑍍𑌧𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍍 । 𑌅𑌮𑍇𑌧𑍍𑌯𑌗𑌨𑍍𑌧𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌣𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌹𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌕𑌾𑌨𑍍 । 𑌅𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍋𑌢𑍍𑌷𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌕𑍇𑌶𑌕𑍀𑌟𑌾𑌦𑌿 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑍇𑌧𑍍𑌯𑍈𑌷𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚 । 𑌵𑌿𑌶𑍀𑌤𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌶𑌿𑌗𑍍𑌰𑍋 𑌕𑌾𑌪𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍋𑌰𑍍𑌣𑍁𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹, “𑌸𑌮𑌿𑌦𑍀𑌪𑌿𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍋𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌮𑌹𑌿𑌷𑌾𑌶𑍍𑌵𑌗𑍋𑌮𑌹𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌵𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰 𑌵𑌰𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌗𑍋𑌮𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍀𑌷𑌂 𑌤𑍁 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌕𑌗𑍋𑌮𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌪𑌯𑍇𑌤𑍍” 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌸𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃.

“𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌨𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌾𑌵𑌯𑍇 𑌦𑍋𑌦𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍍 । 𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹 𑌪𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌮𑌪𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌦𑍀𑌨𑌾𑌹𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌦𑍀𑌪𑌿

ஸுவர்ணராஜதாத்³யைர்வா தா³ர்வாதி³ஸம்யுதை: | பாத்ரேஷு ப⁴க்ஷ்யபோ⁴ஜ்யாதி³
லேஹ்யம் சோஷ்யம் மநோஹரம் | அந்நம் அப்ருதக்³விஶேஷேண பா³ஹ்யேஷு
வ்யஞ்ஜநாதீ³நி ச,” இத்யாஹ, “உபதே³யாநி ஶாகாநி பவித்ரா
ணி நிவேத³யேத் | ஶாகம் ஶுஷ்கம் ச பக்வம் ச ஶாகமேவ ச |
ததை²வ ப²லமூலம் ச ஶிக்³ரும் ஸந்த்யஜேத் வைஷ்ணவோத்தம: | அப
க்வாநி நிஷித்³தா⁴நி ஸர்வாண்யேவ விவர்ஜயேத் | கேஶகீடாதி³
தூ³ஷிதம் விஷ்டம் ஶ்வாத்ரதந்துநா | ஶாகோதநாதி³கம் ஸர்வம்
ஸர்வதா³ பரிவர்ஜயேத் | ஹவிஷ்யம் வ்யஞ்ஜநை: யுக்தம் ஹ்ருத்³ய
பூர்ணம் ஸமர்பயேத்”
“அதிபூர்ணதரம் ஶுத்³த⁴ம் ஶர்க்கரம் பாயஸம் ததா² | பூப
பாயஸதா³ந்நாதம் ராஜோதே³ாத³நகாந்விதம் | த்³ராக்ஷாதி³
ஶர்க்கராஸ்து தோ³ஷிதம் நநிவேத³யேத் | ஜ்யோதிஷ்காஸவாஸ்வாத்³யா
ரோசஸ்யஸ்யந்த³நாதி³: | ஸூக்ஷ்மம் தூ³ஷ்யம் ஹவிஶ்சைவ தே³வாய
ந நிவேத³யேத் | நைவேத்³யம் ஸர்வதா³ யத்நம் பாயஸாதி³பதா³ர்த²
ஸம்யுதம் | ஸர்வஸ்வஹஸ்தம் ஸுஸ்வாது³ ப⁴க்ஷ்யம் ச பாநகேஷ்வர்ய
ஜ்ஞைநைஸ்ஸதா³ | ஶர்காஜ்யஞ்ச த³தி⁴க்ஷீர ஶர்க்கராத்³யம் நிவேத³யேத் |
ஶர்க்கரீநாமஹோவேதம் வர்ஜயேதி³ஸ்ஸதா³: | ஔஷத⁴ம் ராஜஷிமாஜ
ஶுபஶுத்³த⁴நாம் விஜஹ்யாத³பி | தத்க்ஷீராதி³கம் ஸர்வம் ப்ரயத்நேந
விவர்ஜயேத் | நாராயணஸ்ய நைவேத்³யம் ப்ரத்யஹம் ச ததா²
பூர்வம் | ப⁴க³வத்ப்ரகாரேண கல்பயேத்³வ்ருத்திஸம்ஹிதவே |
பூர்வோஜநாத்³யுதம் பூர்வம் பூர்வஹஸ்தப்ரஜநம் | ப்ரநிவேதா³யதம்
ணம் பூர்வக்தாநாம் நிவேத³நம்.”

இப்படி ஶ்ரீபாஞ்சராத்ர வஸிஷ்ட ஹாரீத ஶாண்டில்ய ஶ்ரீபரா
ஶரஸ்ம்ருத்யாதி³ ஸச்சாஸ்த்ரப்ரகாரத்திலே ப⁴க³வதா³ராதந
பரராயிருக்கிற ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களையுட்கொண்டாய்த்து “ப⁴க³வ
தா³ராதநஸம்யுக்தை: ப்ரபந்நைர்வைஷ்ணவை: க்ருதம், விஷ்ணோ

நிர்வேதிதாத்மநா ஸஹ ஸாக்ஷாத்கர்த்தவ்யோ ஹ்யேஷ வ்யாஜ ஆத்மநீய ஆத்மஸ்வேஷு ஸமவேதஸ்தா" என்று ஶ்ரீவாத்ஸ்யாநர் மஹாஶாஸ்த்ரத்திலே நிர்ணயித்து வைத்தது.

இன்னமும் ஸம்ப்ரதாயநக்ரமம் வாக்யஶேஷத்திலே பார்க்கும். தத்ரைஷ த்யாயே (௧) "ஶரண்யம் மந்யஸ்வ ஸர்வே ஹரே: பாதாம்போஜயுகம் பரம். நித்யாராதநஸாக்ஷாத்கரணீ ம்நநிதஸ்தா: பாதௌ ஸம்ஶ்ரித்ய ஸாத்விகம் தேவம் ப்ரக்ஷாளயேத்வா ந்யஸ்தஸ்வாஸத்யாயஸ்வரூபமாத்மாநம் ஸமர்ப்பயேத். மோக்ஷ வ்யாநவியோகேந யதேஷ ஶ்ரோதவ்ய: மநஸா மந்த்ரதந்த்ர ஸம்ப்ரஜ்ஞவாஸஸ்ய ஶ்ரீஹரிஸ்நேஹித்வேஷ்வஸ்ஸ்வதந்த்ரஸ்திதிரேவ। ப்ரத்யஞ்சமேவ ஸ்வாத்மா தந்ம்யதந்த்ர யம்। நைஸ்தத்யம் பஶ்யேஷேயஶ்சேதஸா நிஜேநை। நவ ஸாத்விகாயாஶ்ச நஷ்டா தவிதேதய:" என்கிறபடியே யதாஶாஸ்த்ரம் விஷ்ணுவிஷயமான நியமங்களையுடையனாய், "க்ருத்வாஶௌசம் விதாநேந" என்கிறபடியே யதாஶாஸ்த்ரம் ஶௌசாசாரவானாய்,

பின்பு "வஸ்த்ரஜிஹ்வாதிஶுத்யர்த்தம் நித்யநைமித்திகாதிஷு। த்ரிஶுத்தஸ்நாநம் குர்யாத் ஸந்த்ர ஸம்ஶோதயேத்த்விஜ:। ஸ்வயம்வ்யாத்தவஸ்த்ரஸ்நாதவஸ்த்ரகௌபீநவஸ்த்ரகரணம் ச। நதீதடாக வாப்யாதிஷு ஸ்நாநம் ஸமாசரேத். க்ஷேமஷேணஸ்நுஷ்யைஶ்ச ஸம்ஸ்நாநம் ஸமாசரேத். மந்த்ரேண மந்த்ரஸ்ய ஸம்ஸ்நாநம் கர்யாசிதஸ்தை: உத்தீய்ய ஶீக்ரம் வஸ்த்ரம் ஸம்ஸ்நாநமாசரேத். ஶோதநீயம் ஸகலமேநம் வஸ்த்ரம் யதோக்தம் க்ருதயாதயேத். ஸ்வஸ்வாதயேத் ஸ்நாநம் ப்ராதஶ்சேந்த்ரேண

(௧)

வைஷ்ணவ: ஸந்த்யோபாஸநாதிவிஹிதகர்மாணி யதாவத் ப்ரவர்த்தயேத் । தர்ப்பயேத் ந்ருணாமேவ ஸக்த்யா தைவம் ஜநார்த்தநம் । ஆந்ருஸம் ஸ்யேந ஸர்வேஷாம் தேவாந் நவி தர்ப்பயேத் । ப்ரஹ்மண்யாதாய ப்ரஜாயாம் ஸ்நாதோவா வர்ணாந்தே । ப்ரவிஸ்ய க்ருஹம் விஷ்ணோ: ப்ரஜாயாம் வைஷ்ணவோத்தம:.

“ ப்ரக்ஷால்ய பாதௌ ஹஸ்தௌ ச ஸம்யகாசம்ய தத்த்வவித் । யாகபூமிம் ப்ரவிஸ்யாதி ஸம்மார்ஜ்ய கோமயேந து । உபவிஸ்ய க்ருஹோபஸ்தே ஸம்யகுக்ஷ்யாதி ஸோதயேத் । ப்ரதீபைர் தூபஸௌரப்யைர்தீபைர்விராஜிதே । ஸர்வம் ஷட்த்வை தத்தர்ப்பயேத் தீக்ஷாம் ஸமாஹித: । தத்தத்வேஸ்யேத் ஸ்வ ஸ்வயா ஸஹ । ப்ரதிமாயாக்ஷோவைத தப்ரஜாம் விஷ்ணோ: ப்ரஷ்டுயேத் । ஸாக்ஷாத்க்ருத்வா ஸாமாந்யாநிமயேதா வைஷ்ணவோத்தம: ப்ரஜயித்வா பஞ்சப்ருத்யம் பஸ்சாதேவம் ஸமர்ப்பயேத் । அநந்தரோ பயஸைக்ஷணார்த்த ஸம்ர்த்தயேத்; ஸர்வாவஸீநம் ஸ்ரீயா ஸாயநீஹாரத்ரி ஸம்ந்திசேத் । ஸப்ரயப்கோடி ப்ருதீகாஸம் வீதாம்பரதரம் ஹரிம் நீரவேஷ்வந்தீதா ஹஸ்தா தஸ்காமே ஸஹேஷித: । நைவேத்யஸேஷம் ஸமர்ப்யா வைஷ்ணவை ஸஹ்யவஸமர்ப்பயேத் । ஏவம் ப்ரதஸ்ஸாயம்ஸ்யேவம் நாராயணம் ஹரிம்”.

“ அயநத்வ்த்வநிதம் ஸர்வம் பகவதா நம் ஸமாசரேத் । ஏவமஸ்யார்ப்பயேதேவம் பரிவேஷ்டுவிதைவ த: । ஸகலம் ராத்ரௌ த்ரயம் ப்ரஷ்வாம் ஸமர்ப்பயேத் । ஸம்ஜாபாஸநம் க்ருதாக்ருதஸேஷம் ஸமாசரேத் । விஸிஷ்டா வைஷ்ணவா விப்ரா ப்ருஹம் ப்ரத்யாகதாயதி । ஹோமயேத் நவாநாமைத்ய ரதியை வைஷ்ணவஸ்ஸ: । விஷ்ணோர்நைவேத்யஸேஷேண வஹ்நியோதைர்

ஸ்ஸஹாநநாத் । தத்ரோத்ப்ரத்யஸ்வைரவ்ருத்திர்யத்ர வர்ததே போஜயேத் । பிக்ஷாந்நம் த்ருப்தேந யதயே ப்ரஹ்மசாரிணே । விஷ்ணுவித்தந்நஸம்பந்நபாத்ரே ப்ராஸநவர்ஜிதம் ।। காலே நஜ்ஞாநவர்ஜ்ஜிதவைஷ்ணவத்வம் ஸம்ஶோதயேத் தத: । த்விராவர்த்ய விபஜ்ய நாந்ந ஸர்வமாஸீநஸ்ஸம்ப்ரயுஞ்ஜீத” ।

“அத்தம் பகேதி நகவோ ஸந்த்யாம் கர்வீர்த வர்ஜவர்ஜ்யம் । ததஸ்ஸம்வர்ஜயேத்ஜீவம் வர்ஜவர்ஜ்யஸ்தஸோமஹித: । க்ஷீரா ஜ்யஶக்கரோபேதம் தேநவேதந்த்யஸமர்ப்பயேத் । ததஸ்ஸ்தாநக்ஷ்ரத்ர்யஶ்ரயாம் விநிவேஶயேத் । ஐஹமாஶாஸநம் கர்யஸ்தாயம்போஹம் ஸமாசரேத் । அதியஸ்து வர்ஜிதாய ஸ்வயம் ஸம்ஜ்ஞீதவர்ஜவர்த்தி । அந்ய த்ரிதேவாய தநாஸ்யீதநியதாத்தவாந் । ஸ்வஸ்ராநாயயேத்ஜீவம் ப்ரதிநிதர்ஜதஞ்ஜீத: । த்ரிகாலமேககாலம் வாஸ்யாத்ஹவ்யசேஷசித்விஜாதயோயஜேந்தேவிஷ்ணுஸாயுஜ்யமிஹதவே”இ த்யாதிகளில்சொல்லுகிறபடியே த்யாஜ்யாபாதேயவிவேகிகளாய் பகவதாராதந ஸதாசாரஶீலராயிருக்கிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவ க்ருஹஸ்தாதிகளை யுட்கொண்டாய்த்து, “ஸதாசார ஸம்பந்நை: ப்ரபந்நை வைஷ்ணவை: க்ருதம் । விஷ்ணு நிவேதிதாந்நம் பிக்ஷாதக்ஷ்யாதிகம் பவேத்” என்றும் அத்வர்திசூக்ஷ்மார்த்தத்தை “அவைஷ்ணவ த்விஜாந்நந்யதிஸ்ஸம்பஹேந்ததா” என்றும்இப்படி நிர்ணயித்தது.

இதி ஸ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யவர ஸ்ரீலோகாசார்ய ஸம்நீதந்த்ர ப்ரஸாதலப்த ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாய நிக்ஷேப ப்ரபந்நபாரிஜாத வ்யாக்யாநே

: அஷ்டமவிவேக:.

—oo:x:oo—

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம꞉

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸதாசார நிர்ணயே

பகவத்ப்ரஸாதயோக்யாயோக்ய யதார்த்த விதிநிர்ணாயகோ

நவமோ விவேக꞉.

"அவைஷ்ணவக்ருஹாந்நம் பதிதஸ்யைவ துல்யம்" என்று நிஷேதித்த துஸ்ஸஹாஸ்யமாகையால், ஸ்வஹிதபிக்ஷாயோக்ய வஸ்துகார்யபராயணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருமாளிகைகளை "ஸ்வாத்மஸுவிசுத்தயே" என்கிறபடியே தேடிக்கொண்டு ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணுகையாயிற்று விவேகிகளான யதிகளுக்குண்டான ஜ்ஞாநபலம். வஸ்துகார்யமாவது-(க) "அஹிம்ஸாதிஸாதந விஜ்ஞாநயோக்ய ஸத்ஸம்யோகம் । அநந்யஸாத்யஸுத்தம் ஸர்வகிலக்ஷ꞉ பரம் பதம் யாதி" என்று. "க்ருத்யம் அக்ருத்யம் ... பரம் । இஜ்யாவ வஸ்துஸ்வரூபாய ஸ்தாயோகஸ்த꞉ பரம் । பரேஷ்வபி விஷயாஸக்தாம் காமா꞉ பரேஷ்வபி தேதா꞉, வஸ்துகார்யபராஸக்த ஸர்வதேஹவஸ்யா꞉ । நாநாவிதஜநப்ராயீத நாநா நாராயணாந்த꞉ । தயாபி வைஷ்ணவம் ஸ்தாநம் ப்ராப்ய ... ஸம்ப்ராப்ய நித்யம்"

இப்படி வஸ்துகார்யபராயணராயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அமுது செய்தருளப்பண்ணின பகவத்ப்ரஸாதத்தை அயோக்யருக்கு இடவொண்ணாதென்று பகவச்சாஸ்த்ர ப்ரஸித்தம். (உ) "ரக்ஷணீயம் ப்ரஸாதம் தே நைவேத்யம் விஷயாஜநகை꞉ । ப்ராயஸ்சித்தீ பவேதாதா பகவதோ ப்ரதிபாதநாத்" இதி. இன்னமும் "பகவத்ப்ரஸாதம் தத்வேத்யோ நயோஜயேத் । அயோக்ய யோஜநா தேவ யோக்யாவாப்தி யோஜநார்த்தம் । பகவத்க்ரியா ஸ்தாநேவ ப்ராயஸ்சித்தீ பவேத்த்விஜ꞉" இதி ஸாண்டில்ய꞉. இன்னமும் ஸ்ரீ வைகாநஸே, (ந) "உத்தரவர்ஜிதம் ஹி நைவேத்யம் நிஷித்தாநாம்

தநாதியஃ। ஸிஜோவியாதி வாதித்யோர்ஸ்ஸ்கஷ்ஸ்ஸ்த கிம் வஸநஃ" இதி. இன்னமும் ஸ்ரீவாதூலாதே;-"ஶதஶவிச்த ஶேஷத்ஸ வரேஷாம் விநியஜ்யேவ । ஶஜ்ஞேஷ்தாயதிஹஜீத ஶமேவோஜாதிஜஜ்ஞக்ஷத்" இதி.

இப்படி ஸமஸ்தரென்றும், ஸயோமஹ்யரென்னு மிதயாதிகளுக்கு வதிதவாஷ்ண ஶைவாதிகளென்று மேலெழத்தோன்றி யிருந்ததே யாகிலும், ஸந்தஃ விசாரிக்குமிடத்தில் ஸமவத்ரவாத த்தை ஸவிதி பண்ணுகிற யதிகளை யுமுட்கொண்டாயிற்று அவை இருப்பது. அந்த யதிகள் ஸாஶாந்ய ஶாஸ்த்ரவாரவஶராய் ஸமவத்ரவாதத்தைஸவிதிபண்ணும்படி யதிபஶஹஸஶஸ்து யஷ்ஸி ஜூம். எங்ஙனே யென்னில்;(க)"ஸவர்ணஸ்ய வாதேத வஶா தாஶ்ஸாம்ஸ்யாஸ்ஸபஶைஸ்ஸ்யா।கிக்ஷாம்தத்வா நயஶேஶாஸ்து ஹஸ்த்வா நரகம் வ்ரஜேத்" இதயாதி.

ஆனால், அத்தை ஸஜீகரிக்கும்படிக்குவிஶேஷவசநங்கள் எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்ரீ ஸமவத்ராஶேத்ர; (உ) "வாதேவா தேஜ த்யாமஶாதாநஜஸ்ஸஸ்ய ஸணஸ்யா । ஸவிஶஜஷ்ய தோயஸ்ஸாஃவததிரேணவே" "நவாஸ்யஷிதஷோஷோஷி" இதயாரஸ்ய,"நவதிமஹஷோஷேஷி ஶத்ரவாதம் ஸஸ்வா வநஶ்" (உ) "ஶேஷஸஸ்த்ரா வ ஶம்ஸந்தி ஶஸநயோஹரிஶேரா வராஃ। யஸ்வாநஃ வஜவாஷூநிதாஶ்வ முயம் தரணீஶவாதீ" இதயாதிகளான ஸ்ரீவாதூலாதயாயவ் வசநாணாதயந்த்வ வசநங்களைக்கண்டு தெளியுமத்தனை.

இன்னமும், ஸ்ரீவாதூலாதே, (ஈ) "ஸஸதூஷிம் வரிஹா ரேதவஸ்ய தஸ்யநிவேஶநே । ஸவிவேஷவாநாம் தூஷிஷ்ணு ஹோஜ நேவேஷவஸ்ஸ்யஜேத்." இதி. ஸஸத்துக்களாவார்-வஷ்ஸஸம்ஸாஸ்

(க) யதிபஶஹஸஶஸ்துயே. (உ) வாதூலாதே ர.

ரஹிதர். அவைஷ்ணவர்களாவார் - த்ருஷ்டஸம்ஸாரவரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாயிருந்தும், பாகவதாபசாரநிரதமாயிருக்கிற பாகவதீய பாஷ்யஸாதாதி வைபவாநபிஜ்ஞராய், பகவத்ப்ரியாயாம் நிஷ்டா ரஹிதராயிருக்கும் ஜந்மவதாஷ்யஸ்வருமாயிற்று. இப்படி பிரித்துச்சொல்லாதபோது அவைஷ்ணவ ஸப்தத்துக்கும் வாசியில்லையாய்விடும்.

இன்னமும் ஸாமாந்ய ஸாஸ்த்ரஜ்ஞாநத்தாலே பாகவதஸ்வபா வ்யதிக்ரம ஸீலரான யதிகளுக்கு நிஷ்டநஜந்மஜந்முண்டாவது - விஷமென்று ஸாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி வ்யவஸ்தம். (க) "பாகவதாந்நாபராதாநநவரதம் । ஜந ஸ்ரீஸாவ்யாவ் ஜாயதே ஸர்வஸீஷலக் " இதி. அவமதி பண்ணுகையாவது;— கீழ்ச்சொன்னபடியே தாராதிவாத் விஸிஷ்டமென்று கழிக்கையும், நிஹீநதாஸ்வாஸ்ய பாகவதஸாதங்களை ஸ்யிக்கையுமாயிற்று. (உ) "" பரமாத்ராதிகம் ஸர்வம் ப்ரஹ்மாவஜ்ஞாநிவ । ஸஜ்யெஷ்டவஸஹ்யாம் நாஸ்திகாமாத்வ வைஷ்ணவ் " என்றிறே ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரஹ்மலக்ஷணமிருக்கும்படி. ஆகையால் பாகவதிந்நிதி காம்ஸ்யாதி ஜோஹவாதர விஸிஷ்டராயஸ்ரம், தஜ்ஞரான ஸ்ரீவைஷ்ணவயதிகளுக்கு ப்ரா யஸ்சீயமாயிருக்க, அத்தைவ்யதிக்ரமித்து அவமாநம் பண்ணினால் அது பாகவதாபசார பர்யந்தமாகச்சென்று, அத்தால் அந்தயதிகளுக்கு"ஜாயதே ஸர்வஸீஷலக் " என்னுமது ஸமர்த்தமாகக்குறையில்லை.

இன்னமும், (க) "" விதந்பாகவதாந்தம் யேஸநாஹா வஜந்தே । ஸவந்த்ய ரோமாஸஞ்சந்நி நா: பாபயோஷ யிவஜ்ஜிதா: " இதி ஸாண்டில்ய: இன்னமும், பாகவதப்ரஸாத வைஷ

(க) ஸாண்டில்யஸ்ம்ருதி. (உ)

வம் ஸ்ரீபாராசரஸம்ஹிதா ப்ரஸித்தம். தத்ர ப்ரதமாத்யாயே, (க) "விஷ்ணோர் நிவேதிதம் சுத்தம் பாவநாநாஞ்ச பாவநம் । ப்ராசநம் த்வந்நம் ஸோஜ்யம் ந த்யாஜ்யம் ஸர்வபாவநம்" இதி. ஆகையாலே போஜநாதிநிமித்த தோஷமே அதுக்கில்லையாகக் கடவது. இனி "உபவாஸம் ஸதா கார்யம்" இத்யாதிகளும் கர்மோபதேச ஸ்தமாத்ர ஸாதநார்த்தமாயிருந்தாலும் ஸங்கோசாதி தோஷமும் முண்டானபோது, அத்தை ஸங்கோசாத்யயநம் பண்ணுமத்தனை.

வாமநே;(உ) "ஸமவத்பக்தி ஹீநஸ்ய வேதவேத்யம் விஷ்ணுசேவ்யதே । ஸமவத்பக்தியுக்தஸ்ய தத்வதம் பவேத்" இதி. இன்னமும் ஸ்ரீபகவச்சாஸ்த்ரே;- "ப்ராயச்சித்தீ பவேத்ஸோ த்வாத்ரே ப்ரதிபாதநாத் । தத்வநபவேத்தேவ ஸாமேஷு வர்ணாத்யேதே வர்ணாந்தரே" ஸ்ரீபாராசரஸம்ஹிதாயாம்;—(ங) "ஸம்ஜ்ஞா தாஜ்ஞேய தேவஸ்ய ஸ்வஜ்ஞாதாம் வரிஷ்யதே । ப்ரதோஷ வாஸ தஸ்மித ஸுகம் தஸ்யாபாவநம்" இதி. இன்னமும் ஸ்ரீவாராஹே; (ச) "விஷ்ணோர்பக்தஸ்ய ஸுஷ்ட்டு நாமகாய கஷாயம் । ஸாதகவஸிஷ்டஹீதாவாவப்ரமோஹம் நரகவாதிநோ" இத்யாதி. "ஸாதக" என்றது - ஸம்வத்ஸராநந்த போஜநாத் ஸ்ரீவைஷ்ணவவந்தநாநந்த பகவத்ஸமாச்ரயண விசேஷத்தை பஜிக்கிற யதிகளுக்கு அத்தை அறிந்தும் அந்த பகவத்ஸமாச்ரயணத்தை இடுமதாலாயிற்று.

(௫) "வைஷ்ணவாய ஸ்வப்ராயே விப்ராய விதரேத் பாதகம் । வைஷ்ணவே தேஹே தேஸு ஸ்வத்ர ஸாதேஷோ நியமவர்ஜ ஹ:" என்று தொடங்கி, "தத்ர ஸ்தித்வம் ஸாத்விகம் ஞாத்வா வர்ஜயேதநி வாரயந்" இத்யாதிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவவிப்ரரை உட்கொண்டு

(க) பாராசரஸம்-ச. (உ) வாமநே.
(ங) பாராசர்யம். (ச) வாராஹே.
(௫)

க்குமத்தனை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அந்த வசனங்களைக் கண்டு கலங்கவேண்டுவதில்லை யென்னுமது "ஸ்வைஷ்ணவஸ்யாபி விப்ரஸ்ய ஸதாசார்யஸமாஸ்ரிதஸ்ய தீர்த்தத்வம் விப்ரபாதோதகவச்ச நிர்ணீதம்" இத்யாதிகளாலே ஸ்பஷ்டமாகக்கடவது.

இனி ஸ்ரீவைஷ்ணவ விப்ரர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களா யிருக்கிற ஸந்யாசிகளைத்தானே ஆச்ரயிக்கவேணுமென்னுமது வாஸிஷ்டஸ்ம்ருதி வசனத்தில். (க) "விஶிஷ்டா வைஷ்ணவா விப்ரா ஸ்ரூயதாம் ப்ரத்யாஹதா யதி । ப்ரத்யக்ஷேண ப்ரணாமஶ்ச கர்தவ்யோ நாத்ர ஸம்ஶய:" இத்யாதி, "ஹோஜயேந்நாநாவைஷ்ணவ யதீந்வைஷ்ணவோத்தம:" இத்யாதி. யதியினிடத்திலும் விப்ரஶப்தம் நில்லாநிற்குமென்னுமது ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி ப்ரஸித்தம். ஈஶ்வராஸ்ய ஸம்ப்ரதி க்ருஷ்ண:, (உ) "ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாநஸம்பந்நா ஸந்யாஸினோ ஸர்வே யதீஶ்வரா: । வைதேஹ்யா தபோ விப்ரா:" இத்யாதி க்ருஷ்ணவசனங்களாலே யதிகளையும் விப்ரரென்னக் குறையில்லை. ஆகையாலே "ஸர்வத்ர வைஷ்ணவா விப்ரா: பதிதா நிவஸந்தி ஜகத்" இத்யாதிகள் ஸ்வைஷ்ணவாஶ்ரம ஸந்யாஸிகளையு முட்கொண்டிருக்குமென்று விவேகிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கண்டுகொள்வது. ஆகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவஸந்தானத்தாராயிருந்தும் ஸ்வைஷ்ணவாசாரராய் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வசன ஸோஹாத்ர விஶிஷ்ட ஸம்ப்ரதாயஸாரங்களை ஸங்க்ரஹிக்கிற யதிகளை "விஷ்ணு ஸக்திவிஹீநஸ்ய யதிஸ்ஸ்வ ஶ்வபாக:" என்று நிஶ்சயிக்கக்குறையில்லை. (௩) "ஶமதமநியதாத்மா ஸர்வஸங்கவிநாஶீ விஷயஸுக விரக்தோ ஜ்ஞாநத்ருப்த: ப்ரஶாந்த: । ஸுநியதநியதாந்நோ வைஷ்ணவோ நாம ஹ்யேஷ: ப்ரவஸித ஏவ ஶேஷவத்தேய ஸ

(க) வாஸிஷ்டஸ்ம்ருதி. (உ) ஹாரீதே.

(௩)

சோக்த: " இவ்வவஸரத்திலுண்டான ஸஜ்ஜாதீயாதிசயத்தை ஸ்வீகரித்துக்கொள்வது.

இனி ஸமவத்ரஸாதவைஷ்ணவாநதிஜ்ஞாநயதீந்த்ரியீ கருக்கு தத்ரஸாத வ்யதிரிக்த போஜநாதிகளைக்கொடுக்கச்சொல்லி ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும். ஹாரீதஸ்ம்ருதௌ, வர்ணாஶ்ரமயே; (க) " வைஷ்ணவதீர்த்தாதஸ்து யதயோ ப்ரஸாதகா: । வைஷ்ணவைர்தேய: ஸ்வாந்நாதிவேவ வ்யஞ்ஜநயேத் " இதி. இந்த விஶேஷவசநாநுஸாரியாய் ஸமவத்ரஸாதத்தைஸ்வீகரிக்கிற யதிகளுக்கு அத்தைக்கொடுக்கும் அந்த வைஷ்ணவஸ்ம்ருதி ஸூரிகளைக்குறித்தாயிற்று " நாதாவிர்பூதா யாவந்ஸை நரகமாநதி " என்று நிச்சயித்து, உபேக்ஷித்த யதிகளுக்கு நரகப்ராப்தியைச்சொல்லுமது, தத்பரிக்ரஹம் அந்த யதிகளுக்கு பகவச்சேஷத்வமாகையாலாயிற்று. பகவச் சேஷத்வமாவது;— " ஸர்வே சைவ ஸமாவேதா " என்று துடங்கி " ப்ரஸாதாநநம் வ்ரஜேத் " என்கிற ரீதியாலே அத்தை ஸ்வீகரிக்கையாயிற்று.

இந்த பகவச்சேஷத்வ ஸமவத்ரஸாத பரித்யாகம் வைஷ்ணவாதிகளுக்கில்லையென்னுமது - சொல் லிகாவலசாஸருடைய வசநவிசேஷத்திலே ஸுவ்யக்தமிறே. ஆகையால் பகவச்சேஷத்வ ஸமவத்ரஸாத பரித்யாகிகளாயிருக்கிற யதிகளிடத்திலே யாயிற்று வசநவிஶேஷவைஷ்ணவதிதாஸ்த்ரயோக்ய ஸ்வாநநீஷ ஶப்தங்கள் குடிகொண்டிருக்கக் குறையில்லையென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ம்ருதிகள் கண்டுகொள்வது. (௨) " ஸமவத்ப்ரஸாதநாதீஷயோக்யோஜநயேத் । ஶதநாரிவதேநாஶம் நரகம் வ்ரஜேத் " இத்யாதி.

(க) ஹாரீதஸ்ம்ருதி. (௨)

இன்னமும், (க) "ஏகாந்திநாம் ஸதாசாரம் விஷயம் யாதி பாதக ॥ ஏகாந்தித்வ நிஷ்டாநாம் பாதகம் விநா" என்கிற ஸம்வாத வசனத்தைப் பார்க்கும்போது அந்த உபய நிஷ்டையையும் பண்ணுமவர்கள் ஸாத்விக ஸந்நிஷ்டரான யதிகளேயாயிற்று. ஸம்வ த்ஸர விருத்தயோஸ் பாதகவிசிஷ்ட ஸம்வத்ஸராதி பரித்யா கிகளாயும், அப்படியே தத்ஸந்நிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ஸ ர்க்காதி நிஷ்டையைப்பண்ணி தத்வ நாஸ்ரித்யாகிகளாயுமிரு க்கையாலே, தத்ஸம்பந்த நிஷ்டையும் அந்த யதிகளிடத்திலே நிலைநி ற்குமத்தனை. (உ) "ஸர்வாச்ரம ஸதாசாரவர்ணாச்ரம ஸர்வதா பிரசீவணம் ॥ ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ய தத்வம் ஏகாந்தபாவம் ஸுத்ரம்" இத்யாதி. "ஸம்யக்ஞான தவஸ்வா" இத்யாதிஷு "யதிவர்ஜ நபரஸ்வ ॥ ஸ்வயாயிகாரீ நஸ்வேத்வம் ஸ்வயமேத்ய வஜர்யேத" இதி. ஸ்வயாயிகாரியாகில் ஸ்வயஸமீபஸ்தமான ஸம்வத்ஸராதத்தை ஸ்வீகரிக்குமத்தனை யல்லது பரித்யஜிப் பதில்லையிறே. ஆகையால் "உபயநிஷ்டாநாம்" என்னக் குறையில்லை.

ஆகையால், பஹுஜிவஸர்வக ஸம்வத்ஸராதி பரி த்யாகத்தாலேயதிகநாஸ்திகாதி விஹாய தத்வாநாநயத்யாதி யிகளுடைய ஸூக்ஷ்மதோஷத்தாலும், தத்ஷாந் லக்ஷணத் தாலும் ஸம்வஜ்ஞாந ஸக்த்யாதி விநாசம் ஸித்தமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும் "நாஸ்திகைஃ பதிதைஸ்ஸார்த்தம் நஸ்வயமேவ ஸக்ஷயேத ॥ லக்ஷணாதேவ நஸ்யந்தி ஜ்ஞாநஸக்திஸ்ஸ்தாதயஃ" இதி சாண்டில்யஃ.

இப்படி ஸ்வாஸ்த்ர ஸித்தமான பின்பு ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார நிஷ்டரான யத்யாதிகளை ஸம்வத்ஸராதிகளாலே

(க) (உ)

ஸம்ந்தாஷிப்பிக்கு மதுவே ஸ்ரீவைஷ்ணவைகாந்தி பரமைகாந்தி களான ப்ரஹ்மஸூத்ராதிகளுக்கு ஸாரபூதமான யதார்த்தமென்று விவேகிகள் கண்டுகொள்வது. அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவைகாந்திபரமைகாந்தியர்கள் ஹாரீதஸ்ம்ருதி வ்யாஸிஷ்டம்;- தத்ர சதுர்த்தாத்யாயே, (க) "யஸ்து தேவாயதயா க்ருத்யம் நித்யநைமித்திகாதிகம் । ஸத்க்ருத்யம் காம்யதே விஷ்ணோர்வைஷ்ணவஸ்ஸ உதீரித: । விஷ்ணோராஜ்ஞயா யஸ்து ஸத்க்ருத்யம் கார்யதேவ ய: । ஸ ஏகாந்தீதி நிர்திஷ்டோ வ்யாஸ்யதே வைஷ்ணவோத்தம: । யஸ்து ஸோ ஹ்யதயா விஷ்ணோஸ்ஸத்க்ருத்யம் கார்யதேஸதா । ஸபரமைகாந்தீ ஸமாஸாமரவதாத்த: । வஜ்ரீயஸ்ய க்ருத்யந்து ஸர்வேஷாம் காமேணைவஹி: । ஏகாந்தேஸ்வம் ப்ராப்ய ப்ராயச்சித்தாதிநஸ்ம்ருதி: । வைஷ்ணவ: பாபஸம்ஸித்த கர்மணைகம் பரித்யஜேத் । ஏகாவாந்தக ஸம்யக்கைகாந்தீ ப்ராயச்சித்தம் த்யஜேத் । தமேவபரமைகாந்தீ தத்ஸம்பரிவர்ஜயேத்" இதி. இன்னமும் ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதாயாம்;—(உ) "ஏகாந்திநஸ்ஸ்ஸ்ரோத்ரா வைஷ்ணவா நாமவிசேஷத: । ஸர்வத்ர நிர்மலா ஸர்வத்ர க்ரியாஸம்யுத: । தைத்ரகாலோபவேசநம் காரயாதநம் நிஷ்ப்ரணயக்ருத: । ஸ்வைவைஷ்ணவா நாநாத்ய வைஷ்ணவாநேவ ஸம்ஸ்ரயேத்" இத்யாதி.

இனி அந்த நித்யநைமித்திக ஸர்வதேவதாதி ஸத்க்ருத்யத்தை ஹாரீதர் சந்தேஹிக்குமிடத்தில், 'ஸதாசார ஸத்தமான ஸாதிகமே ஶ்ரேயஸ்கமென்னுமதுவும்-ஹாரீதஸ்ம்ருதி வ்யாஸிஷ்டம்;- (க) "ஸாதநவர்ணே ஹோமார்ச்சா

(க) ஹாரீதஸ்ம்ருதி-அ- (உ) விஷ்வக்ஸேநஸம்.

ஜவாதஸ்யாவிதயாஃ க்ரியாஃ। வைஷ்ணவாந ஸமாராத்ய யதாஶக்தி ஸமாசரேத் " இதி. இத்தால் தன்னெஞ்சில் தோற்றினபடி அநுஷ்டாநங்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பண்ணவொண்ணாதென்றபடி.

ஆகையால் விஶேஷஶாஸ்த்ரஜ்ஞரான ஸதாசாரபரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நித்யநைமித்திகாதி ஸமஸ்த கர்மங்களையும் பண்ணவேணுமென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும்; (க) "ஸதாசாரரதாயத்ர வஸந்தி விஶ்வா ஸ்ரீ ஸ்வதந்த்ரம் வைராக்யம் யதாவிஷ்ணுபதம் ஶுபம்॥ யேஷாந்தேஷாம் வஸ்துபூதாபேதேஸ்யஸ்மாதநாயாஃ। தேஷாம் வைஷ்ணவம் விஷ்ணோர்வைகுண்டாத்பரமம்பதம் "

இன்னமும், வைஷ்ணவாதி லக்ஷணம் ஶாஸ்த்ர ப்ரஸித்தம்;- (௨) "ஸ்ரீவைஷ்ணவஸாம்ப்ரதாயக்ரமாஸ்த்வாயா வைஷ்ணவஃ। ப்ராப்தி வைதிகாசாரஃ ப்ரபந்நஃ பரிசீலிதஃ। அநந்யஸித்த தேவதாவிஷயாந்தரஃ। ஸத்வாயம்ஸக்ர விஷ்ணுக்ருபைகஸாதநஃ। ஸதா வ்யபேக்ஷயோ வேதவ்யாஸகாதிபிஃ। விஷ்ணுநாமவ்யபேக்ஷவ்யஸ்தவ்யஸ்தம் ஸஞ்சிதம்। தேவதாந்தர ஶாஸ்த்ராதிஸக்திக்ருஷ்ணாவ்யபேதஷ। ஸர்வக்ருத்வாபேக்ஷாந்தர ஹாரஸாவீதி பஞ்சகாந்" இத்யாதி.

இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரபந்நாதிகளுடைய ஸந்நிதியும் ஶாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி ப்ரஸித்தம்;- (௩) "பரதாரபரத்ரவ்ய பரஹிம்ஸாதிநிவ்ருத்தி॥ வைராக்ய நிவ்ருத்திம் தேஷாம் ஸம்ஸாராய நிவ்ருத்தி। ஸர்வஜ்ஞம் பகவதாயாம் ஶாஸ்த்ரவ்யதிக்ரமம்॥ ஶுத்தயா நிர்மல சஸத்தாயஸ்திரசவணம்। இத்யாதிதோஷதோஷாணி ஹித்வாசரணாநி

(க) (௨) (௩) ஶாண்டில்யஸ்ம்ருதி.

நிஷ்டயோ: । பகவத்கைங்கர்யைகவ்யாப்ருதம் பகவத்பரம் । அவிஷ்ணுநாமாவயவம் அப்ரசஸ்தம் விவர்ஜயேத் । அவைஷ்ணவஸ்ய ஹஸ்தாந் நாந்நம் அத்யாத் கதாசந । வைஷ்ணவாநாம் ப்ரபந்நாநாம் பாகவதாநாம் உபாஸிநாம் । ஸர்வதா பகவத்ஜ்ஞாநஸம்பந்நம் ஸமாஹிதம் ॥

பகவத் ஸம்பந்தம் ப்ராஜ்ஞாநுகூலத்வம் । ஸதாசார்யாநுக்ரஹம் ஸ்வாசார்யநிஷ்டா விசாரஸ்ய । ஸதாசார்ய ப்ரபத்யேத ஸர்வம் ததாசரேத் । ஸர்வேஷாம் வைஷ்ணவாநாம் ஸமாசார்யவத் ”
இப்படி ஸதாசார்யத்தைச் சொன்னது “ ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ: ” என்று நிர்ணயிக்கையாலாயிற்று. இப்படி த்யாஜ்யோபாதேய விவேக வித்த சக்தியை யுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரபந்நர் க்ருஹஸ்த க்ருஹா யிஷ்டத பகவத்ப்ரஸாத ஸ்வீகாரத்தை யாயிற்று, “ அந்த தாஸாசார்யவைஷ்ணவ ப்ரபந்ந வைஷ்ணவைஸ்ஸஹ । விஷ்ணோர் நிவேதிதாந்ந ஹிக்ஷா ஸக்ஷ்யாதிகம் ஸமாசரேத் । அவைஷ்ணவஜநாந்ந யதிஸ்ஸம்யக் ஸமஸ்தகா ” என்று சாஸ்த்ரம் நிர்ணயித்தபடி.

அவ்விதமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ருஹஸ்தப்ரஸாதம் ஸித்திப்பது அரிதாகையாலே, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரபந்நகாயநான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் யதிவராநுயாயிஷ்டத ஸ்தலங்களிலும் அவர் உகந்தருளின திவ்யதேசங்களிலும் தத்ஸக்ஷயநிஷ்டரான உத்தமாசார்யர்களுடைய மடங்களிலும் ஸ்வாசார்ய தர்மரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருமாளிகைகளிலு முண்டான பகவத்ப்ரஸாதத் தை விரும்பி, கீழ்ச்சொன்னபடியே, “ ஷட்தீர்த்தாவிவஸ்வாந் ஷள நித்யம் ஸிக்ஷார்த்ரஹாம்ஸ்ததா ” என்னும்படியான ப்ராஸாத ஸ்வீகாரமாதல், (க) “ப்ரஹ்மசாரீ க்ருஹ

(க)

ஸர்வ வர்ணாச்ரமோத்தமஸிக்ஷகா: । ஸ்ராவணம் பகவத்கதாஸா ஸேவ்ய ஜந்மாந் ப்ராஹ்மணோத்தம: । ஸேஷஸத்கர்ம ஸம்ஸக்தி ப்ராயோ ஹரிமோசந: । யதாஸர்வ ஸ்வாதந்த்ர்ய ஸித்தயே தாமஸ்பதேர்" என்கிற தண்டகாரண்யமாதல் யதாஸ்வத்தைப் பெற்று வாஸநாஸம்பந்தங்களை யுடைத்தான அத்தை விசேஷ ஸாதுஸம்ப்ரதாய் ஸ்வீகரிக்குமதுவே ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார நிஷ்டரான யதிகளுக்கு வரிசை ஜ்ஞானகார்யமென்று ஸத்ஸம்ப்ரதாயவித்ஸதாசார் விசேஷ நிஷ்டராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயிகளனைவரும் கண்டுகொள்வது.

ஆனால் யதிதர்மஸமுச்சயத்தில் யதிகளுக்கு தாம்பூலாதிகம் நிஷித்தமென்றும், தத்தாதத்ருவிக்ரஹீதாக்களுக்கு நரக ப்ராப்தி ஸித்தமென்றும், இப்படி நிர்ணயித்தவது (க) "ஸவி வாஸ்யம் தாம்பூலம் தத்வாவாஸ்யந்த: ஸஹ । தாதாவ்ரதி க்ரஹீதா நரகம் வ்ரஜேதே" என்றும், "யதயோ யதிவாத்ஸ்யம் ஸத்வா நாராயணம் வதேத்" என்றும் இப்படி ஸவிஸ்தரமாயிருக்க, அந்த யதிகளுடைய தானத்தை தி வ்யதேச ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார ப்ரஹ்மாயிஷ்டித ஸம்வாத்ரஸாதத்தோடொர்க்கச்சொல்லப் போமோவென்னில்; அப்படிச்சொல்லுவது;(உ) "தாம்பத்யம் யதி: கார்ய விஷ்ணுகார்ய வ்யாஜயே । விஷ்ணுநி வேத்யதயாயாய வேதாந்தஸ்வாதநாய ச । அந்யதாய: கரோதேஷு ஸ யாதி நரகம் த்ருவம்" என்கிற ஸ்ரீவாதூலாதி ஸ்ம்ருதி வசனத்திலே ஸ்வதேஹபோஷணார்த்தமன்றிக்கே கேவலம் பகவதாராதனார்த்த நைவேத்யமாகவே ப்ரஸாத ஸ்வீகாரம் ப்ரயோஜனமான தாம்பூலத்தை யதிகளுக்கு விதித்திருக்குமது கீழே விஸ்தரிக்கையாலாயிற்று.

(க) யதிதர்மஸமுச்சயே. (உ) வாதூலஸ்ம்ருதௌ.

இங்ஙனன்றிக்கே, ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகராய் வைராக்ய வ்யாஜத்தாலே மோக்ஷோபாயநாதிகளைத்தேடி ஸந்ந்யாஸ ஆச்ரமிகளான ஏகாந்திகளாயிருக்கிற யதிகளுமுண்டாகக் கூடுமாகையாலே, அந்த யதிகளையும் அவர்களிடத்திலே உபநாதிகளை உபதேசிக்கிற யதிகளையும் குறித்தாயிற்று, "ஆதாவசிஷ்டாத் ஜ்ஞானம் ஸ்ரீ க்ருஹ்ணீயாத்" என்றும் "ஸர்வத்ர ஸத்ஸம்ப்ரதாயக்ரமேண" என்றுமிப்படி சாஸ்த்ரம் நிர்ணயித்தபடி.

இப்படி ஸஹ்யாஸ்த்ர ஸம்மதமாகையாலே ஸம்ப்ரதாயார்த்தமாகவே ப்ரயோஜநா ந்யாஸநிஷ்ட ஏகாந்திகளாயிருக்கிற யதிகளுடைய ஏகாந்தித்வம் ஸம்ப்ரதாயம், ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர் ஸம்ஸ்காரநிவ்ருத்யாதிவிஷயத் ஸம்ப்ரதாயம்போலே விசேஷ சாஸ்த்ரஜ்ஞரான ஆசார்ய ஸம்பந்நர்க்கும் ப்ராயச்சித்தமாகக் குறையில்லையாயிற்று. "யத்ர நம் யதிவாத்ருஷ்ட" என்னுமது, உபாஸநத்திலுண்டான யதிவதநாந்த்தையும், "வாத்யோஹாஜீயதி ஹேத்" என்றிருக்கையாலே தத்வஜ்ஞ வாத்ஸல்யார்த்தத்தையு மாயிற்று நிஷேதித்தது.

இப்படியிருக்கிறவிஹிதாவிஹிதங்களை அறியாதார்க்கு வாதித்வம் வர்ஜ்யமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லக்கடவது. (க) "விஹிதஸ்யாநநுஷ்டாநாந்நிந்திதஸ்ய ச ஸேவநாத். அநிக்ரஹாச்சேந்த்ரியாணாம் நர: பதநம்ருச்சதி" இதியாஜ்ஞவல்க்ய:. விஹிதமாவது;- "வேதோ வேதைவம் ச்ரேஷ்டம் உண்டவர்ண ஜேஷ்டவி" "ஸம்த்யோபாஸநஹோமஜப" இத்யாதி விசேஷ

(க) யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி.

விஹிதமாயிற்று. அவிஹிதமாவது;- "அபக்ஷ்யாணி த்விஜாதீநாம்" "அபக்ஷ்யைர் அந்நைர்ந ஜீவேத்" "அபக்ஷ்யைஃ ஸம்ஸ்பர்ஸவிவர்ஜிதம்" என்று அவற்றை விஶேஷித்து நிஷித்திருக்கையாயிற்று. ஆகையாலே ஶாஸ்த்ரவிஹிதமான பதார்த்தங்களை "ஸர்வதா ஸர்வபூதேஷு" என்னக்குறையில்லையிறே.

இனி (௧)"அந்யஸ்மாத் ப்ராப்தவ்யம் பதார்த்தம் ஸர்வதா வர்ஜயேத்। பதார்த்த ப்ராப்தவ்யேஷு ஸர்வேஷு விஶேஷதஃ" என்கிற பதார்த்த ஸங்க்ரஹ வசநத்தின் விசாரமும், (௨) "ஶாஸ்த்ரோக்தஸ்வகர்மத்யாகேந ஸர்வேஷாம் ஶாஸ்த்ரம் । அந்யஸ்வகர்ம த்யாகேந ப்ராப்தம்" என்கிற ஸ்ரீராமாயணாதி வசநவிசாரமும், (௩) "வர்ணாஶ்ரமவிரோதம், ப்ராப்தாதிக்ரமம், ஶேஷதஃ । பரமைகாந்திநா வர்ஜ்யம் விஶேஷதஃ" என்கிற ப்ரபந்நபாரிஜாதோக்த வசநவிசாரமும் வக்ஷ்யமாணம். "அந்யஸ்மாத்" என்கிற பதார்த்தஸங்க்ரஹ வசநத்துக்கு தாத்பர்யம் மோக்ஷ ப்ரதாநமாக பகவதா ஶேஷத்வாதி ஶாஸ்த்ரவிஹிதமான வைதிகோபாதிகளுடைய பதார்த்தங்களிலே யாகக்கடவதத்தனை.

இப்படி நிஶ்சயிக்கவேண்டுவது அந்த பதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் ஏழாம் வசனத்திலே (௧) "ஸர்வபதார்த்தம் ப்ராப்தவ்யம் மோக்ஷபதார்த்தம் ஸர்வதா வர்ஜயேத் । மோக்ஷபதார்த்த ப்ராப்தம் ஸம்ஸாரம் ப்ரதிபத்யதே" என்றிருக்கையாலாயிற்று. "நாஹம் விப்ரஃ" இத்யாதி "நாஹம் தேஹோ ந சேந்த்ரியாணி" இத்யாதிகம் வக்ஷ்யமாணம். இந்த நிர்ணயத்துக்குச்சேரும்படி மோக்ஷப்ரதனான ஸ்ரீயஃபதியினுடைய ஶேஷத்வம் பாகவத ஶேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்கையாலே பதார்த்தங்களுக்குண்

(௧) பதார்த்தஸங்க்ரஹே. (௨) ஸ்ரீராமாயணே. (௩) ப்ரபந்நபாரிஜாதே.

டான பகவச்சேஷத்வாநுஸந்தாநாதிகளும் பாகவத ப்ரயத்நமாயிருக்குமதுவே மோக்ஷஸாதநமாகவும், தத்ஸாஹித்யத்தாலே அந்த யதிகளுக்கு ஜநநமரணாதி ஸம்ஸாரநாசக நித்யஸம்ஸாரம் ஸித்தமாகவும், இப்படி நிஷ்கர்ஷிக்குமிதுவாயிற்று- கீழ்ச் சொன்ன “ஸர்வேஷாமநுஸித்த்யர்த்தம் மோக்ஷஸாதநம் ஸாதநமேதத்” என்கிற வசநத்துக்கு நிலைநின்ற அர்த்தமென்று விவேகிகளான யத்யாதிகள் கண்டுகொள்வது.

இனி அந்த தர்மார்த்தத்துக்கு மோக்ஷார்த்தமென்கிற வ்யவஸ்தை யுண்டானதும் - மோக்ஷப்ரதரான பகவத்பாகவதாசார்யர்களுடைய ஸௌஹார்த்தம் யதிகளுக்கு அவிச்சிந்நமாக நடக்குமத்தாலாயிற்று; மற்றை சூத்ராதிகளும் ஸம்ஸாரிக்களாயிருக்கச்செய்தேயும் அஸம்ஸ ஸம்ஸாரதோஷவாயிஸத்தாலே தத்ஸாத்யத்துக்கு விச்சித்தியுண்டாகக் கூடுகையாலும், யதிகளுடைய ஸூத்ரத்துக்கில்லாமையாலும் அத்தை மோக்ஷார்த்தமென்னக்குறையில்லையாயிற்று.

இப்படி ஸம்பாதக ஸஞ்சமானபின்பு மோக்ஷஸாதகத்துக்கு ஜநநமரணாத்யநந்த துஃகநிவ்ருத்தி ப்ரதி வ்யோம ப்ராப்திக பகவதநுபவ யோக்யமான பரமபதப்ராப்திதானே ஸாத்யமாகக்கடவது. ஆகையாலே கீழ்ச்சொன்ன “நாஸ்திகோஷிதா ஸஷாஸ்ய தாஸ:” என்கிறபடியே பகவத்பாகவத பாயசேஷத்வாநுஸந்தாந தத்ஸாந்நித்யமே ஸம்ஸாரக்களான வர்ணாஸ்ரம வர்த்திஷ்யவரனவர்க்கும் . மோக்ஷஸாதநமென்று நிஷ்கர்ஷிக்குமதுவாயிற்று யத்யாதிகளுக்குண்டான விவேகஸாம். (௧) “ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் ஸ்ரீமத்வேஷ்டவோ விப: । ரக்ஷதே பகவாந்விஷ்ணுர்நாராயணாய ஸ்ரீரவத்”

(௧)

(க) "ரஹஸ்யமேதத்விஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநாநாம் ஹிதமேவ ச । ஸர்வேஷாம் ஜ்ஞாநாநாம் ஸாரம் ஸர்வாகமேஷு ச । இதமேவ து ஸம்ஸாரஸ்த்ரம் யதிபிஸ்ஸநாதநை: । அந்யாநி ஸர்வஶாஸ்த்ராணி மோஹநாநி க்ரியாஸக்த்யா । ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸம்மதாநி நாஸ்திகாநாம்ப்ரவர்த்தநே ஸர்வ து" இதி ஶாண்டில்ய: । "ஸர்வயத்நேந ஸம்ஸேவ்ய: ... [illegible] ... பாரமார்த்திக: । ஸம்ஸாரஸ்தோ(?) ... [illegible] ... " "ஸர்வ ... [illegible] ... ஸர்வோபகாரிணீ ... " "ப்ராணாந் ... [illegible] ... " "ப்ராப்ய ... ஸ்ம்ருத்வா ... [illegible] ... " "வைஷ்ணவத்வ ... [illegible] ... ப்ராப்யதே" (உ) "வேதாந்தவிஜ்ஞாநஸுநிஶ்சிதார்த்தா: ஸந்ந்யாஸயோகாத்யதயஶ்ஶுத்தஸத்த்வா:" இத்யாதி ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி வசநாதிகளை ஸம்ப்ரதாயமாய் ... [illegible] ... ஸம்பத்தராய் ... [illegible] ... தத்த்வ ... [illegible] ... ப்ரயோஜநாந்தர ... [illegible] ... ஸர்வ ... [illegible] ... ஆசார்யர்களாயிருக்கிற ஸர்வ ... [illegible] ... ஷயஸ்யாரணவரும் கண்டுகொள்வது.

கீழே (க) "ரஹஸ்யமேதத்விஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநாநாம் ஹிதமேவ ச । ஸர்வேஷாம் ஜ்ஞாநாநாம் ஸாரம் ஸர்வாகமேஷு ச" என்று மஹர்ஷிஶ்ரேஷ்டரான ஶாண்டில்யராலே நிர்ணயிக்கப்பட்ட வேதரஹஸ்ய வேத விஜ்ஞாந வேதஸாரமாவது ... [illegible] ... ஸம்ப்ரதாயமாய் ... [illegible] ... ஸ்ரீவைஷ்ணவ ... [illegible] ... ஸதாசாரமாயிரு

(க) ஶாண்டில்யஸ்ம்ருதி. (உ) தை-நா.

க்கிற "வேதாந்த விஜ்ஞாந ஸுநிஸ்சிதார்த்தா: ஸந்ந்யாஸயோகாத் யதய: ஶுத்தஸத்த்வா:" என்னுமிந்த ஶ்ருதியேயாயிற்று.

இப்படி ஸகல ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி புராணாதி ஸச்சாஸ்த்ர ஸம்மதமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிஸந்ந்யாஸாஶ்ரமப்ரதாந ஸம்ப்ரதாய விசேஷத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவ காஷாயதாரண ஶௌச ஸ்நாநாதி யோக்ய ஸோபவாஸாதி வஸிஷ்ட ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தக ஸ்ரீகாஷாய த்ரிதண்ட வேதாந்த காலக்ஷேபாத்யபி ஸ்வதந்த்ராதிகளுக்கு ஸ்வாதீநரான ஸத்துகளாய் ஸ்வதந்த்ரராய் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யராய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீநாராயண யதிவரர்கள்- கோயில் முதலான திவ்யதேஶங்களிலே ஶிஷ்யவர்க்கரூபமாக ஸந்ததிப்பித்துக் கொண்டுவருகிற ததாசாரமே ததாஶ்ரித நாநாஸந்ததியர்களான ஸம்ப்ரதாயஸ்தருக்கும் ப்ரமாணமென்னுமது ஸர்வஸம்மதமாகிலும், ஸதுக்திநாநாஸந்ததியர்களாய் ஶ்ரீமாநவிஜ்ஞரான சில வைஷ்ணவஸ்தாதிகள் - ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிஸந்ந்யாஸாதிகாரத்துக்கு ப்ரமாணமில்லையென்று தர்ஷிதஸம்ஶயராயிருக்கையாலே அவர்களுடைய தத்பக்ஷநிவாரணார்த்தமாகவாயிற்று ஶ்ரீபாஞ்சராத்ராதிகளுக்கு ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி ப்ரமாணங்களை விஸ்தரேண எடுத்துக்காட்டினது. ப்ரமாணங்களிலும் ஶ்ரேஷ்டமாவது - பூர்வாசார்யர்களுடைய அநுஷ்டாநமேயாகக்கடவது.

இதி ஸ்ரீமத்வேதாந்த ப்ரவசந ஸ்ரீவராஹ ஸ்ரீநிவாஸ ஶ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீமதாநந்த ஸ்வாமிந்த

ப்ரஸாதலப்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டை

ஸம்வத்ஸராதி யோக்யாயோக்ய யதாதிதி

நிர்ணய ப்ரகரணம் நாம

நவமவிவேக:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமயாசாரநிஷ்கர்ஷே

ஶிஷ்டாசாரப்ராமாண்யநிரூபகோ

தஶமவிவேக:

கீழே நிர்ணயித்தபடியே ப்ரமாதாக்களுடைய அநுஷ்டாநமே ப்ரதாநமென்னுமது ஆபஸ்தம்ப தர்மப்ரஸித்தமாயிருக்கும்;—(க) "தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம் வேதாஶ்ச" இதி. "வேதாஶ்ச" என்னுமத்தாலே தத்வித்தமருடைய அநுஷ்டாநமே முக்ய ப்ரமாணமாகவும், அநந்தரம் வேதமும் ப்ரமாணமாகச் சொல்லிற்றத்தனை. அப்படி சொல்லுமது "வேதாஶ்ச - ப்ரமாணம்" என்னுமத்தோடே விரோதியாதோவென்னில்; "வேதமேவ ப்ரமாணம்" என்னுமது தத்ப்ரயோக்த்ருதர்மஜ்ஞருக்காயிற்று. தர்மவிசார ஶக்தாஶக்தரிருவர்க்கும், தத்ப்ரயோஜ்ய தர்மஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஶீலருடைய ஸமயாசாரமே அமையுமாயிற்று. வேதத்துக்கு ஆசாரம் ஸேவ்யமாயிருக்கையாலே தத்வித்தமருடைய ஆசாரத்தாலேயாயிற்று தத்தர்ம நிர்ணயம் பண்ணுமதுவும்.

ஆனால் ததாசாரம் ஸேவ்யமாயிருக்கும்படி எங்ஙனேயென்னில்; (உ) "யாந்யஸ்மாகம் ஸுசரிதாநி; தாநி த்வயோபாஸ்யாநி, நோ இதராணி" என்று ப்ரமாண ஶ்ரேஷ்டமான வேதமானது தனக்குண்டான ஆசாரம் ஸேவ்யமாயிருக்குமென்றிறே சொல்லிற்று. அப்படியன்றிக்கே வேதவித்துக்களுடைய அநுஷ்டாநம் எப்போதும் ஸுசரிதமாயே இருக்குமென்னுமது

(க) ஆபஸ்தம்ப தர்மம். (உ) தைத்-ஶிக்ஷா.

(க) "ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் பஹுக்லேஶம் புத்தேஶ்சலநகாரணம். உபதேஶாத்தரிம் புத்வா விரமேத்ஸர்வகர்மஸு" இத்யாதிகளாலே ஸுஸ்பஷ்டமாகையால் ஒரு விரோதமில்லையாகக்கடவது. இன்னமும் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸூத்ரங்கள்; (உ.) "ஶாஸ்த்ரம் ஶ்ருத்வா ஸதாசாரமேவச । பர்யாலோச்ய ஸுநிஶ்சித்ய கர்ம குர்யாதநுத்தமம்" இதி. ஸ்ரீநாரதீயத்திலும் ஶாண்டில்யர்:- (ங) "யத்கர்மாயத்தஜ்ஞ: ஸ்வாத்மநாந்யத்ர நாந்யதா । ஶ்ரீமதே ஸதாசாரே க்ருதக்ருத்யோ பவேந்நர:" இதி. ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மத்தில் — (ச) "ப்ரஹ்மாவ்யக்தமஹத்யாதி ஸ்வஸ்வாதநந்யயோநிஷு । ஸத்யவர்த்தநார்த்தேந ஸதாசாரே நிஷ்டிதா:" இதி. மஹாபாரதே; (ரு) "ததேவ வ்யாக்யாதம் தயோர்விஹிதம் விஹிதம். வ்யாக்யாதாஸ்தயோர் விஹிதா: । யதோஸ்யாத்வம் நிஹிதம் க்ரஹாயாம் மஹாஜநோ யேந கதஸ்ஸ பந்தா:" இத்யாதிகளை ஸ்மரித்துக்கொள்வது.

வேதவேதாந்த விதக்ரேஸரரான நம்மாழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளும் இப்படியேயிருக்கும். (சு) "ப்ரபந்நதேவதாவிஷயம் ஸதேதஸ்ய தேவாஸுரவ்யக்தய: ப்ரபவந்தி போதுமுக" (எ) "பூர்வர்கள் சீர்த்தநிலைதன்னை நெஞ்சேசேர்" இத்யாதி. இன்னமும் (அ) "ததேவ நவ்யக்தி நிஷ்டைர் ப்ரபவந்தியாவி வேதாந்தாநாம் ஶ்ரோதவ்யா நிதித்யாஸிதவ்யா: க்ஷமேத்யா க்ஷய: கிம்வத: । இதம் தத்விநிஶ்சயோ நியதிசிவ க்ஷமேத்ய மஹாத்மநோ வந்தநீயா மஹாஜநஸ்ய நிர்வாண: ப்ரத்யக்ஷதி;" இப்படி ஸதாசார வ்யவஸ்தாபக ஸகலஶ்ருதி

(க) . (உ.) பாஞ்சராத்ரஸூத்ரம். (ங) நா-அ-க-உஉ.
(ச) விஷ்ணுதர்மே. (ரு) பார, (சு) ஸ்தோ-ர-கரு.
(எ) உபதேஶரத்தி-(அ)

ஸ்ம்ருதிபுராணாதிகளாலும் தத்த்வதர்சிகளாலும் நிர்ணீதமான பரிஶுத்தஸதாசாரத்தை அநுஷ்டிக்கவேணுமென்னக் குறையில்லையாயிற்று. ஆகையால் விசிஷ்ட நிஷ்டாநுஷ்டாநஸம்பந்நராய், சிஷ்டாக்ரேஸரராய், ஜநபாவநராய், ஜகதாசார்யாநேக ஸ்தோத்ர ஸம்ஸ்துதராய், ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ராபரநாமதேயராய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வவைதிகரான ந்யாயவேதாந்தாசார்யாதிகளான நம் ஆசார்யர்கள் யாதொன்றை விரும்பி அநுஷ்டித்தார்கள்; அதுவே ச்ருதி ஸ்ம்ருதி விஹித ஸதாசாரமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லக்கடவது". (௧) "ஸர்வக்ஷீண பாபாஸ்து ஸ்வபாவஸர்வபாவகா: । தேஷாமாசரணம் யத்து ஸதாசாரஸ்ஸ உச்யதே" இதி.

இப்படி ப்ரவ்ருத்த வைதிகாசார்ய வித்துக்களான ந்யாயவேதாந்தாசார்யாதிகள் விரும்பி அநுஷ்டித்த விசேஷ சாஸ்த்ரார்த்த ப்ரதிபாதிதமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரத்யாஹாராந்யாந் ப்ராப்யாநேக ஆசார்ய ஆசார்யவத்யாதிகளுக்கு தத்விஹித விசேஷ ப்ரமாண தர்சநத்தையாலே, (௨) "தேஷாம் தேஜோ விசேஷேண ப்ரத்யவாயோ ந வித்யதே" என்கிற ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ர வாக்யத்தைச் சொல்லுமவர்கள் கேவலம் அஜ்ஞாநத்தையாலே, அவர்களுக்கு ஸ்வாஸ்த்ர பரிசீலநமில்லையாகக்கடவது. "தேஷாம் தேஜோவிசேஷேண" என்னுமதுக்கு தத்த்வார்த்தமான உஜ்ஜ்வலையில் ஆதர்வாதர்காதிகளை யாயிற்றுச் சொல்லுவது. அத்தை மோக்ஷப்ரதரான ந்யாயவேதாந்தாசார்யாதிகளிடத்திலே ஏறிடுமவர்களை ஸர்வநிஷ்டாஹ்ருத்ராக நிச்சயிக்கக் குறையில்லை.

---

(௧) (௨) ஆபஸ்த-ய-

ஆனால் அதில் ஊ தரவாதாகாதிகளைச் சொல்லும்படி எங்ஙனே யென்னில்; " ஜாஊசஹெரு நாரூஊண விதரவஷநாசவிவாரெண ஊதாஸ்ரிஸ்ஸ்ரிநூ " ஐதி. இன்னமும் (க) " சுரஷெ யஊவூதிகரஊஸாஷஸஜு வஙெவெஷாழ " என்கிற ஸூவஷ ஸூயஊவாகூத்துக்கு, தஷூாவஷாநமான உஜ்லையிலே தயூஊவூதிகரஊ ஸாஷஸங்கள் இன்னபடியென்று நிரூபித்திருக்கும்; " வஜாவதிஶ்வஷாஂசாஷிதாஂ ஸாஷூஜெவாக்ஷ ஸாயாமெய ஜஹதாஃ, வஸிஷ்ஶூணூமீ ஊக்ஷஊஶ்வாழ " இப்படியே வஷெநுஜு நுஜுாசி செவஊஷஷிகளுக் குண்டாகச் சொல்லி, அவற்றைக் கண்டு பின்புள்ளாரும் அப்படியே ஸூவஸியாதபடி, " தெஷாஂ தெஜொ விஶெஷெண வஷவாயொந விசூதெ " என்றும் " தசநீக்ஷுவஷ்யாஜாநஸூசீதவாஃ " என்றும் இப்படியாயிற்று தநிணயம். இன்னமும் " ஸாஷஸஜுஊஷதாஊ் " என்கிற வாகூத்துக்கு தநுஜு வாஜிகத்திலும் இப்படியே யிருக்கும். " வஜாவதீநுஜு வஸிஷ விஶ்வாஊிது யாயிஷ்ஷ கரஷூெவெஷ வாயநாஃ " ஐதூாஹஹூ " வஷஙநாஊசூதநாநாக்ஷ " ஐதூாதிகளாலே அது விஷூரெண ஸாஷஷஊ். " ஸாஷஸஜுவிஶ்வாஊிது ஸூ - வணூாஊயாஜநஊ் ".

இப்படியே வஷெநுஜு நுஜுாசிகளிடத்திலு முண்டான ஸாஷஸாசிகளையும் சொல்லியிருக்கும்; " ஊாக்ஷிணாதூாநாஂ ஊிதுஷ ஜஹெநாஷிஷஹொஜந ஸவவணு வாஸூாசரஷ தாஊஙொசந தசதூயாநாவஊந திணெஜகயளதஹசஹாஙுவ வஷ வஸியாந வஹுஷதூாதிஸிக்ஷ ஊஷாவாதக காயகாணாநி, உஹயெஷாஊிதிஸூஙொாநி வதிவாஷ ஜாதிகாவாஷஸிதஸஙுக்ஷ யஊவூதி கரஊணாநி ஸஹூவநீதி நெவ

(க) ஸூவஷெஹூ.

ஜாதீயகர்மஸ்ய ஸதாசாரஸ்ய ப்ராமாண்யவஸாய ஸம்பவ:''.
இப்படி தேவதாந்தர ப்ரபந்நர்களிடத்திலுண்டான ஸாஹ ஸங்கர்யங்களை ஸ்வபக்ஷ ஸாஸ்த்ரவிரோத ப்ரவர்த்தநங்களான உஜ்ஜ்வல தந்த்ரவார்த்திகங்களில் அதிவிஸதமாயிருக்கவும், அத்தை உள்புகுந்து பராமர்சியாமல், ''ப்ரத்யாயோ நவித்யதே'' என்னுமத்தை ப்ராமாணிகரான நாஸ்திகர்நய திவாரா தீர்த்தயாத்ரர்களிடத்திலே யோஜிக்குமவர்களை அவைதிக ப்ரத்யக்ஷிகளாக எண்ணியிருக்குமதுவே விவேகஹேயம்.

இன்னமும் ப்ராமாணிகராயிருக்கிற மஹாத்மாக்கள் யாதொன்றை அநுஷ்டித்தார்கள்; அது ஸதாசாரமென்றும், அப்படி ஸ்வாத்ம தத்த்வஜ்ஞாநிகளா யிருப்பார்க்கு தத்விருத்தார்த்தங்க்களில் நெஞ்சு பொருந்தாதென்றும், அந்த வேதார்த்த ஸ்வாத்மஜ்ஞாநாநுஷ்டாந வாஸநையாலே அவர்கள் உகந்து யாதொன்றை அருளிச்செய்வார்கள், அதுதானே ஸகல ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி வர்ண ஸதர்சமென்றும், அவ்வர்த்தத்திலே ஜாதஜ்விஹாஸமற அனைவர்க்கும் ப்ரதிபத்தியுண்டாம்படி வேறுபிரிவணாணர்வங்களை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லியும், இப்படி தந்த்ரவார்த்திகத்திலே நிர்ணயித்திருக்கும்.

எங்ஙனேயென்னில்;- (க) ''யோஹிஸதாசார: ப்ரமாண்ய ப்ராப்ய க்ரியதே, ஸர்வோநாஸத்வம் ப்ரதிபத்யதே। வைதிகாநாம் த்ரயீஸம்ஸ்ப்ருஷ்டாநாம் தத்ஷ்டை: ப்ரமாண த்வம்ஸித்தம் । யத்ப்ரஸித்தயே ப்ரஹ்மகாரணாஸ்வஸ்திவேததத்யத் ஜ்ஞாநாதித ஸம்ஸ்காராணாம் வேதநிய தமோகுணாநாஸாஸ்வ ப்ரதிஹாநம் நாநாவிதைர்ணவ ப்ரதிஹாநம் ஸர்வவதீத்யாஸ்ரி தேத்ய வ்யதே; யதேவதிஜ்ஞாநம் வேதாநாம் ஹி - த்ருஷ்டம் தத்

(க) தந்த்ரவார்த்திகே.

வதி. வைதிகாசாரஜநிதத்வாச்ச தர்மஸ்ய ஸ்வதி. ததா ஹி; “ யதாசாரோயம் ஸவர்ணாச்ரமேஷு ஶேஷஶ யதேஷ்வேவ ஸம்மதஸ்து ஸாதுஷு । யஜ்ஞாயதே தத்ர யதா ஸுஸம்ப்ரதாயாதிஸம்ப்ரதாயேஷு ஸ்வதா வதி: ” பஹுதாஷு நாஸ்திக்ய ஸ்வஸம்ப்ரதாயோ நாஸ்தி ஸகல ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணத்வ நிஷ்டா ஸதஸம்ப்ரதாயேஷு நாநுஜ்ஞாயதே; “ யஸ்மாச்சாஸ்த்ரார்த்தநாம் வஶு நா தேவ யஸ்ய தா । வர்ணாஶ்ரமாநதிஸ்தாச்சாரோ ஸ்வஸம்ப்ரதாயே ஸாதயா । யதாசாரோ சாஸ்த்ராஸ்த தேவ ஶாஸ்த்ராதிநோ தேவே ” இத்யாதி “ யதா யதாம் ஸம்ப்ரதாயஸ்த்ர ஸ்வஸதி வர்ணாஶ்ரமாத் । தஸ்மி ந்ஷ்வவித்வாத் வைதிகே வர்ணாஶ்ரமாண । தயா சார ஸ்வஸம்ப்ரதாயே யஸ்யா ஸ்வநா । வேதோக்தமதி நிஶ்சிதம் ஶாஸ்த்ர யஸ்ய ஸம்ப்ரதாஸ்ய:” என்று தலைக்கட்டுகையாலே, ஸகலவேதவேதாந்தாதி ஸச்சாஸ்த்ரார்த்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸகல ஸம்பந்நரான ஶிஷ்டாசார்யர்களாலும், அநுஷ்டாந பரிபூர்ணதையாலும், ப்ரஹ்மவிதுத்தமரான ஸ்ரீமந்நாதமுநிய யாமுநாதிகளான ஆசார்யர்கள் அநுஷ்டித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தநங்களிலே விப்ரதிபத்தியைப் பண்ணி, “ தேஷாம் தேஷாம் விஶேஷேண ப்ரத்யவாயோ ந வித்யதே ” என்றிப்படிச் சொல்லுகிற யதிஸார்வபௌமர்களுடைய ஜிஹ்வாக்ரத்திலே, கீழ்ச்சொன்ன அஷ்டாங்க ஶாஸ்த்ர ஸம்ஸ்காரஶாஸ்த்ர ஸாதிகாரப்ரமாணங்களான உபவேதாந்த த்ரவ்யார்த்தகோஸ்தவநங்கள் அதி ப்ரஶஸ்தங்களாய்ப்பொருந்தியிருக்குமென்று ஶாஸ்த்ரஜ்ஞரான ஸ்ரீவைஷ்ணவயதிஸார்வபௌமர்கள் கண்டுகொள்வது.

இன்னமும், த்ருஷ்டவரன்றிக்கே ஸாமர்த்தர்களாயிருக்குமவர்களுடைய ஆசாரம் வைதிகஸாத்யமென்றும், ஶிஷ்டர்யி

ருந்தும், காதிசித் காலக்ஷேபாதிகளுக்கும் ஆடல் கொடுத்து ஸ்வாமிரக்ஷண தத்பரர்களாய், அத்தாலே ஸ்வாபாவிக ஜந்மவாஸநாதிருக்குமவர்கள் ஏதேனும் சிலவற்றைப் பண்ணினால் அவற்றிலே தர்மபுத்தி வைதிகருக்கு வேண்டுவதில்லையென்றும், இப்படி தந்த்ரவார்த்திகவ்யவஸ்தம். எங்ஙனே யென்னில்; (க)"ஆர்ஷகாரணஹீநாநி யாநிகர்மாணி ஸாதுபி: । வ்யவஹாராணிதி தாநி ந தர்மத்வேந தாந்யபி । தர்மத்வேந வ்யபதேஸாநி ஸிஷ்டைர்யாநிச காநிசித் । வைதிகை: கதம்ப ஸம்பந்நாத் தேஷாம் தர்மஸ்ய ரக்ஷ்யதே ॥ ஸம்ப்ரதீயதே யாநி ஸாதாரணாநி யாநிச । ஸ்வதர்மம் வாதிதேஷு வர்ணஸிஷ்டா நாசேர்யதீ:" இதி. இப்படியே ஆபஸ்தம்ப தர்மத்திலும் சொல்லியிருக்கும். (உ)"நதர்மாதர்மௌ சரத ஆவாம் ஸ்வ இதி । நதேவகந்தர்வா ந பிதர இத்யாசக்ஷதே அயம் தர்மோ அயம் அதர்ம இதி । யத்த்வார்யா: க்ரியமாணம் ப்ரஸம்ஸந்தி ஸ தர்மோ யத்கர்ஹந்தே ஸோ அதர்ம:" இதி.

இப்படி ஸத்ஸாம்ப்ரதாயிகமாகையா லாயிற்று,(௩)" வேதா விபிந்நா: ஸ்ம்ருதயோ விபிந்நா நாஸௌ முநிர்யஸ்ய மதம் நபிந்நம் । தர்மஸ்ய தத்வம் நிஹிதம் குஹாயாம் மஹாஜநோ யேந கத: ஸ பந்தா:" என்று நிர்ணயித்தது.(௪) "யத்யதாசரதி ஸ்ரேஷ்டஸ்தத்ததேவேதரோ ஜந:" (௫) "ப்ராப்தா தேவ வரோயம் விதா ஸந்தேஹோ நைவாத்ர ஸம்ஸய: ப்ரமாணம் வ்ருத்தாசார:" (௬) "பூர்வர்கள் சீர்த்த நிலைதன்னை நெஞ்சே சேர்" இத்யாதி. இன்னமும் ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளுடைய தாத்பர்யஜ்ஞாநம் இன்னபடி யென்று நிஸ்சயிப்பது அரிதாகையாலே, தர்மஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸீலரான பெரியோர்கள் யாதொன்றைப் பண்ணுவார்கள்; அத்தை ஆஸ்திகர்களுக்கு பரிக்ராஹ்யமான தர்மமென்றும், அவர்கள்யாதொன்றை கர்ஹிக்கிறார்கள், அதுதானே அதர்மமென்றும் இப்

(க) தந்த்ரவார்த்திகே.(உ) ஆபஸ்தம்பே. (௩) பா-உ-௬. (௪) கீ-௩-உ௧. (௫) ஸ்தோ-ர-௧௫. (௬) உபதேஸ.

படி ஆபஸ்தம்பஸூத்ரத்திலும்; (க) "யத்த்வார்யா: க்ரியமாணம் ப்ரஶம்ஸந்தி ஸ தர்ம:, யத் கர்ஹந்தே, ஸோऽதர்ம:" இதி.

இனி அவ்வாசார்ய லக்ஷணமும் தத்ரைவ ப்ரஸித்தம். (க) "ஸர்வஜநபதேஷ்வேகாந்தஸமாஹிதமார்யாணாம் வ்ருத்தம் ஸம்யக்விநீதாநாம் வ்ருத்தாநாமாத்மவதாமலோலுபாநாம், அதாம்பிகாநாம் வ்ருத்தஸாத்ருஶ்யம் பஜேத" இதி. அவ்வாசார்ய லக்ஷணவாக்யங்களுக்கு அர்த்தம் தத்வ்யாக்யாநமான உஜ்ஜ்வலையில் அதிவிஶதம். "இதாநீம் ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யோ: ப்ரத்யக்ஷயோரதர்ஶநே ஶிஷ்டாசாராநுமேயோ தர்ம: கார்ய இத்யாஹ" என்றும், "ஸம்யக்விநீதாநாம்" என்னுமது: "ஆசார்யாதீநஸ்யாத்" இத்யாதிநா "விநயஸ்தா:" என்றும், "வ்ருத்தாநாமாத்மவதாம்" இத்யாதி வாக்யங்களுக்கு [வ்ருத்தா:] வர்ணிதவயஸ்கா:, [ஆத்மவந்த:] விஜிதேந்த்ரியா:; [அலோலுபா:] அக்ருபணா:, [அதாம்பிகா:] அதர்மத்வஜா:, ஸம்யக்விநீதாநாமாசார்யாணாம்; ஸர்வஜநபதேஷு [ஏகாந்தேந] அவ்யபிசாரேண, [ஸமாஹிதம்] அநுமதம், [வ்ருத்தம்] அநுஷ்டாநம், "பஜேத" என்றும், இப்படியாயிற்று ஹரதத்தன் அதிலே வ்யாக்யாநம் பண்ணிவைத்தது.

இப்படி ஶாஸ்த்ரஸித்தமான ஸதாசார்ய லக்ஷணம் ஜகஜ்ஜீவநைகதத்பரரான ஶ்ரீநாதயாமுந யதிவராத்யஸ்மதாசார்யர்களிடத்திலே யாயிற்று நிலைநிற்பது. (௨) "ருஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வமிவோதிதம் । ஸஹஸ்ரஶாகாம் யோऽத்ராக்ஷீத் த்ராவிடீம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம்" (௩) "தஸ்மை நமோ மதுஜிதங்க்ரிஸரோஜதத்வ - நாதாய நாதமுநயே [illegible]" (௩) "யத்பதாம்போருஹத்யாந - யாமுநேயம் நமாமி தம்" (௪) "யோ

(க) ஆபஸ்தம்பஸூத்ரே. (௨) ர-ஸ்த-ஸ்ரு. (௩) ஸ்தோ-ர-௩.

நித்யமேவாந்வஹம் ஸதாஸ்வஜ ப்ரஸந்நஸ்ஸர்வதோஷேணாஸ்து சேதநா
ணந்யாய்யேநே" (௧) "ஸம்ந்யஸேதாத்மநஸ்தத்ர ஆசார
கார்யகம் । ஜாநாநோ யதாயதாம் ஸர்வாணி மோக்ஷம்
ஶம்" (௨) "ஸ்ரீவத்ஸவிஹ்நைர் ஹ்ருதய:-யாத்ஸோஹ ஸஸத்ரகாம்"
(௩) "நிரவத்ய நிர்மலாந்த விஶுத்தஶுத்தமந ஶயாநஸ் யதி
பதிபவத்த ஸந்தாநஸந்தாநஸந்தாயிநஃ । ஸதாஸம்மதி
பரஸ்வ நிஸ்வ நிஸ்வநிநஃ ஸ்திதிநஃந ஸஹ்ய ஸஹ்யோந
ஸஹ்யாஸதாயாஸஸஹ்ய:" இத்யாதிகளை உட்புகுந்து வ்யாசம்பிர
க்கும்போது ஸம்ஸ்த ஸம்ஸாரஸாயிகாரண வ்யாவ்யாநங்க
ளான உஜ்ஜ்வல தந்த்ரவாஸிகொட்டுவதாவயர்களுக்ஷணம், ஸ்ரீ
ஶங்கராசார்யாதிந யதிவராசார்யாபர்களிடத்திலேதானே நிலை
நிற்குமென்னுமது, ஜகஜ்ஜனஸமஸ்த ஸர்வஜநங்களுக்கும் ஸு
ஷமாகக் குறையில்லையாயிற்று.

ஆகையால் விஶிஷ்ட நிஷ்டாவிஷ்டஸாம்ப்ரதாநந்தரய பரம
ங்களை உள்ளபடியுணர்ந்து, ஸதாசார ஸம்பந்நராய், வேதாந்த
ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யராய், * ப்ரபந்ந தைவ பரமாயமேவித்
துக்களாய், ஸம்ஸாரணாநுபவ வைகுண்டகைங்கர்ய ஸுகாவாராயி
ருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணந யதிவரவரவரமுநி பரமாசார்யர்கள்,
ஸர்வேச்வரஜீவநாயகமாக அநுஷ்டித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய
ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தநப்ரவர்த்தக ஆசார்யர்கள் பரம்பராயிவ
த்யாதிகள், ஸ்ரீரங்காதி திவ்யதேசங்களில் அநுஷ்டாநமும் ஸுஶீஷ்ய
பாரம்பர்யமாக நடத்திவருமவை யெல்லாம், கீழ்ச்சொன்ன
ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணாநுஷ்டாநஸ்தம்ப பரமப்ரமாண தந்த்ரவா
திகொட்டுவதங்களுக்கு ஸம்மதமாயிருக்கையாலே அவையெல்
லாம் யதாசக்தி வேதகோஷ்டீ மஹோத்ஸவ நிஷ்டரான யதி ப்ரஸ

(௧.) ஶாண்டில்யஸ்ம்ருதி (௨.) ஈ-ஸ்த-௧. (௩.) ப-௪-பிர-௧௦௧.

ஷ்யாதிகளனைவர்க்கும் ப்ரமாணங்களாகக் குறையில்லையென்று விவேகிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கண்டுகொள்வது.

(க)"ஆசார்யவித்"(உ)'அன்னையாய் அத்தனாய்' இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே ஸகலஶாஸ்த்ரஜ்ஞரான ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யாதிகளுக்கு ஸர்வவிதபந்து உபகாரரான ஸ்ரீஶடஜித்ப்ரீதீந்த்ராசார்யர்கள் அநுஷ்டித்தவதுவே ஸதாசாரமாகக் கடவதென்னுமது ஆநந்தவாந வ்யக்தம். (ங) "யேநேவபிதரோ யாதா யேந யாதாஃ பிதாமஹாஃ । தேந யாயாத்ஸதாம் மார்கம் தேந கச்சந்ந துஷ்யதி" இத்யாதி; "விதுஷாமாசார" என்றது ஸாத்விகஸ்ம்ருதி ப்ரமாணவ்யாஸ்ஸித ஶ்ருதிஸித்தமான ஸதாசாரமென்றபடி. ஆகையால் "ஸாஸ்த்ராநுஜாதி ப்ரமாணஸ்" என்கிறபடியே தத்த்வஜ்ஞராயிருக்கிற யதிஶ்ரேஷ்டாதிகளனைவர்க்கும் கீழ்ச்சொன்னபடியே தத்நுஷ்டித யதிஶ்ரேஷ்டாதிர்வாச்யமாந வஸ்து நாதிகம் ஸ்வாஸ்தஸித்தமாகையாலே, அவர்களநுஷ்டாநத்திலே ஸர்வவிஶ்வாஸங்களுண்டாகக் குறையில்லையாயிற்று.

ஆகையிறே "யதர்ஜ்ஜ ஸதஃ ப்ரமாணம் வேதாஸ்து" என்று நிர்ணயித்தது. ஆகையாலே ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலும் ப்ரபல ப்ரமாணம் ஶிஷ்டாசாரமென்னுமதுவே ஸத்த்வஸித்தமாகக் கடவது. (ச) "யத்ஆசர்த்தி ஶ்ரேஷ்டஸ்தத்தத் ஏவேதரோ ஜநஃ, ஸயத் ப்ரமாணம் குருதே, லோகஸ்ததநுவர்த்ததே" (ரு) "ஸர்வஜ்ஞவேதவேதாந்தபாரகாஹி தத்ஸிதாநாம் வ்ருத்தம் ஸம்ஶ்ரீதாநாம் ஸ்வயம்பூர் ஸித்தவதாம் ஸர்வமார்காசார்யாணாம் வ்ருத்தம் ஸாஸ்த்ரம் ஹிதம்" என்றும், (சு) "ஶ்ரீமத்யுதயே யாமி ஸம்வாஸம் வாக்ஷ்யமுல்லிதா । ஸம்ஶயம்வா நமேதஸ்மிந் ஶிஷ்டாநாமேவயத்யயீஃ" என்றும்.

(க) ஸ்தோ-ர-ரு. (உ) கண்ணி-ரு. (ங) ஶாந்திஸ்ம்ருதி.

(ச) கீதைஶ்லோக. (ரு) ஶ்ரீவத்ஸாங்க. (சு)

“யதாரண்யாம் ஶ்ரவணாகரோ வா கோளயோர்வா ஜலமார்க்க ஸந்தௌ । ஸஞ்ஜாயதே தத்ப்ரயதேவ தஸ்மாத் ஸர்வேஷ்வபி ஶாஸ்த்ரேஷ்வபி” “யதாஷ்டாம் ஸாரங்கஸ்ஸ்ரிதயாவஸதி பாண்ய க்ருதம் । தத்ஸர்வ பவித்ரதாதம் ஸேஷ்யதே பாண்யகார ணம் । ததாசார்த்ததார்ஷ்யாதிபிர் தர்மார்த்தநாம் । வேதார்த்தஜிதி நிஶ்சித்ய ஶாஸ்த்ரா தர்மபாலாஸ்தாதிஃ । ப்ருஷ்டகாரண ஹீநாநி தாநிகர்மாணி ஸாதுபிஃ । ப்ரயத்நாதி ப்ரதீயோரந் தர்மேத்வேநவதாந்யபி । தர்மத்வாப்ரஸ நாநி ஶிஷ்டாசாராநிவ காமிதம் । வேதிகைஃ கர்த்ருஸாமா ந்யாத்தேஷாம் தர்மஸ்ஸமீக்ஷ்யதே” இத்யாதிகளான ப்ரவஸ்தவ தர்ம ஶாஸ்த்ராதி ஶாஸ்த்ரங்களிலே நிஷ்டரான ஆசார்யர்களையும் கசிஷ்டரான ஆசார்யர்களையும் எடுத்து, தத்தத்குண தோஷங்களும் இன்னபடி இன்னபடி யென்று ஸுஸ்பஷ்டமாயிருக்கையாலே, ஶரணாகத தர்மஜ்ஞரான ஸ்ரீஶடஜித்ப்ரதிவாதிகளைப்போலன்றிக்கே, நாமவேஷாத்யஸஜ்ஞானார்த்த காலோசிதரான ஆசார்யர்களை ஶிஷ்டரென்னவேண்டுவதில்லை.

ஆகையாலே “தர்மஜ்ஞஸமயஃ ப்ரமாணம் வேதாஶ்ச” என்னுமதுக்கு ஸாதநமான வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களையும் விஶேஷதர்மமான ஶரணாகதி தர்மத்தையும் உள்ளபடி உணர்ந்து, விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகாசார ஶீலரான ஸ்ரீஶடஜித்நாயகாதி யதிவராதிகள் ஸாதித்தருளின ப்ரபந்நாக்ஷ ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதிஸம்ப்ரதாய நெறிநூல் ப்ரமாணாதிகளுமே, விவேகிகளான வர்ணாஶ்ரம தர்மநிஷ்டரனைவர்க்கும் அபிமதமாகத் தட்டில்லை யென்று தத்தக்ஷக்களான யதிஸம்ப்ரதாயஸ்தாதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களனைவரும் கண்டுகொள்வது.

இனி யதிதர்ம ஸமுச்சயத்தில், பதினோராம் பர்வத்திலே, ப்ரஹ்மநிஷ்டனான யதியை வந்திக்கவென்றும், கர்மநிஷ்டனான யதியை வாசியாலே ஸம்பாவிக்கவேணுமென்று மிப்படி சொல்லியிருக்குமது, (க) "ப்ரஹ்மநிஷ்டேப்யதே தஸ்மிந் வந்தேதைவ ஸாதரம் ஸஹ்ருதி। தஸ்யைவ ப்ரணவகர்தவ்யா நாராயண பத்திரா। ப்ரணம்ய நிர்மலம் ஶ்ராத்தம் நாவி ப்ராஹ்மண தர்ப்பணம்। ஸர்வம் நாராயணேத்யேவம் ப்ரகாஶயேத்" இதி வ்ருத்தயாஜ்ஞவல்க்ய:. தத்ரைவாந்யே:-(உ) "கர்மநிஷ்ட தஸ்ய ஸர்வ வேதாந்தவாதே ஸம்மத:। ஸ்நானம் தஸ்ய கர்தவ்யம் ஶ்ராத்தவிஜ்ஞாநிகா: க்ரியா:" இத்யாரப்ய, "ஶ்ராத்தம் நாராயணாவர்ணம்। ப்ரதிவேதாவேஶேஷாம் கர்மாதிவேஶேஷவிஜ்ஞாதம்" "ஸ்வஸ்தி ஸம்ஸ்வஸ்தி ஸம்ஸ்திரஸம்ஸ்தி। ஸ்நாநமாத்ரேண ஶாஸ்த்ரஸ்ய ஸ்ப்ருஶேய ஸம்பூஜயேத்। தஸ்யைவ ப்ரயாணாம் ஸர்வப்ரணவம் விஷ்யதே".

இன்னமும் கர்மநிஷ்டயதிஸம்ஸ்காரமே, (ந) "ஸ்வயம் வேதா ப்ரஹ்மலோகாவா யதிஸம்ஸ்காரமேவ தத், ஸப்ருதிவ்ராதாய" இத்யாரப்ய, "வாதாவ்யாஹ்ருதிபிஹிரண்யம் ஶுக்லாம் யாவ்ருதாணம்" இத்யாரப்ய "யாஜ்ஞைகேதாரஸ்ய ப்ரவிதாம் கர்த்தவ்ய ஸம்ஹிதாயா। தேஹம் வ்ருக்ஷாஸ்யஸாவித்ர்யா விதாயாம் தம்விநிக்ஷிபேத்" ஸ்ம்ருதிநாவாதமேதந நாஸ்தி "கர்மாதிகாரிகம். ஸ்வஸ்தி ஸம்ஸ்வஸ்தி ஸம்ஸ்திரஸம்ஸ்தி। ஸ்நாநமாத்ரேண ஶாஸ்த்ரஸ்ய ஸ்ப்ருஶேயஸம்பூஜயேத். தஸ்யைவ ப்ரயாணாம் ஸர்வப்ரணவம் விஷ்யதே" இதிவ்ருத்தயாஜ்ஞவல்க்ய:.

இப்படி ஶாஸ்த்ர ப்ரஸித்தமாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸகல யதிராஜரான ஸ்ரீமந்நாயனார் தந்த யதி வர வரவர முநிவர்யர்தந் ப்ரஸ

(க) வ்ருத்தயாஜ்ஞ. (உ) ஸ்ம்ருதிஸார. (ந) வ்ருத்தயாஜ்ஞ.

ஆசார்யர்களனைவரும் அவ்விருவர்க்கும் ப்ரபந்நஜநஸங்கீர்த்தனமே நடத்திவருமது ஸர்வப்ரஸித்தமாயிருக்கையாலே "யஸ்ய ஜ்ஞாநம் ப்ரமாணம் வேதாஶ்ச" என்றும் "யதாசார்ய ஶ்ரேஷ்ட:" என்றும் இதிஹாஸாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யாதி ஶிஷ்டாசாரமே ஶ்ருத்யாதி ஸகலப்ரமாணஶ்ரேஷ்டமாகக்குறையில்லையாயிற்று.

கர்மநிஷ்டையாவது,- வர்ணாஶ்ரம விஹித ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநரூபமான ஸாத்விக த்யாகபூர்வமான ஸத்வகார்யமாகவும், ப்ரஹ்மநிஷ்டையாவது- நிஷ்காம்ய ஸ்வதர்மாநுஷ்டாந விஶேஷ்யாஶ்ரயாசார நிரதமான பகவதாதி வஸ்து விஶிஷ்ட ஸத்வகுண ப்ரவர்த்தக கைங்கர்யாதிகமாகவும், இப்படி ஸத்வாஸத்வமயமாயிருக்கையாலே, அந்த இரண்டுவகை ஸம்ப்ரதாயமும் பரமவைதிகோத்தமரான எம்பெருமானாருடைய தர்ஶநஸித்தமாயிருக்குமென்னுமது, ஶிவாதிவிஶிஷ்டாதிகளான ப்ராஹ்மணர்களை ரக்ஷிக்கிற ஹாரீதாதிவசநங்களாலே ஸர்வஸம்மதம். ஹாரீதர்;(க) "ப்ராப்தே கலியுகே கோரே வைஷ்ணவா பக்திதத்பரா:" இத்யாரப்ய "பகவந்தம் ஶரணம் ப்ராப்ய ஜீவந்தி பகவத்பரா:। ஸர்வே வைஷ்ணவா கலியுகாந்த நிர்ணய:" என்றும், "ஶிவாயஜ்ஞாவரீதாதிகர்ம ஸாயுஜ்யமவாப்நுயாத்। ஸஜீவந்நேவ ஸாயுஜ்யம் ப்ராப்நோதி பவிஷ்யதி" "ப்ராஹ்மணா ஸக்ஷாத் விஶிஷ்டாத்வைத பராயணா:" என்றும் இப்படி பஹுவிதமான ஹாரீத ஹாரீதாதி ஶாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லியிருக்கையாலே அந்த கர்மப்ரஹ்மநிஷ்டர்களை ராமாநுஜ தர்ஶநஸ்தராகவே நிஶ்சயிக்குமதுவாயிற்று விவேகமும்.

(க) ஹாரீ.

“சீராருமெதிராசர் திருவடிகள்வாழி, இலங்கிய முந்நூல் வாழி” “காஷாயஶோபிகமநீயஶிகாநிவேஶம் - ரூபம் தவாஸ்து யதிராஜத்ருஶோர்மமாக்ரே” “தண்டத்ரயீஶோபிதபாணிபத்மம் ஶிக்யம் ததஸ்யாஜநயாஸ்விதம் । காஷாயவாஸः கமநீயவேஷம் ஜ்யோதிः பரஞ்ஜ்ந நிவாஸயேந்நः” “அறுசமயச்செடியதனை யடியறுத்தான்வாழியே” “உபவீதிநமூர்த்வபுண்ட்ரவந்தம் த்ரிஜகத்புண்யபலம் த்ரிதண்டஹஸ்தம்” “சங்கர பாஸ்கர யாதவ பாட்டப்ரபாகரர் தங்கள்மதம் சாய்வுறவாதியர் மாய்குவரென்னச் சதுமறை வாழ்ந்திடுநாள்” இத்யாதிகளாலே ராமாநுஜஸம்ப்ரதாயவைதிகமார்க்கஸ்தமென்னுமது ஸுஸ்பஷ்டமிறே.

இனி அந்தக் கமண்டலுநிஷ்டஸ்ஸு த்ரிதண்டயதிகளுடைய சரணத்திலே ஸ்ப்ருஷ்டாஸ்ப்ருஷ்டஸ்நாநாதிகளில்லையென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும். (க) ‘பிக்ஷாः ப்ராணவியாமஸ்ஸ்த்ரீஷ்பூர்ணாதநாயாயிநாம் । ஸம்பாஷணாதிஸம்ஸ்ப்ருஷ்டிவிஷ்ணுஸங்கஸ்நாநவ்யா । நஸந்தகமீஹிஸம்ஸ்காரः நாஸ்த்ரஶஸ்த்ரஜபாதயः । நைமித்திகம் ஷட்ஶாமி நஸாவித்ர்யம் நமோஸ்து । யதீநாம் சரணே ப்ராஷ்டே ஸ்ப்ருஷ்டாத் ஸ்ப்ருஷ்டேந விதர்ப்யதே । ஶூத்ராணாமப்யுபாயஸ்நாதி ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டோபாஸகம் ப்ரஜேத் । ஜாதிவர்ணகநூரணா யதீநாம் சரணேஸதி । நாஶநம் ப்ராயகம் காயம் ஸாநமாத்ரம் ப்ரவேந்தம்”

இனி அந்த யதிகளுடைய சரணத்திலே ஸ்நாநம் வேணுமென்றுஇப்படியும் ஶாஸ்த்ரம் சொல்லக்கடவது. (உ) ‘யதீநாமேதத்ரூபம் வியாநம் கஷயோவிதம் । நவஹிந்தாதிக ஶ்ராத்தம் நாவிப்ராஹ்மணதர்பணம் । யேஷாந்திரோஹிதாநாம் த்ரஷ்டா ஸ்ப்ருஷ்டாதிஜாதயः । ஸர்வேஷாம் தேஷாமத்ஸ்ப்ருஶ்யம் விதர்பஶ்ச

(க)   (உ)

யா:। ந தேஷாம் ஶவஸம்ஸ்க்ருத்வா வா ஸம்ஸ்கர்ணாத் । ஜ்யா வராஹநாத்தேஷாம் ஸந்த்யுஜ்ஜ்வலம் விதீயதே । வநநம் வஹநம் ஸ்வஸ்ய ஶம்கர்ஷ்யாண்யஸ்ய ஸர்வே ந்ரக்ஷதி ப்ராப்நோதி த்ரணவத்தத்ஸ்வர்கம் பரிவ்ரஜே" இதி.

இப்படி யதிகளுடைய மரணத்திலே ஸ்நாநம் வேண்டாமென்றும் வேண்டுமென்றும், அவற்றிலே வ்யவஸ்தை உண்டானாலும் ஸர்வாநுஜ தர்ஶநத்திலே ஸ்வவசஸ்யைகார்த்தில் களிலுண்டான ஏகாஹமஸ்நாநம்போலே * ஜகத்ஸ்ரீவிதாந தத்வஜ்ஞ ரான யதிகளுடைய மரணத்திலும், ஸசைலமான ஸ்நாநமுண் டாய் நடந்துவருமது ஸ்ரீமந்நாயயார்த்த நயதிவாசி ஸதாசார ஸித்தமிறே.

இன்னமும் அந்த யதிகளுக்குப்பண்ணும் ஶ்ரவணாதிஸம்ஸ்கார விதியிலே "பார்வணே நாப்யஷ்டேஷ்வா" என்றும்விதித் திருக்கையாலே, திருநாராயண பதிக்கு முதல்நாள் ஏகாஹம் பண்ணவேண்டாமென்னுமது அந்ய ஶ்ருஹஸ்ய ஶிஷ்யவிஷமாகவும், அந்த ஏகாஹம் புத்ரனுக்குப் பண்ணவேணுமென்னும்படி ஶாஸ்த்ரம் சொல்லக்கடவது. (௧) "ஏகோத்திஷ்டம் ந கர்தவ்யம் ந்யாஸிநாம் ச கதாசந । யேநோத்திஷ்டம் தோஷஸ்ஸ்யாந் நஸாபி ண்ட்யம் நஶாவிகம் ।" இதி ஶௌநக:. அந்த ஏகாஹத்தை பார்வணமாகப் பண்ணவேணுமென்னுமது ப்ரஜாபதிஸ்ம்ருதியிலு ண்டான புத்ரனுக்கேயாயிற்று. "அஹந்யேகாதஶே ப்ராப்தே பார்வணந்து விதீயதே । ஸபிண்டீகரணம் தேஷாம் ந கர்தவ்யம் ஸுதேந வை । ஏகாதஶே த்ருதீயே வா புத்ர:, குர்யாத்து பார்வணம் । ப்ரத்யப்தம் பார்வணம் குர்யாதேஷ யதிதர்மஸ்ஸநாதந:". இன்னமும் யதிகள் விஷயத்திலே "பார்வணா

(க) ஶௌநகீயே